

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An absolutely gripping mystery suspense thriller

GREGG OLSEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

**VANISHING
POINT**

DETECTIVE MEGAN CARPENTER BOOK 4

An absolutely gripping mystery suspense thriller

GREGG OLSEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

**STILLWATER
ISLAND**

DETECTIVE MEGAN CARPENTER BOOK 4

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

STILLWATER ADASI

KESINLİKLE SÜRÜKLEYİCİ BİR GİZEM GERİLİM ROMANI

GREGG OLSEN

bookouture

GREGG OLSEN'IN KİTAPLARI

KURGU DIŞI

[Açlık Tepeleri](#)

[Amerikalı Anne](#)

Eğer Söylerseniz

DEDEKTİF MEGAN CARPENTER DIZI

[Snow Creek](#)

[Water's Edge](#)

[Silent Ridge](#)

[Stillwater Adası](#)

PORT GAMBLE GÜNLÜKLERİ

[Derisinin Altında](#)

[O Olmak İçin](#)

[Ölüyor](#)

Yanımda Yatarken

Yaptığı Son Şey

Yağmurun Sesi (Nicole Foster Gerilim Kitabı 1)

Sessizliğin Ağırlığı (Nicole Foster Gerilim Kitabı 2)

Sesli olarak mevcuttur

DEDEKTİF MEGAN CARPENTER DIZI

Snow Creek ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Water's Edge* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD'ABD](#)'de mevcuttur) *Silent Ridge* ([Birleşik Krallık](#) ve de mevcuttur)
Stillwater Adası ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>

[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Sonsöz](#)

[GreggFazlasını](#)
[OlsenKitapları 'Daha](#)
[Duyun den Gregg 'in](#)
[Gregg'den Bir Mektup](#)
[Açlık Tepeleri](#)
[Amerikalı Anne Snow](#)
[Creek](#)

Suyun Kıyısı
Sessiz Sırt
Teninin Altında O
Olmak İçin Ölüyor

*

—

*Rick ve Jennifer için,
Ömür boyu sürececek bir dostluğu pekiştirmek için Tennessee'den
Washington'a kadar yürüdüğünüz için.*

PROLOGUE

"Anne, korkuyorum."

"Yanımdayım Bennie. Biz iyiyiz." O da korkuyor. Düşünceleri bulanık. Hatırlıyor... Neyi? Ne hatırlıyor? Uyandığında bir duvara yaslandığını, Bennie'nin yanında uzanmış yattığını, küçük bir kolunu kalçasının üzerine attığını hatırlıyor. Nefes alıp almadığını görmek için elini göğsüne koymuştu. Dört yaşında ve astım hastası. Yavaşça yükselip alçaldığını hissetti. Nefes alıyordu. Yaşıyordu. Halsizdi ve ayağa kalkabileceğinden emin değildi. Bennie'yi kollarına almak için tüm gücünü harcamıştı.

Bu bir saat önceydi, iki saat, belki de daha fazla. Hâlâ ne olduğunu anlamamıştı. Nerede olduğunu. Kuvvetli küf ve talaş kokan bu zifiri karanlık yere nasıl geldiğini. Onu en çok korkutan şey birkaç gün önce çıkan bir haber. Yakın zamanda bir kadının cesedi bulunmuş, çöpe atılmış, iki çocuğunun cesedi de boş petrol varillerinin içine saklanmış. Kadın hamileymiş. Tıpkı onun gibi. Ama o ve Bennie hâlâ hayattalar.

Gözlerini kırıştırıyor ve martıların ciyaklamalarını dinliyor. Seslerin nereden geldiğini anlayamıyor. Suya yakın olması gerektiğini biliyor.

Düşünceleri oğluna kayar. Zavallı Bennie. Kıpırdamadan önce onu sertçe sarsmak zorunda kalmıştı. Bunu düşünmek onu paniğe yaklaştırdı. Uyumasına izin vermeliydi. Belki de uyku bu iğrenç karanlıktan daha iyiydi.

Martılar sustuğunda tamamen karanlık olmadığını fark etti. Ona yakın bazı şekilleri seçebiliyor. Sert, sivri kenarlı bir şey ayaklarının dibindeki zeminden Bennie'yi yere bırakmadan başının üzerine uzanabildiği yere kadar uzanıyor. Metal gibi soğuk. Bir testere. Çok büyük bir testere bıçağı. İçinde yeni bir paniğin yükseldiğini hissediyor ve boğazında safra tadı alıyor.

"Seni yere bırakmam gerek tatlım. Annen için burada kalabilir misin?"

"Neredeyiz biz? Kamp mı yapıyoruz?"

"Hayır, tatlım. Ama güvendeyiz. Sadece bir dakikalığına kalkıp etrafa bakmam gerekiyor. Orada kalabilir misin?"

"Hayır, anne! Gitme!" Ona sarılıyor ve yüzünü göğsüne gömüyor.

Kadın kollarını onun incecik bedenine doluyor. "Ben yanıdayım, Bennie. Annen yanında. Hiçbir yere gitmeyeceğim." Onun nefes alışındaki aksamayı hissedebiliyor ve bir astım krizinin yaklaştığını anlıyor. "Yavaş nefes al, tatlım." Yavaşça nefes alıp veriyor. "Yavaş." Onun kendisini yansıttığını duyuyor ve kısa süre sonra nefes alış veriş rahatlıyor. Korkuyor ve korku onun tetikleyicilerinden biri. "İşte böyle, bebeğim. Yavaş. Yavaş." Güçlü olmak zorunda. Neler olduğunu öğrenmeli. Bir çıkış yolu bulmalı.

"Eve gitmek istiyorum anne."

"Ben de tatlım. Yakında evde olacağız bebeğim." Kucağında kayıyor, kıvranıyor ve en sevdiği uyku pozisyonu olan ellerini başının altına sıkıştırıyor. Bazı yönlerden babasına çok benziyor.

Gücü yavaş yavaş geri geliyor ve baldırında bir kas spazmına neden oluyor. Enerjik bir şekilde ovalıyor ve eli zeminin taşlı yüzeyindeki bir şeye sürtünüyor. Büyük bir plastik şişe ve başka şeyler. Biri Bennie'nin inhaleri. Şişeyi sallıyor ve şırıldayan bir ses duyuyor. Su. Diğer şey küçük. Belki üç ya da dört inç uzunluğunda. Plastik gibi sert. Bir şekil. Bir figür. Belki bir oyuncak. Belki Bennie'nin oyuncak beyzbol oyuncularından biri.

Şişenin kapağını çevirip kokluyor. Hiçbir şey gibi kokmuyor. Dilini şişenin dudağına dayıyor ve tadına bakacak kadar eğiyor. Bu su. Bir yudum alır ve midesi bulanacak mı diye bir dakika bekler. İçmekte sorun yok. Ne kadar susadığını fark etmemişti.

"Al bebeğim. Suyum var. Senin için tutacağım. Sadece yudumla, tamam mı?" Birkaç yudum alır. "Bennie, kapıyı bulmalıyım. Burada oturup anneni bekleyebilir misin?" Onu bir anakonda gibi kavıyor ve onun titrediğini hissettikçe kalbi kırılıyor. "Tamam. Annem hiçbir yere gitmeyecek. Şuna ne dersin? Neden evde babanla oynadığın gibi benim sırtıma binmiyorsun?"

"At mı?"

"Aynen öyle tatlım. Horsey." Adam elini gevşetir ve kız ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker. Hevesle onun sırtına tırmanıyor, kollarını boynuna doluyor, başını onunkine yaslıyor, topukları yanlarına batıyor. "İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle. Annen seni gezintiye çıkaracak."

"Artık ata binmek için çok büyüğüm anne. Babam öyle diyor." Tutuşunu gevşetiyor ama inmiyor.

"O zaman sırtına bineriz. Senin yaşındayken olduğu gibi."

"Dört yaşında mıydın?" diyor, sanki duyduğu en komik şeymiş gibi.

"Eğer iyiysen senin için bir şeyim var."

Adam donup kalıyor ve kız nefes alışını duyabiliyor. "Neymiş o?"

Ne olduğunu bilmiyor ama bir oyuncak gibi hissettiriyor. "Bana sıkıca tutunmalı ve iyi olmalısın."

"İyi olacağım." Topuklarından birini kızın yanına vuruyor ve onu teşvik etmek için dilini şaklatıyor.

Kadın uzanıp onun ellerini okşuyor. "Sıkı tutun. İşte gidiyoruz." Birkaç adım atmayı başarır ve bir baş dönmesi dalgasına kapılır. Bennie tutuşunu gevşetiyor ve kaymaya başlıyor.

"Uykum var anne."

O da öyle. Çok uykusu var. Onu yere yatırır ve yanına uzanır. İnhaler, Bennie'nin sürpriziyle birlikte kot pantolonunun cebinde. Gözlerini kapatıyor ve burada uyandığında kendini uykulu ve biraz da midesi bulanmış hissettiğini hatırlıyor. Uyuşturulmuş. Ama kim tarafından? Ve neden?

Uyuşuklukla savaşıyor, Bennie'yi kendine doğru çekiyor ve duvara yaslanana kadar geri çekiliyor. Hafızasının parçaları geri geliyor. Bennie yatmak istemiyor, Darth Vader pijamalarını giymekte ısrar ediyor. Babasından bir hediye.

Hamile olduğunu öğrenmişti. Ben bir yere gitmişti ve ona haberi vermek için en sevdiği yemeği yapmıştı.

geldi. O gece geç saatlere kadar eve gelmemişti.

Gözlerini açık tutmakta zorlanıyor ve kendi yüzüne canını acıtacak kadar sert bir tokat atıyor. Biraz işe yaradı. Düşünmek zorundaydı. Uyanık kalmalı. Gözleri, kapaklarından kum torbaları sarkıyormuş gibi hissediyor. Kendini başka bir yere bırakıyor. Bennie'yle birlikte ve mutlu oldukları bir yere. Ben'den uzak bir yere. Ama burada değil.

* * *

Odanın derin gölgelerinde biri kıpırdanır ve uyuyan kadınla çocuğun başında durur.

"Bu doğru. Uyuyun. Yakında her şey bitecek."

Bir kapı açılır, sonra sürgülenerek kapatılır ve kilitlenir.

Kadın ve küçük çocuk uyumaya devam eder.

BİR

Saat 2:00.

Polis Merkezi: 911. Acil durumunuz nedir?

Arayan kişi: Karım ve oğlum kayıp.

D: Adınız nedir, efendim?

C: Ben. Ben Parker.

D: Nereden arıyorsunuz efendim?

C: Karım ve oğlum kayıp. Birini gönderin.

Tamam, efendim. Size yardım edeceğim. Bana nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

C: Evdeyim. Karımın evindeyim.

D: Adresiniz nedir?

C: 21 Luna Ridge, Baker Heights, Port Ludlow.

D: O adresten mi kayboldular, yoksa...

C: Evet. 21 Luna Ridge içinde Baker Heights. Öyle mi sen Birini mi gönderiyorsun?

Evet, efendim. Hatta kal ve benimle konuş. Bu soruları sormak zorundayım, efendim.

C: Tamam.

D: Karınız ve oğlunuz ne zamandır kayıp?

C: Emin değilim.

D: Kayıp olduklarını nereden biliyorsunuz?

C: Oğlumla iki gün önce konuştum ve ona ulaşamadım.

D: İki gündür kayıplar mı efendim?

(Duraklama.)

C: Emin değilim. Belki.

D: O adreste mi yaşıyorsunuz efendim?

C: Hayır. Yani, orası benim evim ama başka bir yerde kalıyorum.

Ne fark eder ki?

D: Eşinizin ya da oğlunuzun bir sağlık sorunu var mı?

C: Oğlumun astımı var.

D: Eşinizin ve oğlunuzun isimleri nedir?

C: Marlena. Marlena Parker. Oğlumun adı Bennie. Dört yaşında.

Baker Heights'ta yaşıyorlar. Size yolu tarif edebilirim.

Buna gerek yok efendim. Cep telefonunuzdan mı arıyorsunuz?

C: Evet.

D: Karınızın evine zorla girildiğine dair bir işaret var mı?

C: Bilmiyorum.

Hatta kalın, efendim. Şimdi bir araba gönderiyorum.

iki

Yirmi sekiz yaşındaki Jefferson County Polis Memuru Burnett ve Memur Paco sekiz yıldır 42 numaralı araçta birlikte seyahat ediyorlar. Emekliliği yaklaşan Paco, Burnett'e "Sonny" diyor çünkü hala on dokuz yaşındaymış gibi görünüyor. Kırk yıldır görevde olan Paco ise altmış üç yaşından çok daha yaşlı görünüyor. Yaklaşık bir yıldır erken emekliye ayrılmayı düşünmektedir. O ve işi artık aynı fikirde değil.

Memur Paco ön koltukta oturmuş, Yunan mitolojisinde Zeus'un bulutları topladığı Olimpos Dağı'nın üzerinde kopan fırtınayı izliyor. Fazla bir şey göremeyeceklerini biliyor. Port Ludlow dağların yağmur gölgesindedir ve Jefferson İlçesi Washington Eyaletindeki diğer ilçeler arasında yılda en az yağış alan ilçedir. Küçük bahçesi -aslında Miriam'ın bahçesi- için biraz yağmur yağmasını dört gözle bekliyordu ama şimdi bir koşuya gönderildiği için yağmurda dışarı çıkmak zorunda kalmayacağına seviniyor.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kentler arasında en yüksek yıllık medyan gelire sahip olan ve Port Ludlow Körfezi'nde yer alan Port Ludlow, bir kentten çok zenginler için bir yatak odası topluluğu.

"Bir gün ben de böyle yaşayacağım," diyor Memur Paco. "Büyük bir ev. Arka bahçesinde golf sahası. Çok para. Bir havuz. Hayır, iki havuz. Her ayak için bir tane. Gelip ayağımı öpebilirsin."

"Rüyanda görürsün, ihtiyar." diyor Memur Burnett. "Tabii Bill Gates'le akraba olup bana söylemeyi unutmadıysan."

"Sadece hissettiğin kadar yaşlısın, seni genç yavru."

"Eğer piyango sana vurursa, beni, Cynthia'yı ve çocukları davet etsen iyi olur."

"Kapı görevlisi geçmene izin verir mi bilmiyorum. Hırsıza benziyorsun, Sonny."

Sonny güvenlik görevlisine el salladı ve arabasıyla Baker Heights'ın kapılı sitesine girdi. Luna Ridge'den aşağı döner ve arka terasları bakımlı yedi oğul çiçeği çalıları, kızılıcak, manolya, maymun yapbozu ağaçları, özel bir golf sahası ve Port Ludlow Körfezi'ne bakan pahalı evlere bakar.

"Emekli olmak için bir tarih belirledin mi ihtiyar?"

Paco gülüyor. "Senden çok önce. O bebek yüzünle sakal bırakmalısın. Belki insanlar sana kurabiye ve süt ikram etmek yerine seni ciddiye alırlar."

"Karım yüzümü seviyor."

"Beğenmek zorunda."

Paco evin numaralarına ışık tutuyor. "Merkez kayıp bir kadın ve dört yaşında bir çocuk olduğunu söyledi. Torunumla aynı yaşta." Oturduğu yerde kıpırdanır, *"O kahveyi içmemeliydim"* diye düşünür. *Şimdi yarış atı gibi işlemem lazım.* Spot ışığını kapatır. "İleride."

Yolda Paco arabanın veri terminalinden adresi buldu ve daha önce aile içi anlaşmazlıklarla ilgili iki servis çağrısı yapıldığını gördü. "Birkaç ay önce buraya gelmemiş miydik? Komşu ihbar etmişti."

"Evet. Buraya geldiğimizde adam gitmişti."

"Bu doğru. Daha yeni gitmişti. Karısı bir şey olmadığını söyledi. Çocuğu da hatırlıyorum. Dört yaşındaydı. Ve benimle konuşmazdı."

"Bu surat çocukları korkutur, ihtiyar. Senin sadece bir kedici olduğunu anlayana kadar sen de beni korkutuyordun."

Sessizdirler. Bu türden pek çok servis çağrısı yapmışlar ve her seferinde nefret etmişlerdir. Aile her zaman acı çeker ve en kötüsünü düşünür. Ama çoğu zaman kayıp kişi aslında kayıp değildir. Bir aile üyesini ya da arkadaşını ziyaret etmek için bir yere gitmiş ve kimseye haber vermemiştir. Aile içi şiddet geçmişi olan bu kişi farklı olabilir.

Sonny diyor ki, "Bahse girerim kayıp değillerdir. Eğer doğru hatırlıyorsam, annesi çok güzeldi. Klas. Zengindi. Muhtemelen şanslı bir gençle pijamasız bir gece partisi veriyordur ve ocuk da zengin teyzesinin yanındadır."

"Yaşına göre fazla alaycısın."

Paco bazen genç memur için endişeleniyordu. Polis olmak büyük bir otorite taşır ve otorite kadınlar için büyük bir cazibe olabilir. Ama rozet aynı zamanda büyük bir sorumluluk da taşır. Bir onur duygusu. Bir ilişki uğruna onurlarından vazgeçen polisler tanı mıştır. Bedeli asla buna değmez.

Bu ona Miriam'ı düşündürür. Hayatının aşkını. Neredeyse polis olduğu süre boyunca evliy diler. İki yıl önce çok agresif bir kanserle olan savaşını kaybettikten sonra öldü ve o kapıdan içeri girene kadar yalnız geçirdiği, uyumadığı, onun için endişelendiği onca zaman için pişmanlık duyuyor. En azından çabuk ölmüştü ama hazırlanmak için yeterli zaman yoktu. nemli olduğunda asla olmaz. Yetişkin kızını ve torununu düşünüyor. Kevin kayıp çocukla aynı yaştaydı. Rozetini bir kenara bırakmadan önce bu işte daha ne kadar kalacağını yeniden düşünmesi gerekecek. Artık emekli olabilir. Muhtemelen emekli olmalı. İş, yemin ettiği zamanki gibi değil. Beş yıl öncesiyle aynı değil. Elbette kötü polisler var. Ama hepsi değil. Ayrıca, başın sıkıştığında kimi arayacaksın? Suçlular genelde insanlara yardım etmez. Daha geçen hafta seksenli yaşlarında yaşlı bir kadın marketten aldığı alışveriş arabasını iterken kalp krizi geçirdi. İki genç adam onu soydu ve o orada ölürken gülerek kaçtı. Dünya ne hale geliyor?

Beyaz bir kamyon, bir Ford F-450 Super Duty, caddenin ters tarafına park edilmiş ama renkli camlar karanlık ve içinde kimse olup olmadığını göremiyorlar. Motor alışıyor ama herhangi bir hareket belirtisi yok. Birinin dışarı çıkmasını bekliyorlar ama her kimse orada öylece oturuyor. Kocasını aradı.

"Sence bu o mu?" Sonny sorar ve spot işığını kamyonun arka camına çevirir. Sürücü dikiz aynasına bakar ve gözlerini siper eder ama dışarı çıkamaz. Sonny işığı kapatır ve adam hâlâ kıpırdamaz.

Paco kılıfını açıyor ve elini silahına koyuyor. Memurların deliller tarafından pusuya düşürölmesi duyulmamış bir şey değildir. Sonunda bir kapı açılır ve bir adam dışarı çıkar. Sonny'nin yaşlarında, 1.80 boylarında, halterci gibi sağlam yapılı, vücut geliştirmeci değil ama kaslı. Dizleri modaya uygun şekilde yırtılmış, çok dar, yıpranmış bir kot pantolon, dar siyah bir polo tişört ve yeni beyaz spor ayakkabılar giyiyor. Paco silahını emniyete alır. Adamın silah saklamasına imkân yok.

"Şuna bakar mısın?" dedi Sonny.

"Neye?"

"Şu ayakkabılara. Vay canına, Paco. Onlar İsa'nın ayakkabıları. Nike, tabanlarına Ürdün Nehri'nden su koymuş."

"Şu anda suyun üzerinde yürümüyor."

"Yürüyor olmalı. Bunların fiyatı üç bin dolar civarında."

Paco başını sallar. Bu ilk arabasına ödediğinden daha fazla. Metal panosunu eline aldı. "Buraya defile için gelmedik, Sonny."

Sonny çıkmadan önce, "Çok endişeli görünmüyor," der. Paco,

"Umurumda değil," dedi. "Hadi başlayalım."

"Bahse girerim 'Neden bu kadar uzun sürdü? Maaşlarınızı ben ödüyorum."

"Bu durumda bize zam yapmalı."

Sonny sırtıışını gizlemek için ağzını kapatır. Adam onların kendisine gelmesini bekler.

"Arayan siz miydiniz, efendim?" Paco sorar.

"Evet."

"Siz Bay Benjamin Parker mısınız?"

"Evet."

"Merkez kayıp kişiler olduğunu söyledi." "Evet. Karım ve oğlum."

"Bazı bilgilere ihtiyacımız var, Bay Parker."

"Telsizcinize çoktan verdim."

"Evet, efendim," dedi Paco. "Yine de bu soruları sormak zorundayım. Kayıp kişiler karınız ve oğlunuz. Bu doğru mu, efendim?"

"Sanırım öyle."

"Sanıyor musunuz, yoksa biliyor musunuz?" Sonny sorar ve Paco ona uyarıcı bir bakış atar.

"Ehliyetime ihtiyacınız var mı?"

Paco başını sallar ve Parker kredi kartlarıyla dolu cüzdanından ehliyeti çıkarıp Sonny'ye uzatır.

Paco, "Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" der.

"Çağrı merkezimize söylediğim gibi, telefona cevap vermedikleri için geldim."

"Burada yaşamıyor musunuz, efendim?" "Biz ayırıyoruz."

Paco, Parker'ın devam etmesini bekler ve devam etmeyince, "Kapıyı çalmayı denediniz mi Bay Parker?" diye sorar.

Adam ona boş bir bakış atar.

"Anahtarınız var mı?"

"Hayır. Taşındığımda ona vermiştim. Uzun süredir ayrı değiliz. Burada hâlâ eşyalarım var. İşleri yoluna koyarız diye düşünmüştüm. Bilirsin, tekrar bir araya geliriz. Bir oğlum var."

"Karnınızın size karşı bir yasaklama emri var mı, efendim?" Bu sorunun adamın tüylerini diken diken etmesini bekler ama Parker tepki vermez. Uzaklaştırma emri adamın neden kapıyı çalmadığını açıklayabilir ama duygusuzluğunu açıklamaz. Sesi sanki bir trafik kazasını rapor ediyormuş gibi geliyor.

"Yasaklama emri yok. İyi geçiniyoruz." "Ama ayrı yaşıyorsunuz?"

"Evet."

"Karnınızın arkadaşlarını kontrol ettiniz mi? Ailesine? Birini aradınız mı?"

"Bugün burayı birkaç kez aradım. Cevap alamayınca buraya geldim ve sonra da polisi aradım."

"Karnınızın nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Birlikte kalabileceği birileri? Arkadaşları? Komşular?" Bu adrese yapılan aile içi şiddet operasyonlarını düşünüyor. Kayıp kadının ya da bir komşunun sokağa gelip tüm bunları açıklamasını umuyor. Ama hiçbir şey hareket etmiyor. Şehrin daha kalabalık bölgelerinde olduğu gibi çimenlerin üzerinde komşular yok, birileri sadece balon ışıklarının geldiğini görmek için yardım çağırarak.

"Bu biraz utanç verici, Memur Bey..."

"Paco ve Burnett, efendim. Bize söyleyebileceğiniz her şey yardımcı olacaktır."

"Karım Marlana'nın bir ilişkisi var. Bu yüzden ayrıldık. Ama bunu geride bıraktığımızı sanıyordum. Oğlumun hatırı için."

"Adı ne?" "İsim mi?"

"Evet. İlişki yaşadığı kişinin adı." "Adını bilmiyorum. Bana söylemedi."

"Sizce şu anda o kişiyle birlikte olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Bir şeyleri düzeltmekten bahsediyorduk."

"Karınızın arkadaşlarını aramayı denediniz mi?"

"Aslında hiç arkadaşı yok."

"Tamam. Şimdiye kadar ne yaptınız, efendim?"

"Sizi aradım. Arayacak başka kimse yok."

"Peki ya ailesi? Sizin a i l e n i z ? Erkek ve kız kardeşleri? İşveren?"

"Benim durumum oldukça iyi, bu yüzden karım çalışmıyor. İkimiz de tek çocuğuz. Ailelerimizle fazla bir ilişkimiz yok."

"Bir rapor hazırla, Sonny. Ben kapıyı çalacağım." Paco bakımlı çimenlikte yürüyor. Ön kapının yanında bir hareket sensörü ışığı yanar ve Paco iki şey fark eder: Garajın yan tarafındaki hareket sensörü ışığı yanmaz ve çimenlerin üzerindeki çiğde bir dizi ayakkabı izi daha vardır. Kendisinininki gibi eve doğru gidiyor ama geri dönen iz yok.

Kapı zilini çalar ve melodiyi tanır. Bir çizgi filmin müziği. Dinozor Barney. Torunu kızını her ziyaret ettiğinde televizyonda, çizgi film kanalında bu melodiyi açardı. Şimdi mesainin geri kalanında bu melodi aklından çıkmayacak. Kapının ziline tekrar basıp bekler. Cevap yok. Kapıyı dener. Kapı kilitli değildir. Daha yüksek sesle vurur ve kapıyı açıp seslenmeden önce bir dakika bekler.

"Jefferson İlçe Şerifi. Evde kimse var mı?"

Cevap yok. Avluya geri döner ve üst kattaki pencerelere bakar. Işık ve hareket yok.

"Ön kapı kilitli değil, Sonny. Bu normal mi Bay Parker?"

Parker, "Olmaması gerekir," dedi ve dikkatini tekrar Sonny'ye çevirdi.

"Bay Parker, eve girmemize izin veriyor musunuz?" Paco sorar. Bu bir formalite. İzin alsa da almasa da içeri girecek.

Parker başını sallıyor. Sonny, "Burada bekleyin Bay Parker," diyor ama Parker onları takip etmeye niyetli görünmüyor.

"Dışarıyı kontrol et, Sonny. Ben içeri gireceğim."

Ayrılrılar ve Paco çürüme kokusu bekleyerek eve girer, ama pişmiş kurabiyelerin hafif kokusundan başka bir şey yoktur. Birkaç kez daha seslenir ve Sonny'nin evi keşfe çıkıp ona yetişmesini bekler. Duşta biriyle karşılaşmak istemiyordu. Ya da korkmuş bir ev sahibi tarafından vurulmak.

"Her şey güvende, Paco."

Paco, Parker'ın da onlarla gelip gelmeyeceğini görmek için dışarı bakıyor ama adam telefonuyla mesajlaşıyor ve onlara doğru bakmıyor. "Sen alt katı ve garajı al." Sonny'nin kadını duş alırken ya da başka bir şekilde meşgulken görmesini kesinlikle istemiyor.

İkisinin de kemerinde deri eldivenler vardır ve aramadan önce bunları giyerler. Sonny ön odadaki ışık düğmelerini açar. Paco, çeşitli odalara açılan kapıların bulunduğu bir hol sahanlığına dolanan merdivenden yukarı çıkar. Basamakların tepesinde koridoru aydınlatan apliklerin düğmesini bulur ve onları açar. Halı kalın, krem renginde, ayakların bastığı yerlerde keçeleşmiş. Tekrar seslenir, "Şerif'in Ofisi. Evde kimse var mı?" diye seslenir ve cevap alamaz. Dinler ve Sonny'nin aşağıdaki parke zemindeki ayak seslerini duyar. Sonny de odadan odaya geçerken seslenmektedir. Paco koridorda ilerlerken her odaya bakıyor, varlığını duyuruyor, ışıkları açıyor, gürültü yapıyor. Luke Skywalker şeklinde bir gece lambasının loş bir şekilde yandığı küçük bir yatak odası dışında üst kattaki ışıklar kapalı. Yatak toplanmamış, oyuncaklar oraya buraya saçılmış. Banyonun kapısı kapalıdır. İçeri baktığında lavaboda bir çocuk diş fırçası ve açık bir Aquafresh Kids diş macunu tüpü dışında boş ve tertemiz olduğunu görüyor. Misafir odası gibi görünen yer düzenli, yatak hazır. Her odadaki dolapları kontrol eder ve şunları bulur

Şüpheli bir şey yok. Ebeveyn yatak odası da aynı şekilde tertemiz, yatak sanki biri yatacakmış gibi aşağı çevrilmiş, dolap açık, yatağın başucunda Debbie Macomber'ın ciltsiz bir romanı duruyor. Banyoda kimse yok. Kıyafetler dolapta asılı. Küvette ve duşta hâlâ su lekeleri var. Havlu askısındaki tek bir havlu hâlâ nemli ama ıslak değil.

Paco merdivenlerin başına gider ve ön kapıya bakar. Burası, kızları evlendikten ve ev onlara büyük gelmeye başladıktan sonra Miriam'la birlikte aldıkları iki yatak odalı, tek banyolu eve kıyasla bir malikane gibi.

Paco, "Hiçbir şeyim yok." diyor.

"Çamurluktan garaja ve arka tarafa açılan bir kapı var. Arka kapı kilitliydi ama garaja açılan kapı iyi kapanmamıştı. Garajda bir Mercedes var."

"Karısının telefon numarasını aldın mı?"

"Çoktan denedim. Sesli mesaja yönlendiriyor." "Tekrar dene."

Sonny numarayı arar. Telesekretere düşer. Bir mesaj bırakır: "Ben Jefferson County Şerif Ofisi'nden Memur Burnett. Kocanızla birlikte evinizdeyim. Lütfen en kısa zamanda bu numarayı geri arar mısınız?" Cep numarasını veriyor ve bağlantıyı kesiyor.

"Komşuları uyandırmaya başlayın. Ben Bay Parker'la raporu bitireceğim." Onları uyandırdığım için özür dilemek gecikmekten iyidir. Paco panoyu alır ve dışarı çıktığında garaj kapısının açık olduğunu ve Parker'ın Mercedes'in bagajını açtığını görür.

Parker irkilerek başını kaldırır. "Bavullar hazır mı diye bakıyordum."

"Garaja nasıl girdiniz Bay Parker?" "Garaj kapısı açacağı anahtarlarımın üzerinde."

Paco omuz mikrofonunu tuşlar ve bir dedektif ister. "Bay Parker, karınızı ve oğlunuzu en son ne zaman gördünüz? Bana bir tarih ve saat verin."

Üç

Mışıl mışıl uyuyorum ve sonra rahatsız edici bir uğultu ve komodinin - aslında bir ikinci el dükkânının tahta sandalyesinin- tıkırtısıyla uyanıyorum. Gevşek bir saç teli ağzıma yapışmış, onu çekip çıkarıyorum ve telefonu arıyorum. Eğer Dan'se, beynini dağıtacağım. Dan Anderson sahip olduğum ilk gerçek erkek arkadaş. Sevdığım ilk erkek. Lisa Jackson'ın aşk romanlarındaki oduncular gibi yapılı ama daha yakışıklı ve biraz da kibirli. Dan sadece beni kontrol ediyor. Son zamanlarda biraz stresli olduğumu biliyor. Aslında Dan ve ben, biyolojik babama -kendisi de bir seri katil olan- aşık olan psikopat bir sürtük tarafından neredeyse öldürülüyorduk. O öldü ama onunla benim aramda duran pek çok iyi insan da öldü. Dan, onun yakıp yıktığı ahşap sanatı işini yeniden inşa etmek için fikir almak üzere Maine'de bir pazarlama konferansında. Eminim saat farkını hatırlamıyordur. Araması çok hoş, bu yüzden onu affedeceğim. Tabii bir daha yapmazsa.

Telefonun ekranı saatin sabahın 3'ü olduğunu gösteriyor. Dan olmayacak. Kırmızı tuşa basıp dönmek istiyorum ama arayanın ekranında "Şerif Gray" yazıyor. Yeşil düğme.

"Megan, bir yere gitmeni istiyorum."

Benim de *onun bir* yere gitmesine ihtiyacım var. "Neler oluyor Şerif?" Gözlerimi ovuşturuyorum ve parmaklarımla saçlarımı geriye tarıyorum.

"Merkezden bir dedektif çağırdılar. Ronnie'yi gönderiyorum ama senin de onunla gitmen gerekiyor. Kayıp kişi. Bir anne ve çocuğu. Ronnie daha önce hiç

kayıp bir kişi üzerinde tek başına çalıştı."

Ronnie Marsh akademide yedek subayken beni gölge gibi takip ederdi. Geçen yıl, o hala yedek memurken, patronumuz Şerif Tony Gray, Ronnie'yi yanıma stajyer olarak atadı. İlk davamız bir yüzerdi. Boğulan kurbanlara böyle deriz. Ama bu boğulmamıştı. Dövülmüş ve boğulmuştu. Ronnie çok yardımcı oldu. Bir ortağı kabul edeceğimi hiç düşünmemiştim, çünkü yalnız çalışmaya alışkınım. Hep öyleydim. Ama biz bir takım olduk. Ronnie zeki, sezgileri kuvvetli, bilgisayar konusunda bilgili, sır saklamayı biliyor ve beni giderek daha çok seviyor. Onunla çalışmayı seviyorum. Ve kısa bir süre önce hayatımı kurtardı.

Ona yardım edip etmeyeceğime dair bir soru yok. Ama Tony neden kayıp kişi davası gibi basit bir konuda onunla gitmemi istiyor? Yaptığımız işte iyi. Bunu halledebilir. Kayıp insanların çoğu bulunmak istemedikleri için kaybolurlar. Aşıkların kavgaları, öfkeli gençler, aile içi tartışmalar... Hepsi bir amaç uğruna ve hayatta olduklarından emin olmak için onları bulmanın ilçeye neye mal olacağını umursamadan. Bir anne ve oğlu kasten kayıp kategorisine girebilir, ancak kayıp kişiler çok kişisel nedenlerden dolayı benim zayıf noktam. Aklıma annemle ilgili istenmeyen bir anı geliyor. Annem on altı yaşındayken biyolojik babam tarafından kaçırılmıştı. Dövülmüş, tecavüze uğramış ve işkence görmüş ama kaçmayı başarmış. Ben ona ne yaptığının kanıtıyım. Ondan sonra olanları hatırlamak hâlâ nefesimi kesiyor.

"Giymem lazım. Onunla nerede buluşmalıyım?"

"Sana geliyor," diyor Tony. "Mindy seninle olay yerinde buluşacak."

Mindy Newsom Port Townsend'e geldiğimde ilk arkadaşlarımdan biriydi ve başlangıçta şerif tarafından olay yeri ekibimizi yönetmesi için işe alınmış bir adli tıp uzmanı. Ancak bütçe kesintileri bu pozisyonun tam zamanlı olmasına son verdi ve şimdi "ihtiyaç duyuldukça" olay yeri incelemesi yapıyor. Şimdi tam zamanlı çalışmak için bir çiçekçi dükkanı var. Bana göre, Şerif Departmanı kaybetti ve çiçekler anlaşmanın daha iyi tarafını aldı.

"Bana ne söyleyebilirsiniz?" Özel bir ekipmana ihtiyacım olup olmadığını bilmek istiyorum. Bagajımda tırmanış malzemeleri ve başka şeyler bulunduruyorum.

Araba. Ayrıca bir termos kahveye ve atıştırma lara ihtiyaım olabilir.

"Ronnie on dakika içinde senin evinde olur. Sana bilgi verir."

Telefonu kapattım ve kapımın çaldığını duydum. Zihnim hâlâ biraz bulanık. Kalkıp ışığı açıyorum ve üzerimde sadece bir çorap, boxer külot ve yırtık pırtık bir Led Zeppelin tişörtü olduğunu görüyorum. Masamın üzerinde boş bir kutu ucuz şarap ve Çin yemeği benzeri bir şey var. Yemek ve şarap çöp kutusuna gidiyor ve ben de kapıya gidiyorum.

Ronnie makyaj yapmış, parlak kırmızı saçları bile yerinde. Ondan nefret ediyorum. Konuşmaya başladı ve ben elimi kaldırdım. "Önce kahveye ihtiyaım var. Sert olsun," diyorum ve banyoya girip zar zor ılık suda duş alıyorum. Sıcak su ısıtıcıları nihayet ölüyor. Dışarı çıkıp mutfağa baktığımda kahve ve tost yapmış, masama oturuyor.

"Kahve için teşekkürler ama yerinde olsam o ekmeği yemezdim. Küflenmiş ve kuşlara yediriyorum."

Çiğnemeyi bırakıyor, ayağa kalkıyor ve ekmeği çöp kutusuna tükürüyor.

"Küflü olan o değildi. Benim hatam."

"Hiç komik değil, Meg." Bu lakabı her duyduğumda tüylerim diken diken oluyor.

"Üzgünüm," diyorum ama değilim. Sabahın ikisinden sonra, ben hâlâ ıslak saçlarımla plaj havlusuna sarınmışken mükemmel olmanın cezasını çekiyor. "Tony beni bilgilendireceğini söyledi. Önce üstümü başımı düzeltelim. Sonra konuşursunuz."

Kahvemi alıp yatak odamdaki ofisime geçiyorum. Kahve güzel ve sert. Şu anda Ronnie'nin hayatını kurtaran tek şey bu. Ama bana bir kez daha Meg derse, bütün bahisler kapanır.

Normal iş kıyafetlerimi giymeden önce kahveyi bitiriyorum -siyah pantolon, beyaz üst, siyah botlar- ve mutfağa gidiyorum. Ronnie yeni tasarım mavi kot pantolon, beyaz düğmeli bluz ve orta derecede alçak topuklu ayakkabılarla güzelce giyinmiş. Bense onun bulup getirdiği bir serseriye benziyorum. Doldurması için kupamı ona uzatıyorum. El yapımı mavi seramik, bir yüzünde beyaz bir çapa deseni, diğer yüzünde ise "SIS" yazıyor; kardeşim Hayden'ın benim için yaptırdığı özel kupam.

O kupaya bakarak depresyona girmemeye çalışıyorum ama sahip olduğunuz tek şey umut olunca bunu yapmamak zor. Küçük kardeşim ve ben büyürken hiç normal bir hayatımız olmadı. Ben kaçtığımda onu Idaho'da ikimiz için de gerçek bir yabancı olan teyzemiz Ginger'ın yanına bıraktığımda henüz dokuz yaşındaydı. Ben de bir çocuktan biraz daha fazlasıydım. Sadece on altı yaşındaydım ama Hayden'ı geride bırakmanın onu güvende tutabilmemin tek yolu olduğunu biliyordum. Onun izini sürdürdüm ve hatta evdeki masamda iki fotoğrafı var; biri biz birlikte kaçarken Idaho'da Ginger Teyze'nin evinde çekilmiş, diğeri ise liseden mezun olurken bana gönderdiği bir fotoğraf. Fotoğrafta yüzünde bir gülümseme var ama gözleri mutlu görünmüyor. Bu fotoğrafın arkasında el yazısıyla yazılmış bir not var: *"Rylee, bugün mezun oluyorum. Sen burada değilsin (her zamanki gibi). Koruyucu ailem iyi insanlar ama benim ailemin yerini tutamazlar. Tüm bunları benden aldığın için teşekkürler."*

Mezun olduktan sonra Hayden askere gitti ve ardından Afganistan'a gönderildi, sonrasında kendisinden uzun bir süre haber alamadım. İki kez yaralandığını ancak yakın zamanda öğrendim. Uzun süre haber alamadıktan sonra kapıma geldiğinde beni şaşırttı. Kalbim patlayacakmış gibi hissetmiştim. Karşımda yetişkin bir adam duruyordu ama ben sadece dokuz yaşındaki o yaralı yüzü görebiliyordum. İfadesizliği ve çok kısa süren ziyareti bana olan öfkesinin hala devam ettiğini gösteriyordu.

İlk başta arayış düzeltmeye çalıştım ama öfkesi yeniden su yüzüne çıkıyor ve ona yaptığım yanlışları hatırlatıyordu. Onu korumak için yaptığım şeyler hakkında hiçbir fikri yoktu. Kayıp annemizi bulmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordu. Onun ve öldürülen üvey babamızın intikamını almak için. Bilmiyordu ve asla da bilmeyecek. Buna izin veremem. Gerçeği bilseydi -benim hakkımda, annemiz hakkında, gerçek babamız hakkında ve hatta kendisi hakkında- asla eskisi gibi olmazdı. Gerçeğin ilişkimize verebileceği zararlar yapabileceği iyiliği tartmak zorunda kaldım. Yalana bağlı kalmak her seferinde kazandı.

Hayden'ın geçmişi bilmemesi annemizle iyi bir ilişki sürdürmesini sağladı. Ona yalancı, arkadan bıçaklayan bir kaltak olduğunu söyleyemem. Bana inanmaz. Benden kesinlikle şu anda olduğundan daha fazla nefret eder ve bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Bu yüzden yalana devam *ediyorum* ve onun küçük iğnelemelerini kabul *ediyorum*, gözlerindeki öfkeyi hissediyorum, *seni seviyorum kardeşim, iyi olacağız kardeşim, seni affediyorum* gibi söylemediği şeyleri. Kalbimde sadece onun doldurabileceği bir boşluk var ve gittikçe derinleşiyor.

Tekrar içeri giriyorum ve Ronnie, "Megan, iyi misin?" diyor.

Kahvemizi yeniden doldurdu. Kupamı alıyorum ve Hayden'dan alabileceğim tek şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

"Artık konuşabilir miyim?"

"Evet, konuşabilirsiniz Dedektif Marsh." Gülümsemeye çalışıyorum. Yorgun olduğum konusunda yalan söylemiyorum.

"Merkez bir dedektif çağırdı ve ben de balondaydım," diyor.

"Balonda olmak" Ronnie'nin karakolda duyduğu bir şey. Bir dava için sıradaki sensen, balondasın demektir. Polis jargonu kullanmaya başlarsa ondan nefret edeceğim.

"Kayıp bir anne ve oğul. Marlena Parker 26 yaşında. Bennie Parker dört yaşında ve astım hastası. Port Ludlow'daki 21 Luna Ridge'de yaşıyorlar. Baba Ben Parker bu sabah saat iki civarında merkezi arayarak kayıp olduklarını bildirmiş. Memurlar geldi ve onunla konuştu. Evi kontrol etmişler ve evde kimse yokmuş. Boğuşma izi yok. Ön kapı kilitli değilmiş. Arabası hala garajdaymış. Memur Paco bir şeylerin yolunda olmadığını söyledi. Kocası pek yardımcı olmamış ve ne zamandır kayıp olduğunu bilmiyormuş. Birkaç gün ya da bir hafta olabilir. Ayrılmışlar ve adam bir haftadır eve gelmemiş."

Paco'yu tanırım. Eski topraktır ve çok iyi bir memurdur. Telefonda konuşmak istemediği bir şey var. Kendimi bir buz küpü yutmuş gibi hissetmeye başladım. Belki biraz daha kahve onu eritebilir. Kahveyi bitiriyorum ve Ronnie'ye pasaklı biri olmadığımı göstermek için fincanı lavaboda yıkıyorum. "Hadi gidelim."

"Bilmen gereken bir şey daha var." Bunu yapmasından nefret ediyorum.

"Marlena Parker şerifin yeğeni."

İşte şimdi uyandım! Bununla liderlik edebilirdi.

DÖRT

Şerif Gray, Ronnie'ye eve götürmesi için bir araba vermişti; sekiz yaşında, bej renkli, jant kapaksız bir Crown Victoria. Armor All tüm vinil yüzeyleri kaplıyor ve güçlü bir deodorant kimyasal bir silah gibi havada asılı duruyor.

"Bu hafta sonu nöbetçiyim ama bir şey olacağını düşünmedim, o yüzden arabayı temizledim," diye açıklıyor.

Koltuğu yokluyorum. Hâlâ nemli. "Harika bir iş çıkarmışsın."

"Sanırım spreyin bir kısmını halıya döktüm. Çok mu kötü?"

Çam ağacı kusmuş gibi kokuyor ama "Sorun değil" diyorum. Kusmamak için penceremi açıyorum.

"Çok mu fazla?" diye soruyor.

"Belki birazcık." Kafamı bir köpek gibi dışarı sarkıtmamak için direniyorum.

Her zaman becerikli olan Ronnie GPS'ine adresi giriyor ve kısa sürede Baker Heights'a varıyoruz, orada bir kapı görevlisi kulübesinde uyukluyor. Zar zor ayakta duruyor ve doksan yaşında görünüyor. Ronnie dikkatini çekmek için parlak farlarını yakıp korna çalıyor, sonra da kapının yanına yanaşıyor.

"Sadece gözlerimi dinlendiriyordum," diyor rozetine bakarak. "Diğer polislerle birlikte mi buradasınız?"

"Evet. Polisle birlikteyiz," diye yanıtlıyor Ronnie.

Eğilip bana bakıyor. "O da mı?"

"Evet."

Bir süre daha bana baktıktan sonra bir düğmeye basıp devasa demir kapıyı açıyor. Ronnie'ye kapının hemen içinde durmasını söylüyorum ve nöbetçiye işaret ediyorum. Sandalyesinden kalkmakta zorlandığını görebiliyorum, bu yüzden yanına gidiyorum. Ona rozetimi gösterip, "Narkotikte çalıştığım için böyle giyindim" diyorum.

Şimdi gülümsüyor ve bana komplocu bir göz kırptıyor. "Ben de nereye gittiğini biliyorum. Yaşlı olabilirim ama gözlerimi dört açarım."

Ronnie kıkırdıyor. "Hep bu vardiyada mı çalışırsın?"

"Ben emekliyim. Benim gibi yaşlandığınızda uyumakta zorlanıyorsunuz. Biraz para kazanabileceğimi düşündüm. Gerçekten sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

"O kadar da yaşlı değilsin," diyorum. Çok yaşlılara nazik olmak için söylenir bu. Topraktan bir gün bile daha yaşlı görünmüyor. "Polis arabası ne zaman geldi?"

Tezgâhın altını karıştırıyor ve bir defter çıkarıyor. "Çoğunu burada tutuyorum. Eskiden bunu diğer vardiyalar tutardı, ama şimdi gündüz vardiyasında kimse yok ve orta vardiya da düzenli değil, o yüzden..." Defteri açıyor ve "Bu sabah 2.20. İyi çocuklar."

"Gelen ve giden sakinlerin bilgilerini not ediyor musunuz?"

"Yazmamam gerekiyor. Mahremiyetleri konusunda biraz huysuzlanıyorlar."

"Ama yine de yapıyorsun. Değil mi? Dikkatli birine benziyorsun." Gözlerini dinlendirmedeğin zaman.

Bana bir kez daha göz kırptıyor. "Polisler burada birinin olup olmadığını bilmek isterse diye. Ama dediğim gibi, şu anda bunu yapan tek kişi benim."

"Parker'ları tanıyor musun?" "Evet.

Elbette tanıyorum." Canlandı.

"Parker'ların ne kullandığını biliyor musun?" diye soruyorum.

"Evet. Beyaz bir Ford F-450 Super Duty'si var. Büyük bir kamyon. Dizel ve çok gürültülü. Ev idaresinin buraya girmesine izin vermesine şaşırdım. Hanımefendinin siyah bir Mercedes'i var. Olabildiğince temiz ve turta kadar tatlı."

Bay Parker'dan hoşlanmıyor. Paco da sevmiyor. Parker'la tanışmak için sabırsızlanıyorum, böylece kulübe katılabilirim.

"Siz buradayken araçlarından biri geldi mi ya da gitti mi?"

"Polisten on beş dakika kadar önce geldi." "Onlardan birinin geldiğini sadece o zaman mı gördün?" "Evet. Burada, defterde var."

"Sözünüze güveniyorum. Teşekkürler. Seninle daha sonra konuşmam gerekebilir." Sayfaları karıştırmaya başlar.

BEŞ

"Burada olmana sevindim Megan," diyor Memur Paco pek de gülümsemeden. "Paco, bu Ronnie Marsh," diyorum.

"Hakkınızda iyi şeyler duydum, Dedektif Marsh," diyor. Unvanından bahsedilince göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıyor. Bunu atlatacak ve birkaç yüz hizmet çağrısı yaptıktan sonra bu kadar etkilenmeyecek. Bir ona bir bana bakıyor, sonra muzipçe sırıtıyor. "Seni yataktan çıkardılar mı, Megan? Belki de buruşukluk yeni siyahtır."

"Evet. Beni yakaladın." *Şimdi kapa çeneni.*

"Benimle gel," diyor Paco ve bizi ortağının benden daha kötü giyinmiş bir adamla konuştuğu yerden biraz uzağa götürüyor.

"Kayıp bir kişi ihbarı aldık. Bir kadın ve dört yaşında bir çocuk. Kocasını Ben Parker."

"Ronnie hikayesiyle ilgili bir sorunuz olduğunu söyledi."

"Geldiğimizde bize gelmedi. Ondan zorla bilgi almak zorunda kaldık. Karısıyla araları açık. Ev kendisine ait ama yaklaşık bir haftadır yine kendisine ait bir kulübede yaşıyor. Adres raporda var. Deneme amaçlı ayrıldıklarını ve uzlaşmaya çalıştıklarını söylüyor. Onu en son taşındığında gördüğünü iddia ediyor ama tarihi tam olarak belirleyemiyor. Oğluyla en son iki gün önce telefonda konuşmuş. Günün hangi saatinde olduğunu tam olarak hatırlamıyor ama akşam yemeği vaktiydi. Bunları doğrulamak için henüz telefonuna bakmadım. Bunu yapmak isteyeceğini düşünmüştüm." I

başını sallar ve devam eder. "Karısı evde oturan bir anne ve hiç arkadaşı yok. Oğlan anaokuluna gidiyor; onun da adını verebileceği bir arkadaşı yok."

Ronnie ve ben birbirimize baktık.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Dün akşam ve bu sabah onu birkaç kez aramaya çalıştığını ama cevap vermediğini söylüyor. Kadın cevap vermeyince gelmiş, evin karanlık olduğunu görmüş ve bizi aramış. Işığın yanmamasının alışılmadık bir durum olup olmadığını sordum. Çocuğun banyosunda her zaman bir ışık olduğunu söyledi. "Öcü evresinden geçiyor."

"Bu sabah onu saat kaçta aramış?"

"Saat birde olduğunu söyledi. Saat ikide aradı."

Birinin kaybolduğuna dair bu kadar az kanıt varken neden bir dedektif gönderildiğini anlamış değilim. Birinin Şerif Gray'i araması gerekiyordu ve bu da kayıp çocuğun şerifin akrabası olduğunu bildikleri anlamına geliyor. Artık bir önemi yok. Biz buradayız. Ama yine de, Parker'ın muhtemelen uyuyan dört yaşındaki bir çocukla evi araması için sabahın biri garip bir saatti. "Ne için aradığını söyledi mi?"

"Sormadım. Parker boş konuştu Megan. Bize kızmadı, bağırmadı ya da ağlamadı. Taşındığında evin anahtarını ona verdiğini söyledi. Buraya geldiğimizde kamyonetinde bekliyordu. Kimseyi aramamış, kapıyı çalmamış, pencereleri ya da kapıları kontrol etmemişti. Kapıyı çaldım ve zili birkaç kez çaldım. Cevap veren olmadı. Ön kapıyı kilitli bulmadım. Parker içeri girmediğini söyledi. Kimseyi aradığını görmedim. Ama mesajlaştığını gördüm."

Ben olsaydım, karımın ve oğlumun nerede olduğunu öğrenmek için tanıdığım herkesi arardım. Sabahın ikisinde, herkes uyurken kime mesaj atıyordu? Her insanın stresle farklı şekilde başa çıktığını kendime hatırlatmalıyım. Ayrıca kendime bunların şerifin akrabaları olduğunu da hatırlatıyorum.

"Şimdiye kadar ne yaptın Paco?"

"Ben içeri girerken Sonny bir çevre kontrolü daha yaptı. Sonny dışarıda her şeyin güvenli olduğunu söyledi. O alt kata baktı, ben de üst kata. Olağandışı bir şey yok. Çocuğun yatağı buruşmuş ama karısının yatağı ters çevrilmiş. Anladığım kadarıyla yatmaya gidiyorlardı."

"Başka bir şey var mı?"

Paco, Parker'ın yüzünü göremeyeceği şekilde döndü. "Evden çıktığımızda Bay Parker garajdaydı ve karısının arabasının bagajına bakıyordu. Anahtarlarının üzerinde garaj kapısı açacağı olduğunu unuttuğunu söyledi. Bagajda çanta var mı diye baktığını söyledi."

"Belki bir telefon almıştır. Aileden biri hastalanmış. Biri onu almaya gelmiştir." Söylüyorum ama kendim de inanmıyorum. "Komşuları kontrol ettin mi?"

"Herkes uyuyor. Dışarıda birkaç kamera olduğunu fark ettim ama kimse kapısını açmadı. Evet, çamurluktan garaja açılan kapı kilitli değildi."

"Siz kontrol ettikten sonra sizinle birlikte eve girdi mi?" "Hayır. Garajda ne kadar kaldığını bilmiyorum. Ya da daha önce

biz buraya gelmeden önce evdeydi." "Senin izlenimin?"

Paco'ya sordum.

Sormak için ona bakmam gerekiyor. Paco 1.80'den uzun, zayıf, çivi çiğneyip mermi tükürebilecekmiş gibi sert görünümlü. Denizci kesimi saçları ağarmış ama o her zaman bir polis memurunun timsali olmuştu. Şimdi altmış küsur yaşının her zerresini gösteriyor. İfadesi endişe, tiksinti ve merhamet dolu: "Megan, o yalancı bir pislik. Kavga etmişler gibi kan ya da kırık bir şey görmedim ama burada bir şeylerin koktuğu kesin."

"Sen onunla birlikteyken kimseyi aramadı mı?" Ronnie soruyor.

"Aramış olabilir ama dediğim gibi, benden önce sadece mesajlaştığını gördüm.

Sonny de evi kontrol etmek için içeri girdi."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı Paco?"

"Çaylakça bir hata yaptım ve ön kapıya ulaşmak için beton araba yolu yerine çimlerin üzerinden yürüdüm. İyi ki de öyle yapmışım çünkü çimenlerin üzerindeki çiğde bana ait olmayan ayakkabı izleri fark ettim. Eve doğru gidiyorlardı, uzağa değil. Uzun süredir oradaymış gibi görünmüyorlardı. Onun olabilir. Belki de değildir. Ve dediğim gibi, banyosundaki havlular hala nemliydi. Gideli çok olmamış."

Paco'nun şansına, yalan söyleme konusunda uzmanım. "Ronnie, hadi kendi kontrolümüzü yapalım."

ALTI

Çadırın dışında bir şeyin ağır sesini duyuyor. Sonra naylonun yırtılışını, etrafa savrulan kapların takırtısını. Nemli toprağın ve başka bir şeyin kokusunu alıyor. Hayvansal bir şey. Keskin pençeler çadırın kenarını kesiyor, içerideki canavarın nemli hayvan kokusu, yüzündeki nemli nefesi, etine değen nemli burnu. Onu buldu. Parçalanacak. Yüzünün yanında kükrer ve aniden körfezdeki ahşap bir teknededir. Bennie onun yanındadır. Ona bir şey anlatmaya çalışıyor. Tekneyle ilgili bir şey. Teknede bir şey hissediyor. Su. Sızıntı yapıyor. Batıyor. Yüzüp yüzeemediğini hatırlayamıyor ama yüzebileceği bir kara parçası da göremiyor. Yüzebilir, ama ya Bennie? O korkacaktır. Sudan korkuyor. Onu arar ve suyun altında yüzünü görür. Ona ulaşamıyor. Ağzı hareket ediyor, gözleri kocaman ve onu kurtarması için yalvarıyor ve...

Marlena boğazında donmuş bir çığlıkla uyanır ve gölün yüzeyine ulaşmaya çalışır. Gölde değildir. Karadadır. Bir yerde. Başı çarpıyor; ağzı kuru. Kalbi hızla atıyor. Rüyasında ayıyı görüyordu. On yaşındayken bir kamp gezisine gitmişti. O gece kampa bir ayı gelmiş, birinin aptalca ateşin yanına bıraktığı bir paket patates cipsinin cazibesine kapılmış. Ayı, erzak depoladıkları çadırı yırtıp açmış ve o da göle koşmuş. Genç kızlığından beri ayıyı rüyasında görmemiş. Ama şimdi hala hayvanın kokusunu alabildiğini düşünüyor. Gerçekte ayı çadırına dokunmamıştı ama kabusunda

hep ölür. Ve sonra rüya gerçek bir kabusla dönüştü. Su, bir tekne, Bennie'nin boğulması. Su tehlikeli.

Bennie! Panik boğazında bir boğaz gibi yükselir ve kalbinin kulaklarında acı verici bir şekilde çarptığını hissediyor.

"Bennie!" Çığlık attığını sanıyor ama kelime sanki çok uzaklardan söylenmiş gibi yarım yamalak çıkıyor. Kendini bir dirseğinin üzerine itiyor ve avucuna, bileğine ve ön koluna batan nemli ve taşlı yüzeyi hissediyor. Panikten kaynaklanan bir güçle "Bennie," demeyi başarıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve etrafına bakınarak oğlunu arıyor. "Bennie! Oh, lütfen, burada ol."

Eli bir şeye değiyor. Küçük bir kola. Onu yakalar ve kendine doğru çeker, önce yüzünü, sonra da hafifçe inip kalkan göğsünü hissediyor. Gözyaşları gözlerinden taşar ve küçük oğlunun üzerine düşer. "Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim." Omzunu okşar ve onu nazikçe sallar. "Bennie, uyan. Annen geldi. Uyan."

Başının üstünü öpüyor ve saçlarını kokluyor. Çığlık atmak istiyor. Sevinçten, korkudan ya da çaresizlikten, bunların hepsinden, ama atmıyor. Oğlu yanındadır ve hayattadır. Önemli olan tek şey bu.

YEDİ

Soruşturmanın bir kuralı da, şüpheli olmadıkları sürece herkesin şüpheli olduğudur. Ayrıca, kurbanı en son gören kişi muhtemelen kötü eylemi gerçekleştiren kişidir. Yakında eski eşi olacak biri listenin başında. Parker bize soru sormak ya da hikayesini anlatmak için yaklaşıyor. Varlığımızın farkında bile değil gibi görünüyor ve ben de onunla henüz konuşmak istemiyorum.

İkinci bir kural ise bir dedektifin soruşturma başlatabilmesi için ortada bir suç ya da makul bir şüphe olması gerektiğidir. Şu ana kadar elimizdeki tek şey huysuz, hayal kırıklığına uğramış bir koca ve onu gözaltına alacak kadar şüpheli bir durum tespit edemedik. Kanun böyle. Yasanın nüanslarına her zaman dikkat etmiyorum ama yine de temkinliyim.

Garaj yolunda yürüyoruz ve ben çimlere ışık tutuyorum. Eve giden iki çift iz var. İzler, onları yapan ayakkabının ya da ayağın ölçüsünü almak için yeterince iyi değil ama Paco'nun tarifi doğru. Eldivenlerimizi giyip içeri giriyoruz. Paco ışıkları açık bırakmış. Bir fuayedeyiz. Bordo halı kaplı ve koyu renk trabzanlı geniş bir merdiven üst kata çıkıyor. Solumda, tüm dairemi yutacak kadar iyi döşenmiş, parke zeminli bir oturma odası var. Mobilyalar belli ki ikinci el dükkandan alınmamış ve muhtemelen pahalı marka isimleri var. Benim mobilyalarımın "masa", "yatak", "sandalye", "tabure" ve bazen de savurganlık yaptığımda Ikea gibi isimleri var. Ama mızızlanmıyorum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok.

Ben sokaktan beni yakından izliyor, bu yüzden Ronnie kapıyı iterek kapatıyor ve bana soruyor, "Bir kez bile bizimle konuşmak istemediğini fark ettin mi?"

Evet, ama bu bir şey ifade etmeyebilir. "Şu anda buradaki her şeyi görmem gerekiyor." En küçük ayrıntıları bile hatırlama konusunda doğuştan yetenekli. Fotoğrafik hafızam yok, yani resimleri, sayıları ya da yazıları canlı ayrıntılarıyla hatırlayabiliyorum. Bir dedektif için daha da iyi olan eidetik hafızam var. Sesleri, kokuları ve duyguları sanki şimdiki zamandaymış gibi mükemmel bir netlikle hatırlayabilirim.

"Bu senin soruşturman, Ronnie. Benden ne yapmamı istiyorsun?" "Bu benim yaptığım ilk soruşturma."

Her zaman bir ilk vardır. Ve sonsuza dek sizinle kalır.

Ronnie der ki, "Tamam. Ben üst katı alacağım, sen de bu katı alabilirsin. Sonra yer değiştiririz. Eğer bodrum ya da ek bina varsa, birlikte yaparız."

Ronnie merdivenlerden yukarı çıkıyor ve ben de etrafıma bakıyorum. Bir deja vu hissi başımı döndürüyor. Kat planı arkadaşım Monique Delmont'un evi gibi düzenlenmiş ve benim için her zaman pişirdiği bademli kurabiyelerin kokusunu alabiliyorum, oturma odasındaki resimli pencerenin dışındaki çan seslerini duyabiliyorum ve yüksek topuklu ayakkabılarının parke zemin üzerindeki takırtısını duyabiliyorum. Bu aynı zamanda hayatında çok fazla ölüm yaşamış bir arkadaşımın anısını da canlandırıyor. Sesini duyabiliyorum, "Onları ona vermek zorundaydım. Kızımı ve torunumu tehdit etti. Artık seni göremiyorum, Rylee. Bu son konuşmamız." Bahsettiği *kişi* biyolojik babamın rüşvetçi kardeşiydi. Aynı zamanda kanun adamı. Aynı zamanda bir katil. Monique'in saklanmama yardım ettiğini ve üniversite masraflarımı karşıladığını bir şekilde öğrenmişti. Artık Rylee olamazdım ve Jefferson County Şerif Ofisi'nde dedektif olan Megan Carpenter oldum. Amcam öldü. Ama Monique o zamanlar beni hayatından çıkarmakta haklıydı. Onu bir daha gördüğümde öldürülmüştü. Onun ölümü bana geçmişin asla gerçekten geçmiş olmadığını hatırlattı. Kötülük yok olmaz. Sadece mutasyona uğrayan bir virüs gibi bir insandan diğerine geçer.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum ve hâlâ kurabiye kokusu alıyorum. Oturma odası, paslanmaz çelik aletlerin parıldadığı mutfığa açılıyor. Lavaboda iki porselen tabak ve iki meyve suyu bardağı var. Düzeltme: bir tanesi

bardaklar bulutlu bir kaplamaya sahiptir. Süt. Gaz ocağının üstünde bir fırın tepsisi var. Üzerinde iki büyük kurabiye var ve altı tanesinin daha kahverengi hatları görünüyor. Eldivenli parmağımı kurabiyelerden birinin üzerine bastırıldığında neredeyse sıcak olmasını bekliyorum. Sıcak değil ama yumuşak. Orada bir günden fazla kalmamış.

Kahvaltı köşesinin cumbalı pencereleri arka bahçeye bakıyor. Ailenin kahvaltı ettiğini ya da küçük masanın üzerinde tabaklarla birlikte oturduğunu hayal ediyorum, yetişkinler için kahve, sıcak kurabiyelere kocaman gözlerle bakan çocuk için süt. Annesi ona ikinci bir kurabiye alabilmesi için sütünü bitirmesi gerektiğini söylüyor. Bennie'nin bu görüntüleri o kadar canlı ki bana kardeşim Hayden'ı hatırlatıyor. Annemiz çok sık evde olmazdı, bu yüzden onu güvende ve mutlu tutmak için hem anne, hem baba, hem de çoğu zaman bir sürtük olmak zorundaydım. Onu annemden daha çok ben büyüttüm ama o hala annemi idol olarak görüyor. Erkekler böyledir.

Mutfaktan dışarı açılan bir kapı ve garaja açılan bir kapı ile bir çamur odası var. Bu odada bir lavabo, portmanto, ahşap bir bankın altına yerleştirilmiş anne ve oğul için botlar, bir buzdolabı - bir şeye ihtiyacınız olduğunda size söyleyen yeni bilgisayarlı tip - ve büyük bir kiler var. Buzdolabı tamamen yiyeceklerle dolu, ayrıca anne için şarap, küçük çocuk için meyve suyu kutuları var. Kiler dolu ama temiz ve düzenli. Yarıları dolu bir kedi maması poşeti gözüme çarpıyor. Şimdiye kadar evcil bir hayvandan iz yok.

Dışarı açılan kapı çelik ve sağlam bir sürgüyle kilitlenmış. Garaja açılan kapı da çelik ve açık duruyor. İki kapı da hasarlı ya da zorlanmış görünmüyor. Garajda siyah bir Mercedes duruyor. Arabanın kapılarını deniyorum. Kilitli. Bagaja girebildiğine göre Parker'da anahtar olmalı. Camlar koyu renk değil, bu yüzden içeriye ışık tutuyorum. Arkada bir çocuk yükseltici koltuğu var. Yükseltici koltuğun üzerinde floresan turuncu çerçeveli çocuk boyunda bir güneş gözlüğü var. Araba yakın zamanda oto yıkamadan geçmiş gibi görünüyor.

Eve geri dönüp yemek odasını, misafir odasını, tam banyoyu ve tüm pencereleri kontrol ediyorum. Odalara dokunulmamış. Pencereler kilitli ve perdeleri tamamen sağlam. Merdivenin altında özenle saklanmış halı kaplı bir vestiyerde fazladan paltolar duruyor,

ceketler ve yağmur botları, bir kadın ve bir erkek için. Her santimlik alan kullanılmış.

Ronnie'nin merdivenlerden beni çağırdığını duyuyorum. Bana bir yatak odası gösteriyor. Görecek pek bir şey yok. Yatak ters çevrilmiş ama yatılmamış. Uzun boylu bir şifonyerde ailenin çerçeveli resimleri var. Bir tanesi Ben Parker ve oğluna ait. Çocuk belki iki yaşında ve elinde çok büyük bir beyzbol eldiveni tutuyor. Bir diğer fotoğraf ise mutlu çiftin düğün gününe ait. Marlana Parker parlıyor; Ben ise zar zor gülümsüyor. Neredeyse kocası kadar uzun. Marlana güzel, sanırım, ama güzel değil. Ben daha tıknaz, daha zayıf, şimdiki kadar atletik görünümlü ve kaslı değil.

Ayaklı bir aynanın yanında bir elbise valesi duruyor, askıda taba rengi bir bluz ve koltuğun üzerinde düzgünce katlanmış bir çift siyah pantolon var. Mantar sandaletler altta yerde. Bayan Parker ufak tefek bir kadın değil. Dolabın kapısı açık duruyor ve içerisi şimdiye kadar gördüğüm her şey gibi düzenli görünüyor. Dört yaşında bir çocuğu var ve yine de mükemmel bir ev tutmayı başarıyor. Ben yalnız yaşıyorum ve bunu başaramıyorum. Onun çalışmadığını bilerek kendimi teselli ediyorum ama evimin dağınık olmasının nedeninin bu olmadığını biliyorum.

"O bir temizlik manyağı," diyorum.

Ronnie cebinden küçük, güçlü bir el feneri çıkarıyor ve ışığını şifonyerin üstüne tutuyor. Neye baktığını hemen anlıyorum. Şifonyerin üstü tozdan ve parmak izlerinden arındırılmış. Ronnie ışını şifonyerin ön çekmecelerine tutuyor ve antika pirinç çekmece kulplarının etrafında temiz lekeler var. Bu bir temizlik manyağı değil. Marlana sadece çekmeceleri silmek yerine tüm şifonyere mobilya cilası sürerdi. Tesadüfi ama dikkat çekici.

Ronnie yatağın başlığının üzerindeki duvarda koyu renkli bir kareyi işaret ediyor. Bir resim kayıp. Halının üzerine uzanıyor ve ışığı yatağın altına ve başına doğru tutuyor. Aşağı inip ne bulduğuna bakıyorum. Kırık camların arasında duran altın renkli metal bir çerçeve. Çerçevenin içinde bir şey var. Daha iyi görebilmek için altına giriyorum.

"Bir evlilik cüzdanı." Sürünerek çıktım ve çerçevenin olduğu yerdeki alçıpanı inceledim. Alçıpan çürümüş ve içbükey.

"Gel de oğlanın odasını gör."

Beni, bir duvarını beyzbol maçının elle boyanmış bir duvar resminin kapladığı küçük bir yatak odasına götürüyor. Resimde atıcı eğilmiş, gözlerinde tam bir konsantrasyon ifadesi var. Resmin altında ismi yazıyor: *Félix Hernández, 2005-2019*. Hiçbir zaman bir beyzbol hayranı olmadım ya da başka bir sporun hayranı olmadım ama Seattle Mariners atıcısını tanıdım.

Hayden ve ben, annem yanımdayken evde eğitim görüyorduk ama çoğu zaman ona ben öğretiyordum. En sevdiği aksiyon figürlerinden bazılarını satın aldım/çaldım: Örümcek Adam, Batman ve umursamadığım bazı beyzbol figürleri. Lego blokları da vardı. İç çamaşırlarıyla kanepede oturduğunu, bir çizgi filme dalıp gittiğini, bloklarla ya da figürlerle oynadığını ve avuç avuç Cheerios yediğini hatırlıyorum. Şimdi bu anıya gülümseyebiliyorum ama o zamanlar sadece küçük, mutlu bir çocuktum. Ne kadar iğrenç olursa olsun onu seviyordum. Sadece onu güvende tutmak istedim.

Odanın zemini bilinmeyen şekillere sokulmuş Lego blokları, tenis ayakkabıları ve beyzbol kahramanlarının aksiyon figürleriyle doluydu. Hepsi Mariners. Küçük şifonyerin üstünde iki plastik küp duruyor. Birinin içinde imzalı bir beyzbol topu var. Diğeri boş. Birkaç beyzbol aksiyon figürü şifonyerin üstüne dizilmiş; diğerleri düşmüş gibi yerde duruyor. Yatağın altına baktığımda kayıp beyzbol topunu ve uzun, kalıplanmış plastik bir şey görüyorum. Oyuncak bir kılıç, Star Wars koleksiyonundan bir ışın kılıcı. Yatağın diğer tarafında, duvara dayalı bir şey görüyorum ve Ronnie'nin el fenerini ödünç alıyorum. Siyah plastik bir kask. Darth Vader'ın. Işın kılıcını yatağın altına geri koydum.

Dolap ve büronun rafları küçük çocuk eşyalarıyla dolu. Yerde *Star Wars* resimleriyle kaplı vinil bir çanta var.

Ronnie diyor ki, "Annemin banyosundaki ecza dolabına baktım. Bir şişe doğum öncesi vitamin ve reçeteli bir şişe Promethazine var."

Mide bulantısı için olduğunu biliyorum. Sabah bulantısı. "Hamile misin?" "Ve astım için bir inhaler var. Oğlanınki. İki hafta önce dolduruldu."

Paco, babasının Bennie'nin astımı olduğunu söylediğini ama annenin hamile olduğundan bahsetmediğini söyledi. Ben o kısmı nasıl atlamış olabilir?

Paco ve Sonny ile konuştuğu zamanki gibi mi? enem öfkemi bastırarak kadar sert bir şekilde kenetlendi.

"Ben'le konuşalım." diyorum.

SEKİZ

Evden çıktığımızda Ben Parker kamyonetinin ön koltuğunda oturuyordu. Ronnie kamyonetin camına vuruyor, o da inip kapıyı kapatıyor. "Ben Parker?" Ronnie soruyor ve elini uzatıyor. Adam tereddüt ediyor ama elini tutuyor. "Ben Dedektif Marsh. Bu da Dedektif Carpenter."

"Aynı soruları mı soracaksınız?"

"Korkarım öyle, efendim. Dedektif Carpenter ve ben kayıp vakaları üzerinde çalışıyoruz," diyor Ronnie.

Manikürlü elini kısa, seyrelmiş siyah saçlarında gezdiriyor. Erken kelleşmiş. "Üzgünüm, dedektifler. Bunu pek iyi idare edemiyorum."

"Anladığım kadarıyla eşinizle ayrılmışsınız ve burada yaşamıyorsunuz. Bu doğru mu?"

"Evet. Ama işleri yoluna koymaya çalışıyorduk." "Öyle miydi?" Kaşını kaldırdı.

"İşleri yoluna koyuyoruz demek istemiştım." "Bize karınızdan bahsedın, Bay Parker."

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi. Bize ne kadar çok şey anlatırsanız, onları bulma şansımız o kadar artar. Ne kadar süredir evli olduğunuzla başlayın ve oradan devam edin."

Elini tekrar saçlarında gezdiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Dört, hayır, beş yıl önce üniversitede tanıştık. Marlana iyi bir anne. Ben onu idol olarak görüyor."

Satır aralarını okuyorum. Aslında söylediği şey Marlana'nın iyi bir eş olmadığı ve çocuğun onu annesi olduğu için sevdiği. Tıpkı benim annemin korkunç bir anne olmasına rağmen Hayden'ın onu idolleştirmesi gibi. Ben ikimizin de gözlerinin içine bakmıyor. Gözlerini tekrar sola çeviriyor, yani bir yalan geliyor.

"Özür dilerim. Ne zaman evlendiğimizi sormuştunuz. Dört yıl önce, Ekim'in dördünde evlendik. O Bennie'ye hamile kaldığında biz hâlâ okuldaydık." Yüzümdeki ifadeye baktı ve "Ama Bennie var ve buna değdi. Bennie'yi tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum," diyor Ronnie. "Eminim o da seni seviyordur. Ona bütün o beyzbol figürlerini sen aldın, değil mi?"

Yüzünde solgun bir gülümseme belirir. Kadın sabırlı ve onun cevabını bekliyor.

"Geçen yıl onu Seattle'daki Mariners maçına götürdüm. Çocuk beyzbolu çok severdi. Bir servete mal oldu ama ona birkaç hatıra aldım."

Oğlundan geçmiş zamanda bahsediyor. Göğsümde buz gibi bir yumruk oluştuğunu hissediyorum ve yumruğumu yüzüne indirmek istiyorum. Ailesi için korkuyorum.

"Bunun senin için korkutucu bir zaman olduğunu biliyorum, Ben. Sana Ben diyebilir miyim?" Ronnie soruyor ve koluna rahatlatıcı bir el koyuyor.

Adam başını sallıyor ve ona yeniden bakıyor. Kızıl saçları cılız sokak lambalarında bile parıldıyor. Tasarımcı kot pantolonunu ve beyaz bluzunu inceliyor, bakışları boynun altında son buluyor.

"Tek istediğimiz aileni eve getirmek. Yardımına ihtiyacımız var, Ben. Anlıyor musun?"

Tekrar başını sallıyor.

"Oğlunuza Bennie adını vermek kimin fikriydi? Senin mi yoksa karının mı?"

Adam merakla ona bakıyor. "İkimizin de sanırım."

"Bennie kız olsaydı hangi ismi seçerdiniz?" Bennie'den bahsederken oğlanın adını kullanıyor. Bu Bennie'yi insanlaştıırıyor ve babaya gerçek bir kişiden bahsettiğini hatırlatıyor.

"Özür dilerim. Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Sadece sen ve karın hakkında bir fikir edinmek istiyorum. Aileni senin gözünden görmek istiyorum, Ben. Bunu yapabilirim, biliyorsun. Size hakkımda kulağa çılgınca gelen bir şey söyleyeyim. Benim bir yeteneğim var.

İnsanları okumak. Gözlerin ruha açılan kapı olduğunu söylerler. Bunu hiç duymuş muydunuz?"

"Sanırım öyle."

"Eğlendir beni, Ben. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu işin aslını öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bana inanıyor musun?"

Cevap vermiyor.

"Cevap vermek zorunda değilsin. Bana inandığını söyleyebilirim. İnanmasaydın bilirdim. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Adam başka tarafa bakıyor ama kadın acımasız. "Şu anda konuşmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Bunu senin için kolaylaştırmak istiyorum. Sadece oğlun için en iyisini istiyorum. Sen iyi bir adamsın. Bunu söyleyebilirim. İyi bir babasın. Oğlunu koşulsuz seviyorsun. Keşke benim de hayatımda böyle biri olsaydı."

"Oğlumu seviyorum. Asla..." Sözleri kesiliyor. Adam duruyor ve kadın bekliyor.

O Ronnie'yle konuşurken, ben kamyonetin etrafında dolaşıyorum. Camlar neredeyse siyaha boyanmıştı. Arkasını dönmeye başladı ve Ronnie, "Asla ne yapmazdın, Ben?" dedi.

"Onu asla gözümün önünden ayırmam. Sadece onu eve götürmek istiyorum."

"Ve karını. Marlana. Onu da eve getirmek istiyorsun. O Bennie'nin annesi ve Bennie onu çok seviyor. Ama endişelendiğimiz kişi Bennie. Astım spreyi hâlâ üst katta."

"Yatağının kenarının altında mı buldunuz? Her zaman orada saklarız. Bir tane de ana banyoda. Nasıl kullanacağını biliyor."

"Bu iyi. Oldukça zeki bir çocuğa benziyor." Yukarı çıkıp yatağın altına bakmam gerekecek. "Memur Paco eyaletteki tüm kolluk kuvvetlerine uyarı gönderdi. O kurumlar da tıpkı bizim gibi hastane ve kliniklerle temasa geçiyor."

"Bu... iyi," diye kekeliyor.

"Ve morgları da araştırıyoruz." Tepki vermiyor.

"Bu sadece rutin bir iş." Genelde insanları okumakta iyiyimdir.

Ronnie, "Daha fazla bilgi alabilmemiz için bizimle Şerif'in ofisine gelmeni istiyorum, Ben," diyor.

"Eğer istediğin buysa."

"İstediğin bu. Marlana ve Bennie'nin eve dönmesini istiyorsun. Bizimle gelmek ister misin? Seni kamyonuna geri götürürüz."

"Kendim sürerim. Önce evime uğramam lazım. En kısa zamanda Şerif'in ofisine geleceğim."

"Sence senin evinde olabilirler mi?" diye sordum.

"Sadece bazı şeyleri almam gerekiyor. Uzun sürmez." "Mercedes'in anahtarını alabilir miyim?" diye soruyorum.

Hiç tereddüt etmiyor ve bana bir anahtar halkası uzatıyor. İki tane sadece plastikten yapılmış. Biri kamyon için, diğeri de araba için. Bir Mercedes amblemi bana hangisini kullanacağını söylüyor.

"Neden karının bagajına bakıyordun, Ben?" diye sordum.

"Memurlarınıza söyledim."

Onun çıkmasını bekledim.

"Bir yere gidecekse yanına bir çanta alır diye düşünmüştüm. Sanırım bagaja bakmak aptalcaydı. Yani, araba hâlâ burada ve o yok. Biriyle gitmiş olmalı. Muhtemelen seni aramamalıydım."

"Hayır, hayır. Sen doğru olanı yaptın. Umarım yakında ondan haber alırız ve hepimiz rahat bir nefes alırız." Ya da almayız. "Neden bizimle gelmiyorsun, böylece istasyona giderken konuşabiliriz."

"Kulübeme uğramam lazım. Ayrılırken üzgündüm ve kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi bilmiyorum."

"Kulübeyi kilitlemesi için yanına bir araba gönderebilirim," diye öneriyorum.

Durdu ve delici kahverengi gözleriyle bana baktı. "Ben şüpheli miyim, Dedektif?"

Evet. "Hayır. Eve gitmen gerekiyorsa, benim için sorun değil. Telefonunu yakınında tut. Sen karakola varmadan sana ihtiyacımız olursa ararız. Onlardan haber alırsan, sen de bizi ara. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

"Şerif'in ofisine nasıl gideceğini biliyor musun?"

"Bulabilirim."

"Bir Şey daha var. Memurların bunu sorduğunu biliyorum ama tekrar soracağım. Karınızın nerede olduğu, nereye gidebileceği, yanında kimlerin olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Onlara bilmediğimi sœyledim."

Soruya cevap vermedi. Ronnie elini tekrar Ben'in omzuna koydu ve ona acıyan bir bakış attı. "Onları bulacağız, Ben. Bulana kadar durmayacağız. Ne olursa olsun."

Kamyonetine doğru ilerlerken, "Bir Şey daha var Bay Parker. Karınızın bilmemiz gereken herhangi bir sağlık sorunu var mı?"

"Memurlara hamile olduğunu sœylemeyi unuttum."

DOKUZ

Ben Parker'ı alt bölümün dışına kadar takip ediyoruz. Bekçi hâlâ görevinin başında ve el sallıyor.

El sallamak için döndüm. "Keşke ikimiz de sürseydik. Parker'ı takip edip nereye gittiğini görmek isterdim."

"Sence yapmalı mıyız? Pisliğin teki."

"Sen ne düşünüyorsun, Ronnie?" Hâlâ öğretme modundayım.

"Kaçacağını sanmıyorum. Eve dönmek için doğru yöne gidiyor. Kendini savunmada hissetmesi için henüz çok erken. **B a k a l ı m** bu iş nasıl sonuçlanacak."

"Karar sizin."

Şerifin ofisine doğru döndü. Tony'yi arayıp bilgi verdim. Uyandırma çağrımın intikamı. Cevap verdiğinde sesi uyanık geliyordu. Saat dördü biraz geçiyordu.

"Megan, lütfen bana bir şey bulduğunu söyle. Karım diken üstünde. Kız kardeşini aramasını engelledim ama fazla beklemeyecektir."

"Baldızını aramalısın, Tony. Bu tür haberlerin aileden gelmesi daha iyi olur. Kocasından fazla yardım alamayız. Ne kadar süredir kayıp olduğunu, gerçekten kayıp mı yoksa kocasıyla tartışıyor mu bilmiyoruz. Annesi neler olduğu hakkında daha iyi bir fikre sahip olabilir ve endişelenecek bir şey olmayabilir." Endişelenecek bir şey olmadığına gerçekten inanmıyorum. İçgüdülerim dikkatimi çekmek için çılgılık atıyor. Şerif Gray'in kayınbiraderi

Marlena ve Bennie'nin amcası. Aynı zamanda bir polis. Marlena ve Bennie yakında bulunmazsa bunun ne anlama geleceğini biliyor.

"Tamam. Ama orada pek yardım alamazsın. Helen ve ben pek konuşmayız. Hatta aynı gezegende bile değiliz. Ellen'la en son ne zaman konuştuklarını bile söyleyemem. Helen'in kızını ve torununu bir süredir gördüğünden şüpheliyim. Helen'in bana söylediğine göre Ben Parker'la aralarında husumet varmış. Elbette yanılıyor olabilirim."

Helen, Tony'nin baldızı olmalı. Adını hiç duymadım. Ellen, Tony'nin karısı. Hoş bir kadındır. İşe getirmesi için browni ve kek pişirir. Bazıları ofise kadar ulaşır. Bazıları iştah sunağında kurban edilir. Sanırım Helen ve Ellen'in ikiz olduğunu hatırlıyorum. Ya da ailelerinin kötü bir çizgisi vardı. Tony'nin karısıyla tanıştım ve evlerinde yemek yedim. Ama Tony, Ellen'ı ofisten ve polis işlerinden uzak tutuyor. Bu konuda birbirimize benziyoruz. Ben işimi kendime saklıyorum ve son zamanlarda işimi kardeşim Hayden ve erkek arkadaşım Dan ile paylaştım.

Snow Creek'te birden fazla cinayete dönüşen bir kayıp vakası sırasında tanıştık. Komşularla görüşüyordum ve Dan'in kayıp kişinin bulunduğu yolun hemen aşağısında bir kulübesi vardı. Benden hoşlandı ve çıkma teklif etti ama o zamanlar bir ilişkiyi düşünecek kadar iyi bir durumda değildim. Belki vur-kaç türünde bir ilişkiydi ama o zamanlar Dan ile çıkarsam bunun daha fazlasına dönüşeceğini hissediyordum. Dan'le çok az şey paylaşırım ve ben bir şey söylemedikçe o da burnunu sokmaz. Ama çok sevdiğim bir arkadaşımın da dahil olduğu son cinayet davası sırasında ikimiz de esir alındık, uyuşturulduk ve öldürülmeden önce birbirimizin canlı canlı derisinin yüzölmesini izlemekle tehdit edildik. Dan benden daha fazla uyuşturulmuştu, bu yüzden kadının beni cezalandırma nedenlerinin tamamını duymamıştı ama bir şeyler duymuş olmalıydı. Tabii ki hatırlamadığını iddia ediyor. Benim için numara yaptığını biliyorum. O dava, bu adama karşı hislerimin ne kadar derinleştiğini fark ettiğim zamandı. Bunu itiraf edebileceğimi hiç düşünmemiştim ama o benim ilk gerçek aşkımdı. Onun için her şeyi yapardım, tıpkı onun da benim için yapacağını bildiğim gibi. Bu, soruyu sorması için hazır olduğum anlamına gelmiyor. Bu korkutucu hislerle uğraşmaktansa silahlı bir adamla yüzleşmeyi tercih ederim. Geçmişte yaptıklarım ve şimdi yaptıklarım anlaşmayı bozardı ve bunu ona yapamazdım. Onun hayatını

Tekrar tehlikeye atılmam ya da gitmem anlamına gelse bile ona acı çektirmemeliydim. Kaçmak.

Geçmişimi sadece Hayden, Ronnie ve Şerif Gray biliyor ve onlar da çok az şey biliyor. Bir de terapistim Karen Albright var ve o da gizliliğe bağlı. Ama o bile her şeyi bilmiyor. Sevgili arkadaşım Monique Delmont daha fazlasını biliyordu ve beni cezalandırmak için öldürüldü.

Tony ve Helen arasında ne olduğunu sormuyorum. Bu beni ilgilendirmez. Tony benim patronum ve arkadaşım. Geriye kalan birkaç kişiden biri.

"Ellen'a onları bulacağımızı söyle. Söz veriyorum." Muhtemelen söz vermemeliydim ama herkes kadar onun da tutunacak bir şeye ihtiyacı var. "Ve başka bir şey daha var Tony. Ellen Marlana'nın hamile olduğunu biliyor mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben Parker'a göre birkaç aylık hamileymiş. Biz de yeni öğrendik."

Tony'nin sesi ciddiydi. "Parker'ın merkeze ya da memurlara Marlana'nın hamile olduğunu söylememesi garip. Belki de o kadar üzgündür ki onlara söylemeyi unutmuştur. Ya da belki kimse sormamıştır. Bazı tanıkların ya da kurbanların nasıl olabileceğini bilirsiniz."

"Tony, ecza dolabında doğum öncesi vitaminleri ve mide bulantısı için bir ilaç bulduk. Ben, biz onunla yüzleşene kadar hamile olduğunu bize söylemedi."

"Beni haberdar edin. Helen'ı arayacağım. Keşke daha fazla yardım edebilseydim. Port Ludlow bu kadar yakinken kayınvalidem hakkında daha fazla şey bilmem gerekirdi. Benim hatam."

"Sen daha iyi bilirsin, Tony."

Tony bana karşı çok iyiydi. Ona ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Eğer yeğenine ve torununa bir şey olduysa bunu birine ödeteceğim. İntikam benim DNA'mın bir parçası. Kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyorum ve hayatımın bu kısmını değiştirmek için çok çalışıyorum. Her zaman kötülüğün cezalandırılması gerektiğine inandım ve bunu yapmanın tek yolu da kötü olmak. Ama burada yaşamak, polis olmak, beni önemseyen arkadaşlarımın olması, gerçek bir erkek arkadaşım olması ve özellikle de Hayden'ın yanımda olması ve bir ailem olması nedeniyle değişmeliyim.

"Megan, geldiğin için teşekkürler."

"Fazla mesai alacak mıyım?"

Gülüyor ve hat kesiliyor.

Ronnie bakışlar at Ben. "I oldu Düşünüyorum: belki sen geldiğinde onunla görüşmeliyiz."

"İkimiz de yapacağız. Bu senin davan... eğer benim almamı istemiyorsan o."

"Şerif Gray'ın ailesi, Megan. Liderliği senin almanı istiyorum. Ben de berbat et."

"Tamam. Baş soruşturmacı olarak, sorgulamayı senin yapmanı istiyorum." "Ben mi?"

"Monitörden izliyor olacağım. Tutuklu değil, o yüzden Miranda haklarını okuma konusunda endişelenmene gerek yok."

"Unutuyorsun, ben avukatlarla büyüdüm, Megan."

Şerif Ofisi'nin otoparkına girene kadar sustu.

"Endişelenecek bir şey yok. Tüm zaman boyunca izliyor ve dinliyor olacağım."

"Başka bilgece sözün var mı?"

"İşte o."

Hazırlanmak için istasyona giriyoruz. Eminim Ben de aynısını yapıyordur.

ON

Şerif Gray, ilçe komisyon üyelerinin bütçemiz üzerindeki ölümcül kontrollerini gevşetmelerini sağlamayı başardı. Görüşme odasına ve dış girişlere kameralar ve kayıt cihazları yerleştirildi. Ronnie beni görüşme odasında oturarak titizlikle cihazları kontrol ediyor ve ayarlıyor. Burada işimiz bittikten sonra kayıtları sildireceğim. Filme alınmaktan hoşlanmıyorum.

Ronnie sonunda yönetmen rolünü oynamayı bıraktı ve karşıma oturdu. Washington, Oregon ve Kaliforniya'daki tüm kolluk kuvvetlerine Yerini Tespit Etme Girişimi bültenleri gönderdim. Kayıp anne ve oğul hakkında bilgi sahibi olan varsa, haberimiz olsun. Güvende olmak için Bennie için Amber alarmı verdik. Eğer Marlana onu yasal olarak bir yere götürdüyse, onu gördüğümde özür dileyeceğim.

Mindy Newsom iki olay yeri memurumuzla birlikte Parker'ların evini, Marlana'nın aracını ve çevresini karış karış inceliyor. Kocasıyla görüşmek ve sonra geri dönüp tüm komşularla görüşmekten başka yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ronnie, Ben Parker'a söylediği bir şey konusunda haklıydı: Marlana ve Bennie eve dönene kadar peşini bırakmayacağız.

"O gitmeden önce parmak izlerini ve DNA örneğini almamız gerekiyor, Ronnie."

"Ben hallettim." Kamerayı kurcalıyor. "Bu kadar zahmete girmemize gerek olmadığını düşündüğünü biliyorum ama eğer bir şey itiraf ederse, bunu kaydetmiş olacağız."

"Mantıklı," diyorum. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Önce sana bir soru sorayım."

Bana o bebek mavisi gözlerini çeviriyor ve ben neredeyse bu konuyu açmayacaktım. Ama yüzünü görmek için bu kadar zahmete giriyorsak, gerçekten yüzünü görmeliyiz. "Karşısına oturmak istediğine emin misin? Kameranin görüşünü engelleyebilir." Ben hep yanlarına otururum. Yakın olmak daha iyidir.

"Röportaj teknikleri üzerine biraz araştırma yaptım."

Tabii ki yaptın.

"Reid tekniği gibi birkaç tanesine göre, onun yanına oturmam, dönüp bana bakmasını sağlamam ve onu sıkıştırmam gerekiyor. Mahkemede bu tür mülakatları parçalamakta uzmanlaşmış avukatlar var, müvekkillerini zorladığınızı veya korkuttuğunuzu ve her şeyi itiraf edeceklerini söylüyorlar. Bu riski almak istemiyorum. Yüzünün sadece bir kısmını almak istemiyorum. Kameraya baktığından emin olacağım."

Beni yakaladı. "İyi düşündün." *Ama yetkili ben olduğumda yine de kendi yöntemimle yapacağım. Megan tekniği.*

Lobi kapısının zili çalıyor. Geldi.

Kapıyı açıyorum ve Ben'i görüşme odasına götürüyorum. Ronnie sandalyesini odanın dışına çekmiş, ona oturacak tek bir yer bırakmıştı. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum. Su? Kahve?"

"Biraz kahve iyi olurdu. Krema ve şeker lütfen."

"Ben Ronnie'yi bulayım," diyorum ve tekli sandalyeyi işaret ediyorum. Bu onun gösterisi. Garson o olabilir. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve tüm monitörlerin Majestelerini kaydettiği küçük ofise gidiyorum.

"Kahve istiyor..."

"Krema ve şekerle," diye bitiriyor Ronnie benim yerime. "Kayıt cihazı çalışıyor. Eğer batırırsam gelip beni kurtaracak mısınız?"

Kapıyı süper yapıştırıcıyla kapatacağım. "Bir şeye ihtiyacın olursa burada olacağım." diyorum.

Bir dakika sonra Ronnie'nin elinde iki seramik kahve fincanı ve bir kolunun altında göğsüne dayadığı plastik bir şişe suyla görüşme odasına girdiğini görüyorum. "Bana yardım edebilir misiniz?" diyor.

Ayağa kalkıyor ve su şişesini alıyor. Parmak izleri. DNA. Akıllı kız. "Teşekkürler," diyor. Adam gülümsüyor. Kadın kahveyi masaya koyar. Kapıyı kapatıp üstünü düzeltirken gözleri onu takip ediyor. Buraya gelene kadar ve kahveyi alana kadar ceketini çıkarmış. Eğer bu bir zorlamaysa, işe yarıyor. Yüzündeki gülümseme hâlâ donmuş.

"Bay Parker... Ben... nasıl başlayalım?"

Sorusu karşısında şaşırılmış görünüyor. "Şey..."

"Bütün cevaplar sende var, Ben. Sadece konuş benimle. O zaman ben de sorular sorarım."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Aklına ne gelirse. Söylenecek doğru ya da yanlış bir şey yoktur."

"Peki..." Masa üstünü inceliyor.

"Tamam. Bazı kolay sorularla başlayacağım." Bir not defteri çıkarıyor. "Adın ne senin?"

"Ben. Ben Parker."

Ona basit sorular yöneltiyor ve cevapları yazıyor. Doğum tarihi, doğum yeri, boyu, kilosu, çalıştığı yer, ne zamandır orada olduğu, ev adresi... ve sonra bir kan grubu sorusu ekler. Kan grubu 0 negatif.

"Buna ne dersin? Ben de 0 negatifim."

Kadın su şişesini adama yaklaştırır ve "Bu senin için. Sorulara cevap vermek zorunda kaldığımda hep gergin olurum. Su yardımcı oluyor."

"Ben de," diyor ve sanki ikisinin de sert seksten hoşlandığını yeni keşfetmişler gibi gülümsüyor. Bu adamdan nefret edebilirim. Şerif Gray'in onunla tanışıp tanışmadığını merak ediyorum. Tanıştıysa Ben'den nefret ettiğine bahse girerim.

Not defterini kapatıp kenara itiyor. "Bunu kaydediyorum ve not alıyorum ki bir şeyler karışmasın. Sorun değil, değil mi?"

"Bunu neden kaydediyorsun?" Kalkacakmış gibi sandalyesinde kıpırdanıyor.

"İki sebepten. Önemli bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için bunu daha sonra izlemem gerekebilir. İkincisi, saklayacak bir şeyin olmadığını biliyorum, bu yüzden bunu yapmama itiraz etmezsin. Bu ailene yardımcı olacak."

"Oh. Tamam, sanırım. Sadece onları eve getirmek istiyorum." "Marlena ile ne zamandır evlisiniz?"

"Neredeyse beş yıldır."

"Nerede tanıştınız?"

"Üniversitede çıkmaya başladık."

"Washington State, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Cougars taraftarı gibi görünüyorsun. Üniversitede beyzbol oynadın mı?"

Gülümsemiyor. "Takıma giremedim. Koç bunun için uygun olmadığını söyledi."

"Haklı mıydı?"

"Koç beni sevmiyordu, ben de onu sevmiyordum."

"Nedenmiş o?"

"Zengin çocuklara karşı bir şeyi vardı. Babamın büyük paraları var. Koç bu konuda bana hep takılırdı. Ben denemek bile istemedim ama babam ısrar etti. Sanırım yeterli değildim."

"Bu duyguyu bilirim. Babam önemli bir avukat. Ablam gibi benim de Yale'e gitmemi istedi. Ben Ivy League'e uygun değilim. Kara koyun."

Ben başını sallıyor. "Sanırım biz de öyleyiz. Kara koyun."

Ronnie masanın öbür ucuna uzanıp onunla tokalaşıyor ve ikisi de kesinlikle nefret ettiğim o şeyi yapıyor. Ellerini havaya uçurur gibi yapıyorlar. Yaltaklanıyorum.

"Evlendikten sonra üniversiteyi bitirdin mi?"

"Bitirdim ama biraz zaman aldı. Marlena hamile kaldığında doğru olanı yaptım. Yani onu ben de seviyordum ama bir eş ve yolda bir bebekle sorumluluklar almam gerekiyordu. Babam Marlena'nın yaşadığı evi bize verdi. Küçük Ben'le birlikte havalara uçtu."

"Seni anlıyorum. Kız kardeşimin asla çocuğu olmayacak. Ya da bir kocası. Aile hukuku firmasında çalışıyor ve işiyle evli. Hâlâ evde yaşıyor. Ben kendi yolumu çiziyorum. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ama etrafta koşuşturan küçük Marsh'lar istediğini biliyorum. Çocukları sevdiği için değil ama tahtın varisi olsun istiyor."

Ronnie'yi dinliyorum ve bana daha önce hiç anlatmadığı şeyler duyuyorum. Babasının hukuk fakültesine gitmesi için onu zorlamasına içerlediğini ve polis olmasını onaylamadığını biliyorum ama bu

Beni üzdü. Polis akademisine gittiğini öğrendiğinde Ben'in "Marsh'lar o tip insanlar değil" dediğini söyledi. Ben'e yakınlaşmak için bazı konularda yalan söylüyor olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Sanırım babasıyla arasındaki uçurumun ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Her halükarda, Ben buna inanıyor.

Bennie hakkında sorular soruyor: ne yemekten hoşlandığı, anaokuluna gidip gitmediği, gitmeyi en sevdiği yerin neresi olduğu, Ben'in onunla eğlenmek için neler yaptığı, yetiştirilmesinin kolay olup olmadığı, öfkeli olup olmadığı ve babanın çocuk hakkındaki bilgisini test etmek için başka şeyler. Testi geçemez. Beyzbol, Darth Vader ve annesi dışında Bennie'nin nelerden hoşlandığı hakkında çok az bilgisi var. Bennie'nin onu götürdüğü beyzbol stadyumu dışında en sevdiği yeri bilmiyor. En sevdiği yemeği bilmiyor. Bazen onu sırtında gezdirdiğini ve Bennie'nin bundan hoşlandığını söylüyor. Bir sokak köpeğinden de bahsediyor olabilir.

"Bennie büyükannesini seviyor mu?"

"Helen. Evet, onu severdi. Marlana bazen onu oraya götürürdü ama çocuk eve her zaman kötü bir tavırla dönerdi. Marlana da bunu fark etti ve onu çok fazla götürmeyi bıraktı."

Kayıp ailesi hakkında verdiği her geçmiş zaman yanıtında tüylerim diken diken oluyor. Ronnie onun daha fazlasını söylemesini bekliyor ama o bitiriyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa karısının ailesine karşı hiç sevgi beslemiyor. Konuyu değiştiriyor.

"Bennie'nin odasında bir Darth Vader kaskı ve ışın kılıcı gördüm. Eminim seni deli ediyordur."

Ben'in gülümsemesi artık gerçektir. "Bunları ona Noel'de vermiştim. Evin içinde Darth Vader'ın sesini taklit ederek koştururdu." Bir an sessiz kaldı ve neredeyse duygusal bir şekilde, "Keşke şu anda beni çıldırtsa. Onu eve getirmek için her şeyi yapardım."

Söyledikleri hakkında düşünüyorum. Karısına karşı duygularını belli etmiyor. Ve hala oğlundan geçmiş zamanda bahsediyor. "Ondan hoşlanıyordu" gibi şeyler, "Ondan hoşlanıyordu" değil. Akademideki soruşturma dersimde, ismini kullanmayarak kişiyi ya da kurbanı insanlıktan çıkaran mülakatçılar hakkında bilgi edinmiştim. Bu geçmiş zaman kullanımı için de geçerlidir. Bu, yanlış bir şey yaptıklarını iki kez inkar etmek anlamına gelir. Bu özellikle yakın bir ilişkide geçerlidir.

Oğlunu gerçekten sevdiğine inanıyorum ve aynı zamanda karısını küçümsediğine de inanıyorum, bu da oğlunun onu idol olarak görmesinden kaynaklanan bir kıskançlık olabilir. Ben'in bize anlattıklarının doğru olup olmadığını Helen'a sormam gerekecek. Ve boşanmanın söz konusu olup olmadığını sormak için. Bir erkeğin karısından ve çocuklarından kurtulmak istemesi için birçok neden vardır: para, seks, özgürlük. Eminim erkekler listeye can sıkıntısını da ekler. Diğer şüphelileri şimdilik göz ardı etmeyeceğim, ama içimden bir ses Ben'in o adam olduğunu, karısının ve oğlunun kayıp olmasının sebebinin o olduğunu, ne kadar tiki davranırsa da tehlikeli olanın o olduğunu söylüyor. Benim için en büyük kırmızı bayrak Ben'in polise karısının hamile olduğunu söylemeyi unutmasıydı. Paco ona herhangi bir sağlık sorunu olup olmadığını sorduğuna yemin etti.

Telefon çaldı. Adli tıp uzmanım, Mindy.

ON BİR

"Megan, sana yardım edebilecek hiçbir şeyim yok. Buzdolabının kapısına yapıştırılmış bazı çocuk çizimleri var. Dört yaşında bir çocuk yaptıysa oldukça korkunç resimler."

"Pastel boya çizimlerini hatırlıyorum." Birinde bir ev ve üzerinde uzun kuyruğuyla yükselen, ağzı açık, keskin dişleri görünen büyük yeşil bir yaratık vardı. Godzilla'nın bir çocuk tasviriydi. Çocuğun odasında canavarları sevdiğini gösteren başka bir eşya görmedim. Bir diğeri ise üst kattaki pencereden dışarı bakan küçük bir yüzle yanan bir evin resmiydi. Bahçede çiçek yok. Başka insan yok. Eğer çocuk hayatını böyle hissediyorsa, cehennemi yaşıyor demektir.

"Ne düşündüğünü biliyorum Megan. Ama buzdolabının üstünde bir çizim var. Bu resimde evin önünde duran bir kadın ve bir çocuk var ve gülümsüyorlar. Hiçbirinde erkek yok."

Canavarı saymazsak tabii. "Mindy, evden çıkmadan önce bir şeyi kontrol edebilir misin? Parker oğlunun Darth Vader pijaması olduğunu söyledi. Tişörte serigrafi yaptırmış ve üzerinde şöyle yazıyor: "Bennie, ben senin babanım. Hiç böyle bir şeyle karşılaştınız mı?"

Diğer olay yeri teknisyenleriyle konuştuğunu duyuyorum ve pijamaları soruyorum. "Onlara rastlamadık ama tekrar bakacağım."

"Birazdan benimle buluşman gerekebilir. İşinizin bitmesine ne kadar kaldı?"

"Otuz dakika ile bir saat arası. Çocuğun odasında bir dadı kamerası buldum ama kayıt mekanizması yok. Bluetooth bağlantılı olabilir.

ama burada laptop yok. Cep telefonu da bulamadım. Evde bir alarm sistemi var ama devrede değil."

"Peki ya kapı zili?"

"Onu da buldum ama yine kayıt cihazı yok."

"Hiçbir şey yok mu?" *Kahretsin.* "Yola çıktığımda adresle birlikte seni ararım." Parker'ın kulübesini tek başıma inceleme fırsatı bulana kadar onu aramayacağım.

Ronnie içeri girip kahve getirdi. Diyor ki, "Bir duvarla konuşmak gibi. Sözümü geri alıyorum: Bir duvar sizi gözleriyle soymaz."

"Sence onu otuz dakika meşgul edebilir misin?" Kalktım ve ceketimi giydim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" O böyle söylüyor ama ben *bunu yapmak zorunda mıyım?*

Ona attığım bakış nereye gittiğimi söylüyor. Hakkını yemeyelim, tek söylediği "Dikkatli ol Megan. Eğer giderse ararım."

"Yarın gelmesini söyle. Bak bakalım hangi telefon operatörünü kullandığını bulabilecek misin, böylece kayıtlar için bir mahkeme celbi alabiliriz. Marlana ile yaptığı görüşmeleri sana göstereyim. Vaktiniz varsa telefonunda başka neler var bakın. Ve aile doktorunun adını öğren." Ona kahvemi veriyorum.

ON İKİ

Ben Parker'ın kulübesi Port Ludlow Körfezi boyunca uzanan تنها bir sahil şeridinde yer alıyor. Telefonumdaki GPS, adresin ormanla çevrili olduğunu gösteriyor. GPS doğru. Ağaçların arasından kıvrılan sert bir yola sapıyorum. Yeni yetişen çam ağaçları doğuya doğru uzanıyor ve çamların arasından Port Ludlow Körfezi'nin suları üzerinde ayın yansımasını görebiliyorum. Port Ludlow'un tarihi geçen yıl Port Townsend gazetesinde kereste ticaretinin resimli tarihiyle birlikte yer aldı. Port Ludlow şu anda zenginler için bir yatak odası topluluğu, ancak 1800'lerin sonlarında altmış kadar işçi ve ailelerinin yaşadığı, şirkete ait bir kereste kasabasıydı. Makaleyi okuduğumda o aileler için hayatın nasıl olduğunu merak etmiştim. Hem iyi hem de kötü deneyimleri paylaştıkları ve hepsinin daha iyi bir yaşama sahip olmak gibi ortak bir hedefi olduğu, ancak çoğunun hayatta kalmaya razı olduğu bir topluluk yaşamı. Dünya pek değişmedi. Yoksullar hâlâ zenginlere muhtaç.

Bir virajı dönüyorum ve Parker'ın kulübesinin arkası görünüyor. Öğütülmüş sedir ağacından bir Shaker çatısı. Kulübeyi Whidbey Adası'na bakan bir güverte çevreliyor.

Kulübede park etmiş başka araç yok. Katil bir köpeği olmadığını umarak arka kapıyı çalıyorum. Hırsızları caydırmak için pencerelere ve kapıya stratejik olarak alarm etiketleri ve uyarılar asılmış. Taşrada yaşayan çoğu insan için alarmlar göstermelidir ve kapılar bazen kilitlenmeden bırakılır. Bu da farklı değil. İçeri girdim, el fenerimi içeriye tuttum ve anons ettim, "Polis

Memur bey." Cevap ya da sesli alarm yok ve hiçbir şey beni ısırmıyor ya da yalamıyor. Kapının yanındaki alarm pedi devre dışı olduğunu gösteriyor. Gizlice değil ama olası bir suçu araştırmak için orada bulunmamın her türlü nedeni varmış gibi, örneğin devam eden bir hırsızlık gibi, içeri girmeye başlıyorum.

Oturma odası geniş ve dağınık, adam dağınık, mobilyaların üzerine atılmış giysiler, masaların üzerinde pizza kutuları, boş ve yarı boş viski ve bira şişeleri. Kanepenin yanında yerde birkaç tane on kiloluk dambıl duruyor. Aynı anda hem dinlenip hem de ağırlık kaldırabiliyor. Belli ki burada söylediği haftadan daha uzun süredir yaşıyor. Benim evim bu kadar kirli değil ve ben pasaklı biriyim.

Mutfağın hemen dışında Port Ludlow Körfezi'ne bakan tavandan tabana cam duvarlı küçük bir ofis var. Ofis seyrek döşenmiş ve herhangi bir kullanım belirtisi göstermiyor. Bilgisayar yok. Bu da akla şu soruyu getiriyor: Bu çağda kimin dizüstü bilgisayarı yok ki? Görünüşe göre Ben'in. Belki de bu yüzden karakola gelmeden önce buraya gelmek zorunda kaldı. Bir kablolu modem yanıyor. İnterneti var.

Ön oda, körfeze yansıyan dolunayın nefes kesici manzarasına sahip. Geniş bir güverteye açılan kapının yanında rulo haline getirilmiş iki uyku tulumu var. Büyük olanı kamuflaj renginde. Diğerisi ise bir çocuk için yeterince küçük ve *üzerinde Star Wars* baskısı var. Küçük uyku tulumunu incelemek üzereyken farlar odayı aydınlatıyor. Hızla ön kapının kilidini açıyorum ve sonra geldiğim kapıdan çıkıp parlak farların beni kör ettiği arka güverteye geçiyorum. Lastikler çakılların üzerinde gıcırdayıyor ve araç arabamın yanına yanaşıyor. Ronnie aramadı, bu yüzden Ben'e yalan söylemeye hazırlandım ve rozetimi uzatıp silahımı çektim. En iyi savunma iyi bir saldırıdır.

Farlar sönüyor ve güçlü el fenerleri yanarak beni kör ediyor. Bir ses "Kıpırdama!" diye bağırıyor. Bir başkası "Silahını bırak!" diye bağırıyor. Önce hangisini yapmam gerektiğini sormak istiyorum, donmak mı yoksa silahı bırakmak mı, ama zaten ince bir buzun üzerindeyim.

Silahımı omuz kılıfıma geri koyuyorum ve "Ben Dedektif Carpenter, Jefferson County Şerif Ofisi." diye sesleniyorum. Kıkırdamalar duydum. El fenerleri söndü ve Paco ile Sonny bana yaklaştı. Pislik oldukları kesin, ama benim türümden.

"Orada ne yapıyorsun?" Paco sordu. "Sen burada ne yapıyorsun?" Ben de ona sordum. "Burası bizim devriye alanımız."

"Alarm aldınız mı?" "Hayır.

Sen?" Sonny soruyor.

Doğaçlama yapıyorum. "Kayıp insanlarımızın buraya gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Kapıları açık buldum ve kimse cevap vermedi. Görünüşe göre burayı bir kasırga vurmuş ya da burada bir bekar yaşıyor." İçerisi o kadar dağınık değil ama etrafa bakmayı bitirdiğimde öyle olabilir.

Paco, "Evet, biz de bu yüzden buradayız. Sanırım içeride kimsenin olmadığından emin olmak için evin her yerine bakacak vaktiniz olmadı?"

"Sen ön ve arka tarafa bakarsan ben de evi kontrol etmeyi bitiririm" diyorum.

"İyi fikir," diyor Paco. "Ben ön tarafı alacağım." Bana fısıldıyor. "Daha dikkatli olmalısın. Biz olmayabiliriz."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Memur Paco." Artık gizliliğe gerek yok, ışıkları açıyorum. Şöminenin şöminesinde Ben'in en az bir düzine çerçeveli fotoğrafı var. Ben beyzbol oynarken, Ben bowling oynarken, Ben asılı bir yelken balığının yanında. Ben bir tekneye pilotluk yapıyor. Ben bir uçağın kokpitinde. Marlina ya da Bennie'nin fotoğrafı yok. Yaşlı insanlar yok, belki ebeveynler. Burası Ben için bir tapınak. Kısa bir koridorun sonunda üç yatak odası, bir çamaşır odası ve iki tam banyo buluyorum. Bir yatak odasında birkaç yarış bisikleti ve çeşitli bisiklet malzemeleri var. Bir rafta Ben'in çerçeveli iki fotoğrafı var. Her ikisinde de üzerine sprey sıkılmış gibi görünen bisiklet kıyafetleriyle poz veriyor. Yine ailesine dair hiçbir şey yok. Banyo kullanılmıyor.

Bir sonraki yatak odasında, körfeze bakan büyük bir resim penceresine bakan bir duvara karşı bir California kral yatağı vardır. Tavan aynalı fayanslarla kaplı. Körfezin sularında parıldayan ay ışığını görebiliyorum ve bu açıdan baş döndürücü görünüyor. Birden aynada karanlık bir şekil beliriyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Pencerenin dışından gelen hırıltıları duyuyorum. Silahıma uzanıyorum ve o şeyin yüzünü aydınlatan bir ışık görüyorum. Paco. Gittiğimizde onu öldüreceğim. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama uzaklaşırken güldüğünü duyabiliyorum.

Yatak soyulmuş, araflar ve yastık kılıfları eksik. Yatağın yanında yerde açılmamış birkaç paket prezervatif var. Zemin halı kaplı. Bastığım yere dikkat ediyorum. Dolap açık ve iki spor ceket ve uyumlu pantolonlar dışında asılı giysi yok. Dolabın arkası duvardan duvara raflarla kaplı. Bir rafta düzinelerce kot pantolon, katlanmış örgü gömlekler, bikini iç çamaşırları ve çoraplar var. Rafların geri kalanı, bazıları hâlâ kutularında olan her türden ayakkabıyla kaplı. Belki elli çift. Bir cesedi saklayacak yer yok.

Sırada en-suite banyo var. Duşakabinin cam duvarında su damlacıkları var. Banyo güçlü bir dezenfektan ve tatlı bir kolonya kokuyor. Islak banyo havluları ve bir kot pantolon duşun zeminine yayılmış. Kotun ceplerini kontrol ediyorum ve bir kibrit kutusu buluyorum. Kapağında Gentleman's Club adında bir yerden alındığı yazıyor. Paçalarının etrafı çamurla kaplanmış. Kotun üzerine tahta parçaları yapışmış. Kibrit kutusunu kullanarak çamur ve talaşların bir kısmını başka bir lateks eldivene sıyrıyorum, bunu yuvarlıyorum ve cebime koyuyorum. Ecza dolabında erkek saç ürünleri var. Rogaine, bir çeşit koyu renkli saç spreyi, saç jölesi. Ayrıca bir tüp testosteron kremi ve bir diş macunu var - umarım bunları karıştırmaz. Viagra için reçeteli bir şişe var ve iki tablet kalmış. Ronnie'yi arayıp uyarmalıyım ama o kendi başının çaresine bakabilir. Bulabildiğim tek gerçek ilaç ibuprofen. Çocuk için inhaler yok. Hamile bir kadın için vitamin gibi bir şey de yok.

Üniversitede testosteron alan güreşçi bir adam tanıyordum. Ona ekstra dayanıklılık ve güç verdiğini iddia ediyordu. Testosteronu araştırdım. Yan etkilerinden bazıları göğüs büyümesi ve prostat sorunları. Göğüs büyümesi işime yarayabilir ama o kadar da çaresiz değilim. Ben'in Viagra'yı dayanıklılığını artırmak için mi eklediğini merak ediyorum. Geldiğim ilk yatak odası bu soruya cevap veriyor.

Bu oda yatak odası olarak kullanılmıyor. Tavandan sarkan trapez çubuğu, deri kırbaçlar, deri yüz maskeleri, deri kayışlar ve muhtemelen bir zamanlar kitaplık olan yerlere yayılmış bir dizi seks oyuncağı bunu ele veriyor. Odanın etrafına daha fazla yetişkin oyuncağı serpiştirilmiş. Bir duvarın tamamı ayna. Bir masaj masası

odanın ortasında. Dolapta birkaç çift sivri topuklu ayakkabı ve üzerinde kurdele fiyonk bulunan bir çift rügan ayakkabı var. Işıltılı gece elbiselerinden pilili ekose okul eteğine kadar her türlü kadın kıyafeti, cinsel fetişlerden oluşan bir hayvanat bahçesi gibi asılı duruyor. Kıyafetlerin hepsi aynı beden: minyon. Ayakkabılar altı numara. Ben'in bedeni değil, yani onun değil. Karısının da değil.

Hiçbir şeye dokunmak istemiyorum. Bu durumda, ayakkabılarımı yakmak zorunda kalacağım.

Burada hastalık belirtileri ve olası cinsel yolla bulaşan hastalıklar dışında bir şey yok. Bir sonraki odaya gidiyorum. Başka bir yatak odası. Evin geri kalanı gibi dağınık ama içinde bir yatak, şifonyer, lambalar, yan sehpa ve bir dolap var. Yatak, savaşı kabilelerin çarpışması gibi görünüyor. Oğlu için yatak yok. Bu banyoda Bennie için yedek inhaler de yok. Sadece daha fazla testosteron kremi, kayganlaştırıcı jel ve bir yığın dergi var. Porno tabii ki. Klozet kapağı yukarıda ve nişan alması kötü olmalı. Hayden ve ben daha gençken, o girdikten sonra banyoyu temizlemek zorunda kalırdım. Erkekler neden sifonu çekmez? Neden kapağı açık bırakıyorlar? Neden erkekler tuvaletin etrafında yere işemek zorunda? Kötü nişan mı? Kötü davranış mı?

Ön odada metal bir merdiven aşağıya doğru kıvrılıyor. Dibe yaklaştığımda buranın küçük bir güverteye çıkışı olan bir oyun odası olduğunu görüyorum. Güvertede küçük bir cam masa ve körfeze bakan iki ferforje sandalye var. Bir şey bacağıma sürtündü. Sıçrayıp silahımı çekiyorum ve kulaklarıma hücum eden kanın üzerinden yumuşak bir mırıltı duyuyorum. El fenerim turuncu-tan rengi uzun tüylü bir kedinin bacağıma sarıldığını gösteriyor. Macy's Day Parade'deki bir şamandıraya benzeyecek kadar obez. "Merhaba kedici," diyorum usulca. "Bennie burada mı?" Kedinin boynundaki tüylerin arasında bir şey parıldıyor. Üzerinde *Prences* yazan pırlanta çivili bir tasma.

Kediye, "Prences, seks kölesi olarak mı tutuluyorsun?" diye soruyorum. Cevap yok. El feneri ışını, rahat koltukları olan bir ev sinema sisteminin ve bir stand üzerinde projektörlü yarım duvar düz ekranın üzerinde kayıyor. Standın altında bir dizi Blu-ray disk var. Hepsi porno. Umarım Bennie burada hiç gecelememiştir. Umarım buranın havasını solumamıştır. Umarım iyidir.

Dolapta iki kapitone ceket ve örgü atkı var. Biri Ben'in bedeni. Diğeri küçük bir kadının. Marlana Parker'ın ehliyetindeki tarife göre bu ona asla uymazdı, üst kattaki oyun odasındaki eşyalar da öyle. Evin geri kalanını düşünürsek bu oda oldukça düzenli. Belki de bu aperiattır ve ana yemek üst kattadır.

Telefonum cebimde titriyor ve hızla yukarı çıkıp ön cama vuruyorum ve Paco'ya mutfak kapısına gelmesini işaret ediyorum. Farlar geliyor. Ben Parker kamyonetini şerifin arabasının arkasına çekip inerken kapıyı sonuna kadar itip açıyorum. Ben'in yüzünde şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifade vardı. Ve başka bir şey daha. Korku mu? Endişe mi?

Başka biri olsa bir sorun olup olmadığını sorardı. Öfkeyle soruyor, "Neler oluyor?" Bir sonraki sorusu korkusunun nedenini ele verir: "Ne zamandır buradasın?"

Sonny ona yaklaşır. "Bay Parker, lütfen geride durun. Devriye geziyorduk ve kapınızı açık bulduk. Sizi aramak üzereydim, efendim." Tanrı seni korusun, Sonny.

Parker sessiz. İçeride suçlayıcı bir şey bırakıp bırakmadığını merak ediyor. Oyun odasını ve seks oyuncaklarını bulduğundan endişeleniyor. "Ofisine gelmek için çıkarken kapıyı iyi kapatmamış olmalıyım. Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Bunu söylerken gözlerini benden ayırmıyor. Bu işin peşini bırakmalı ve suçüstü yakalanmadığım için şanslı yıldızlarıma şükretmeliyim. "Hiç sorun değil, Ben. Memurların açık kapıyla ilgili çağrısını duydum ve eşimle oğlunun buraya gelmiş olabileceğini düşündüm."

Yarı itirafıma şaşırdı ve bir an için ne diyeceğini bilemedi.

"Onlara seslendim ama cevap alamadım. Ayrıldığımızdan beri burada mıydılar?"

Soru basit. Cevap da o kadar basit olmalı.

"Son zamanlarda gelmediler ama birkaç kez burada kaldık. Neden sordunuz?"

"Buraya nasıl geldiklerini bilip bilmediklerini merak ettim." Hiçbir şey söylemiyor.

"Sadece burası çok güzel bir yer. Neden Baker Heights'ta yaşamak isteyesin ki?"

"Marlena'nın fikriydi. Kendi deyimiyle 'ormanın dışında' olmaktan hoşlanmıyordu."

"Burası ne zamandan beri ailenize ait?" Ben kapısındaayken, o dışarıda bir memurun yanında dururken havadan sudan konuşmamızı tuhaf bulduğunu biliyorum. Ama şaşkınlığını üzerinden atmış ve konuşkan görünüyor. Bunu daha önce de görmüştüm, birini kancaya taktığımda konuşarak kurtulmak zorunda hissederler.

"Emin değilim. Küçüklüğümden beri ailem bu arazinin sahibidir. Babam orijinal kulübenin yerine bunu yaptırdı."

"Burada çok mutlu olmalısınız."

"Şikayet edemem."

Hayır, edemezsin. Çok güzel bir sığınağınız var. "Etrafta dolaşip eksik bir şey var mı diye kontrol etmemizi istemediğine emin misin?"

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim."

Paco, "Bay Parker, hem ön hem de arka kapınız kilitli değildi. Kontrol etmek için sizinle birlikte içeri girmemize izin vermelisiniz."

"Gerek yok," der ve Paco'ya ters ters bakar. "Şimdi, sakıncası yoksa, çok yorgunum ve bu sabah Dedektif Marsh'la tekrar buluşmam gerekiyor."

"Elbette. Seni rahat bırakalım, Ben." Yalan makinesine girmeyi kabul edip etmediğini sormadım. Ronnie'yi susturmak için böbreğini satmayı kabul ederdi. Ben de yaşadım.

"Teşekkür ederim, Dedektif Carpenter," diyor.

Hayır. Teşekkür ederim. Sapık.

ON ÜÇ

Ofise döndüğümde Ronnie'ye kulübeden topladığım eşyaları, kibrit kutusunu, çamur ve talaşları veriyorum ve ona seks oyun alanını ve kadın kıyafetlerini anlatıyorum. Ronnie'ye faaliyetlerim hakkında bilgi veriyorum ve o da ürperiyor.

"Ben'le nasıl gitti?" diye soruyorum.

"Hepimiz biraz dinlendikten sonra bir görüşme daha yapmayı kabul etti. Şerif, K-9 ve memurların tüm bölgeyi taradığını ve kapı kapı dolaşacaklarını söyledi. Nereden başlayacağınızı bilmediğinizde arama yapmak zor oluyor."

"Tony'nin ailesi, o durmalarını söyleyene kadar devam edecekler. Peki ya yalan makinesi?"

"Yalan makinesine gireceğini söyledi ama uykusuzluğun sonuçları çarpıtmasını istemiyorum. Öğlen gibi geleceğini söyledi."

"Bu iyi. Bizim de biraz uykuya ihtiyacımız var. Bulduğum şeylerle ilgilenebilir misin?" Arama izni olmadan topladığım olası kanıtları kastediyor. Marley Yang'a vermeyi kabul etti, Kriminal Laboratuvarı'nda, talepte kendi adı da yazılıydı. Marley kısa boylu, tıknaz, zeytin tenli ve keçi sakalı şeklinde şekillendirmeye çalıştığı az miktarda sakalı var. Bunun onu daha bilgili ya da çekici gösterdiğini düşünüyor olabilir ama böyle bir şey olmayacak. Bir keresinde bana çıkma teklif edeceğini düşünmüştüm ama bu da asla gerçekleşmeyecekti. Marley Kriminal Laboratuar'da şef, işinde son derece iyi ve benim de biraz zorlamamla Ronnie'nin erkek arkadaşı oldu. İlk başta bunun yağla suyu karıştırmak gibi olacağını düşünmüştüm ama

Bir süredir dışarıdalar. Bu benim için iyi, çünkü bana Kriminal Laboratuar'da içeriden bir kaynak sağlıyor.

Saate bakıyorum. Tony'yi aramak için çok geç. Ona bir not bırakacağım. "Hadi eve gidelim." diyorum.

* * *

Ronnie beni eve bıraktığında sabahın ilk ışıkları ufukta parıltıyordu. Gökyüzü koyu kırmızı, fırtınanın yaklaştığına dair kesin bir işaret. *Gece kızıl gökyüzü, denizcinin keyfi. Sabah kızıl gökyüzü, denizcinin uyarısı.* Bir alamet mi? Yoksa sadece bir deyiş mi? Ben'in öğlen başka bir görüşme için randevusu var. Ronnie ayrılırken erken buluşmaya karar verdik.

Anahtarlarım çantamla birlikte kapının içindeki masanın üzerine düşüyor. Mutfığa gidip buzdolabını inceliyorum. Biraz pizza var ve midem yemek zamanının geldiğini söylüyor. Ama kutuyu açmadan önce telefonum çalıyor.

"Megan. Ben Tony."

"Günaydın Şerif. Hiç uyudun mu?" *Çünkü ben uyumadım.*

"Biraz bile. Ellen sabahın büyük bölümünde Helen'la telefondaydı. Olay yerine gelirdim ama senin ve Ronnie'nin zaten yapmadığı bir şeyi ben yapamam ve yolunuza çıkmak istemem."

Söylemediği şey, bu işe çok yakın olduğu. Tony'nin sesi acı çekiyormuş gibi geliyor, ben de sersemliğimi bir kenara itiyorum. "Seni uyandırmaktan korkuyordum ama madem aradın, sana nerede olduğumuzu söyleyeyim. Bunu yapmadan önce birkaç soru sorabilir miyim?"

Tony, "Sor bakalım." dedi.

"Ben Parker'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Şerif boğazını temizler. "Yeğenimin kocası. Helen'in damadı. Adamla hiç tanışmadım ama karım aracılığıyla Helen'dan tanıyorum. İşin içinde bazı aile dinamikleri var ve şu anda bir şey söylememeyi tercih ederim. Ama bu aile dramının Ben Parker'la bir ilgisi yok."

Konuşmak istemediği her neyse, bütün sabah ayakta kalması yeterince kötü. Bu sıradan bir kayıp vakası değil. Bunu en başından beri biliyordum. Ve sadece kurbanlar Tony'nin akrabası olduğu için değil. Tony büyük bir kalbi olan iyi bir adam. Bana soruşturmanın en azından yasal kısmını öğretti. Ama ne zaman başka tarafa bakacağını da bilir. Adalet Hanım sadece gözleri bağlı değil, suçlular, avukatlar ve ağza alınmayacak şeylerin olmasına izin veren politikacılar tarafından dövülüyor ve tecavüze uğruyor. Bazen Adalet Hanım'ın bir korumaya ihtiyacı oluyor. "Helen'a söyle, bu öğleden sonra Ben'le tekrar görüşeceğiz. Henüz olumlu bir şey bulamadık ama umutluyuz. Bu arada Ronnie röportajda mükemmel bir iş çıkardı." Gerektiği yerde övgü, ama işi batırırsa onu yerin dibine sokmaktan çekinmeyeceğim. otobüste.

"Hiç uyudun mu?" diye soruyor bana.

Bir esneme kaçmakla tehdit ediyor ve son anda ağzımı kapatıyorum. "Ben de tam oraya geliyordum, Şerif. Öğlen tekrar yola çıkıyoruz."

"Evde bir şey buldunuz mu?"

Bir an için hangi evden bahsettiğini merak ediyorum. "Olay yerinde değil." Ona kayınpederi Harikalar Diyarı'ndaki Sapık hakkında ne kadar şey söyleyeceğimden emin değilim ama eninde sonunda söylemem gerekeceğini biliyorum.

Diyor ki, "K-9'u getirdim. Gerekirse vardiyalı olarak arama yapacağız. Helen bu iş bitene kadar bizimle kalacak."

Bunu merhamet dilenir gibi söylüyor. Ellen Gray'in kız kardeşi Helen'le tanışmadım ama Tony şehre geldiği birkaç seferde ondan uzak durmak için büyük çaba sarf etmişti.

"Bugün ondan yalan makinesine girmesini isteyeceğiz." "Yani o bir şüpheli mi?"

"Ben öyle bir şey demedim." *Ne demişim.* "O sadece... bilirsiniz... doğru davranmıyor. Hikayesinde bazı tutarsızlıklar var." Karısıyla aralarını düzeltmekte ısrar etmesi gibi. Oyun odası farklı bir hikâye anlatıyor. Ama bunu bilmemem gerekiyor. Bir de ailesinden geçmiş zamanda bahsetmesi var.

Tony duymak istemediğim şeyi söylüyor. "Bir muhabir beni evden aradı."

"Şerif, onlara verecek bir şeyimiz yok."

"Megan, işe yarayabilirler. Daha fazla göz ve kulak."

Haber medyasını sevmiyorum ama o haklı. Sadece şimdi değil. Ve haber medyası delileri çeker. Suçtan kendilerine pay çıkarmak istiyorlar ya da dikkat çekmek için yanlış bilgi veriyorlar. Telefonlara cevap vermek ve aramaları sıralamak için ekstra insan gücüne ihtiyacımız olacak. Tony'nin harcamaları onaylatması gerekecek ve bu da başka bir yerde ihtiyaç duyulan bir kalemi kaybedeceğimiz anlamına geliyor.

"Tony, Ben'i yalan makinesine sokmak ve bu olayı tüm haberlerde görmeden önce kapsamlı bir görüşme yapmak istiyorum. Bu tür bir ilginin soruşturmayı nasıl etkilediğini bilirsin."

"Megan, Colorado'daki davayı gündeme getirdiler."

Bahsettiği davayı biliyorum. Günlerce haberlere konu oldu. Bir koca karısını ve iki kızını boğarak öldürmüştü. Karısı hamileydi. Çocuklar üç ve dört yaşındaydı. Çocukları yağ varillerinin içine atmış ve karısının cesedini de çocuklardan uzağa atmış. Cinayetler için müfettişlere verdiği gerekçe, yeni bir kadınla yeni bir hayata başlamak istemesiydi. Omurgamda bir ürperti hissediyorum.

Tony düşüncelerimi böldü. "Megan, bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Her şeyi kastediyorum. Anladın mı?"

"Anladım. Ve arayacağım."

Tony, "Medya ile ben ilgilenirim," dedi. "Belki insafa gelirler ve bunu bir süre televizyonda yayınlamazlar. Sana en fazla yirmi dört saat verebilirim."

"Anlaşıldı." Eğer bilgiyi iki dakika tutarlarsa şaşıracağım. Eminim olay yerindeki memurlardan biri bana iyilik yaptığını düşünerek medyaya gevezelik etmiştir. Ne iyilik ama.

Tony, "Megan, sen ve Ronnie'nin biraz uyumaya ihtiyacı var. Onları tutuklamakla tehdit etmek zorunda kalırsam medyayı uzaklaştırırım."

Eğer yirmi dört saat bile uyuyabilseydim, bir şeyleri zorluyor olacaktım, ama alabildiğimi alacağım. Telefonu kapattık. Şu anda birkaç saat uykuya ihtiyacım var. Ben'i bir sorgu odasına sokana kadar pek bir şey yapamam. Ayakta duracak halim yok. Ama sabah zihnimde bir film gibi oynuyordu. Zihnimde Ben'in olan bitenden uzaklaştığını ve aynı zamanda Ronnie'ye neredeyse ağzının suyunu akıttığını görüyorum. Ben'den hoşlanmamamın birçok nedeni var.

Parker. Colorado davasıyla olan benzerlikler gözümünden kaçmadı. Ama duygularımın beni Marlena ve Bennie'yi bulmaktan alıkoymasına izin veremem.

Botlarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ama uzandığımda zihnim bir topaç gibi dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve uzaktan gelen gök gürültüsünü dinliyorum. Şimdi daha yakından geliyor ve sese konsantre olmaya çalışıyorum, gökyüzünde salınan bulutları izlediğimi hayal ediyorum ama rahatlamaya çalışmak bir şaka.

Bir sorun üzerinde çalışıyorsanız, zihninizin siz uyurken de o sorun üzerinde çalışmaya devam edeceğini söylerler. Zihnim bağlantılar kuruyor, benzerlikler buluyor, iki ile ikiyi topluyor ve beş ediyor. Kaçırduğım bir şey var.

Kasetleri dinleme vakti geldi. Evdeki masamın alt çekmecesinde bir kutu kaset ve bir kasetçalar bulunduruyorum. Kasetler, yirmi yaşındayken kararsızlık, öfke ve hayat korkusu denizinde kaybolduğumda benim için bir cankurtaran simidi olan, psikolog ve akıllı bir kadın olan Dr. Albright ile yaptığım seanslardan. Kasetler bana çok iyi hizmet etti. Kendimi kasetlerin tüm cevapları içerdiği konusunda kandırmıyorum, ancak bağlantılar kurmama, kararlar almama ve anlamama yardımcı oluyorlar. Zor bir vakada çalışırken bana birkaç kez doğru yönü gösterdiler. Bu kasetleri o kadar çok dinledim ki, hangisinin hangi seans olduğunu ve ne hakkında konuştuğumu, kendim ve çok işlevsiz bir ailedeki yerim hakkında ne keşfettiğimi biliyorum. Dışarıda pek çok dağılmış insan ve dağılmış aile olduğunu ve bazen onlara yardım etmek için hiçbir şey yapılamayacağını anlamama yardımcı oldu. Bu kulağa biraz bozguncu geliyor ama kendi yöntemlerimle kötülerin toplum üzerindeki etkisini sınırlamaya çalıştım. Hayatlar kurtardım. Bunu biliyorum. Ve kötülükle savaşmak için kötü olmaya hazırdım. Şimdi gerçekçi bir karar verip vermediğimi merak ediyorum. Acaba değişebilir miyim ve bunu arkamda bırakabilir miyim? Normal bir hayat yaşayabilir miyim? Ama normalin ne olduğundan emin değilim. Bildiğimi sanıyordum, çünkü bunu kardeşim için istiyordum ve ona bunu vermek için normal bir hayata benzer her şeyden vazgeçmeye hazırdım. Onun asla bilmemesi gereken şeyler gördüm, yaptım. Sonunda ona gerçekten yardımcı oldu mu? Yoksa aramızda ona ulaşmak için bir türlü aşamadığım kalın bir incinme ve yanlış anlaşılma zarı mı yarattı? Bir zamanlar çok yakındık. Gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissediyorum ve bu yüzden kalkıp masaya giderek dikkatimi dağıtıyorum.

Kasetleri dijital ortama aktarmayı düşündüm. Onları güçlü bir şifreyle kişisel bilgisayarıma koyabilirim. Çekmecede bir kutuda duran kasetlerden daha iyi korunmuş olurlar. Dr. Albright bana onların tek kopya olduğunu söyledi. Orijinaller. Ama fiziksel kasetlerden ayrılmak istemiyorum. Onları o kadar uzun süre sakladım ki çalışan zihnimin bir parçası oldular. Ayrıca, Ronnie'nin bilgisayar manipülasyonu konusundaki rahatlığını ve güvenli olması gereken sistemleri hackleme yeteneğini gördükten sonra, bunu erteledim. Kasetlerde kimsenin eline geçmemesi gereken şeyler var, yaptığım itiraflar var.

Ben, Marlena ile üniversitede tanıştığını söyledi. Hamile kalmış. Bunu sanki ona bir şey yapmış gibi söyledi. "Onunla evlendim" dedi, "evlendik" değil, sanki o bu işin bir parçası değilmiş ya da Bennie kısa bir süre sonra doğduğu için evliliğe zorlanmış gibi. Kocalık ve babalık rolünü üstlenmeyip kaçmak istemiş olabilir ama kaldı. Bu özverili davranış, nefret etmeye başladığım Ben'in davranışı değildi. Aşk mıydı? Zengin babasının baskısı mı? Belki de baba olma fikrini seviyordu. İtiraf etmeliyim ki, oğlunu seviyor gibi görünüyor. Ama karısını sevmediği çok açık.

İstedğim kaseti buldum, taktım ve "oynat" tuşuna bastım. Dr. Albright'ın yumuşak, nazik sesi küçük hoparlörden geliyor. Bana artık kullanmadığım bir isimle sesleniyor. Onu tanıyan herkes tarafından unutulduğunu umduğum bir isim.

Dr. Albright: Beni oraya koy, Rylee.

Courtney annemin gerçek adı. Artık gerçek adımın ne olduğundan emin değilim.

Sesimi dinliyorum ve kulağa çok genç geliyor. Bir ömür öncesinden. Yüzeyin hemen altındaki öfkeyi duyabiliyorum, öfkenin patlamasına neden olacak katalizörü bekliyor. Duyuyorum çünkü ben de yaşadım. Bu öfkenin bir kısmı yıllar içinde bastırıldı, ama hala orada, tam olarak saklı değil.

Courtney annemin gerçek adı. Diğ er her Şeyi olduğu gibi bunu da benden sakladı. Ginger teyzem, annemin beni doğurduktan sonra hastane yatağında iki büklüm olduğunu ve bana hemen bakmadığını, ama annemin kız olduğuma sevindiğini söylediğini anlattı. Ginger teyzem anneme bana bakmasını s ylemiŐ . Çok güzel olduğumu s ylemiŐ . Annem bakmadı. Bakmaktan korkuyordu. Bakarsa onu göreceğinden korkuyordu.

"Onu" mu?

Annem bir kızı olduğu için mutluydu. Ben erkek çocuğu olduğu için mutlu muydu? Annem bana bakmaya korkuyordu. Biyolojik babamın yüz hatlarını benimkinde göreceğinden korkuyordu. Ginger teyzem annemin biyolojik babamdan saklandığını s ylemiŐ ti. Ondan korkuyormuŐ . Benim için korkuyormuŐ . Bu bir yalandı.

Kaseti biraz ileri sarıyorum.

Ben: Hayatımda olan Şeylerin çoğu d zenlenmiŐ  kargaŐ aydı. Bir yalanın izlerini baŐ ka bir yalanla, baŐ ka bir yalanla ve baŐ ka bir yalanla örtmek için annem tarafından d zenlenmiŐ . Bir keresinde televizyonda Teen Mom'ın bir bölümünü izliyorduk ve yeni bebek sahibi olmuŐ  bir kız bebeğini evlatlık vermekten bahsediyordu.

Dr. Albright: Annen seni evlatlık vermeyi mi d Ő  nd ?

Ben: Evet. Sanırım d Ő  nd . Tabii Ginger Teyze beni ondan korumak için olduğunu söyledi. Annem o kadar uzun süre ondan saklanmıŐ  gibi davrandı ki hamile olduğunu bilmiyordu. Hepsi yalandı. Annem ve ben o programı izlerken ona bunu asla yapamayacağımı söyledim. Bir bebekten asla böyle vazge emezdim. Eğer  ocuk için en iyisi buysa, benim için de en iyisinin bu olabileceğini söyledi. Yapılması gereken tek doğru Şey bu olduğu için bunu d Ő  nen insanlar tanıdığını söyledi.

Ben Parker karısının bir ilişkisi olduğunu ve bu yüzden hamile olduğunu iddia etti. Bebeği istiyor muydu? Bu konuda tartışmışlar mıydı? Bennie'nin kendi oğlu olduğundan emin görünüyordu ama bu hamileliğin kendisinden olmadığını düşünseydi ne yapardı? Kürtaj yaptırmasını mı isterdi, vazgeçmesini mi? Kız ne yapardı? Ayrılır mıydı? Helen, Şerif Gray ona söyleyene kadar kızının ve torununun kayıp olduğunu bilmiyordu. Helen şerif ve karısıyla kalacak kadar endişeliydi. Tony'ye göre, ne kendisi ne de karısı Helen'la anlaşılamıyordu.

Ben ise uyumak istiyordu. Sorulara cevap verdi ama hiçbir şey söylemedi.

Ben: Anneme çocuğunu terk etmenin nasıl doğru olabileceğini sordum. Yani, en başta hamile kalmamalıydılar. Annem sadece bazen hatalar olabileceğini söyledi. Bazen hamilelikler planlı değildir.

Kaseti kapattım ve kayıt cihazını masanın çekmecesine geri koydum. Marlena Parker üniversitedeyken Bennie'den kurtulmamıştı ve hamileliği uygunsuzdu. Evinde bulunmuş, kurabiyeleri, meyve suyu kutularını ve pastel boya resimlerini görmüş biri olarak, oğlunu sevdiğine ve iyi bir eş olduğuna eminim. Ben pisliğin teki. Onu aldatıyordu. Kendi özelliklerini ona yansıtıyordu. Araları yeni hamilelik yüzünden mi açıldı? Onun günahlarını biliyor muydu? İsyan mı etti? Eğer durum buysa, belki de bulunmak istemiyordu. Başka bir kaset seçmeye başladım ama gerek yoktu. Dr. Albright ile yaptığım konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Kaçak hayatımın aileme normal görünüp görünmediğini sormuştu. Kurallar var mıydı? Biz kaçarken on yedi yaşındaydım ve şimdi bildiklerimi bilseydim, bugünkü cevabım farklı olurdu. Ona normal görünmekle normal olmanın zıt kutuplarda yer aldığını söyledim. Bizim için cehennem gibiydi. Ayrılma, isimlerimizi değiştirme ve tekrar kaçma zamanı geldiğinde üvey babamın yüzündeki ifadeyi hala görebiliyorum. Endişesini hissediyorum. Onun nasıl

Gözleri kısıldı, şakaklarında ter birikti ve biraz geri çekildi. Her seferinde bulunacağımızdan endişe ediyordu.

Dr. Albright nereye gideceğimize nasıl karar verdiğimizizi de sordu. Cevabım aptalca gelmişti. Bugün bile öyle. Ama bizi uzun bir süre hayatta tuttu. Başka bir yere taşınmadan önceki gece, ailemin "yer değiştirme" dediği şey, cam bir kaseye küçük fal kurabiyesi büyüklüğünde kağıtlara yazılmış şehir isimlerinin doldurulmasıyla yapılırdı. Çizilen şey, küçük kulübümüzün bir sonraki eviydi. Annem bu yöntemi rastlantısallıkta güvenlik bulmak olarak açıklardı.

Marlena Parker da böyle mi düşünüyordu? Kaçmayı mı? Nereye gideceğine nasıl karar verdi? Yardıma mı ihtiyacı vardı? Eğer öyleyse, neden kimseye söylemeden gitmek zorunda kaldı? Neyden korkuyordu? Ya da kim?

ON DÖRT

İki saat uyudum ve daha fazla zaman kaybedemezdim. Kalktım, giyindim ve sabah kahvemi içmekten vazgeçtim. Dava ve haberlerin ilgisi beni işe dönmeye itti. Orada kahve yapabilirim. Karakola vardığımda Ronnie çoktan bilgisayarının başına geçmişti. Ben kapıdan girer girmez klavyeyi cezalandırdığını duyuyorum. Kafasını kaldırıp gülümsüyor ve tuşlara işkence etmeye devam ediyor.

"Ben de uyuyamadım. Kahve hazır," diyor Ronnie.

"Teşekkürler." Kahve fincanımı çalkalıyorum, sade kahve dolduruyorum ve bir yudum alıyorum, neredeyse tükürüyordum. "Bunun içine ne koydun? Daha hafif bir sıvı mı?"

"Çok mu sert? Fark etmedim."

"Özür dilerim," diyorum. "Tam kıvamında." Ronnie'nin bir yığın çıktı ile birlikte Ronnie tarafından imzalanmış ve Marley Yang'a teslim edilmiş kanıt transfer makbuzlarını bıraktığı masamda oturuyorum. Kibrit kutusu, çamur, tahta parçaları ve su şişesi için DNA, toprak analizi ve DNA testi talep etti.

"Haberlere mi çıktık?" diye sordum.

"Evet." Ronnie yazmayı bıraktı. "Ben isimsiz kaynağım, sen de yorum yapmak için ulaşılamayan dedektifsin. Muhabir Colorado'daki davayı sordu. Polisin karınca kolonisi gibi olduğunu ve hafızayı paylaştığını düşünüyor olmalı. Ona devam eden bir dava hakkında konuşamayacağımı ve şerifle konuşması gerektiğini söyledim. Sesli mesajım patladı."

"Haberlerde ne vardı?" diye sordum.

"Her zamanki abartı. Anne ve oğlu gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor. Koca polis tarafından sorgulanıyor. Sonra Colorado davasına girdiler ve bir bağlantı kurmaya çalıştılar. Colorado'daki şüphelinin ve cinayet kurbanlarının resimlerini gösterdiler, sonra da Ben ve Marlana'nın resimlerini. Onları ehliyet fotoğraflarından almış olmalılar. Ve tabii ki davayla ilgilenen dedektiflere ulaşmaya çalıştıklarını ama yorum yapamayacaklarını söylediler."

"Ben'le konuştular mı?" diye sordum. "Bilmiyorum. Umarım konuşmamışlardır."

"İsim ya da eşkal verdiler mi ya da insanlardan bizimle iletişime geçmelerini istediler mi? Gazeteciler dışında bizi arayan oldu mu?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Cep telefonuma bakıyorum ve doğrudan sesli mesaja yönlendirilmiş bir düzineden fazla arama olduğunu görüyorum. Hepsi de iki telefon numarasından. Muhtemelen haber medyası. "Tony medyayla ilgileneceğini söyledi. İşimizi yaparken dikkatimizi dağıtmalarına izin veremeyiz. Elinde başka ne var?"

"Kibrit kutusu Port Orchard'daki Gentlemen's Club'dan." Alaycı bir şekilde, "Centilmenler Kulübü. Hah."

Masamın kenarına oturuyor, ben de ona "*Yorulдум*" der gibi uyarıcı bir bakış atıyorum. *Acıktım. Benimle uğraşma.* Oturmaya devam ediyor. Aferin ona.

"İletişim bilgilerini aldım. Sahibi. Müdür. Hatta bazı dansçıların bile. Onlarla yüz yüze konuşmak isteyebileceğimizi düşündüm."

"İyi fikir." Tam da ihtiyacım olan şey. Güne başlamak için bir grup çıplak kadın ve salya akıtan sarhoş.

"Marley odun yongalarının testereden daha büyük olduğunu söyledi. Bir çeşit endüstriyel testere. Yardımı olur mu?"

Bir zararı yok. Kağıt yığnını gösterip, "Burada ne var?" diye soruyorum.

"Sorman komik."

Bunu yapmasından nefret ediyorum ama devam ediyorum. "Peki ne buldun?"

"Ben'in babası Cyrus Parker." Yine bekliyor ve ben kelimeleri ondan silkelemek istiyorum. Bu ismin benim için hiçbir şey ifade etmediğini görüyor. "Geçmişte insanlar ona soyguncu baron diyordu."

"Hırsızlıktan poliste kaydı mı var?" Soyguncu baronun ne olduğunu biliyorum sanırım, ama iki kişi aptalca açıklamalar oyununda oynayabilir.

"Hayır, Megan. John D. Rockefeller, Andrew Carnegie, J. P. Morgan, Henry Ford..."

"Onların da polis kayıtları var mıydı?" Eğleniyorum. Şimdi kahveye ihtiyacım var.

Ronnie abartılı bir iç geçirdi. "Soyguncu baronlar on dokuzuncu yüzyılın sonlarında endüstrinin kaptanlarıydı. Acımasızlık ve şüpheli iş uygulamalarıyla servet biriktirdiler."

Tıpkı her politikacı gibi, diye düşünüyorum. Ayağa kalktım ve kahve fincanına doğru yürüdüm. Ronnie de beni takip etti. Soyguncu baronlarla ilgilenmiyorum ama ona bir kırıntı atıyorum. "Bill Gates ya da Mark Zuckerberg gibi mi demek istiyorsun?"

"Daha çok Jeff Bezos gibi," diyor
Ronnie. "Kim?" Eğlence devam ediyor.

"Neyse boş ver. Gelmek istediğim nokta, Cyrus Parker'ın ABD ve ötesindeki büyük işletmelerde parmağı olduğu. Balıkçılık, otomobil endüstrisi, sigorta şirketleri, kurumsal hukuk firmaları ve-"

"Ronnie. Yaklaşık iki saat uyuyabildim. Lütfen söyle bana."

"Tamam. Üzgünüm. Diğer şeylerin yanı sıra Washington ve Oregon kıyılarındaki kereste arazileri ve kereste fabrikaları."

"Bu iyi bir iş, Ronnie."

Ronnie, "Ben'in telefonunu aradım ve erken gelmesi için mesaj bıraktım. Mesajı aldıysa birazdan gelir."

Etrafında olmak bile kendimi kirli hissetmeme neden oluyor. Onun evinde kaldıktan sonra yeterince yıkanamıyorum. "Söylediklerinin hiçbirisi mantıklı değil. Davranışları çok garip. Belki de bir sosyopat ve duyarsız bir pislik olmaktan kendini alamıyor. Ama burada bir zamanlayıcımız var." Geçen her saat ailesini canlı bulma şansımızı azaltıyor. Port Ludlow, Olimpik Yağmur Gölgesi'nde yer alıyor, bu yüzden diğer Puget Sound topluluklarının yarısı kadar yağış alıyor, ancak yine de kötü hava koşullarına karşı bağıışıklığımız yok. Dün geceki gök gürültüsü arama çalışmaları için gerçek bir tehdit oluşturdu ama neyse ki fırtına boşa çıktı.

Ronnie diyor ki, "Marlena'nın telefonunu aradım ama telesekretere düşüyor. Ben'i alması için bir araba gönderelim mi Megan?"

"Eğer yakında aramazsa onu kendimiz buluruz."

"Telefonunu tekrar deneyeceğim," der.

Arıyor ve bu sefer adam cevap veriyor. "Merhaba, Ronnie." "Bugün beni görmeye mi geliyordun?"

"Özür dilerim Ronnie. Saate dikkat etmemiştim. Şimdi geleceğim."

Ronnie telefonu kapattı, ben de Tony'yi aradım. "Şerif, Ben yolda geliyor. Ondan yalan makinesine girmesini isteyeceğim. Ne kadar sürede bir operatör bulabiliriz?"

"Beklemede olan bir operatörüm var."

Bağlantıyı kesiyorum ve Ronnie'ye soruyorum, "Ben'in sesi nasıldı?" "Uyuduğunu sanmıyorum."

Böylece ikimiz de uyuduk. Uyudum ama geçmişimden gelen rüya anılarıyla doluydu ve midemde bir korku düğümüyle uyandım. Rüyamda çok daha küçüktüm, Hayden bebektir, bir arabadaydık, annem sürüyordu, üvey babam yanımda değildi. Annem onunla henüz tanışmamıştı. Kimden kaçtığımızı bilmiyordum ama korkmakta haklıydım. Gerçek canavarlar var. Ve sadece yatağın altında ya da dolapta değil.

ON BEŞ

Daha önce Ronnie bir memurla konuşarak topladığımız kanıtları Kriminal Laboratuvarı'ndaki Marley Yang'a götürmesini sağladı. Şimdi Ben ve Marlena hakkında veri topluyor: okul kayıtları, vergi kayıtları, kamu hizmeti kayıtları, haber kupürleri ve diğer şeylerin yanı sıra sosyal medya. Buna veri madenciliği diyor. Annemi ve biyolojik babamı ararken ben de benzer bir şey yapmıştım. Ronnie kadar kapsamlı değildi ama işe yaramıştı.

Bir fincan kahve daha yaptım ve Mindy Newsom'ın raporunu gözden geçirdim. Mindy'ye göre Luna Ridge'deki evde bir kapı zili kamerası varmış ama aktif değilmiş. Ben iki hafta önce servisi iptal etmiş. Boğuşma izi yok, kırık yok, kan yok, not ya da randevu takvimi yok. Mindy'nin tuhaf olduğunu düşündüğü tek şey, ebeveyn yatak odasının duvarında bir çerçevenin asılı olduğu ama kayıp olduğu yerd.

Memurlar mahalleyi tekrar tarayarak görgü tanığı ve dışarıda video cihazı aradılar. Sadece bir evde çalışır durumda bir cihaz vardı ve umarım Parker'ların evini görüyordu. Memurlar, video depolama arşivlerine erişmemiz için izin aldılar. Tabii ki Parker'ların evinin tam karşısındaki evde böyle bir cihaz yoktu ama alarm sistemi yerine bir Rottweiler vardı.

Mindy, Ben'in tarif ettiği Darth Vader pijamalarını bulamadı. Marlena'nın seyahate çıktığına dair bir kanıt da bulamadı. Dolapta birkaç bavul vardı. Bennie'nin üzerinde Luke Skywalker yazan gece çantası hâlâ odasındaki dolapta duruyordu. Ceketler

Marlena ve Bennie alt kattaki dolaptaydı. Boş askı yok. Marlena'nın anahtarları mutfak kapısının yanında asılıydı. En iyi ihtimalle Marlena aceleyle çıkmıştı. En kötü ihtimalle kaçırılmıştı.

Evde kablolu yayın ve internet vardı ama bilgisayar, cep telefonu ya da kayıt cihazı bulunamamıştı. Mindy kurabiye tepsisini, tabağı, tavayı ve kapağı topladı ve bunları parmak izi ve analiz için Marley'e gönderdi.

"Bunu okudun mu?" Ronnie'ye Mindy'nin raporunu uzattım. "Evet. Geldiğimde yazıcıdaydı."

"Bildiğiniz yerde iki uyku tulumu gördüm." Nereden bahsettiğimi biliyor. "**V a k t i n** olduğunda ailenin fotoğraflarını Parklar ve Rekreasyon'a gönderip Parker'lardan bahsedilen tüm park kayıtlarını kontrol etmelerini isteyebilir misin? Arama falan yapmalarına gerek yok. Sadece park bekçileriyle görüşüp aileyi yakın zamanda görüp görmediklerini kontrol etsinler."

"Çoktan yapıldı," diyor Ronnie. "Parker onların sisteminde yok. Ehliyet fotoğraflarını gönderdim ve onları dağıtacaklar ama bir şey bulmayı beklemeyin. Onlarla aynı fikirdeyim. Zor bir ihtimal ama yapılması gerekiyor."

"Ben bana Marlena'nın açık havayı sevmediğini söyledi. Kulübeye gitmiş ama yakın zamanda gitmemiş ve orayı sevmemiş bile. Geldiğinde ona hiç kampa gidip gitmediklerini ve gittilerse nereye gittiklerini sor. Ve ne kadar zaman önce."

Parker uyku tulumlarını kolayca açıklayabilir ama ben yine de onları almak istiyorum. Arama iznine ihtiyacım olacak ama kulübeyi aramak için yeterli iznim olduğunu sanmıyorum. Ya da Ben'in kamyoneti için. Ve Ben'in evini arama izni olmadan aradığımı itiraf etmeden uyku tulumlarını ya da çamurla kaplı kot pantolonu nasıl bildiğimi bir yargıca açıklayamam. Yalan söyleyebilirim. Bu konuda iyiyimdir. Ama Paco ve Sonny oradaydı. Beni korumak için Ben'e çoktan yalan söylediler. Arama emrindeki yalan için yemin etmelerini istemiyorum. Ben Franklin en iyisini söylemiş: "Üç kişi bir sırrı saklayabilir, eğer ikisi ölmüşse." Ama Paco ve Sonny'nin kariyerlerini öldürmeyeceğim. Belki Paco'nun. Ama Ben şüphelendiğim şeyi yaptıysa ve bir katilse, davayı karıştıracak bir şey yapma şansım yok. Çok güçlü avukatları olacak ve tüm kirli numaraları biliyorlar.

"Megan, gerçekten Ben'le görüşmen gerektiğini düşünüyorum. Kendimi rahat hissetmiyorum."

Daha önce onunla iyiydi, ama anlıyorum. Bu bir kayıp vakasından olası bir kaçırılma ya da daha kötüsü cinayet vakasına dönüştü.

Diyor ki, "Bu çok önemli Megan. Eğer batırırsam, kötü bir şey olur."

Onu eğitiyor olmam gerekiyordu. "İyi gidiyorsun." Bana kuşkulu bir bakış attı. Pes ediyorum. "Ama görüşmeyi seninle yapacağım. Ona bir mola vereceğim ve kahve içip konuşabiliriz. Senin için uygun mu?"

Derin bir nefes alıyor ve rahatladığını görebiliyorum.

"Bunu yapman için sana güvenmediğimi düşünme bile, Ronnie. Yapabilirsin." Benim kadar iyi değil ama yakın.

Tam o sırada ön kapının zili çaldı. Bugün cumartesi. Sadece Ben Parker olabilir.

Ronnie, Parker'ı geri getirmek için ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. Midemde kötü bir his vardı. Çok geç kalmış olabiliriz. Colorado'daki olayla ilgili haberler doğruysa, şüpheli itiraf edip cesetleri attığı yeri polise göstermeden önce karısı ve iki çocuğu birkaç gün ölü kalmış. Ne tür hasta bir pislik hamile bir kadına bunu yapabilir? Kendi çocuklarına? Televizyonda bir basın toplantısı yaptığını ve sadece *onları eve getirmek* istediğini tekrarlayıp durduğunu hatırlıyorum. Ben de aynı şeyi söyleyip duruyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Güzel. Şimdi git onu getir ve bu sefer su ya da kahveyi atlayalım."

Ben kahvemi doldururken Ronnie ön tarafa gidiyor. Ben yerine Şerif Gray'in Ronnie'yle birlikte içeri girdiğini duyuyorum. Seyrek saçları dışarı çıkmış ve gömleği yarıya kadar kot pantolonunun içine sokulmuş. Parmak arası terlik giyiyor.

Bir şey söyleyemeden beni durdurdu. "Biliyorum. Burada olmamam gerekiyordu. O kadının ağzına bir dakika daha katlanamazdım."

"Hangi kadın?" diye sordum.

"Helen." Teatral bir ürperti veriyor. Yağ lekeli bir yiyecek torbası taşıyor ve bu beni endişelendiriyor.

"İyi misin Tony?" Gözlerinin altında torbalar var.

"İyiyim. Sadece kıyafetlerimi değiştirmem gerek. Ofisimde yedek bir üniformam var."

"Ayakkabıların?"

"Onlar da var."

Üzerinde Bugs Bunny olan kupasını buldum. Bugs Bunny, "N'aber Doktor?" diyor. Kupa, stresini azaltması için karısının hediyesi. Ekstra sert kahvemle dolduruyorum, kremasız, şekersiz. Ofisinin kapısını kapatıyor ve çekmecelerin sessizce açılıp kapandığını duyuyorum. Kapısını çaldım. "Şerif, kahveniz bende."

Kapıyı aralıyor ve bir eliyle fincanı uzatıp içeri alıyor ve kapıyı tekrar kapatıyor. Kısa bir süre sonra kolalı ve ütülü haki üniforması, ağır siyah çizmeleri ve silahlı Sam Browne görev kemeriyle, saçları taranmış bir şekilde ve gözlerinde ciddi bir bakışla çıkageldi. Gömleğinin sağ cebinde Dell's Auto Towing'in mürekkepli kalemle doldurulmuş beyaz plastik cep koruyucusu olmasa tam bir belalı gibi görünecekti. Dell'den olduğunu biliyorum çünkü onu cepte tutan beyaz plastik kapağın üzerinde yazıyor.

Ön kapının zili tekrar çalıyor ve Şerif Gray kahvesini alıp ofisine gidiyor.

"Ofisimden izleyeceğim. Bunun yanında kendime güvenmiyorum... bu..." Ağzı kenetlenir ve ofisine gidip kapıyı kapatır.

ON ALTI

Ben akşam dışarı çıkmak için giyinmiş, düzgünce tıraş olmuş, saçları geriye taranmış, taba rengi pantolon ve lacivert örgü gömlek giymiş. Kulübesindeki çerçeveli fotoğrafları şimdi yeni bir anlam kazanıyor. Bu resimler onun tombulluktan kaslı bir erkeğe dönüşmesinin resimli bir tarihi. Yakışıklı bir adam olduğunu inkar edemem. Baş döndürücü. Güzel kokuyor. Ve gülümsüyor. Çoğunlukla Ronnie'ye. Belki de onu oyun odasında hayal ediyordur. İğrenç! Ama sıkıntılı bir koca ve babaya benziyor mu? Hiç de değil.

Ona seyrek döşenmiş sorgu odasını gösterdiğimde Beyefendiler Kulübü'nde olduğumuz fikrinden vazgeçiriyorum.

"Şuraya oturun." Duvara dayalı köşedeki koltuğu gösteriyorum; sonra yanına oturup onu sıkıştırıyorum. Ronnie kapının yanında oturuyor, kolay bir çıkış bırakmıyor. Oturuyor ama gözleri bir an için parlıyor. Kimsenin kendisiyle bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyor. Özellikle de bir kadın tarafından. O benden daha iri. Ronnie'den bile büyük. O bir katil olabilir ama ben de öyleyim. Üst dudağında ter oluştuğunu görüyorum ve henüz bir soru bile sormadım.

"Bu videoya kaydediliyor," diyorum. Filme alınmayı reddedebilir ama hiçbir şey söylemiyor, sadece Ronnie'ye yan yan bakıyor. "Bana bakın, Bay Parker." diyorum. Dikkati bana yöneliyor. Gülümsüyor. Yapmacık görünüyor. Cazibe yaratmaya çalışıyor. Ben bunu yağcılık olarak görüyorum. "Bay Parker, merak ediyorsanız diye söylüyorum, karınız ve oğlunuzdan hâlâ haber alamadık." dediğimde gülümsemesi kayboluyor.

"Anladım, Megan."

"Ben Dedektif Carpenter," diye düzeltiyorum ve bu aşinalığa bir son veriyorum. Yetki bende. "Düşmanca davranmıyorum Bay Parker. Karınızı ve oğlunuzu bulacak olan kişi benim." "Ve onları eve getireceğim." demekten vazgeçtim. Bu adamdan aldığım titreşim eve dönmenin mümkün olmadığı yönünde. Bu hissi bir kenara itiyorum. Onlar yaşıyormuş, iyilermiş ve kaybolmuşlar ya da hapsedilmişler gibi hareket etmem gerekiyor. Kişisel tecrübelerim var. Biyolojik babam beni kaçırdı ve terk edilmiş bir su pompalama istasyonuna zincirledi. Öz babam bana tecavüz edecek, işkence edecek ve öldürecekti. Bu adam ailesine karşı neden farklı davransın ki?

Gözlerinde kontrolün kimde olduğuna dair ilk belirsizlik ışıltısını görebiliyorum. Onu tedirgin ediyorum. Ya da en azından oyun oynamasını engelledim.

"Bay Parker, karınız Marlana'yı ya da oğlunuz Bennie'yi en son ne zaman gördünüz?"

Hemen cevap vermiyor. Ona bir saniye veriyorum. Cevap verdiğinde doğrudan bana bakıyor. "Onları gerçekten gördüğümü mü? Bir hafta önce. Geçen Cumartesi."

"Peki tam tarihi nereden biliyorsun?" *Şimdi.*

Gözlerini kaydırmıyor ama ayak bileklerini çaprazlıyor. "Telefon takvimimde olacak. Bennie'yi görmeye ve karımla bir şeyler konuşmaya gittim."

"Böyle şeyleri hep telefon takvimine mi yazarsın?" Gözlerini kırıştırıyor. "Çoğunlukla. Evet."

Ona, "Lütfen Dedektif Marsh'a cep telefonunuzu verin." diyorum.

"Ben şüpheli miyim?" Telefonuna uzanmıyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bay Parker, zeki bir adam olduğunuzu biliyorum. Telefonunuzu kontrol etmemiz gerektiğini biliyorsunuz." Başını sallıyor. "Ayrıca kamyonunuzun içine de bakmam gerekiyor."

"İlk şüpheli her zaman kocadır, değil mi? Televizyon izliyorum."

"Bu doğru. Bırak da işimi yapayım. Bu işte çok iyiyimdir. Aileni bulacağım. Çok yardımcı oldun." *Hayır.* Rahatlamış görünüyor ve ayak bileklerini açıyor. Ronnie'ye telefonunu ve elini uzatır.

onunkinde oyalanıyor. Kadın cesaretle gülümsüyor. O da arkasına yaslanır ve gülümser. Telefonu alıp gidiyor.

"Onları eve geri götürmek için her şeyi yaparım."

Bingo. Sihirli kelimeler. "Bay Parker-Ben-nerede çalışıyorsunuz?"
Bunu zaten Ronnie sormuştu, o yüzden kolay olmalı.

"Babam için çalışıyorum."

"Parker Endüstrileri, doğru mu?" Başını sallıyor. "Baban için tam olarak ne yapıyorsun?"

"Onun işletme müdürlerinden biriyim." "Biri mi?"

"Evet. Babamın pek çok iş alanı var. Bazıları burada, Kanada'da, İtalya'da, Fransa'da ve başka yerlerde."

"İşletme müdürü olarak ne yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla buradaki işleriyle ilgileniyorum."

"Burada ne iş yapıyorsunuz?"

"Şirket yönetim kurulundayım ama işletmelere gidip işleri kontrol ediyorum. Bana ihtiyaç duyulan her yere seyahat ediyorum."

Başka bir deyişle, bir işiniz yok. "Açıklayın."

"Babam bir şirketler topluluğunun büyük hissedarı. Bazı şeylerin tamamına sahip." "Ne gibi?"

"Aklına ne gelirse. Market zincirleri, kumarhaneler, çelik üretimi, radyo, televizyon ve cep telefonu servisi gibi iletişim. Devam edeyim mi?"

Evet diyeceğim ama kafası kendi önemiyle o kadar şişmiş ki patlayabilir.

"İnşaat şantiyelerini yönetiyor musunuz? Rafineriler?"
Detaylandırması için soruyu açık bırakıyorum.

"Bazı inşaat şirketlerimiz var. Petrol endüstrisi holdingleri çoğunlukla Louisiana'da. Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum."

"Annen ve babanla nasıl geçiniyorsun?" "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye soruyor.

"Aile dinamikleri karınızın aklına girmek için önemlidir." *Ve sizinkini de.*

"Ben çocukken babam tamamen iş adamıydı. Dadılarım ve öğretmenlerim beni az çok yetiştirdi. Annem beni yatılı okula gönderdi.

Dürüst olmak gerekirse birkaç tanesine. Kendi başıma kalabilecek yaşa geldiğimde annem beni terk etti. Onu zar zor hatırlıyorum. Sonra babamla birlikte oldum. Bazen olmak istediğimden daha fazla." Duraksıyor. "Gördüğünüz gibi, tipik bir ilişkimiz yoktu ve onun oğlu olmak... garipti."

"Annen hâlâ hayatta mı?"

Alay ediyor ve başka tarafa bakıyor. "Eğer yaşıyorsa bile ondan hiç haber almadım. Babam onun hakkında hiç konuşmaz. Ben de sormuyorum."

"Ne tür bir iş yapıyor?" Midas'la evli olmak çalışmaya pek elverişli değil.

"Anladığım kadarıyla hiçbir şey yapmıyor. Evde kalır, sonra da giderdi. Onunla ilgili pek bir anım yok. Neden onu soruyorsun? Burada olanlarla bir ilgisi yok."

Olanlarla mı?

Onun sorusunu görmezden gelip kendi sorumu soruyorum. "Marlena anneni biliyor muydu?" Annesi hakkında konuşmak onu tedirgin ediyor. Konuyu kapatıyorum. "Bunu geç. Baban Marlena ve Bennie ile nasıl geçiniyor?"

"Bennie, Cyrus'un bir süper kahraman olduğunu düşünüyor ve babam da sanki Bennie torunu değil de kendi oğluymuş gibi davranıyor. Tabii ki babam yaşlandığı fikrini reddediyor. Kimsenin ona 'Büyükbaba' ya da 'Dede' demesine izin vermiyor. O 'Cyrus'."

Ben babasının adını söylediğinde, eli havada küçük bir hareket yapıyor.

"Cyrus karın hakkında ne düşünüyor?"

"Marlena yanlış yapamaz. Ne de olsa o Bennie'nin annesi."

"Birbirlerini çok görüyorlar mı?"

"Karım ve babam?" "Ya

Bennie?" Ekliyorum.

"Benden daha fazla. Ben çok çalışıyorum. Babam adasından nadiren ayrılır."

"Ada mı?" Neden şaşırmadım ki? "Hangisi onun?" Burada düzinelerce ada var.

"Parker Adası. Çok büyük değil. Belki üç mil kare. Adada küçük bir şehir bile kurdu. Parkertown. Arabaya izin yok. Sadece golf arabaları. Adaya sadece tekneyle girilip çıkılabiliyor. Teknesi. Anakarada bir iskele ve park yeri inşa ettiği bir bölümü var.

sakinleri için. Ama artık orada Peder ve çalışanları dışında kimse yaşamıyor."

Parker Adası daha önce duyduğum adalardan biri değil. "Orada kimse yaşamıyor mu?" Bu bir milyarder için bile çılgınca.

"Komşuları olmasından bıktığına karar verdi. Evlerin ipoteğini elinde tutuyordu, bu yüzden herkesi satın aldı. Onlar da gitti."

Ronnie Ben'in cep telefonuyla geri döner ve telefonu ona uzatır.

"Marlena ve Bennie'nin babanla çok vakit geçirdiğini söylemiştin."

"Onlar için şoförünü gönderiyor. Bazen adada bir hafta kalıyorlar. Casa Parker'da her türlü kolaylığa sahip."

"Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama babanızı sevmiyorsunuz, değil mi?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor. "Neden dedektif olduğunu anlayabiliyorum, Megan. Yani Dedektif Carpenter."

Görüşmenin kontrolünün kendisinde olduğunu düşünüyor. Zenginliği ve babasının gücü onu aşırı özgüvenli yapmış. Böyle düşünmesine ve ağzını açmasına izin vereceğim. "Bana Megan deyin, Bay Parker."

"Bana Ben diyebilirsiniz. Tekrar arkadaş mıyız?"

Hiç arkadaş olduğumuzu bilmiyordum. "Tamam. Ben. Teşekkürler." Sandalyesinde dönüyor ve bir dizi benimkine değişiyor. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum ama onun kendini beğenmiş suratına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sence baban şoförünü Marlena ve Bennie için göndermiş olabilir mi? Onlar adada mı?"

Gözlerinin arkasında bir ateş parlıyor ama hemen sönüyor. "Babama sorman gerek. Sanırım bu mümkün. Oraya bir arama emriyle mi gideceksiniz? Bunu görmek isterim."

Ceviz ağaçtan o kadar da uzağa düşmemiş. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Onu aradınız mı?" Cevap vermedi. "Kayıp olduklarını ona bildirmediğiniz mi?" Yine cevap vermiyor. "Evlilik sorunlarınızı biliyor mu?"

"Muhtemelen. Eğer beni terk edip ona giderse bunu yüzüme vurmak ister. Kendisinin daha iyi bir koca ve baba olacağını düşünüyor."

Bu kabul edebileceğimden çok daha fazlası. Daha önce de hastalık görmüştüm ama bu *Ahlaki Ölümler Günü* gibi. "Marlena oradaysa onunla konuşmama izin verir mi sence?"

"Ona ulaşamazsın. Başkandan daha iyi korunuyor ve ona ulaşmak daha zor."

"Kamp yapmayı sever misin, Ben?"

Konuyu aniden değiştirmem onu hazırlıksız yakalıyor ve gözlerinin kısıldığını görüyorum. Artık evindeki uyku tulumlarını ve çok daha fazlasını gördüğümü biliyor.

"Severim. Doğayla bütünleşmek falan."

"Peki ya Marlena ve Bennie? Onlar da seninle iletişim kuruyorlar mı?" Omuz silkiliyor. "Sık sık kampa gider misin?"

"Kampa gider miyim?" Bir an için bunu düşünüyor. "Şahsen ben kamp yapmayı severim. Marlena benimle sadece bir kez gitti. Bennie eğleniyor gibiydi."

"Sen ve Marlena kampa yalnız mı gittiniz?"

"Bennie olmadan mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Onun da benim ilgi alanlarımı paylaşmasını istedim."

Onun ilgi alanlarından herhangi birini paylaşmak istediğini söylemediğini fark ediyorum. "Son zamanlarda mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Son zamanlarda değil."

"Özel bir yer var mı?" Bu soruyu sorduktan sonra bir ürperti hissettim. Kısa bir süre önce beni öldürmek isteyen bir psikopat tarafından Clallam County'deki ormanlık bir alana çekildim. Umarım ormana geri dönmek zorunda kalmam.

Başını eğdi ve bana bilmiş bir bakış attı. "Dur b i r düşüneyim. Hayır, öyle bir yere gitmiş olamazlar. Uyku tulumları benim evimde." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Cep telefonunun nerede olabileceğini biliyor musun?"

diye sordum. "Polisin bulduğunu sanıyordum."

"Her zaman yanında taşır mı? Ben neredeyse benimkine yapışmış durumdayım."

"Sizinki gibi bir işte buna şaşırmadım. Her an bir telefon gelebilir. Marlena kendininkini yakınında tutuyordu ama eğer evde bulamazsan, onun yanında olacaktı."

"Tamam." *Tabii sen almadıysan.*

"Bunu düşünmek istemiyorum ama belki de biri onları alıp telefonundan kurtulmuştur. Ya da onu hamile bırakan adamla birlikte olabilir. Belki de *onunla birlikte*dir. Telefonunu sakladığını biliyorum.

telefon yakındı ama cevap vermiyordu. Ve hayır, adamın kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Marlena'nın kayboluşu için alternatif açıklamalar sunuyor. Onu konuşturmaya devam etmeliyim. Bırakalım kendini assın. Ama bunu yavaşça yapmak istiyorum. Bırak terlesin. Bir hata yapsın. "Kahve ister misiniz? Su? Küçük oğlanlar odası?"

"Kahve iyi olurdu. Evet, mümkünse tuvalete gitmek istiyorum."

"Tutuklu değilsin. Ronnie sana yerini gösterir. Ben kahve yapacağım."

Onu dışarı çıkarmak için ayağa kalktığımda bana sürtünüyor ama kazara değil. Bana hükmediyor, alfa olduğunu hissettiriyor. Dokunuşlarına dikkat etmezse ben onun omegası olacağım.

Ronnie tuvaleti işaret ediyor, ben de kendime ve Ronnie'ye kahve alıyorum. O da fincanını aldı. Ona "Ee?" diye sordum.

Kupanın kenarından bana baktı. "O bir tren enkazı." "Katılıyorum."

"Şimdi ne olacak?"

"Makyajını bitirdiğinde onu görüşme odasına geri getir. Senden hoşlanıyor. Onunla yalnız görüşeceğiz. Telefonda bir şey buldun mu?"

"Şu anda konuşmamız gereken bir şey yok."

"İkinci raunt başlamak üzere," diyorum ve Parker için kahve dolduruyorum.

Ronnie onu odaya geri götürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Bir sandalyeyi işaret ediyorum.

Ben, "Hazırım." diyor.

YEDİ

Talaş, yağ ve bir çeşit yakıt kokan karanlık bir yerde uyandığını hatırlıyor. Tekrar uykuya daldığını hatırlamıyor ve burası ilk uyandığı yer gibi gelmiyor. Buradaki koku neredeyse boğucu. Bennie'nin daha önce inhaleleri vardı. Ceplerini yokluyor ve eli ceplerinin üzerine kapanınca rahatlıyor. Oyuncak figür gitmiştir. Çocuğu göğsüne yaslayıp yanaklarına hafifçe vuruyor ve kıpırdayana kadar onu sallıyor.

"Anne?"

"Ben annen, tatlım. Sen benimlesin. Güvendesin." Güvende olmadıklarını biliyor. Yer öncekinden daha kuru. Koku farklı. Eski, küflü. Nerede olduklarını bilmiyor. Nerede olduklarını. Buraya nasıl geldiklerini. Tek bildiği burada kalamayacakları.

Bir mide bulantısı dalgasının geldiğini hissediyor ve eğilip öğürüyor. Balgamdan başka bir şey çıkmıyor. Midesi yatıştığında derin nefes alıyor ve sabah bulantısı olabileceğini düşünüyor. Bennie ile daha kötüydü. Kendini sakinleştirmeye çalışır. Sakin olamazsa Bennie'ye bir faydası olmaz.

Bunu yapmak istemez ama rüyayı düşünür. Tekne batıyordu. Yüzme bilip bilmediğini hatırlamıyordu ama su tehlikeliydi. Etrafındaki zemini ve iki plastik şişeyi hissediyor. Biri boştu. Diğer yarı dolu. İçini bir his kapladı. Suyla ilgili bir şey vardı. Rüyası suyu içmemesi için bir uyarıydı. O ve Bennie biraz içmişlerdi.

ve bayılmış olmalı. Uyumamıştı. Uyuyamayacak kadar rahatsızdı ve asla ağır uyumazdı. Uyuşturulmuş olmalı. İyi bir gecede uyumasına yardımcı olması için uyku ilacına ihtiyacı var. "Su uyuşturulmuştu."

"Anne? Susadım."

Sesi durgun. Zayıf. "Birazdan bir şeyler içeceğiz tatlım. Annenin düşünmesi gerek."

"Susadım, anne."

"Ben de susadım tatlım, ama sanırım su kötü. Mecbur kalmadıkça içmeyeceğiz. Tamam mı?"

"Tamam anne, ama gerçekten susadım." Ona yaslanır ve tekrar uykuya dalarken nefes alıp vermesi yavaşlar.

Biri onlara ilaç vermiş. Bunu dört yaşındaki bir çocuğa nasıl yapabildiler? Kaçırıldıkları kesin. Ama hayatta olmaları iyi haber. Kayıp olan ve daha sonra öldürülmüş olarak bulunan anne ve kızları boğularak öldürülmüştü. Ölüme terk edilmemişlerdi. Polis kocadan şüpheleniyordu. Belki de itiraf etmiştir. Ama kadın ve Bennie hâlâ hayattalar ve yeni bir yere taşındılar. Bu da kaçırılanların para istediği anlamına geliyor. Ben'den değil. Kendi parası yok, zaten muhtemelen ödemez. Onu sevmiyor. Bunu açıkça belirtti. Ama Bennie için yaşıyor ve nefes alıyor. Ya da en azından o öyle sanıyor. Çok iyi bir yalancıydı. Numara mı yapıyordu? Bunun arkasında o mu vardı? Onu daha önce de dövmüştü ama o bir korkaktı. Kadınları döven erkekler korkaktır. Onu boşamak ve Cyrus'a evliliğinde başarısız olduğunu söylemek yerine onları burada bırakmak Ben'e yakışırdı. Piç kurusu.

SEKİZ

Ronnie Ben'in cep telefonu bilgilerini karıştırırken, ben de Ronnie'nin kapının yanındaki boş sandalyesine oturuyorum. Beni yerime koyduğunu düşünün. Bu işimi kolaylaştırır. Şimdiye kadar Bay Ben Parker sorularıma iyi cevaplar verdi. Ama kolayca anne ve babasıyla alay etmeye başladı. Kızgınlığı bir caul gibi yüzüne vuruyor; bu kızgınlık, kendisine yapılan hakaretlerin üstesinden gelme yeteneğini kapatıyor ve onu boğmakla tehdit ediyor.

Mülakat teknikleri ve yalan makinelerinin nasıl alt edileceği internette kolayca bulunabilir. İsterseniz nasıl nükleer silah yapılacağını bile öğrenebilirsiniz. Nasıl ilgili bir insan olunacağı ise öyle değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Ben'in bilgisayarlarına girebilsem, bir röportaj sırasında nasıl ikna edici ifadeler vereceğini araştırdığına dair kanıt bulacağımı biliyorum. Ya da bir cesetten nasıl kurtulacağını. Ben zengin. Zenginlik onun kurtarıcı lütfu olmuş. Lisede ve üniversitede bu yüzden dalga geçildiğini söyledi. Ancak aşırı hassas olup olmadığını ve kendisine sataştığını iddia ettiği kişilerin sadece savunmasını aşmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Zeki olup olmadığını bilmiyorum. Para bir eğitim ya da diploma satın alabilir ama çok yaratıcı ya da yaratıcı değil. Ona her zaman ne yapması gerektiğini söyleyen bir babası, dadısı ya da öğretmeni vardı. Eğer babasının Marlina ve Bennie ile olan ilişkisi hakkında söyledikleri doğruysa, o yöne bakmaya başlamam gerekiyor. Mümkünse annesini bulmak istiyorum. Ve Helen ile konuşmam gerekecek.

"Fikrimi değiştirdim," diyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Bana şeker ya da başka bir şey getirir misin?"

Kapıyı kırdım ve Ronnie'ye söyledim. Bir dakika sonra ustanın isteğiyle içeri girdi. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kabul ediyor. "Teşekkür ederim, Ronnie. Sana yemek borçluyum."

Bir erkek arkadaşı var, o yüzden fazla umutlanmayın. "Başlamadan önce başka bir şey var mı?" Soruyorum. *Ayak masajı gibi mi? Ya da seni iki diz kapağından vurabilirim.*

"Bu iş görür. Nerede kalmıştık?"

"Babanın bir adası var."

"Parkertown. Parkertown. Evet. Biraz eksantrik ama babam senin için öyle." Çikolatayı mideye indiriyor.

"Belki de onu telefonla aramalıyım. Gelip seninle oturmasını söyle. Destek için."

Bunu söylerken yüz ifadesinin ilk kez tanıştığımız eski Ben Parker'a döndüğünü görebiliyorum. Hiç baba sevgisi görmemiş o küçük çocuk. Emin değil. Ama sadece bir anlığına.

"Buraya gelmeyecek. Sana söylediğim gibi, adasından nadiren ayrılır. Ayrıca, bunu kendi başıma halletmemi bekleyecektir. Babam zayıflığa ya da aptallığa tahammül etmez."

"Üzgünüm, Ben. Zor bir yetiştirilme tarzın var. Seni anlayabiliyorum." Ailesinin başına bir şey gelmişse onu sevmeyebilir ya da affetmeyebilirim. Onun için üzgün değilim. Ama ilişki kurabiliyorum.

Kişisel bir şeyi paylaşmak her zaman fayda sağlar. "Neredeyse on sekiz yaşıma kadar gerçek babamın kim olduğunu hiç bilmiyordum," diyorum ona. "Annem çok fazla ortalıkta yoktu. Üvey babam öldürüldü, ben de aşağı yukarı kendimi yetiştirdim." Hayden hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Ona gerçek babamın bir seri katil olduğunu söylemiyorum. Ona bir katil *olduğumu* söylemedim.

"İyi iş çıkarmışa benziyorsun. Annen hala buralarda mı?" "Hayır. Ama demek istediğim, geçmişteki sorunlarına rağmen, Sevgi dolu bir yuvadan yoksun olsanız da ilerlemek zorundasınız. Ailenizden daha iyisini yapın. Buna inanıyor musun?"

Uzun bir süre bana baktı. "Dedektif Carpenter, bu kadar derin bir insan olduğunuzu bilmiyordum. Polislerin içgörü sahibi olmaması gerekir."

Gülümsemeye çalışıyorum. Öğürmememe yardımcı oluyor. "Evet. Ben buyum işte.

Dedektif, psikolog, vizyoner."

Bu bir kahkaha alır. Ben de çekici olabilirim.

"Babam seni severdi. Marlana'yı severdi çünkü o da senin gibi kıvrak zekalıydı."

Hoşlanmak mı? Öyle miydi? Tüylerim diken diken oldu. "Nereye gittiklerini biliyor mu?"

"Anladığım kadarıyla onun rızası dışında kaçırıldığını düşünmüyorsun." "Sadece tüm olasılıklara bakıyorum."

"Bilmeyecek ve bilse bile sana söylemez çünkü sen bana söylemek zorunda kalacaksın. Nereye gittiğini kimseye söylediğinden şüpheliyim. Hiç arkadaşı ya da konuşacak kimsesi yok. Babamı severdi ama sorunlarını ona yüklemek istemezdi."

"Ne sorunları?"

Ellerine bakıyor. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Emin değilim. Bilmiyorum. Ama bir erkek arkadaşıyla ayrıldıysa, kesinlikle babama söylemezdi."

İyi cevap. "Bunu araştıralım."

"Sana daha önce de söyledim, adamı tanımıyorum. O benim için bir yabancı."

Telefonum cebimde çaldığında onu sıkıştırmaya başlıyorum. Röportaj yapmanın ilk kuralını unutmuşum: Telefonunu kapat. Bıraktım çalsın.

"Şuna baksan iyi olur."

"Önemli değil," diyorum.

"Erkek arkadaşın olabilir. Yüzük takmadığını fark ettim."

Telefon elimde. Ekranda bir tele-pazarlamacı görünüyor. Gülümsüyorum ve kapatıyorum. "Kâhin olmalısın. Onunla sonra konuşurum. Kız arkadaşın seni uygunsuz zamanlarda arıyor mu?"

"Hayır," diyor ve sonra az önce bir kız arkadaşı olduğunu itiraf ettiğini fark ediyor. "Bir arkadaşım var, bir bayan arkadaşım, ama meşgul olduğumda beni hiç aramaz. Ya da neredeyse hiç aramaz. Ben evliyim."

"Bunu söylediğim için özür dilerim." Ben üzgün değilim.

"Sorun değil. O ve ben sadece arkadaşız."

"Marlena bayan arkadaşını tanıyor mu? Belki bayan arkadaşının nerede olduklarına dair bir fikri vardır," diyorum.

"Hayır. Sanmıyorum."

"Adı ne?" Bir cevap beklemiyorum ama öyle ya da böyle öğreneceğim.

"Onu rahatsız etmeni istemiyorum. O sadece bir arkadaş."

"Bay Parker, önemli olduğunu düşünmesem sormazdım. İşimi yapacağım konusunda bana güvenin."

"Güveniyorum. Sana güveniyorum. Ama onunla konuşmanın bir yararı olmaz. Marlena'yı tanımıyor. Hiç tanışmadılar. Anlamıyorum. Bir ilişkim olduğunu mu düşünüyorsun? Saçmalık."

"Bak, Ben. Yönetim kurulu toplantılarından birine mümkün olan her şeyi bilmeden gitmezsin. Değil mi?"

"Lucia. Adı Lucia Simmons." "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Birlikte çalışıyoruz. O benim özel sekreterim."

Onu korkutmadan vermek istediği her şeyi aldım, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. Ronnie'nin şu anda Lucia Simmons, Cyrus Parker ve Parker Adası hakkında internette sörf yaptığına inanıyorum.

"Sizin ya da karınızın düşmanları var mı?" "Herkesin düşmanı vardır, Dedektif."

Artık "Dedektif" benim. "Megan" ya da "Dedektif Carpenter" değil. Sinirime dokundu.

"Özel biri var mı?" diye sordum.

"Şirketten pek çok kişinin işine son verdim. Her çalışan iyi bir üne sahip değil. İşin inşaat tarafında, hem erkek hem de kadın eski hükümlüleri ve iş serbestliği katılımcılarını işe aldık. Karımın bu tiplerden herhangi biriyle ters düştüğünü hiç sanmıyorum."

"Eğer 'o tiplerden' birini seçmeniz gerekseydi, bu kim olurdu?"

"Şey, aklıma özellikle biri gelmiyor. Sadece bana karşı kin besleyebilecek tek kişinin onlar olacağını söylüyorum."

"İşteki ustabaşınızın iletişim bilgilerini yazmanızı istiyorum. Eğer birkaç tane varsa, hepsine ihtiyacım olacak. Bana yakın zamanda işten çıkarılan ya da ayrılan işçilerin bir listesini verebilirler. Ayrıca, kişisel sekreterinizin iletişim bilgilerine de ihtiyacım olacak. Tecrübelerime göre, bir sekreter patronun düşündüğünden daha fazlasını bilir."

"Uh, tamam. Ama adres defterim yanımda değil."

"Sorun değil, Ben. Eminim hepsi telefon rehberinde vardır. Değil mi?"

"Evet. Telefonu unutmuşum." Tedirgin görünüyor. Güzel.

"Telefonundan sadece ihtiya ımız olanları kullanacağız." Nasıl reddedebilir ki? "Karınızın sevgilisinin kim olduğunu bilmediğinizi söylemiştiniz." Başını sallıyor. "Ve onu hiç görmediniz ya da onunla temas kurmadınız?" Yine başını sallıyor. "Peki onun var olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorsun. Ve o hamileydi. Biliyor musun?"

Hamile miydi? "Bilmiyorum. Söyle bana."

"Hamile olduğu gerçeği bilmem gereken tek şey. Zor birkaç ay geçirdik. Ve her zaman huysuzdu. D rd r ediyordu. Bilirsin işte."

Bilmiyorum ama başımla onaylıyorum. Eğer bu ayın onun zamanı olduğunu söylerse, onu boğacağım.

"Bennie geldiğinden beri düzenli bir seks hayatımız olmadı. Başka  ocuk istemediğine karar verdi ve iyileşmemi istedi. Ben istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Bu yüzden seks neredeyse söz konusu bile değildi."

şimdi bir hikaye anlatıyor. Onu tatmin edecek kadar seks yapıyor. Bence  ocuk istemeyen o.

"Hamileliği ne zaman öğrendiniz?"

"Birkaç konuda tartışıyorduk ve ayrılma davası açmaktan bahsediyorduk ki yüzüme fırlattı. Geçen cumartesiydi. Ayrıldığım gün. Ne yaptığını biliyordum. Yani, başka nasıl hamile olabilirdi ki? Biz hiçbir şey yapmıyorduk. Ayrıca, ben her zaman korunurdum. Ona bebeğin babasının kim olduğunu sordum ama bana söylemedi. Onunla birlikte danışmana gitmek istediğimi söyledim. Başka birinin çocuğunu b y tmeye dayanabilir miyim bilmiyorum ama ailemi bir arada tutmak istedim."

"Bunu kabul etmek zor olurdu."

"Tüm bunların beni bir şüpheli gibi gösterdiğini biliyorum ama yemin ederim bana kiminle görüştüğünü söylemedi. Eğer onları eve getirebilseydim, onu affederdim. O Bennie'nin annesi. Bennie onu seviyor."

"İyi düşün Ben. Karının hiç düşmanı var mı?" Cevap vermiyor.  ylece oturup boşluğa bakıyor. "Karınızın geçmişi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Dediğim gibi, üniversitede tanıştık. Ailesiyle tanıştım. O tek  ocuk. Evlenmemizi istemediler. Babasının bir şeyi vardı.

Başından beri bana karşıydı, ama annesi nefret dolu, alaycı ve kibirliydi. Babası sonunda yaşlı cadıdan boşandı, bu yüzden onun için iyi diyorum."

"Geniş ailesinden herhangi birini tanıyor musun?"

"Hiçbiriyle tanışmadım. Büyük bir düğün yapmadık. Sulh hakimi. Babam küçük bir düğün önerdi çünkü Marlana zaten kendini gösteriyordu. Marlana her şeyi istedi ama babam ne istediye onu yaptı. Tabii ki. Ve Bennie doğduğunda babam bize yaşamamız için evi verdi. Ve kulübeyi."

Tapularda kimin adının olduğunu sormak istiyorum ama bana anlattıklarından uzaklaşmak istemiyorum. Mülkiyet kayıtlarından öğrenebilirim. "Aklına sormadığım başka bir şey geliyor mu?"

"Şey, bir şey var..."

Ben'in "bir şey "i çok kötüydü. Dikizci bir Tom. *Ne kadar uygun. Saçmalık!* Ben onu bildiği ya da bildiğini sandığı şeylerden arındırana kadar bu konu hakkında konuştuk. Sonra yalan makinesi için geri geleceğine dair söz verdirdikten sonra onu evine gönderdim.

ON DOKUZ

Arabayı Ronnie kullanıyor ve onun arabası, kese kağıdı taşımak zorunda kalmayacağım kadar havalandı. Videoyu çeken komşuyla konuşmak için Baker Heights'a gidiyoruz. Baker Heights ve çevresindeki ormanlık alanlarda yaptığımız aramada bir şey bulamadık. K-9'lar da bir şey bulamadı. Tek iyi şey, komşunun çalışır durumdaki güvenlik kamerasını ortaya çıkaran ikinci bir mahalle taramasıydı.

"Neden bize röntgenci Tom'dan bahsetmedi?" Ronnie, Ben'in görüşmenin sonunda patlattığı bombayı anlattıktan sonra soruyor.

Ona, "Marlena ve Bennie konusunda çok üzgün olduğunu ve hemen hatırlamadığını söyledi. Ve biz röntgenciye sormadık."

Birbirimize baktık. Ben hiç de üzgün değildi. Ve röntgenci gibi bir şeyi düşünmek için her türlü fırsatı vardı. Tabii ki saçmalık. Mahalle taramasında hiç kimsenin başına böyle bir olay gelmemiştir.

"Ben bana ayrıldıktan hemen sonra Marlena'nın ona Bennie ile ön odada otururken Bennie'nin pencereden bakan birini gördüğünü söylediğini anlattı. Marlena bir şekil görmüş ve çığlık atmış. Şekil ortadan kaybolmuş. Onları kontrol etmek için eve gitti ve ona polisin kimseyi bulup bulmadığını sordu. Kadın polisi aramamıştı. Marlena'ya bunu polise bildirmesini söyledi ama Marlena'nın **bunu** yapıp yapmadığını bilmiyordu. Ben belki de Marlena'nın bir

gölge ya da bahçede koşan bir köpek. Baker Heights'ın güvenli bir site olduğunu ve orada daha önce hiçbir şey olmadığını söyledi. Kızın uydurduğunu düşünmüş." Ronnie'nin yüzündeki ifadede Ben'in anlattıklarına inanmadığını anlayabiliyorum. "Bana ertesi gece kıyafet almak için eve geldiğini ve o sırada evin yanından kaçan birini gördüğünü söyledi. Onları golf sahasına doğru kovalamış ama ormanda kaybetmiş. Marlana'nın korktuğunu ve ona birinin arka kapıdan girmeye çalıştığını söylediğini anlattı. Onları mutfak penceresinden görmüş. Ona polisi aramasını söylemiş ve o da arayacağını söylemiş."

Ronnie, "Neden polisi aramadı?" diye sorar.

"Çünkü o Ben. Bilmiyorum. Bana neden aramadığını söyleyemedi. Zaten hepsi saçmalıktı. Adama *davetsiz misafir* dedi. Onun sözü. Tarif ettiği kişi siyah, erkek, kısa boylu, genç olabilir, koyu renk giyimli, kapüşonlu sweatshirtli. Siyah olduklarından emin değilmiş ama öyle olduklarını hissetmiş çünkü bu tip insanlar böyle şeyler yaparmış. Çok hızlı koştuklarını söyledi."

"Yani Siyahlar hızlı koşuyor. Bu yeni bir şey."

Ronnie'nin internette yaptığı araştırmaya göre, Baker Heights Polisi'ne ya da Şerif Ofisi'ne röntgencilikle ya da haneye tecavüz girişimiyle ilgili hiçbir polis çağrısı yapılmamış. Sanki Baker Heights bir cennetti.

"Mavi yakalı işçilerinden 'o tipler' diye bahsettiğine göre ayrıcalıklı ve önyargılı yetişmiş. Koyu renk kıyafetler giyen ve kapüşonlu giyen herkes suçludur."

Ronnie Baker Heights'a döner ve açık kapıya yanaşır. Hiçbir güvenlik görevlisi yoktur. "Durum göz önüne alındığında güvenliği artıracaklarını düşünmüştüm."

Sakinlerin ekstra güvenlik için para ödemesi gerekecek. Belli ki çok endişeli değiller. Sokakta ilerlerken evlerin çoğunda görünür bir yere monte edilmiş kameralar olduğunu görüyorum. Anket ekiplerimiz, gideceğimiz evin çalışır durumda kamerası olan tek ev olduğunu ve diğerlerinin kukla olduğunu söyledi. Bölge sakinleri, ön verandalarında bir kamera görmenin yeterince caydırıcı olacağını düşündüklerini söylediler. Milyonlarca insanın yaşadığı bir bölgede bu çılgınlık.

dolarlık evler. Çalacak bir şeyim olsaydı, alarm şirketini hızlı arardım. Şanslıyım ki, kendine saygısı olan hiçbir hırsız kutu şarap ve Cheetos çalmaz. Viskim bile ucuzdur. Gerçek değeri olan tek şey kasetler ve kimsenin onları alabileceğini düşünemiyorum. En azından öyle umuyorum. Belki de bir kasa almalıyım. Patlayan bir kasa. Yanlış şifreyi gir ve patlasın. Milyonlarcasını satabilirim.

Ben'in röntgencilik hikayesi hakkında bir fikrim var. Bize Marlana'yı taşıdığı geçen cumartesiden beri görmediğini söyledi. Eğer röntgencilik konusunda doğruyu söylüyorsa, Pazar ve Pazartesi günü onun evindeydi. Belki de bir şey yoktur. Belki bu gerçekleri de unutmuştur. Her halükarda hikayesinde küçük bir çatlak daha var.

Parker'ın evine geldiğimizde Ronnie'ye Parker'ın araba yoluna girmesini söyledim.

Ronnie yavaşlıyor ve "İstediğimiz ev yarım blok aşağıda, Megan." diyor.

Evin önüne monte edilmiş kamerayı görebiliyorum ama nereye doğrultulduğunu göremiyorum. "Biliyorum. Kameranın bu araba yolunu görüp görmediğini görmek istiyorum."

Dışarı çıkıyoruz ve ben ziyaret edeceğimiz evin sokağına bakıyorum. Gerçekten çalışıp çalışmadığına ve kameranın bu tarafa dönük olup olmadığına bağlı olarak videoda bir şey olması muhtemel. Ben kamerayı göremiyorum, dolayısıyla büyük ihtimalle o da beni göremiyor. Araştırma görevlilerinin bize söylediğine göre, buradaki komşular kendi içlerine kapanıkmiş ve *evlilikle* ilgili bir *tartışmaya* dahil olmak istememişler. Bu da bana komşuların bunun bir evlilik meselesi olduğundan şüphelendiklerini, yani Marlana'nın bir hafta önce hamile olmasıyla ilgili bir tartışmadan daha fazlası olduğunu söylüyor.

Marlana ve Bennie'nin ilaçlarını, paltolarını ve hatta arabasını geride bırakıp gitmiş olmaları mümkün mü? Eğer Bennie hâlâ Darth Vader pijamalarını tercih ediyorsa, giydiği şey onlardı. Hastanelerin hiçbirinde eşkale uyan yaralı bir kadın ve çocuk kaydı yoktu. Temas kurduğumuz tüm polis teşkilatları da bize bir şey söylemedi. Sanki ortadan kaybolmuşlardı. Buna inanamadım. Onların kaybolduğunu bildiren Ben iken, neden komşulara inanmak istediğimi ama Ben'e inanmadığımı merak ediyorum. Sessiz kalabilirdi. Bırakalım başkası fark etsin ve bir soruşturma başlatsın.

Soruşturma. Ve Ben'in röntgenciyle ilgili hikayesi uygun görünüyor. Yapmacık. Başka hiç kimse böyle bir olayı doğrulayamaz.

Evin arkasındaki ormana doğru yürümeye başladım ve golf arabaları ve hatta servis araçları için yeterince geniş beton bir pisti olan bir golf sahasını görebildiğim bir açıklığa geldim.

"Nereye gidiyoruz?"

Piste doğru başımı sallıyorum. "Sen sola git. Ben bu taraftan gideceğim. Bakalım nereye gidiyor."

Ronnie nedenini sormadı. Bu iyi bir şey. Ben de pek emin değilim. Yol küçük bir yokuşun üzerinden geçip kayboluyor ve yüz metre ötede yeniden ortaya çıkıyor, burada betonun yanında çalkalanmış bir miktar toprak fark ediyorum. Tekerleklerin pistten çıktığı yerlerdeki izler tekdüze. Golfçüler yeşili tahrip etme konusunda çok dikkatli.

Uzakta, golf arabası olmayan bir aracın pistten çıktığı yerde bir metre uzunluğunda çamur ve çimen görüyorum. Birisi lastiklerin oluşturduğu çıkıntıları çamurun içine geri atmış. İncelemek için eğildim ve tek bir iz bile seçemedim. Aracın geçtiği yerde beton üzerinde çamur renkli çizgiler var, ancak bunlar çoğunlukla yıkanıp gitmiş. Gece ya da gündüz yağmur yağmış olmalı. O kadar az uyudum ki, takip etmek zor. Bir başka küçük yükselti üzerinden devam ediyorum ve önümde yolun bir caddeyle kesiştiği yeri görebiliyorum. Ronnie arkamdan sesleniyor.

"O yönde caddeden başka bir şey görmedim."

Ronnie güvenilir cep telefonunu çıkarıyor ve bir harita açıyor. "Bu Mountain View, benim son bulduğum cadde. Önümüzdeki ise Luna Ridge."

Ona lastik izlerinden bahsettim.

YİRMİ

İşlevsel video sistemi olan komşumuz Bayan Green'i görmeye giderken Mindy'yi arıyorum ve golf sahasının yakınındaki çamurdaki izlerden bahsediyorum.

"Bunu biz bulduk Megan. Bunu yapan aracı tanımlayacak net bir iz yoktu."

"Peki senin fikrin ne?"

"Birisi yoldan çıkmış."

"*Ukala*" diye düşündüm ve söyledim:

"Ukala." Mindy kıkırdıyor. Birimiz eğleniyor.

"Ölçtüm, beton ancak bir araba ya da kamyonun geçebileceği kadar geniş. Muhtemelen bakım ekibi."

Kahretsin.

"Yeşillik bekçisini arayacaktım. Aramamı ister misin?"

"Evet." Bu yeni olasılıklara kapı açıyor. Birisi evin arkasından girmiş olabilir. Ama yine de oraya ulaşmak için Luna Ridge'den aşağı inmeleri gerekirdi. Ya da Mountain View'dan. Ya da belki başka bir girişten.

Luna Ridge 28 numaranın ön penceresindeki perde seğirir ve bir saniye sonra kurşunlu camlı büyük kırmızı bir kapı açılır. Dışarı çıkan kadın geçmişten çıkıp gelmiştir. Orta boy çiçek desenli bir elbise - güller tabii ki - alçak topuklu parlak siyah ayakkabılar, omuzları kabarık kısa kollar ve bunun üzerine dantel süslemeli beyaz bir önlük giymiştir. Saçları aşırı derecede permalı ve kimyasal kokusu Ronnie'nin arabasından bile daha kötü.

"Bayan Green?"

"Bir dedektifin geleceğini umuyordum ama sizden iki tane beklemiyordum. Hem de kadın."

Yaklaşık benim boyumda ve seksenlerinin başında ya da yüzlerinin ortalarında. 1913'teki Kadınların Oy Hakkı Yürüyüşü'ne katılmış olabilir. "Kadınlar uzun bir yol kat etti," diyorum ve gülümsüyor. "Ben Dedektif Carpenter ve bu da Dedektif Marsh."

Ronnie elini uzattı. "Ben Ronnie. Bu da Megan."

"Lütfen içeri gelin. Nerede benim terbiyem? Yaşlanıyor olmalıyım."

"Teşekkür ederim." Onu geniş bir oturma odasına kadar takip ettik.

Kırmızı kadife minderleri ve döşemeleri olan ve koyu maun kahverengisine boyanmış antika mobilyalar. Parke zemine basmaya ya da herhangi bir şeye dokunmaya korkuyorum. Rahatsız olduğumu görüyor.

"Hepsi büyük büyükannemden kaldı. En azından tüm mobilyalar. Figürler ve hatıralar benim, bir ömür boyu topladım."

Bu beni daha iyi hissettirdi. Ömür boyu figür koleksiyonu yapmayı hiç düşünmemiştim ama artık düşünüyorum. Çok sık taşındığımız için hiç fırsatım olmamıştı. Hafif seyahat ederdik. Bazen sırtımızdaki giysilerden başka bir şeyimiz olmazdı.

"Oturun, çay koyayım."

Ronnie muhteşem bir kanepenin bir ucuna oturuyor, ben de dikkatlice diğer ucuna oturuyorum, ayaklarım yerde, ellerim kucağımda.

Ronnie etrafına bakındı ve "Büyükannem bunu severdi." dedi.

Bahse girerim Ronnie'nin büyükannesinin de benzer bir yeri vardır.

Bayan Green gümüş bir tepsi, porselen fincanlar, eski bir çaydanlık, şeker, krema, gümüş kaşıklar ve gümüş halkalara sarılmış gerçek kumaş peçetelerle geri geliyor. Nazikçe dolduruyor ve fincanları alıyoruz. Çay fincanının minik, narin sapı benimkini ezeceğim ve aşağılanacağım endişesine kapılmama neden oluyor.

"Bayan Green, bir memura evinizin önünü ve sokağı kamerayla izlediğinizi söylemişsiniz."

Çayının üstüne üflüyor ve bir yudum alıyor. Ağzı küçük bir yay şeklinde büzülüyor. "Bu çok sert. Yeni bir demlik yapayım."

Ayağa kalkmaya başladı, ben de aceleyle, "Bayan Green, buna gerek yok. Buraya gelirken birkaç fincan kahve içtik ve daha fazla içebileceğimi sanmıyorum."

Ronnie fincanına bakıyor ve isteksizce tepsiye geri koyuyor. Bayan Green hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Bu işi yaptığım yıllar boyunca, yaşlı insanların en iyi bilgi, dedikodu kaynağı olduğunu gördüm. Ama aynı zamanda genellikle en çok arkadaşla ihtiyaç duyanlar da onlar oluyor.

Kendi büyükanne ve büyükbabamla hiç tanışmadım. Kim olduklarından ya da isimlerinin ne olduğundan emin değilim. Arkadaşla ihtiyaçları olduğundan ya da hayatta olduklarından bile şüpheliyim, ama onlar hakkında bildiğim tek şey annemin ve teyzem Ginger'ın bana anlattıkları. Büyükanнем ve büyükbabam annemi on altı yaşında ve bana hamileyken evden atmışlar. Muhtemelen hepsi yalan. Ama nasıl insanlar olduklarına kendim karar vermek için onları nasıl bulacağımı bilmiyorum ve eğer bana söylenenler doğruysa, belki de onları tanımak istemiyorum. Yeterince hayal kırıklığına uğradım.

"Bir dakika," diyor ve tekrar odadan çıkıyor. "Sanırım onun duygularını incittin," diye fısıldıyor Ronnie.

Bayan Green elinde bir iPad'le geri dönüyor ve yaşlı kadını iPad gibi modern bir cihazla görünce şok oluyorum. Eski bir Polaroid fotoğraf makinesine benzeyen bir simgeye dokunuyor ve ekran kronolojik sırayla tarihlerin yer aldığı bir dosya listesine dönüşüyor. Bugün için olana dokunuyor; saat 02:30 ve resim karanlık. Görüntü verandasından sokağa bakıyor ama her iki yöndeki yolu da görmüyor. Hiç ses yok. Video başlıyor. Hiçbir şey yok. Sonra parlak yeşil gözlü bir şey görüntüye giriyor. Bu bir kedi. Ama kedi videoyu tetiklemişken, geldiğimiz yöndeki sokakta farların yıkandığını görebiliyorum. Kamerayı tetiklemesi için bir aracın doğrudan evin önünden geçmesi gerekiyor.

Bu zaman kaybı gibi görünüyor, ama sonra video bir şey yakalıyor. Ekrandaki saat 06:13. Pijamalı bir adam bahçeye giriyor, eğiliyor, bir şey alıyor, kameraya bakıyor ve el sallıyor, sonra kamera menzilinden çıkıyor. Video siyah beyaz ama adamın yaşının ilerlediği belli. Bayan Green videoyu durdurur.

"Bu Bay Burrage. Gazetesini bahçeme atıyor ve bunu gazete dağıtıcısının yaptığını söylüyor, ama biliyorum ki

bana. Kocama söylemeyin."

Göz kırparak, "Bu bizim sırrımız, Bayan Green." diyorum.

"Bay Green çok kıskanıyor." Gülümsüyor ve ilk fırsatta videoyu Bay Green'e göstereceği hissine kapılıyorum. "Eğer Bay Burrage ile konuşursanız, şikayet etmeyi sever, bu yüzden kulak dolgunluğu yaşarsınız."

"Bizim için bilgisi var mı?"

"Hmpff" diye bir ses çıkarır ve parmağını şakağına götürüp fısıldar. "Hepsi orada değil, zavalılık. Söylediği tek kelimeye bile inanamazsın. Ama bunu sana söylemedim."

"Parker'ları iyi tanıyor musun?" diye sordum.

"Heights'taki herkesi tanırım. Bizimki inşa edilen ilk evdi. Ne bilmek istiyorsun?"

"Ne kullandıklarını biliyor musun?"

"Tabii ki. Adamın büyük beyaz bir kamyonu var. Kadının Mercedes'i var. Siyah. Kocam kamyonun onun için çok fazla olduğunu söylüyor. Geçen yıl çok gürültülü susturucuları vardı. Bay Green onları bu şekilde taktırmış olabileceğini söyledi. Bir dilekçe verdik ve onları tamir ettirdi."

"Kocanız burada mı?" diye sordum.

"Hâlâ yatakta. Güzel bir gece geçirdik." Bana tam olarak anlamadığım bir bakış atıyor ve sonra anlıyorum ve biraz ağzıma kusuyorum.

Düşüncelerimi gizleme konusunda daha da kötüleştim ve o da yüzümdeki ifadeyi doğru okudu.

"Siz gençler yaşlı insanların hala seks yaptığını düşünmüyorsunuz."

Gülümsemeye çalışıyorum ve "Aferin size" diyorum. Bana bile yanlış geliyor, ama artık buna mahkumum. "Bize bunu göstermek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz." Bu kulağa daha da kötü geliyor.

Ronnie beni daha fazla utançtan kurtararak, "Çayımı ısıtabilir misin lütfen?" diye soruyor.

Fincanımı uzattım. "Ben de."

Bayan Green iPad'i Ronnie'ye veriyor ve çayımızı doldurmaya başlıyor. Ronnie istediği dosyayı bulana kadar dosyalar arasında geziniyor. "İşte Parker'ların kaybolduğu bildirilmeden önceki sabah. Bayan Green, bunu kopyalamamın bir sakıncası var mı?"

Bayan Green, iğrenç birayı içtiğimiz için yumuşadı. "Elbette canım."

Ronnie bir çırpıda bitirdi. "Hepsi tamam. Teşekkürler. Bayan Green, internetinizi gerçekten şifreyle korumalısınız."

Bayan Green gülümsüyor ve hepimiz için birer çay daha dolduruyor. "Bay Green de öyle diyor. Ama dizilerimi her izlemek istediğimde bir sürü saçmalığı hatırlamak istemiyorum. Burada Amazon Prime var. Ve *The Voice*'u izleyebiliyorum. O şova bayılıyorum."

O ve Ronnie yarışmacılar hakkında konuşurken ve ben iğrenç çayı içerken duymazdan geliyorum. Sonunda enerjileri tükeniyor ve "Size bir soru sorabilir miyim Bayan Green?" diyorum.

"Elbette, Dedektif Carpenter. Buraya yaşlı bir kadının gevezeliğini dinlemeye gelmediniz."

Haklıydı.

Bilinç akışı konuşmasında Ronnie'yi geride bıraktı. Telefon pazarlamacıları onun yüzüne telefonu kapatıp listelerinden çıkarmalı. Ama kısa ve öz konuşacağım ve muhtemelen yatak odasında elleri ve ayakları bağlı olan kocasına dönmesine izin vereceğim.

"Parker'lar nasıl geçiniyor?"

"Marlena ve küçük adamı için dünyaları düşünüyoruz."

Sorduğum bu değildi. "Ben'i sevmiyor musunuz? Kocasını."

Buna da cevap vermedi. "Sokağın hemen aşağısına genç bir aile taşındığı için heyecanlıydık. Sonra bağırımlar başladı. Günün ve gecenin her saati. Zavallı çocuk. Böyle bir ortamda yaşamak zorunda olmamalıydı. Genelde kendi işimize bakarız ama bir keresinde çok gürültü olunca polisi aradık ve buraya kadar gelen gürültüleri duyduk."

"Ne kadar zaman önce?"

"Oh, aylar önce. Polis geldi ama o çoktan gitmişti. O ve ben arkadaştık ve Bennie sokağa gelir ve benimle verandada otururdu, ama onu müdahale edecek kadar iyi tanıımıyordum. Ev sahipleri derneği site için çim bakımı sağlıyor ama Parker'ların çimlerini onlar kesmiyor. Bana kendi başına yapmayı sevdiğini söyledi ama sanırım kocası bahçelerinde kimseyi istemiyor. Ona hiç yardım etmiyor. Çok sık gidiyor ve onu giderken gördüğümde sadece kısa bir süreliğine gitmişti. Bennie anaokuluna gidiyor. Arada sırada bir limuzin onu ve Bennie'yi alıyor ve birkaç günlüğüne gidiyorlar. Kocasını asla onlarla gitmez."

"Polisi aradığınız geceden sonra Marlana ile konuştunuz mu? Olayın ne olduğunu öğrendin mi?"

"Hayır. Hiç fırsatım olmadı. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Belki bir şeyler yapabilirdim. Sence onlara bir şey mi yaptı? CSI: *Miami*'yi izliyorum ve hep kocası oluyor. Sence ölmüşler midir?"

"Bayan Green," diyorum en yatıştırıcı sesimle, "Marlena ve Bennie'nin kayıp olup olmadığını bilmiyoruz ama güvende olduklarını bulana kadar araştırmak zorundayız."

"Tıpkı televizyondaki gibi," diyor ve başını aşağı yukarı sallıyor.

Ona, "Yapabileceğiniz hiçbir şey yok Bayan Green. Bana anlattıklarınıza bakılırsa, canına tak etmiş ve arkadaşlarıyla kalmaya gitmiş olabilir."

"Sanırım öyle ama benim gördüğüm kadarıyla hiç arkadaşı yoktu. Ondan korktuğunu söyleyebilirim. Çok korkmuş görünüyordu. Geçen hafta gece geç saatlerde birlikteydiler. Uyumakta güçlük çekiyordum ve beni sakinleştirecek bir şeyler almak için kalkmıştım. Adam kıza bağırıyordu ve kız da ona bağırarak karşılık veriyordu. O kadar şiddetli değildi ama bir şeylerin kırıldığını duydum. Ona bir tabak fırlatmış olabilir. Umarım ona isabet etmiştir. Her neyse, evden hissimle çıktı ve o büyük kamyonetiyle kükreyerek uzaklaştı. O bir korkak. Bir kadını döven herkes korkaktır. Ve Bennie sadece dört yaşında ve yaşına göre küçük. O evde yaşarken çocuğun daha hızlı büyümemesine şaşmamalı."

"Kavgaların ne hakkında olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır. Yine de onu aldattığından şüpheleniyorum. Her zaman Tanrı'nın kadınlara bir armağanıymış gibi davranırdı. Dar kotlar ve kaslı tişörtler. Bana sorarsanız o daha çok Tanrı'nın lanetiydi."

Ronnie, "Sence Bay Green daha fazlasını biliyor olabilir mi?" diye sorar.

"Hayır. Hayalet hakkında bir şey söylemez. Ama o adamı hiç sevmezdi."

"Belki videoya baktıktan sonra onunla konuşabiliriz," diyorum. "Sana daha önce anlatmadığım bir şey söyleyemez."

Onu rahatsız etmek istemiyorum. Dün geceden dolayı yorgun. Bir keresinde o adamın canavar kamyonunu tamir etmesine yardım etmiş ve eve gülerek dönmüştü.

ne kadar cahil olduğu hakkında. Parker bir bujiyle bir kık bujisini ayırt edemezdi, tabirimi mazur görün."

"Bayan Green, onun karısına ya da çocuğuna vurduğunu hiç gördünüz mü?" "Hayır. Ama onun ve çocuğun seslerini duydum. Sıkıntı ve küçük olanın "Hayır, baba!" diye bağırması. Bay Green oraya bir lastik tokmağıyla gidiyordu. Yaralanabilirdi. İşte o gece polisi aradım."

"Bir şey daha: Sizin ya da komşularınızdan herhangi birinin pencereden içeri bakan yabancılarla ilgili bir sorunu oldu mu? Eşyalarını almak gibi? Bu tür bir sorun."

"Hiç olmadı. Hem de hiç. Ne tür bir topluluk buna katlanır ki?"

"Sizin ya da Bay Green'in aklınıza başka bir şey gelirse lütfen bizi arayın." Ona kartlarımızı veriyoruz.

"Bulun onları" dedi.

"Bulacağız."

Bu dava daha da ilginçleşti. Ben göründüğü gibi ilgili bir koca değil. Eğer Bayan Green'e inanılırsa ve ben inanırsam. Normalde Bay Green'le konuşmak için ısrar ederdim ama onları ararken kaybettiğimiz zamanı ve gerçekten 'bağılı' olabileceğı ihtimalini göz önünde bulundurarak, gidecek başka yerim yoksa ona geri dönmeye karar verdim.

YİRMİ BİR

Telefonum titreşimdeydi ve biz Bayan Green'deyken Şerif'ten gelen birkaç aramayı görmezden geldim. Ronnie bana iPad'indeki video fonksiyonunu nasıl çalıştıracakım konusunda hızlandırılmış bir kurs verdi. Ronnie'nin Bayan Green'in iPad'inden kopyaladığı USB belleği taktım ve tarih dosyasını açtım. Paco ve Sonny'nin geldiği tarihi seçiyorum ve iki saat kadar geri sarıyorum. Gece yarısı. Videoya tıklıyorum. Görüntü siyah beyaz ama net ve temiz. Sonny ve Paco'nun Ben'le buluşmaya geldikleri saate ulaşana kadar yavaşça ileri sarıyorum. Video işe yaramıyor. Birkaç kez yerin hafifçe aydınlandığını gördüğümü sandım. Biri yaklaşık olarak Ben'in geldiği zamana denk geliyordu. Diğer de Paco'nun gelişiyse. Videoyu saklayacağım. Bir şey göstermediğini biliyoruz ama Ben göstermiyor.

"Paco'nun araç kamerasındaki görüntüleri indirdin mi?" diye sordum.

"Onların da vücut kameraları var. Görüntülerde ses yok. araç kamerası."

Polis kamerası Ben'in kamyonunun arkasına geldikleri yerde başlıyor. Ben ortaya çıkmadan önce birkaç dakika boyunca hiçbir hareket olmuyor. Kareyi dondurup Ben'in yüzüne yakınlaştırıyorum. Polis arabasına bakmıyor. Yan tarafa bakıyor. Eve doğru. Yüzü ifadesiz. Duruşu rahattır. Bütün tavrı rol yapan biri gibi. Bunu bilmeliyim. Tüm hayatım rol yapmakla geçti.

İki memurun da vücut kameraları aynı şeyi gösteriyor. Paco'nun kamerası ön kapıdan kamyonu kadar olan kısmı çekiyor.

Ben meşgul bir şekilde telefonunun ekranına dokunuyor. Mesajlaşıyor. E-posta okumuyor, yoksa bu kadar hızlı dokunmazdı. Memurların ne yaptığıyla ilgilenmiyor.

Karakola doğru gidiyoruz, Paco'nun ve Sonny'nin vücut kameralarındaki görüntüleri atlayarak Paco'nun kamerasında Ben'i garajda Mercedes'in bagajı açık halde bulunduğu bölüme geliyorum. Orada donduruyorum ve Ben'in yüzüne zum yapıyorum. Paco yaklaştığında yukarı baktı ama şimdi gözleri bagajda. Yüzüne bir rahatlama ifadesi geliyor. Neyin rahatlaması? Paco, Ben'in gitmeyi planlayıp planlamadıklarını anlamak için bagajı aradığını söylediğini anlattı. Neden? Araba hâlâ oradaysa ve onlar gitmediyse, bagajda ne işi vardı? Ne bulmayı umuyor olabilir? Ya da bulamamayı?

Şimdilik yeterince gördüm. Şerifi aradım. Telefonu açmadan önce çalmaya bile fırsat bulamadı.

"Megan. Bana bir şey bulunduğunu söyle."

Sesi çaresiz geliyor ve arka planda birinin, bir kadın sesinin, "düzgün" kahvesini nerede sakladığını sorduğunu duyabiliyorum. Başka bir ses konuşuyor ama ben çıkaramıyorum.

"Elimizde bir şey olabilir ama seni fazla umutlandırmak istemiyorum."

Yüksek sesle nefes veriyor ve arka plandan gürültüler geliyor. Onlara iyi şanslar. Biz asla iyi kahve almayız. Sadece sert yaparız.

"Bu Helen mı?" diye

sordum. "Tanrı

yardımcım olsun."

"Parker'ların sokağının aşağısındaki bir komşuyla konuştuk. Elinde bazı video görüntüleri var ama çok iyi değil. Henüz inceleme şansımız olmadı. Hanımefendiyi bütün sabah bağlı tutmak istemedik." Bahse girerim Yeşiller'in farklı planları vardır.

Bayan Green bize Bay Green ile altmış iki yıldır evli olduklarını söyledi. Aldığım ders, seksin bir evliliği canlı tuttuğudur. Ne yazık ki, Ben Parker'ın durumunda deri, kırbaç ve istekli bir bayan arkadaş onun için işe yaramamış gibi görünüyordu.

"Başka bir şey yok mu?"

Ona iyi haberler vermek istiyorum. Marlana'nın Bennie'yi bir arabaya bindirip gidişini bir videoda görmek istiyorum. Bu onun kaçtığı anlamına gelir ve midem artık düğüm düğüm olmak zorunda kalmaz.

"Videoya bakmak için biraz yardım alabilirim." Bu onun dikkatini dağıtır ve Helen da izleyebilir. Orada Bay Burrage'dan başka bir şey yok.

"İçeri geliyor musun?"

Elimdeki telefon çalıyor. Hayden arıyor. "Tony, başka bir telefon görüşmesi yapmam gerek. On dakika içinde orada oluruz."

"Lütfen. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, gelebilirim."

İyi denemeydi. "Teşekkürler, ama biz hallederiz."

Bağlantıyı kesip cevap veriyorum. "Hayden. Naber, McPup." Abartılı bir iç çekiş yaptığını duyuyorum. Ona böyle seslenmemden nefret ediyormuş gibi davranıyor ama hoşuna gidiyor. Çocukken birbirimize türlü türlü isimler takardık. Bazıları o kadar hoş değildi. McPup onun için en sevdiğim isim çünkü küçükken yeni bir köpek yavrusu kadar dağınıktı. Klozet kapağına işer, yere damlatır ve suyu akar halde bırakırdı. Ona tekrar bu ismi vermek doğal geliyor. En azından benim için. O da bir yavru köpek kadar masumdu.

"Bu sabah Moe'nun yerindeydim. Sen neredeydin?" Hayden sordu.

Oh, kahretsin! Onunla kahvaltıda buluşmam gerekiyordu. "Üzgünüm, Hayden. Bu sabah erkenden bir kayıp vakası için çağırıldım. Bir anne ve küçük bir çocuk. Bu olay saat iki civarında oldu ve ben de hiç uyumadım." Fazla açıklama yaptığımın farkındayım.

"Kaçırıldı mı? Anneme olanlar gibi mi?"

Yakınından bile geçmedi. Annem hayatımızdan o kadar çok kayboldu ki, bir hayalet bile olabilirdi. Bize yaşattığı onca şeye rağmen onunla hâlâ görüşüyor. Ben de onunla temas halinde olurdum ama bu yumruğumla o l a b i l i r d i .

"Dinle Hayden, sana bir akşam yemeği ısmarlamama ne dersin? The Tides. Arayı kapatırız."

"Zorunda değilsin, Rylee."

Benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle "Rylee" diyor. Kullandığım isim bu değil. Gerçek adım bile değil. Başımı belaya sokabilecek bir isim. Rylee üvey babamın cinayetinde sorgulanmak üzere aranan bir şüpheliydi. Onun ya da benim yapmadığımız bir cinayet. Onu ektiği için intikam almak için bana Rylee diyor.

"Öğle yemeği yedin mi?" Annemiz hakkında konuşmak istemiyorum. Onu düşünmek istemiyorum. Öğle yemeğimizi kaçırdık. Telafi edeceğim.

yemekle birlikte. Umarım.

"Ben iyiyim." Telefon sessiz. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz. "Gitmem gerek." Sessizlik. Telefonu kapattı.

"Hayden kızgın, değil mi?" Ronnie diyor ki.

"İyi olacak." *Ben* iyi olmayacağım. Hayat sana sadece çok fazla şans veriyor ve sonra mahvoluyorsun. Jetonlarım bitti.

Ronnie otoparkta şerifin kamyonetinin yanına park etti. Giriş kapısının yanında yepyeni bir Cadillac park edilmiş. Büyük ihtimalle Helen. Dışarı çıkıp içeri giriyoruz. Başım beladaymış ve azar işitecekmişim gibi hissediyorum. Bırak elinden geleni yapsın. Ben canavarı kısırlaştıracağım.

Kapıdan içeri girerken gerildim ama sonra harika bir koku aldım. Tarçın ve kahve. Masamın üstü Cinnabon tipi pastalar, kek çörekler ve mis gibi kokan kahve için bir masaya dönüştürülmüş. Şerifin yaşına yakın, sağlam yapılı, ekose tüvit etekli, beyaz kabarık kollu bluzlu ve ayağında siyah parlak broglu bir kadın sandalyemde oturuyor. Gri permalı saçları başını çevreliyor ve yüzünü çerçeveleyerek onu İngiltere Kraliçesi Elizabeth'e benzetiyor.

Sandalyemden kalkın, Majesteleri. "Sen Helen olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Megan. Bu da Ronnie." Ronnie elini uzatıyor ve tutuşunun iyileştiğini görmekten memnunum. Aslında Helen, Ronnie elini bıraktıktan sonra elini ovuşturuyor.

Şerif ofisinden çıkıyor, şüphesiz hamur işlerinin kokusunu takip ediyor ve masanın yanında duruyor. Saç çizgisinde boncuk boncuk terler fark ediyorum.

Ronnie, "Şerif senin hakkında çok güzel şeyler söyledi," deyince Helen alaycı bir gülümsemeyle patlıyor.

"Bu yaşlı akbaba hayatı boyunca benim hakkımda hiç iyi bir şey söylemedi. Ama onu ateşin içinden çekip çıkarmaya çalıştığın için teşekkür ederim." Bunu sert bir şekilde söylemiyor. Aksine, hoş bir tavırla tam bir klas timsali. Her an birinin kafasını koparmasını beklemeseydim, ondan hoşlanmaya bile başlayabilirdim.

"Tony bana kızımı ve torunumu bulmaya çalıştığınızı söyledi. Senin hakkında gerçekten çok iyi şeyler söyledi. En iyi dedektifleri olduğunuzu söylüyor."

"Evet, hanımefendi." Ona "hanımefendi" diye hitap ettim. Ben de bundan nefret ediyorum ve umarım üzülmez ama ona Helen demek içime sinmiyor.

Tony Helen'den bahsederken öyle davranıyor ki soyadı Hun olabilir. Hun Helen.

"Oh, lütfen. Hepimiz bu karmaşanın içindeyiz, o yüzden bana Helen de." Yüz ifadesi sihirli bir değnek değmişçesine hoşnutluktan ıstıraba dönüşür. "Tony haberlerin olabileceğini söyledi. Bana bir şey bulduğunu söyle."

Şakağında zonklayan bir damar görüyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınıyordu ama kendini zor tutuyordu. *Çok teşekkürler, Şerif.*

"Elimizde mahalleden bazı videolar var... Helen. Bize yardımcı olup olmayacağını görmek için henüz inceleme şansımız olmadı." Şerife sert bir bakış attım ve o da boğazını temizledi.

Tony, "Helen, sana bunun biraz zaman alabileceğini söylemiştim. Müfettişlerimi şu anda soruları yanıtlamakla meşgul etmek istemiyorum ama sana bazı soruları olabilir."

Helen gülümsemeye zorlar. "Hamur işleri yaptım ve güzel bir kahve getirdim. Lütfen. Biz konuşurken bir şeyler yiyip için. Sen de Tony." İki табаğa kocaman tarçınlı ekmekler koyuyor ve kahve içmemizi işaret ediyor. Biz de öyle yapıyoruz ve o da görüşme odasına doğru ilerliyor. Tony de bir табаğa iki ekmek koyup bizi takip ediyor. Helen, kız kardeşinin yapacağı gibi Tony'nin üzerine gitmiyor.

Ronnie ve ben odaya birkaç sandalye daha götürüyoruz ve hepimiz oturuyoruz. Ronnie buzla kaplı ruloyu ısıyor, gözleri kapanıyor ve orgazm oluyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Zevke benzer sesler çıkarıyor ama ağzı o kadar dolu ki boğuluyormuş gibi geliyor.

Bir nefes alıyor, bırakıyor ve durup düşünüyor. Konuştuğunda Ben'i onaylamadığı anlaşılıyor. Belki de "onaylamamak" çok zayıf bir kelime.

"Pekâlâ. Sorularınızı sorun."

"Anladığım kadarıyla kızınız Ben'le üniversitede tanışmış," diyorum. "Evet."

"Ve hamile kaldı."

Yüzünde üzgün bir ifade belirliyor ve başını sallıyor.

"Üniversiteyi bitirdi mi?" Umarım birden fazla kelimeyle cevap verir. Bu soru sinirlerine dokunuyor ve kaşlarını çatıyor. Korkunç bir yüz ifadesi ve Tony'nin neden gergin olduğunu anlıyorum.

Kelimeleri tükürüyor. "Ona izin vermedi. Evlendikten sonra eğitimini tamamlamış ama geri dönmesine izin vermemiş. Hatta

uzaktan ders alıyor. Diplomasını almasına bir dönem kaldı. O çok zeki bir kız. Bennie -bu benim torunum- ona çekmiş. Şimdiden bilgisayar ve cep telefonu kullanmayı bildiğini ve sorun yaşadığımda bilgisayarımı tamir ettiğini biliyor musunuz? Ne aptalım, yanlış tuşa basıyordum. "Şuna bas büyükanne." dedi. İşe yaradı. Bu şeylerden nefret ediyorum ama kızımın ve torunumun fotoğraflarını çekebilmemin tek yolu bu."

Sanırım *bu bir devam sorusu*. Ama hazır olduğunda Ronnie'nin sormasına izin verdim.

"Kızınızın branşı neydi?" Ronnie sordu.

"İç mimar olmak için çalışıyordu. Daha okuldayken yarım düzine müşterisi olmuştu bile. Çok yetenekli. Gerçi evine bakınca bunu anlayamazsınız. Sadece onun onayladığı şeyleri alabiliyor."

"Hâlâ iç tasarım işi yapıyor mu?" Ronnie soruyor.

"Evet. Ama onu bir şahin gibi izliyor. Banka hesaplarını, kredi kartlarını kontrol ediyor, hatta ne kadar telefon ve bilgisayar kullandığını bile izliyor. Yaptığı tek şey ev işleri ve Bennie'yi büyötmek."

"Ben onu ve Bennie'yi seviyor mu?" Ronnie soruyor.

Hayır demesini bekliyorum ama "O benim kızımın evli. İtiraf etmeliyim ki o çocuğı gerçekten seviyor. Bennie istese Ay'ı bile satın alır."

Bu, Bayan Green'in daha önce bize anlattığı, Marlana'ya bağırması ve Bennie'nin ona durmasını söylemesiyle tam olarak uyuşmuyor. Ama Helen'a söylemeyeceğim. Yine de Ben'in ilgisizliğini açıklıyor.

"Tartıştılar mı?" Ronnie soruyor.

"Tabii ki. Bazen sanırım tek yaptıkları bu. Marlana ilk yıl Bennie yüzünden ona katlandı ama sonra cesaretini topladı ve ona karşı çıktı. Çok da işe yaradı. Parayı o kontrol ediyor. Ev Scrooge McDuck'ın hediyesiydi. Üzgünüm, Ben'in babasına böyle derim. İkiniz de onun kim olduğunu bilemeyecek kadar gençsiniz."

O kadar genç değilim. Hayden'in çizgi filmlerinden birindeki bir karakterdi. O çizgi filmlerden bazılarını onunla birlikte izlemiş olabilirim.

Helen diyor ki, "Marlana, Ben'in babasının Bennie'yi sevdiğini ve bunun karşılıklı olduğunu söyledi. Onu övmekten başka bir şey yapmıyor. Sanırım bunun tek sebebi

Ben onunla babası yüzünden evlendi."

Ben'in kendisi bize "doğru olanı yaptığını" söyledi.

Kahvesinden bir yudum alıyor ve yüzünde karanlık bir ifade belirliyor. "Bence Ben'in büyüme şekli, o kadar zengin bir babaya sahip olması, babasının onu kontrol ettiği gibi o da birini kontrol etmek zorundaydı."

"Babası onu kontrol ediyor mu?"

"Oh, evet. Hem de çok. Marlena bana babası 'atla' dediğinde Ben'in paraşütünü çıkardığını söyledi."

Kıs kıs gülmek zorundayım. Ona

ısınyorum. "Babası için mi çalışıyor?"

"Onunla konuştunuz mu?"

"Onunla konuştuk," diyorum.

"Özür dilerim. Soruya soruyla cevap vermemem gerektiğini unuttuğum. Bir kanun adamının kızı olarak bunu daha iyi bileceğimi düşünürdünüz."

Şimdi şaşırdım. Tony'nin kayınpederinin polis olduğunu bilmiyordum. Sanırım Tony hakkında bilmediğim pek çok şey var.

"Ben'in babasıyla tanıştın mı?"

"Hayır. O yüzden muhtemelen adil davranmıyorum. Sadece bu kadar parası ve gücü olan birinin kontrol manyağı olması gerektiğini düşünüyorum. Adı Cyrus, ama muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Cyrus'u çok gördüler mi?"

"Oh, evet. Onların sevgisini satın almaya çalıştı. Böyle insanların ailelerine ayıracak zamanları olmaz. Kişiliklerinin çürüdüğünü fark edemeyecek kadar zengin olmakla meşguldürler. Bennie Cyrus'u seviyor çünkü onun bilinen her oyuncağı var. İki kurt köpeği bile var. Bennie köpeklerden ölesiye korkuyor. Marlena köpekleri sever. Onlarla birlikte büyüdü."

"Sence Cyrus onların gelip kendisiyle kalmasına izin mi verdi? Ve Ben'e söylemedi mi?"

"Büyük ihtimalle. Onu aradın mı?"

"Henüz aramadım. Biraz önce Ben'den numarasını aldık." Ben Marlena'nın orada olacağını düşünmüyordu ama onunla henüz iletişime geçmediğim için kendime kızabiliyordum. "Cyrus için iyi bir telefon numaranız var mı? Ben babasının münzevi olduğunu ve ona ulaşırsak şanslı olacağımızı söyledi." Elbette Ben yalan söylüyor olabilir.

Helen, "Belki de siz ikiniz ayrılmalısınız. Daha fazla yere bakabilirsiniz."

Şimdi sinirlerimi bozmaya başladı. "Biz bir takımız."

Ronnie'ye bakıyorum ve gülümsediğini görüyorum. Bu sözü asla unutamayacağım.

"Özür dilerim, sana işini nasıl yapacağını söylemek istememiştim. Sadece korktum. Ailemizin başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Kızımı aramak için karakola gideceğim hiç aklıma gelmezdi."

Benim dünyama hoş geldin. Zarar vermek istemediğim birini arayacağımı hiç düşünmemiştim.

"Kızınızın ya da Bennie'nin endişelenmemiz gereken herhangi bir tıbbi durumu var mı?"

"Marlena hamile ama henüz çok ilerlemedi. Doğum öncesi vitaminleri alıyor. Bennie astım hastası. Solunum cihazı var. Doktor bunun geçeceğini düşünüyor ama evdeki tüm kavgalar durumu daha da kötüleştiriyor."

"Solunum cihazı olmadan bir yere gider mi?"

"Hayır. Kesinlikle gitmez. Marlena yanında bir tane bulundurmaya çok dikkat ediyor."

Odasında da bir tane var. Nasıl kullanacağını biliyor."

"Kızınızın hamileliğiyle ilgili herhangi bir sorun var mı?"

"Beklenmedik bir şeydi. Ama Marlena başka bir çocuk sahibi olacağı için heyecanlıydı."

"Peki ya Ben? O mutlu mu?" Bu yüklü bir soru ama Helen'la aralarının ne kadar bozuk olduğunu bilmem gerekiyor.

"Hamileliğini ona söylemek konusunda endişeliydi. Evlilikleri birkaç yıldır kötü bir durumdaydı. Başından beri, gerçekten. Bir aile olmaya çalıştılar ve bence Marlena her zaman onun kendisine aşık olmasını, bir koca ve bir baba olma fikrini umdu. Onun için hep bahaneler uydurdu."

"Kızımın söylediğine göre eski kocam Ben'le birkaç kez görüşmüş. Babasının etkilenmediğini söyledi."

"Evlendikleri ilk yıl kızımı Ben ve Bennie'yi Noel'i geçirmeleri için davet ettim. Ben bazı bahaneler uydurdu ve bir daha evime adımını bile atmadı. Ama Bennie ve Marlena her Noel ve Şükran Günü'nde geldiler. Geçen yıl Bennie'yi Paskalya'ya bile getirmeyi başardım. Ben'in yokluğu için hep bir bahanesi var. Geçen Noel onun evine gittim ve Ben dışarıdaydı."

Kasaba. İşte o zaman evinin sıkıcılığını fark ettim. Dekorasyon yapmamak kızımın yapacağı bir şey değildi. Hala eve ne yapacağını düşündüğünü ve bir türlü karar veremediğini söyledi. Ben'i aradım ve evi güzelleştirmek için ihtiyaç duydukları mobilya ve eşyaların parasını ödemeyi teklif ettim. Bana çok sert davrandı ve kırılmış olmalı. Bir daha hiç davet edilmedim."

Ronnie, "Yani kızınızı ya da Bennie'yi çok sık görmüyorsunuz?" diye soruyor.

"Beni hala arıyor. Ama hayır, onu birkaç aydır görmedim. Benden nefret ediyor. Onu onaylamadığımı ve başından beri onayladığımı biliyor. Ben'in yeni hamileliğinden memnun olup olmadığını sormuştunuz. Cevabını bilmiyorum. Bir haftadan fazladır ondan haber almadım. Onunla son konuştuğumda söylemek konusunda gergindi ama ona bilmesi gerektiğini söyledim. Ve şimdi..." Sesi kesiliyor ve gözleri nemleniyor. "Bu benim hatam. Eğer o piç onlara bir şey yaptıysa kendimi asla affetmeyeceğim."

Acaba Cyrus Parker Marlena'nın hamile olduğunun farkında mı? Ya da evde bu kadar kargaşa olduğunun? Ama eğer Ben doğruyu söylüyorsa, Cyrus Marlena ve Bennie'ye yakın, bu yüzden sorunların ve hamileliğin farkında olmalı. Belki de Bennie'nin velayetini almak için bir yol arıyordur.

Soruyu ben soruyorum. Büyük soruyu. "Bana karşı dürüst ol. Sence Ben'in onların kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?"

YİRMİ İKİ

Biz Helen ile konuşurken Ellen ofise geldi. Görüşme odasından çıktığımızda benim masamda oturuyordu. Neden herkes benim masama oturmak istiyor? Beni gördüğünde kalkmıyor. Aileden gelen bir özellik olmalı. Kendi masamın kenarına oturuyorum ve Ronnie bize kahve getiriyor. Ellen'a gülümsüyorum ama aklım Helen'in Ben'in kızının kaybolmasıyla bir ilgisi olup olmadığı soruma verdiği yanıtta. Parmaklarının tersiyle gözlerini silmişti ama artık gözyaşlarının eşiğinde değildi. Kızgındı. Onun duygular arasında gidip gelişini izlerken, yıllar önce Karen Albright ile yaptığım terapi seanslarını düşünmeden edemedim. Üvey babam öldürüldüğünde on yedi yaşındaydım. Annem kaçırılmıştı. Hayden ve ben büyük tehlike altındaydık. Hayden'ı alıp kaçtım. Ama annemi kurtarmak için onu aradım. Bu süreçte tıpkı annem gibi kaçırılan diğer kurbanların aileleriyle görüştüm. Annemin nerede tutulduğuna dair küçük bir ipucu bulmayı umuyordum. Dr. Albright'ın yatıştırıcı sesiyle "Bu sana nasıl hissettirdi?" dediğini hala duyabiliyorum. Bana nasıl hissettirdi? Bu ailelere kızlarını kaybetmenin dehşetini yeniden yaşattım. Yüzlerine kazınmış acıyı görebiliyorum. Gözyaşlarını ve ıstırap çığlıklarını tutmaktan nefesleri kesiliyor. Kendime, tüm bunları bu zavallı masum insanlara annemi bulmak için yaptığımı söyledim. Onu kaçırana bir son vermek için. Bu zavallı insanların kızlarının katiline. Ama yalan söylüyordum. Onlara. Dr. Albright'a. Kendime. Kendimi tatmin etmek için bu insanları

kendi öfkem ve intikam ihtiyacım. Sesimde zar zor sakladığım suçluluk duygusunu hâlâ duyabiliyorum: "Benim hatam."

Benim hatam. Hâlâ kalbimin üzerine oturmuş bir kaya gibi üzerimde duruyor. Ve Helen'in de bu rolü üstlendiğini görebiliyorum. Şunu yapsaydı... Bunu yapmasaydı... Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Kendimi geçmişe o kadar kaptırmışım ki, Dr. Albright'ın bana söylediği sözleri Helen'e söylerken duyuyorum kendimi.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı? Bunun zor olduğunu biliyorum. İyi gidiyorsun. İyi gidiyorsun. İstersen durabiliriz."

Yıllar önce Dr. Albright'a söylediğim sözlerle cevap verdi. Albright'a.

"İyi değilim ama bunu bitirmek istiyorum. Bitirmek zorundayım." "Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Konuşmaya ihtiyacım var. İşe yarar bir şey yapmaya. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

"O zaman konuş benimle. Söylemek istediğin her şeyi." Bunun yardımı olur mu bilmiyorum ama Dr. Albright'tan terapi alırken içimi döktüm - en azından dökemediğim kadar. Hemen yardımcı olmadı ama yavaş yavaş, zaman içinde. Helen başladığında Ronnie'nin kahveyle birlikte geri gelmesi için dua ediyorum.

"Marlena benim tek çocuğum. O doğduğunda her şey farklıydı. İnsanların davranışları, ilgileri, her şey. O zamanlar doğum odasına anneyle birlikte kimsenin girmesine izin verilmezdi. Hepsi koridorda beklerdi. Korkmuş, heyecanlı, mutlu, beklenti içinde, bebeğin ne olacağını tahmin ediyor, adını tahmin ediyorlardı. Kız olacağını biliyordum. Nasıl oldu bilmiyorum ama biliyordum işte. Kocama bile söylememiştim. İsimleri konuşmuştuk ama kimseye söylememiştik. Marlena olmasına çoktan karar vermiştim. Bir çocuk daha istiyorduk ama olmayacaktı.

"Zekiydi ve çok kolay arkadaş edinirdi. Bazen evimizi bir izci kız grubu ele geçirmiş gibi olurdu. Ama başları hiç belaya girmezdi. Uyuşturucu yok. İçki yok. İyi bir grup kız. Üniversiteye gittiğinde, onun için hiç endişelenmedik. Çok bağımsızdı, kendi başına düşünebiliyordu. Aradığında mezun olmak üzereydi. Hamileydi. Ne yapacağını bilmiyordu. İlk defa pes ettiğini duydum. Çocuğun, onu

onunla evlenmek. Israr etti. O zamanlar gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyordum. Onunla tanıştık ve çok çekiciydi. Kocam ondan hemen hoşlanmadı. Sahtekar olduğunu düşündü. Ben'in ailesinin yanında gergin olduğunu düşündüm. Kocamın haklı olduğu ortaya çıktı ve düğünü iptal ettirmeye çalışmadığım için kendimi aptal gibi hissettim."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve sesi titriyor. "Yani bu benim hatam. Onunla yaşadığım tüm bu sorunlar. Benim hatam. Eğer incinirlerse, bu..."

İşte yine oldu. Hata. Suçlama. Bu kelimeler nasıl bu kadar güçlü olabiliyor? Dünyanın kaprislerimize, kararlarımıza ya da hatalarımıza tepki gösterecek kadar önemli olduğumuzu nasıl düşünebiliyoruz? "Helen, bunu söylemekten nefret ediyorum ama kendini suçlamayı bırakmalısın." Derin bir nefes alıyor ve gülümsüyor.

"Tony seni işe almakla akıllılık etti, Megan."

Ben de öyle düşünüyorum. "O iyi bir adam. Sana başka bir soru sorayım. Ne zamandır o evde yaşıyorlar?"

"Bennie doğmadan hemen önce taşındılar. Ev onlar için çok büyüktü. Ve başka çocuk istemiyordu."

"Bana söylemedi." Aslında tam tersini söylemişti.

"Söylemezdi. Bana bu kez hamile olduğunu söylediğinde, 'Ah-oh' diye düşündüm, ama yeni çocuğu Bennie'yi sevdiği gibi seveceğini umdum."

Kulübesindeki fotoğraflar aklımdan geçti. Benim evimdeki tek fotoğraf Hayden'a ait. Kulübesinde Bennie'nin hiç fotoğrafı yoktu. Herkes çocuğun üzerine titrediğini söylüyor, o zaman neden orada hiç fotoğrafı yoktu? Bennie'nin uyuyacağı bir yer bile yoktu.

"Ayrıldıklarını biliyor muydun?"

Bu onu şaşırttı ama bunu örtbas etmeye çalıştı. "Yakın zamanda olmuş olmalı. Bir haftadır falan konuşmadık. Emin misin, yoksa sana böyle mi söylüyor?"

Güzel soru. Kimse tarafından doğrulanmadı. Konuyu değiştiriyorum.

"Elinizde varsa bize arkadaşlarının isimlerini ve iletişim bilgilerini verebilir misiniz?"

"Eski arkadaşları muhtemelen pek bir şey bilmiyordur ama onları arayıp haber verebilirim. Yeni arkadaşlarına gelince, Bennie'nin anaokulundan bir arkadaş var. Asla bir gecede değil. Sadece

birbirimizin evinde ziyaret ederiz. Şu anda adını hatırlayamıyorum ve onu hiç görmedim. Marlana onun iyi bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Bennie'nin yaşında bir çocuk. Bennie'nin benimle telefonda konuştuğunu hatırlıyorum. Bekle bir dakika... Sean. Çocuğun adı bu. Sean Hunter. Bundan eminim. Ailesi çok uzakta yaşamıyor. Marlana annesiyle arkadaş ve bazen çocuklar oynarken kahve içiyorlar. Ve Marlana'nın bana söylediğine göre, sokağın aşağısında yaşlı bir kadın komşuları varmış. Birbirlerine el sallamayı biliyorlarmış ama yakın olduklarını sanmıyorum."

"Kamp yapmayı sever miydi?"

"Bir keresinde onları kampa götürmüştü ama kızım bundan nefret etmişti. Küçükken bir korku yaşamıştı. Gece yiyecek arayan bir ayı gelmiş. Ormandan uzak duruyor. Ben bayılıyor. Her seferinde haftalarca gidiyor."

"Yalnız mı?"

Helen, "Sanırım. Marlana hiç söylemedi. Bennie ile sadece ön odada uyku tulumlarıyla kamp yaptıklarını biliyorum. Onun için kurabiye ve küçük piknik malzemeleri yapıyor. Ben'le gitmesine izin vermezdi; astımı yüzünden çok uzakta olmasından endişelenirdi. Ben oğlunu yanında istemezdi zaten. Bennie'yi idare edebilecek biri olduğu sürece onunla başa çıkabilirdi."

Ona Ben'in kulübesinde uyku tulumlarıyla çektiğim fotoğrafı gösteriyorum. "Bu onun ve Bennie'nin. Bunlar onun evinde miydi?"

Konuyu değiştiriyorum. "Gece bir yerde kalmak istese nereye giderdi? Ailesi mi?"

"Eski kocam birkaç yıl önce kanserden öldü. Tanıdığı tek aile benim. Ben cenazeye geldi ama başka bir gezegende de olabilirdi. Marlana'yı utandırdı."

Bütün bunları kafamda depoluyorum. Kalem ve defterle işleri yavaşlatmak istemiyorum. Yani Marlana için iki arkadaşımız var artık. Biri belli ki Bayan Green. Ben'in konuşmasına bakılırsa Marlana arkadaş edinememiş ve sosyalleşmeye çalışan da o olmuş. Ön kapısının yanındaki uyku tulumları için endişeleniyordu.

"Ben'in sokağın aşağısındaki arkadaşından haberi var mıydı?"

"Bana onun oyun buluşması olayını bildiğini ve onaylamadığını söyledi. Nedenini söylemedi ama siz tahmin edebilirsiniz. Marlana'yı getirmiş ve

Bennie arkadaşının evinden döndü. Bu onu ölümüne utandırdı." Kötü bir kelime seçimi. "Ama arabayı almasına izin verdi."

"Marlena kilometresini kontrol ettiğini söyledi. Bennie doğduktan hemen sonra almış. Markete gitmesine ve Bennie'yi anaokuluna götürmesine izin verildi. Bunun gibi şeyler. Ben de gelip onu ve Bennie'yi dışarı çıkarırdım ya da izin verdiğinde evime getirirdim."

Kilometreyi mi kontrol ettin? Adam rahatsız ve paranoyak. Ne hakkında paranoyak?

"Helen, bunu sormak zorundayım: Marlena'nın biriyle görüşmediğinden emin misin?"

"Kesinlikle emin değilim. Ama eğer öyleyse, onu suçlayamam. Kısa süre öncesine kadar haftada en az bir kez konuşurduk. Genellikle Ben bir yere gittiğinde. Görüştüğüne dair hiçbir ipucu vermedi... Hayır, vermezdi işte. Hepsi bu. Ben'e sadıktır. Bir keresinde onu terk etmesi hakkında konuşmuştuk ama ne olursa olsun devam edeceğini söyledi. Ona bir mobilya parçası gibi davranmasına rağmen onu hala seviyordu. Ama belki de bu sadece bir annenin hisleridir. Tehlikede olduğunu ya da ona zarar vereceğini hiç söylemedi. O ve Bennie'nin temel ihtiyaçları vardı; başlarının üzerinde bir çatı, masada yemek, kendi arabası vardı, ama fazla arkadaşı yoktu. Biriyle görüşüyor olsaydı onu suçlamazdım. Siz suçlar mıydınız?"

Cevap vermedim. Ben asla Marlena'nın durumunda olmazdım. Ben farklı büyüdüm. Kayıp olan tacizci olurdu.

"Böyle bir şey yapmadığına eminim."

Yarın Marlena'nın tek arkadaşı Bayan Hunter'ı görmeye gideceğiz. İkimizin de yakında uykuya ihtiyacı olacak. Bu şekilde iyi değiliz ama dinlenemeyeceğim. Marlena, Bennie ve Hayden uykularımı kaçırarak.

YİRMİ ÜÇ

Taurus'un motoru isteksizce tıkırdıyor, evimin önüne yanaştığımda kapanıyor. Arabaya sempati duyuyorum. O da benim hissettiğim gibi davranıyor. Eve dönerken yolda Hayden'ı aradım ve "Sanırım yine meşgulsün" diye cevap verdi. Sözleri kalbime bir hançer gibi saplandı. Onun dairesi benimkinden çok uzakta değil. Arabayla uğramayı düşündüm. Telefona cevap verdiğiğine göre evde olmalı. Ama yapmadım. En başta yalvarmak için aradığımda yalan söylüyormuşum gibi görünürdü. Onu sevdiğimi söylemiştim. Gençken ve hala bir aile olduğumuzda her zaman yaptığı gibi beni sevdiğini söylemedi. Onunla buluşmamakla hata ettim. Belki şimdi onun evine gitmemek daha büyük bir hata. Hayden söz konusu olduğunda pek çok hata yaptım. Belki de ailem olsun istemiyorum. Belki de terapistimin bana söylediği gibi bir savunma mekanizmasıdır. Belki de onun sevgisini hak etmiyorumdur?

Arabanın kapısını açıyorum, menteşeler gıcırıyor ve patlıyor. Acısına son vermeliyim ama seçim bana ait değil. Ön kapıya doğru yürüyorum ve karanlık daireme giriyorum. Evimin arkasındaki komşulardan gelen bağırışmalar dışında ortalık sessiz. Oraya gitme, onlara silah verme ve ateş etmelerine izin verme dürtüsüne direniyorum.

Anahtarlarım evin içindeki masaya çarpıyor ve yere düşüyor. Tabii ya. Onları almak için eğildiğimde dizlerim arabam gibi gıcırıyor. Yatağım bir cankurtaran salı gibi görünüyor ama önce yapmam gereken bir şey var. Soyunmaya ya da her zamanki şarabımı içmeye zahmet etmiyorum. Doğruca masama gidip emziğimi ve kaset kutusunu çıkardım. Bir tane

Elimde zıplamak istiyor gibiyim. Yerleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum, "oynat" tuşuna basmadan önce yavaşça bırakıyorum.

Ben: (Esniyorum ve elimle kapatıyorum.) Üzgünüm. Pek uyuyamadım.

Dr. Albright: Kötü rüyalar mı?

Ben: Sadece yorgunum. Sürekli uyandım ve tekrar uyumakta zorlandım.

Dr. Albright: Bana rüyalarından bahset.

Tüm bunları daha önce başka bir seansta söylemiştim ama kelimeler dökülüyor, kendilerini zorluyor gibi görünüyor.

Ben: Rüyadan çok gençliğime ait anılar. Hayden hala bir bebektir. En fazla iki ya da üç yaşındaydı. Bir arabanın içindeyiz ve annem sürüyor. Üvey babam Rolland yanımızda değil. Annem onunla henüz tanışmadı.

Kaseti durduruyorum. Rolland, Hayden'ın babası değildi. Hayden benimle aynı hasta seri katilin ürünüydü. Annem ben doğduktan sonra ondan kaçtığı konusunda yalan söylemiş. Onunla birlikteymiş ve Hayden doğmuş. Ondan sonra bizimle kaçtı ama bizi saklamaya çalışmadı. Biyolojik babamızla iletişim halindeymiş. Ona nerede yaşadığımızı söyledi ve Rolland bu yüzden öldürüldü. Onu seviyorum ama bu kadar kötü olduğu için ondan nefret ediyorum. "Oynat" tuşuna bastım. Bütün bunlar kaseti dinlemek istememin nedeni değil.

Ben: Rüyamda neden kaçtığımızı ya da kimden kaçtığımızı bilmiyordum. Tek bildiğim korktuğumdu. Annemin etrafında hissettiğim korkuyla hastaydım. Gerçek canavarlar vardı.

Sadece yatağın altında ya da dolapta değil. İnsan kılığına girmiş olanlar.

Dr. Albright hiçbir şey söylemedi. Kalan yaralayıcı kelimelerin dışarı atılmasını bekledi. Bana sabrı öğretti ve sanırım bunun için onu seviyorum.

Ben: Rüyamda küçük araba koltuğundaki Hayden'a bakıyorum. Morarmıştı. Ağzından kan fışkırıyor ve gözleri kararmış ve anneme ona yardım etmesi için bağıriyorum: "Arabayı durdur! Hayden ölüyor!" Yüzünü bana doğru çevirdiğinde, onun insan olmadığını gördüm. O bir canavar. Korktuğum şey o.

Boğazım sıkılıyor ve nefes alamadığımı hissediyorum. Hayden'ın sözleri beni çok etkiledi. Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyor. Neyim var benim böyle? Kasetleri bir kenara bırakıp ceketimi ve omuz kılıfımı çıkarmayı başardıktan sonra derin bir hüzün dalgası üzerime çökmeden önce yatağıma uzanıyorum ve ağlayarak uyuyorum.

YİRMİ DÖRT

Çalar saat çalmadı ama bir şey beni uyandırdı. Yatak odamın penceresinden giren güneş ışığına bakılırsa gündüz vakti ve planladığım saatten daha fazla uyuduğumu fark ediyorum. Ben dinlenirken Arama Kurtarma Ekiplerinin bölgeyi taradığını, memurların kapı kapı dolaşarak komşuları sorguladığını, herkesin güvende bulunduğu dair bir telefon beklediğini biliyorum. Ya da en kötüsünün gerçekleştiğini. Önemli bir şeyi kaçırdığım hissi uykularımı kaçırıyor. Çok geç kaldım. Ama artık ergenlik çağında değilim ve zihnim olmasa bile bedenimin bir süreliğine kapanmaya ihtiyacı var. Telefonum saatin 5:00 olduğunu söylüyor ve yaklaşık dört saatlik uykunun ardından kendimi dinlenmiş hissediyorum. Ayrıca erkek arkadaşım Dan'den bir mesaj olduğunu görüyorum.

Megan'dan,

Saatin erken olduğunun farkındayım ve umarım sizi uyandırmamışımdır. Sadece temas kurmak istedim. Seni özledim. Sen beni özlüyor musun? Bugün birkaç toplantım var. İşler iyi gidiyor. İşler yolunda giderse, Colorado ve Maine'de franchise açabilirim. Bu kadar büyümek istemediğimi söylediğimi biliyorum. Teklif cazip ama kendi yapmadığım ürünlerin üzerinde adımın olmasını sevmiyorum. DAN'S CREATIONS. Bir şirket ismi için kulağa nasıl geliyor? Eğer bunu kabul edersem, Hayden'ı tam zamanlı işe almam gerekebilir. O iyi biri. Neredeyse benim kadar iyi. Ha-ha. Sence o

Buna hazır mı? Umarım öyledir, eminim onu yakınında tutmak istersin. Neyse, parmaklarım yorulmaya başladı. Mesaj atmayı sevmediğimi biliyorsun, bu da seni ne kadar sevdiğimi gösteriyor. Bu akşam vaktiniz olursa, lütfen bana mesaj atın ve konuşalım.

Sevgiler,

Dan

Cevap vermeden önce metni iki kez okudum ve sonra bir kez daha yüksek sesle okudum.

Kimsiniz? Sanırım yanlış numarayı aradınız.

Buna gülecektir. Ama tedbirli olmak için, onu özlediğimi ve beni istediği zaman uyandırabileceğini söyleyen bir mesaj daha gönderiyorum. İşin içinde kahve olduğu sürece. Ya da başka bir şey. Kendimi dışı bir Pinokyo gibi hissediyorum. Gerçek bir kıza dönüşüyorum. Onunla tanıştıktan sonra bana birkaç kez çıkma teklif etmişti ve her seferinde onu ekmiştım. Gerçek bir ilişkiye hazır değildim. Aslında, onun ne istediğinden ölesiye korkuyordum. İhtiyacım olursa sadece seks yapılabilirdi. Ama o benim her şeyimle ilgileniyordu. Gözlerindeki bakışı ve sesindeki samimiyeti görebiliyordum. Sonunda yumuşak bir al-ver ilişkisine yerleşmeden önce ikimizi de değirmene sokmuştım. O verdi, ben aldım. Bugünlerde kendimi onu düşünürken buluyorum. Eğer dikkatli olmazsa veren ben olacağım ve o da değişiklik olsun diye alabilir. Daha çok yolum var.

Yeter artık. Duş alıp ofise gitmek için acele ediyorum. Bir kez olsun Ronnie'yi orada yenmek istiyorum.

* * *

Ama yapamadım. Arabayı park ettiğimde Ronnie'nin lavanta ve çam kokulu arabasını her zamanki yerinde görüyorum. Arabanın kaputuna dokunuyorum ve hâlâ sıcak. Güzel.

Kahve ve çörek için durdum. Ona burada olduğumu ve onları almaya gittiğimi söyleyeceğim.

"Buyurun," diyorum ve ganimetleri koymak için onun kalabalık masasında yer açmak zorunda kalıyorum.

Ronnie dalgınlıkla tepside bir kahve alıyor, ben de geri alıp diğerini ona veriyorum, üç kremalı ve dört şekerli. Benimki sade. Yasalara aykırı olmasaydı kafein enjekte ederdim.

Ronnie bilgisayar ekranına yapışmış durumda, ben de yeni sırlanmış çörek poşetini açıp burnunun dibinde salladım. Biz bağımlı insanlar için tuz kokusu gibi.

"Teşekkürler, Megan. Tahmin et ne yapıyordum?"

Benimle dalga geçmesine kızmıyorum bile. Dan'in mesajından sonra o kadar iyi bir ruh halindeyim ki, şerifin meraklı sekreterine bile katlanabiliyorum. Ama bugün Pazar, Nan'in izin günü ve Tanrı'ya şükür bu teoriyi test etmek zorunda kalmayacağım.

"Cyrus Parker, Baker Heights topluluğu da dahil olmak üzere alt bölümler inşa eden bankalara sahip şirketlerin sahibi. Ayrıca Seattle'da bir mobilya üreticisinin sahibi ve... şey, araştırılamayacak kadar çok şey var."

"Araştırmak için çok mu fazla?" Ben soruyorum.

"Ulusal Muhafızları kullansak bile. Ama ilginç bir şey bulmuş olabilirim. Tam Port Ludlow'da."

Cazibemi kaybetmeye başlıyorum ama hâlâ ona çıkışamayacak kadar mutluyum. Neredeyse.

"Washington, Oregon ve Colorado'da birkaç sanayi bölgesi buldum. Listeyi Baker Heights'a yüz mil mesafede olanlara kadar daralttım ve bir rehine tutmak için iyi bir yer olabilecek çok iyi bir olasılık bulana kadar listeyi kesmeye devam ettim."

Tamam. İlginç.

"Ludlow Kereste Fabrikası. Faaliyette değil ve yirmi yıldır kapalı ama Google Earth'e baktım ve tesis hâlâ orada."

"Google Earth olmasaydı ne yapardık?" diyorum ve ardından ekliyorum: "İyi iş." Olmamak için ağzıma bir çörek tıktırıyorum.

curt. Sonra kendime Dan'in beni sevdiğini ve özlediğini söylediğini hatırlatıyorum. Ronnie'ye mesajı gösteriyorum.

"Oh, Megan. Bu çok tatlı. O çok iyi bir adam. Birbirinizi hak ediyorsunuz. Umarım ona tatlı bir cevap göndermişsindir."

Ağzımda hala çörek var, bu yüzden cevap vermeme gerek yok. Telefonu bir kenara bırakıyorum, yutkunuyorum ve çöreği göbeğime kadar yakan kahveyle yıkıyorum. "Yaptım. Şimdi Marlena ve Bennie'yi bulalım." Ve Ben'i içeri tıkalım.

Ronnie kâğıtları düzgün bir yığın haline getiriyor ve hepsini masasının üzerinde ters çeviriyor. Nan eğitimi almıştı. Nan bir şey gördüğünde ya da bildiğinde sis düdüğü gibidir ve bugün gelmeyecek olsa da ondan bir şeyler saklamak bir alışkanlık haline gelmiştir. Tabii Nan istiyorsa, parçalayıcı bile işe yaramaz.

* * *

Benim arabamı alıyoruz. Temizleyici ve kokulardan oluşan hayvanat bahçesini koklayacak havada değilim. "Eski kereste fabrikası hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Sana yirmi yıldır kapalı olduğunu söyledim ama Cyrus hâlâ sahibi ve vergilerini ödüyor. Herhangi bir inşaat ruhsatı bulamadım, bu yüzden tekrar açılmaya hazır hale getirmek için pek bir şey yapıldığını sanmıyorum. Bence burayı vergiden düşmek için kullanıyor."

Ya da kara para aklama, kaba bir şekilde düşünüyorum ve adamlarla tanışmadım bile. Ama dürüst uygulamalarla Midas kadar zengin olamazsınız.

"Ben'i arayıp nerede olduğunu öğrenmeliyiz."

Ronnie telefonunu çıkardı ve araba sürerken simgeleri tuşladı. Korkutucu. Ama bir ekran açtı ve telefonu bana verdi. Ekranda ortasında mavi bir işaret olan bir harita vardı. Konumu Ben'in kulübesi olarak tanıdım. Telefonunda "Cihazımı Bul" özelliğini açmış ve hareketlerini bir şekilde takip edebileceğiz.

"Güzel. Şimdi bana kahvaltıda ne yediğini söyleyebilir misin?"

Gülüyor. Şaka yapmıyorum. Ne işe yarar ki? Ronnie telefonu geri alıyor ve başka bir simgeyi işaretliyor. Timber Works'ün yerini GPS'e kaydetmiş. Tamam, geri alıyorum.

Değirmen körfezin تنها bir yerinde. Parker'lar inzivayı seviyor gibi görünüyor. Değirmenin bir kısmı suyun üzerine inşa edilmiş ve telefon direği büyüklüğünde kütüklerle ayakta tutuluyor. Paslanmış bir zincir bağlantı çiti girişi kapatıyor ve "Girilmez" tabelalarıyla sıvanmış. Daha da önemlisi zincirlenmiş ve asma kilitle kilitlenmiş. Kapıya giden yol çamura gömülmüş çakıl taşlarından oluşuyor ve içeriye doğru giden lastik izlerini görebiliyorum.

Ronnie çit hattına bakıyor. "Ne yapmak istiyorsun, Megan? Burada 'İzinsiz girmek yasaktır' yazıyor."

İzinsiz girmek yasadışı olurdu. İşaretlerin sadece öneri olduğunu bilecek kadar uzun süredir etrafımda.

Arabamı bu tür durumlar için bazı aletlerle donattım. Arabadan inip bagaja giriyorum, bir çekiç ve levveyi kapıya götürüp kilidi kırıyorum. Göründüğünden daha sert ve açılmadan önce beş iyi vuruş gerekiyor. Televizyonda kilit her zaman hemen açılır. Ya da kilit, sağlam çeliği bir inç delip geçen tek bir kurşunla vurulur. Asla sekme olmaz. Ronnie dışarı çıkıyor ve kapıları açıp arabaya dönüyoruz. Ben ya da güvenlik tarafından içeride yakalanmak istemiyorum. Kilit ve zincir yeni görünüyor, demek ki birileri davetsiz misafirlerden endişe ediyor.

"Arabayı yukarı çekip girişi kapatacağım. Biri gelirse korna çalmak zorunda kalacak. Kapıyı açık gördüğümüzü ve izinsiz girenleri kontrol etmeye gittiğimizi söylerim." Bir kere işe yaramıştı.

Yabani otlarla kaplı arazide yürürken ve bir zamanlar büyük olasılıkla kesilen kerestelerin yüzdürüldüğü ya da mavnalara yüklendiği körfeze taşındığı hafif hatlı demiryolu raylarını geçerken Ronnie hiçbir şey söylemiyor. Rayların çoğu artık yok ve ahşap bağlar kazılmış durumda. Bu da "İzinsiz Girilmez" tabelalarını açıklıyor. Badminton raketine benzeyen alışılmadık şekilli bir yapı, kolayca otuz fit yüksekliğinde. Yaklaştığımızda bir çadıra benziyor. Üst kısmı yuvarlatılmış ve metal bir ağla perdelenmiş. Tüm yapı paslanmış. Bize bakan tarafta pasla kapanmış gibi görünen büyük bir kapı görüyorum.

Her şeyi bilen Ronnie şöyle diyor: "Bu bir arı kovanı ocağı. Şeklinden dolayı bazıları buna çadır ocağı da diyor."

Bu bana Hayden'ın dört yaşındayken söylediği bir şeyi hatırlattı. Muhtemelen üvey babamdan duymuştu. "Çişini çadırında tut." demişti. Annemin sevgili mükemmel oğluna bağırdığını gördüğüm tek zamandı. Sonra da güldü, çünkü Hayden yanlış yapamazdı. Eğer duvara kaka sürerse, bunu sanat olarak adlandırır ve onu överdi.

"Talaş ve atıkları burada yakıyorlar," diyor Ronnie ve çadırı işaret ediyor.

Bu düşünce beni ürpertiyor. Odun ve yağ kokusu burun deliklerime doluyor. Dan'ın yanmış kulübesinin ve tüm ahşap oymalarının yok edilmesinin anısı hala çok taze. İçimdeki hastalıklı duyguyu derinlere itiyorum ama yeniden ortaya çıkacağını biliyorum. Zavallı Dan. Bu trajedi ona çok ağır gelmiş olmalı ama bu konuyu hiç açmıyor. Kayıpları için beni asla suçlamıyor.

Ana bina, yirmi metrelik tavanları ve ağaç gövdelerini testerele beslediğini hayal ettiğim çelik makaralardan oluşan konveyör bantları olan bir dizi kapalı ve kapalı bölmeden oluşuyor. Önümde, tahta zeminde kaybolan ağır bir testere bıçağı ile bir tür devasa göbek / aks üzerine monte edilmiş en az on fit çapında çelikten yapılmış dik bir vagon tekerleğine benzeyen bir şey var. Bıçağın aşağıya indiği yeri inceliyorum ve açıklığın etrafındaki yağ ve talaş birikimi nedeniyle hiçbir şey göremiyorum.

Ronnie telefonu ile konuşuyor ve bana gördüğümüze benzer bir şeyin resmini gösteriyor. "Bu bir şerit testere."

Bu yerlerle ilgili gazete makalelerinde şerit testerelelerin resimlerini görmüştüm. Çelik testere bıçağının bunlara sığması için ne kadar geniş olması gerektiğini hayal bile edemiyorum. Ayaklarımın altında kalın talaş ve talaş parçaları var. Bir kısmını elime aldığım da, Ben'in kulübesinde pantolon paçalarında bulduğum şeyle aynı kaba kıvama sahip. Tabii ki, talaş sadece talaştır. Ama Ben'in buranın bir kısmına sahip olması, burayı daha fazla keşfetmeye değer kılıyor. Asma kilit ve zincir de çit gibi paslı değil.

"Hadi etrafa bakalım," dedim. Sanırım burası güvenli. Silahıma ihtiyaç duyacağım tek şey belki bir fare olabilir. Ama önce Ronnie'ye Ben'in nerede olduğunu kontrol ettirdim. Hâlâ kulübede. Ayrıldık ve ben testere bıçağının nereye gittiğine bakmak için arkadan dolaştım. Testerenin bir yolu olmalı.

tamirat yapmak için oraya iniyorlar ya da devasa şerit testerelerle her ne yapıyorlarsa. Burası iyi bir perili ev turu olabilir.

Değirmenin arka tarafında, camlarının çoğu kırılmış çelik çerçeveli pencereleri sıra sıra görüyorum. Binanın yan tarafının ortalarında kirli bir branda gözüme çarpıyor. Farelerin ayağıma dolanmamasını umarak brandayı kaldırdığımda, sağlam bir çelik kapıya çıkan bir merdiven buluyorum. Brandanın altı dün geceki çiyden dolayı hâlâ nemli. Kapının bir çengeli var ama kilidi yok. Çengeli incelediğimde, pasın yakın zamanda bir şey tarafından aşındırıldığını görüyorum. Gölgem zifiri karanlığın içinde kayboluyor. Buradaki zemin küfle ıslanmış ve talaş ve talaşla kaplanmış. Işığımı etrafa tutuyorum ve önce hiçbir şey görmüyorum, sonra ışık talaşın içindeki bir şeyden parlıyor. Şişe su. Tam olarak Glacier Mist Doğal Kaynak Suyu. Şişe biraz kalıntı dışında boştu. Onu toplayıp dışarı çıkarıyorum. Etrafta, yıllarca işçilerin ayakkabılarıyla toprağa gömdükleri odun kumu ve yağdan oluşan kaya gibi sert bir kil var. Geçtiğime dair hiçbir iz yok. Dışarıda gün ışığında şişe taze görünüyor. Uzun süredir orada değil.

Bir çamur setinden aşağı inerek ışığımı değirmenin körfezin üzerinde çıkıntı yapan kısmının etrafına tutuyorum. Hiçbir şey yok. Yakınlarda iki köhne yapı var. Biri müştemilata benziyor. Kapıyı açıyorum ve yerde bir delik görüyorum. İçeri girip ışığı oraya tutuyorum. Uzun zamandır kullanılmamış. Hatta kokmuyor bile. Ya da belki koku alma duyum Ronnie'nin arabası yüzünden zarar görmüştür.

Bir sonraki yapının çatısı çökmüş ve yanlardan tahtalar sökülmüş. Bu tek arabalık bir garaj için yeterince küçük ama muhtemelen bir alet deposuydu. Bir duvarda hâlâ metal kancalar var. Ronnie'nin bir şey bulup bulmadığına bakmaya gidiyorum.

"Farelerden başka bir şey yok," diyor ve ben korkuyorum. Elimde bir şey olduğunu gördü. "Bunu nereden buldun?" Ona şerit testerenin altındaki küçük odadan bahsediyorum ve bulduğum şişeyi gösteriyorum.

"Burada bir şey yok. Hadi karakola gidelim." Arabaya geri dönüyoruz ve kapıyı çekip kapatıyorum ve asma kilidi zincirle birlikte yere bırakıyorum. Bunu vandallar yapmış olmalı.

Şerifin ofisine vardığımızda kapı kilitliydi. Tony, Ellen ve Helen gitmişlerdi. Masamın üstünde şerifin mükemmel el yazısıyla yazılmış bir not var.

Moe'nun yerinde. Bize katılın.

Moe's Port Townsend'de. Onları lüks bir yere götürmediğine sevindim. Odun, yağ ve diğer kötü şeyler gibi kokuyoruz. Moe'nun yerine tam uyacağız.

Bir kanıt formu ve bazı etiketler alarak ofisi kilitledik ve dışarı çıktık. Bu sefer topladığım kanıtların detaylarını doldurmuştum. Hatta imzalamıştım bile. Marley benimle gurur duyacak.

YİRMİ BEŞ

Moe's kahvaltı mekanı olarak başladı, daha sonra öğle yemeği için hamburger ve patates kızartmasına doğru ilerledi ve şimdi abur cubur ve biradan oluşan tam bir menüye sahip. Fransızca bilmenize gerek yok.

Moe tezgahın arkasından ellerini bulaşık havlusuna silerek çıkıyor. "Megan. Her zamankinden mi?"

Her zamanki gibi bir şeyim olduğunun farkında değildim ama sadece başımı salladım. Ronnie'yi göstererek, "Onun için de aynısı," diyorum.

"Şerif bekliyor," diyor. "Y a n ı n d a iki ateşli kadın var. Şunu dört yapalım."

Gag. "Oturmak için beklemem mi gerekiyor?" Bu bir şaka. Anladı.

Şerif Gray ve iki refakatçisi arka tarafta, pencerelerin yanında oturuyor. Fazladan bir sandalye çekmiş bile. Şerifin yanındaki koltuğu kapıyorum ve Ronnie'yi de ucuna oturtuyorum.

"Daha yeni sipariş verdik," diyor Helen. Tony gözlerini deviriyor. Genelde şekerin yanında biraz da yağ yer ama karısı onun yemek seçimlerini kontrol altında tutuyor. Tony kalp krizi geçirdikten sonra tanışmışlar. Onun hemşiresiydi. Onu dinlediğinde hâlâ öyle. Her gün işe getirdiği yağlı fast food poşetlerini görseydi, başı belaya girerdi. Bu yüzden sabahları ofise gizlice giriyor. Yemeğini bir alkoliğin şişelerini sakladığı gibi saklıyor. Burgerkolik. Bu Tony.

İş konuşarak kimsenin yemeğini mahvetmek istemiyorum. Moe yemeğimizle birlikte geliyor. Ben ve Ronnie için double çizburger pastırma tabağı. Helen'a iki haşlanmış yumurta, avokado ve tost. Ellen ve Tony'nin salataları var. Tony tabağımıza baktı ve ben

Ağlamak üzere. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğe benziyor. Ona masanın altından hamburgerimin bir kısmını sokmak istiyorum.

Hepimiz yerleştik ve Helen "Dışarıdayken bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

Ona plastik bir şişe bulduğumuzu söylemek istemiyorum. Ona bir kilidi kırdığımı ve özel mülke izinsiz girdiğimi söylemek istemiyorum. Muhtemelen umursamayacaktır ve şerif nasıl çalıştığımı biliyor, ama bir kanun adamı olarak onun önünde bunları söylemek saygısızlık gibi geliyor.

"Hâlâ arıyoruz Helen. Kasabada mı kalıyorsun?" Bunu söylerken, bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum. Şerif Gray bana uyarıcı bir bakış atıyor ve ben de ne yaptığımı anlıyorum.

"Eğer Ellen bir gece daha onlarla kalmamın sakıncası yoksa, yine de burada olacağım."

Ellen, "Evimize her zaman gelebileceğini biliyorsun. Değil mi Tony?"

"Doğru, tatlım. El senin için misafir odasını hazırlayabilir."

"Zahmet olacaksa olmaz."

"Hiç sorun değil. Sen ailedensin," diyor Tony ve üzgün salatasına cehennem hiç bitmeyecekmiş gibi bakıyor.

"Kriminal Laboratuvara bir şey götürmeliyiz, Şerif." Tabağımda bir avuç patates kızartması var. Şerife doğru uzatıyorum ve karısından sert bir bakış yiyorum. Umurumda değil. Onun için çalışmıyorum. Ronnie hamburgeri dokunmadı ve sadece birkaç patates kızartması yedi. Vücuduna dikkat ediyor. Eğer daha fazla yemeye başlamazsa, bunu göremeyecek.

"Beni haberdar et," diyor Tony.

"Bu arada Şerif, yeğeninizin kayb olduğu haberini nasıl aldınız?" diye soruyorum.

Karısına baktı. "Sevk görevlisi söyledi. Nasıl bildiğinden emin değilim ama onlar her şeyi biliyor gibi görünüyor. Ben'den çağrıyı almış ve bir araba göndermiş, sonra da beni aradı."

Merakım giderildi, arabaya gittik ve Ronnie'nin söylediği ilk şey "Onu diyete soktuğunu biliyorsun." oldu.

Biliyorum ama acıkmıştı. "Bunu hayırsever bir bağış olarak düşün."

"Helen iyi biri, sence de öyle değil mi?"

"Evet. Onunla konuşmak kolay." dedim.

"Marley'i arayıp geleceğimizi haber vermeliyim."

Marley'e kesinlikle geleceğini söylemesi gerekiyor. Beni gördüğü için heyecanlanmayacaktır.

* * *

Marley konusunda haklıydım. Yalnız geleceğini düşünmüş olmalı. Yüzünde "yavru köpeğin evcil hayvana ihtiyacı var" bakışı vardı. İşe koyulmadan önce onu ve Ronnie'yi iki dakika kadar yalnız bırakıyorum. "Parker'ların evindeki şeylerden ne haber?"

"Hangi ev? Onunki mi, onunki mi?"

Tahmin ediyor. İyi tahmin. Ronnie devreye giriyor. "Ciddileştiğinde çok tatlı oluyorsun. Sherlock Holmes'u oynayan Robert Downey Jr.'a benziyorsun." Hepsi bu kadar.

"*Iron Man*'deki Gwyneth Paltrow olabilirsin."

Onlara kesmelerini söylemek istiyorum ama Ronnie onunla çalışıyor. En azından ben öyle yaptığını düşünüyorum.

"Kime benziyorum?" diye soruyorum ama ikisi de beni görmezden geliyor.

"DNA testi falan yapamadım. Makine çalışmıyor ama üzerinde çalışan biri var."

Yüzüm düşüyor ve bu onu gülümsetiyor.

"Şaka yapıyorum," diyor. "Ama makine hakkında değil. Bir süreliğine çalışmıyor. Ancak Ronnie'nin bana verdiği şişeden parmak izlerini çıkarıp evdeki eşyalarla karşılaştırabildim. Bir eşleşme var."

Çok iyiydi. Aferin, bilim ineği.

Ronnie'nin yüzü aydınlanır ve ona sarılır. Yüzü kızarıyor ve ten rengine bakılırsa bu hiç de kolay değil.

"İyi iş, Marley," diyorum ve ona sarılmıyorum. Ronnie bunun için var.

Kendini bırakıp nefes almasına izin verdiğinde, "DNA bu akşama kadar tamamlanmış olur," diyor. Bunu söylerken yüzünde tuhaf bir ifade var ve kendimi kötü haberlere hazırlıyorum.

"Ronnie sonuçları almak için bu akşam geri gelebilir."

Bu kötü bir haber değil. Ronnie'ye sarılmak için ikinci bir şans yaratıyor. Sly. *Aferin, Marley.*

"Bu da bana..." Dedim ki.

Elini uzatıyor ve ben de ona kanıt torbasını ve doldurulmuş kanıt formunu veriyorum. İki kez okuyor ve imzaya bakıyor.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor.

"Kanıt taleplerimi her zaman kendim yaptığımı biliyorsun." O daha iyi bilir.

Belgeyi tekrar okur. "Bunu terk edilmiş bir kereste fabrikasında mı buldunuz?"

"Öyle yazıyor, değil mi?" Yalan değil.

Bana şüpheyi bakıyor ama formun altını imzalayarak test edilmesini kabul ediyor.

"Ronnie'nin bana verdiği su ile aynı marka. DNA ve parmak izi mi istiyorsunuz?"

"Evet. Elinizde ne varsa."

Ronnie, "Bu işte çok iyisin. Sensiz ne yapardık bilmiyorum."

Yine kızardı. "En kısa zamanda sana getirmeye çalışacağım, Ronnie."

YİRMİ ALTI

"Şerifi arayayım mı?" Ronnie sorar.

"Onu kadınlardan uzaklaştırmamız gerekecek. Onların baskısına ihtiyacım yok."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi? Yani, Ben'in parmak izleri lavaboda bulunan eşyaların üzerine nasıl çıktı? Bir haftadır oraya gitmediğini söylemişti."

Aynen öyle. Ama o evde yaşıyordu. Parmak izlerinin her şeyin üzerinde olduğunu söyleyecektir. Eğer DNA, bardağı ya da çatalı onun kullandığını gösterirse, peşine düşeriz. Zor. İçimden bir ses değirmende bulduğum plastik su şişesinin önem kazandığını söylüyor. Suyun olduğu yerde hayat vardır.

Ronnie çoktan telefonuna sarılmış, deli bir kadın gibi tıklıyor. "Jon ve Jennie Hunter. Thirty-two Mountain View, Baker Heights."

* * *

Sessizdik, ikimiz de kendi düşüncelerimizi düşünüyorduk. Altın rengi bir Honda Odyssey garajdan çıkarken 32 Mountain View'in önüne yanaşıyorum. Aracı kullanan kadın bizi görüyor, duruyor, arkadaki bir çocuğa bir şeyler söylüyor ve iniyor.

"Bayan Hunter?" Rozetlerimizi gösteriyoruz.

Bizi gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor. "Sanırım benimle konuşmak istiyorsunuz. Sean'ı çağırayım. İçeri geçelim."

O arka koltuktan dört yaşlarında bir çocuğu alırken biz gevşiyoruz. Hayden'ın o yaştaki halinin tıpatıp aynısı. Sıska, sarı saçlı, meraklı gözlü. "Merhaba Sean." diyorum.

"Sen bir dedektifsin."

"Doğru."

"Silahın var mı?"

Ronnie ve ben bakiştık. Daha bir çocuk ve şimdiden silahların büyüüne kapılmış. Jennie elini tuttu ve onu arabaya kadar götürdü, biz de peşinden gittik.

Hunter'ların evi çok güzel dekore edilmişti. Sean'ı mutfağa meyve püresi almaya gönderiyor ve ona masaya oturmasını s ö y l e r k e n bizi kanepeye götürüyor. Bir sedirin üzerine oturuyor ve tüm dikkatini bize veriyor.

"Çok güzel bir eviniz var Bayan Hunter," diyor Ronnie.

"Marlena Parker'a teşekkür etmeliyim."

"Onun ve oğlunun kayıp olduğunu biliyor musunuz?"

"Bayan Green tüm topluma söyledi. Sanırım size Marlena'yla arkadaş olduğumuzu söylemiştir. Oğullarımız aynı anaokuluna gidiyor."

Sean ağzından sarkan uzun bir şeker şeridiyle geri döndü. Annesinin yanında duruyor ve bize surat yapıyor. Ben de bir tane yapıyorum, o da kıkırdıyor ve daha kötüsünü yapıyor. Bu bütün gün devam edebilir ama Bayan Hunter onu geri çevirip mutfağa doğru yönlendiriyor. "Sana oturma odasında yemek yeme konusunda ne demiştin, Sean?" Mutfığa doğru yürür.

"Marlena iç mimarlık eğitimi alıyordu ve kendi işini açmalıydı. Ona ödeme yapmaya çalıştım ama reddetti. Tek istediğinin arkadaşlık ve kahve olduğunu söyledi. Onu bulmaya yaklaştın mı?"

Konuyu değiştiriyorum. "Size isimlerimizi söylemedik. Ben Megan Carpenter ve ortağım Ronnie Marsh."

"Ben Jennie." Ellerimizi tutuyor ve dört yaşında bir çocuğa sarılmaktan doğan bir sıkılıkla sıkıyor. "Çok endişelendim."

Ronnie, "Tuvaletinizi kullanmamın bir sakıncası var mı?" diyor. "Mutfağın içinden. Dağınıklığın kusuruna bakmayın."

Ronnie özür diliyor. Burnunu sokmaya gidiyor. Bunu benden öğrendi.

Jennie otuzlu yaşlarında, kısa boylu, düzgün vücutlu ve eşofman giymiş. Ona baktığımı gördü ve "Parka gitmek için çok güzel bir Pazar sabahı. Sean'ın çok enerjisi var."

Sean'ı mutfağın kapısında, elindeki şekerle bir güç alanına karşı koyuyormuş gibi görüyorum. Dört yaşında. Bennie ile aynı. Bana bir surat ifadesi takınıyor ve ben onu görmezden geliyorum. Dönüp gözden kayboluyor.

"Marlena'nın dekorasyona yardım ettiğini mi söylüyorsun?"

"Şey, onlar eşyaları getirirken ben etrafta dikildim ve o da böyle görünmesini sağladı. Burada gördüklerinin hepsi Marlena'ya ait. Muhteşem biri, değil mi?" Bu bir soru değil. Evimi dekore etmek için yardıma ihtiyacım var ama insanların içeri girmesinden hoşlanmıyorum. Eğer mobilya parçalarını, duvar asmalarını, perdeleri, masaları ve benzerlerini bir araya getirmeye çalışsaydım, evim hortum çarpmış gibi görünürdü.

"Çok güzel," diyorum ve Ronnie'nin odanın içinde dolaşp eşyaları kontrol ettiğini fark ediyorum. Sonra mutfağa doğru gözden kaybolduğunu görüyorum. "Sana bazı kişisel sorular sorabilir miyim?"

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

Marlena ve Bennie Parker'ın nerede olduğunu bilmek istiyorum.
"Parker'ları ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Kocam Jon burayı düğün hediyesi olarak almıştı. Haftaya on yıl olacak." Bana gülümsüyor ve ben de *aşk böyle* bir şey diye düşünüyorum.

"Parker'lar taşındı, bir bakayım. Bennie, Sean'la aynı yaşta. Yani yaklaşık dört yıl önce."

"Onları dört yıldır mı tanıyorsun? Onları daha önce tanımıyor muydunuz?"

"Onu

tanı mıyordum." Bir
kaşımı kaldırıyorum.

"Buraya taşındıklarında tanıştık. İkimizin de bebekleri vardı ve bir başkasının da işleri öğrendiğini bilmek güzeldi. Bunu Marlena'ya asla söylemem. Her neyse, onlar buraya taşınmadan önce bir bekârlığa veda partisinde Ben Parker'a rastlamıştım."

Şimdi kaşım kanatlandı ve yukarı doğru uçuyor.

"Biliyorum. Değil mi? Her neyse, bir arkadaşım evleniyordu ve ben de katılmak zorundaydım. Bir hediye bırakmayı planlıyordum.

Ama Ben birkaç adamla birlikte bardaydı. Sokakta ilerlerken beni gördüğünde yüzünde beliren alaycı ifadeden onu tanıdım. Bardaki bakışı da aynıydı. Ve bayat bir şey söyledi. Şimdi ne olduğunu hatırlamıyorum ama 'Ne göt herif' diye düşündüğümü hatırlıyorum." Elini ağzına götürdü. "Konuşmamı mazur görün."

"Burası senin evin," diyorum ve sırtıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ben'e daha kötü şeyler söyleyebilirdim.

"Bir gün Sean'ı bebek arabasıyla parka götürdüm ve Marlana da Bennie'yle oradaydı. Konuşmaya başladık ve ondan hemen hoşlandım. Saf klas. Ve zeki. Ve komik. Tanrım, bizi güldürdü. Ben ve Jon. Jon, onunla evlenmesi gerektiğini söyleyerek benimle dalga geçerdi. Jon, Bennie'ye kesinlikle aşık olmuştu. Çocuklar bir araya geldiğinde, Jon'un aynı yaşta olduğunu düşünürsünüz. Yetişkin olan ben olmalıyım."

Gözlerimin nemlendiğini hissediyorum. Böyle bir mutluluğa sahip olma düşüncesi. Herkesin iyi olduğu ve katil, yalancı ya da psikopat olmadığı bir hayat. Nasıl bir şey olurdu? Şu anda kim olurum? Hissettiklerim beni korkutuyor. Hayden evlatlık ailesiyle o hayatın bir kısmını yaşadı. Beni kabul etmekte zorlanmasına şaşmamalı. Ben de kendimi kabul etmezdim. Ama denemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Jennie hâlâ konuşuyor ve ben bir şeyi kaçırdım. "Tekrar eder misiniz lütfen?"

"Sadece anımsıyorum. Önemli bir şey değil."

"Biri kaybolduğunda her şey önemlidir. Lütfen?" Bana gülümsüyor. "Sen çok ciddi bir kadınsın."

Bana kadın dedi. Sadece otuz küsur yaşındayım. Yaşlanıyor muyum?

"Marlena'nın Ben'e çocuklar oynarken kahve içmek için bir araya geleceğimizi söylemediğini öğrendiğimi söylüyordum. Çocukların aynı okula gittiklerini biliyordu ve bir keresinde Bennie ve Marlana ile birlikte küçük bir parti için gelmişti. Bir şeye sinirlendi ve gittiler. Sonra bir gün o ve ben kahve içerken Ben kapıda belirdi ve ona eşyalarını almasını söyledi. Ona evde ihtiyacı vardı. Çocukların ikisi de o sırada anaokulundaydı ve onları alma vakti gelmek üzereydi. Ben'e Marlana'yı almaya götüreceğimi söyledim.

çocukları kaldırdı. Tam olarak korkmuş değil ama korkmuş, yenilmiş görünüyordu. Ben'in onun benimle gitmesine izin vermeyeceğini görebiliyordum."

"Marlena ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi. Sadece çantasını aldı ve onunla birlikte gitti. Adam onun elini tutmaya çalıştı ama o elini çekti. Bu olay patlamadan bir hafta önceydi. Taşındığında çok sevinmiştim. Onu tanıdığımdan beri ilk kez mutlu görünüyordu."

"Yani ayrıldıklarını biliyordunuz?"

"Elbette. O gittikten kısa bir süre sonra Marlena ile konuştum."

Ronnie elinde çay fincanlarıyla mutfaktan döner ve fincanları etrafa dağıtır. "Umarım kendimi evimde hissetmeme kızmazsınız," diyor. "Mutfağınızın ne kadar rahat olduğunu gördüm ve bana evimi hatırlattı. Çocukken kız kardeşimle çay yapardık ve İngiliz kraliyet ailesiymişiz gibi davranırdık. Çay ve çörek." Ronnie utangaç görünüyor. "Çay poşetleri tezgahın üzerindeydi ve ben-"

"Ronnie, benim için hiç sakıncası yok. Aslında teklif etmeliydim." Ronnie oturur ve sorar, "Ne kaçırdım?"

Gözümün önünden geçen bir hayatımın olmayışını mı kaçırdın?
"Bana Ben'in gelip Marlena'yı buradan eve götürdüğü zamanı anlatıyordu" diyorum.

"Helen bize bundan bahsetmedi mi?" Ronnie soruyor.

"Evet." Jennie'ye, "Marlena'nın annesi Helen bizimle konuşuyordu. Marlena, Ben'in ona neden kızgın olduğu konusunda sizinle konuştu mu?"

"Konuşmadı. Ama Ben anlattı. Ben başka bir gün Bennie'yi anaokulundan aldı ve beni gördüğünde sevimli olmaya çalıştı. Bana o gün işten erken çıktığını ve onlar için endişelendiğini söyledi. Marlena'nın dalgın olduğunu ve Bennie'nin alınması gerektiğini unutmuş olmasından korktuğunu söyledi. Sonra eve geldiğimde kapımın önünde Marlena'dan ertesi gün onu aramamı isteyen bir mesaj vardı. Ben genellikle sabah altı gibi çıkar ve hava karardıktan sonra geri döner. Marlena bana çok sık gittiğini söyledi."

"Ertesi gün onu aradın mı?"

"Denedim. Ben o sabah Bennie'yi anaokuluna götürmek için evde kalmıştı. Kamyonetini gördüm ve aramak için bekledim. Kamyonu gittiğinde aradım ve cevap verdi. Ona Bennie ile ne yaptığını sordum.

Marlena'nın telefonu ve yanlışlıkla almış olabileceğini söyledi. Araba kullanıyordu çünkü trafiği duyabiliyordum. Sonra evine gittim ve kapıyı kırdı. Beni içeri almadı. Ağladığı belliydi. Ben'in telefonunu AT&T'de güncellemek için aldığını söyledi. Bana öyle söylemedi. O tam bir yalancı."

"O iyi miydi? Yaralı görünüyor muydu?"

"Kapıdaki aralıktan yüzünün sadece bir kısmını görebildim ama acı çektiğini söyleyebilirim. Ondan sonra onu bahçesinde görüyordum ve birbirimize el sallıyorduk ama o taşınana kadar onu bir daha görmedim. Bu yaklaşık bir hafta önceydi. O gün aklıma kazındı. Bizim arka bahçemiz onlarınkinden sadece birkaç ev aşağıda. Çığlıklar ve kırılan eşyaların sesleri hala tüylerimi diken diken ediyor. O kadın ve zavallı küçük çocuk için çok üzüldüm. Kocamın oraya gitmesini engellemek zorunda kaldım. Bırakalım polis halletsin dedim. Ama onları aramadan önce Ben'in kamyonetinin çıktığını duydum. İkimiz de oraya gittik ve Marlena üzgündü ama yaralanmış gibi görünmüyordu. En azından fiziksel olarak. Aslında iyi görünüyordu. Onun gittiğini ve iyi ki kurtulduğunu söyledi. Ben eşyalarını toplamak için döndüğünde Jon'un gelmesine izin verip vermeyeceğimi sordu. Tabii ki Jon teklif etti ama kocam küçük bir adam. Ben, Jon'un üzerinde yükseliyor. Ona Şerif Ofisi'ni aramasını, uzaklaştırma emri çıkartmasını, boşanma davası açmasını ve büyük bir köpek almasını söyledim."

"Bunlardan herhangi birini yaptı mı?" Helen bize bunların hiçbirini anlatmadı. Belki de Marlena ona söylememiştir.

"Ona Jon'un tanıdığı bir avukatın numarasını verdim ama aradığını sanmıyorum. Bekle biraz." Jennie başka bir odaya gitti ve elinde bir kartla geri geldi. "Uzaklaştırma emri bile çıkartmamış. Ona ya da Bennie'ye asla zarar vermeyeceğini söyledi."

"Bu bir hafta önce miydi?"

"Gittiği gün. Ve şimdi kayıp. Ama o zamandan beri kamyonetini mahallede gördüm. Hep geceleri. Sanırım onu izliyordu. Ürkütücü. Onlara bir şey yaptığını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

YİRMİ YEDİ

Jennie Hunter'dan ayrılıyoruz ve Ronnie'ye soruyorum, "Telefon rehberinde sekreterinin adını buldun mu?"

"Lucia Simmons."

"Adresi ne?" Bana söyledi. Nerede olduğunu biliyorum. "Keşke onun bilgilerini çoktan araştırısaydık."

Ronnie çantasını karıştırıp iPad'ini çıkardı. Tabii ki Simmons'da her şey var. Facebook'taki bazı fotoğraflar da dahil. Kız arkadaşı çarpıcı derecede güzel.

"Ehliyetine göre yirmi bir yaşında, bir buçuk metre boyunda, yüz kilo ağırlığında, Marlina gibi esmer. Facebook hesabına göre bekar, çocuğu yok, Parker Industries'de özel sekreter olarak çalışıyor, kamp yapmayı, yüzmeyi seviyor ve çok iyi bir dart oyuncusu. Paylaşımlarından birinde geçen yıl Yorkshire, İngiltere şampiyonasını kazandığı yazıyor."

"Ben'in ailesini kaçırdığından bahsetmiş mi?"

"Öyle bir şey paylaşmamış. Ve Ben'in Facebook, Twitter, Instagram, TikTok ya da bulabildiğim başka bir sosyal medya hesabı yok. Ama..."

iPad'i ondan aldım. "Yapma bunu." "Neyi?"

"Söyleyecek bir şeyin varsa, sadece söyle." "Özür dilerim."

Şimdi kendimi berbat hissediyorum. "Üzgün olmana gerek yok." *Yapmaya devam etmedikçe*

o.

"Lucia Simmons'ın sosyal medyada epey bir varlığı var. Ben'in onunla çekilmiş birkaç fotoğrafı var. Kadın daracık bir bikini giymiş. Bazı eski paylaşımlar ondan gelmiş." Ronnie bana Simmons ve Ben'in plajda çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor. Kız dikte ediyormuş gibi görünmüyorlar. Başka fotoğraflar da var. Space Needle'ın güvertesinde, bir otel odasında, içki içerken ve kadeh kaldırırken, kameraya gülümserken. Ben'in kaslarını sergilediği ve zar zor giyindiği birkaç fotoğraf. Facebook'un bu kadar çıplaklığa izin vermesine şaşırdım.

"Bu ne zaman başladı?"

Tekrar not defterine bakıyor. "Facebook sayfasına göre Ben'le olan en eski paylaşımı iki yıl önce. En yenisi ise iki hafta önce. San Francisco'da bir şeyler içiyorlarmış. Bu bir süredir devam ediyor."

"Ama hiç sosyal medyası yok mu?"

"Tüm hesaplarını kapatmış olmalı. Ama başkalarının hesabında yaptığı ya da etiketlendiği paylaşımları kaldırmıyor."

"Onları ne zaman kaldırdığını öğrenmenin bir yolu var mı?"

Başını sallıyor ve süper hacker'ımın bu bilgiye ulaşamamasına şaşıyorum.

"Sanırım mahkeme celbine ihtiyacımız olacak. Ama Facebook'unda ondan gelen ya da onunla ilgili paylaşımlar bir ay önce durmuş. Bunları paylaştığında bir profili vardı, yani bu bir hesabı olduğunu kanıtlamak için yeterli."

"Jennie ve Jon Hunter'a bak."

Ronnie hemen bulur. "Jennie Hunter'ın bir sürü paylaşımı var. Çoğu anaokulundan, doğum günü partilerinden, Sean'ın surat yapmasından, Bennie ile Sean'dan ve her zamanki esprili kedi ve köpek gönderilerinden."

Birisi Sean'a yüzüyle böyle yapmaya devam ederse o şekilde büyüyeceğini söylemeli. Ama ben değil. Bence çok şirin. Bir noktaya kadar. "Bennie ve Sean'ınkilere geri dön." Dönüyor ve yavaşça üzerinden geçiyoruz. "Dur." iPad'i ondan alıyorum ve videoyu genişletiyorum. "Şunu görüyor musun?"

"Ben ve Marlena arka planda ellerinde bir hediyeyle. Bir doğum günü olmalı."

"Ne görüyorsun?" diyorum.

"Yüzlerindeki ifadeyi. Kavga ediyorlar." "Başka ne var?"

Yakından bakıyor ve vazgeçiyor.

"Ne giyiyor?" diye soruyorum.

"Balıkçı yaka bir kazak ve pantolon. Bu resimde saçları açık."

"Diğer herkes ne giyiyor?"

"Şimdi anlıyorum. Olanlar için fazla sıcak giyinmiş." Notlarına bakıyor.

"Sean'ın doğum günü on yedi Temmuz. Eğer bu onun doğum günü olsaydı, dışarısı sıcak olurdu. Çocuklar tişört bile giymiyor."

Balıkçı yaka neredeyse Marlana'nın çenesinin altına kadar geliyor. Altında ne sakladığını merak ediyorum.

"Helen'i arayıp Marlana'nın doktorunun kim olduğunu öğrenmeliyiz." "Ben ilgileniyorum." Ronnie şerifin telefonunu arıyor.

"Ronnie. Onları buldun mu?"

"Henüz değil, Şerif. Az önce Marlana'nın bir arkadaşıyla konuştuk, Bayan Hunter. Helen bize ondan bahsetti. Bize bazı ilginç bilgiler verdi ama nerede olabileceklerini gösteren bir şey söylemedi. Marlana Bayan Hunter'la temasa geçmedi ve bence onlar kendi başlarına gitseler bunu bilecek kadar yakın arkadaşlar. Ayrıca, Marlana'nın bir ilişkisi yok. Ben yalan söylüyor. Eğer hamileyse, bu onun bebeği."

"Benden ne istiyorsun?"

"Helen'la konuşmam gerek. Orada mı?"

Helen hatta gelir ve Ronnie telefonu hoparlöre verir. "Ben Ronnie. Marlana'nın doktorunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Dr. Krietemeyer onun aile doktoru. Port Ludlow'daki Jefferson Sağlık Kliniği."

"Onu bulacağız."

"Sence yaralılar mı? Öyle düşünüyorsun, değil mi?" "Hayır, Helen. Sadece her şeyi kontrol ediyoruz."

Helen'e bir şey bulduğumuzda arayacağımızı tekrar garanti eder. Ronnie oldukça iyi bir yalancı olmaya başladı. Olmalı da. Ben onun akıl hocasıyım.

"Helen, şerifi tekrar bağlar mısın?" diyorum.

Telefonu açtı. "İhtiyacın olanı aldın mı?"

"Bir şey olabilir. Ben için bir yalan makinesi ayarlayabilir misin?" Pazar günü bir operatörün gelmesi için şerifin araması gerekecek.

"Saat kaçta?"

"Saat üç olsun. Ben dün onunla konuştuğumuzda yalan makinesine gireceğini söylemişti."

"Olmuş bil."

Telefonu kapattık. Kliniğin nerede olduğunu biliyorum, bu yüzden Ronnie ile yer değiştiriyorum ve o da ön koltukta oturuyor. Sonra doktorun pazartesiye kadar müsait olmayacağını hatırladım. Kahretsin. Tıbbi insanlarla doğrudan konuşmak her zaman daha iyidir. Bazen fiziksel bir varlık çok şey ifade eder. Ve hamile bir kadın bazen doktoruyla kimseye söylemeyeceği şeyler hakkında konuşur. Bir anneye bile.

"Doktorunun ev numarasına bakabilir misin?"

Ronnie numarayı alır ve arar. Arama telesekretere düşüyor. Bir mesaj bırakır ve bağlantıyı keser. "Telesekreter servisini deneyeceğim." Numaraları tuşlamak üzereyken telefon elinde çalar.

"Ben Dr. Krietemeyer. Az önce evimi mi aradınız?"

Ronnie telefonu hoparlöre alır. "Ben Jefferson County Şerif Ofisi'nden Dedektif Ronnie Marsh. Dedektif Carpenter da benimle birlikte hoparlörden konuşuyor. Bir kayıp vakası üzerinde çalışıyoruz ve anladığımız kadarıyla kayıp kadın sizin hastalarınızdan biri. Marlena Parker."

"Kim olduğunuzu doğrulamak için arayabileceğim bir numara var mı?"

Ona Şerif Gray'in cep telefonu numarasını verdi. Bir dakika sonra bizi geri aradı.

"Size söyleyebileceğimi söyleyeceğim ama doktor/hasta gizliliği ve HIPAA'yı biliyorsunuz."

"Ben Dedektif Carpenter, Doktor. Hastanızın ve dört yaşındaki oğlunun kayıp olduğuna ve hayati tehlikede olduğuna inanmak için sebeplerim var. Çocuğun astımı var ve inhaleri yok. Annenin hamile olduğu söylendi. Doktor-hasta mahremiyetini biliyorum ama söz veriyorum onu bulduğumda bir ibraname imzalatacağım."

"Alaycılık sizi her yere götürür, Dedektif Carpenter. Kim olduğunuzu biliyorum. Dedektif Marsh da öyle. Gazetelere çıkmışsın. Ne oldu?"

bilmek ister misiniz?"

Ronnie ve ben bakiştık. Kenara ekiyorum. Düşündüğümnden daha kolay oldu. "Öncelikle Marlana'nın hamileliğinin ne kadar ilerlediğini bilmemiz gerekiyor."

"Marlana'nın son randevusu itibariyle dört haftalık, yani şu anda neredeyse yedi haftalık. Bu önemli mi?"

Burada soruları ben soruyorum dostum. "Elimizden geldiğince fazla bilgiye ihtiyacımız var, Doktor. İradesi dışında kaçırıldığından şüpheleniyoruz ve zaman çok önemli."

"Anlaşıldı. Başka ne var?"

"Hamilelikle ilgili herhangi bir sorun var mı?" "Marlana'nın sağlığı iyi sayılır."

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Kendisini ve hamileliğini etkileyen bazı tıbbi sorunları var. Daha açık konuşmadığım için üzgünüm."

"Tamam." *Hayır.* "Kocasını Ben'i tanıyor musunuz?" Hat sessiz. "Doktor mu?"

"Oh, neyse ne. O benim hastam değil. Evet, onu tanıyorum."

"Konuş benimle."

Ronnie bağlantıyı kestiğinde, ikimiz de kulak dolgunluğuna sahiptik. Doktorun Ben hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yoktu. Tam tersi. Marlana antidepresan ve uyku hapi kullanıyormuş. Helen'in haberi bile yoktu. Bennie hakkında konuştu ve Bennie'nin doktoru olmamasına rağmen, astımının evdeki bazı sorunlar nedeniyle ağırlaştığından şüpheleniyor. Marlana'nın evlenmeden önceki doktoruydu. Fikirlerinin kayıt dışı olacağına söz verdikten sonra daha da açıldı. Ben'i getirmenin zamanı gelmişti. Tutuklamaya yetecek kadar değil ama onu listemin başına koymaya yetecek kadar.

YİRMİ SEKİZ

Tony ile şerifin ofisinin otoparkında buluşacağız. Helen'ın önünde konuşmak istemiyorum. Henüz değil. Doktorun bize söylediği her şeyi bilmesine gerek yok ve söylediği önemli şeylerin çoğu gizliydi.

Kontağı kapattığımda Taurus'tan bir tıkırtı geldi.

Tony, "Helen'in eve dönmesini sağlarsan sana yeni bir araba veririm," diyor. Yorgun görünüyor. Helen'la ne alıp veremediği olduğunu öğrenmeyi şimdi her zamankinden daha çok istiyorum.

"Marlena'nın doktoruyla konuştuk. Bana söyledikleri kayıt dışı." Mahkeme için ihtiyacım olmadığı sürece, o zaman tek başına kalır. "Yalan makinesi operatörü ayarladınız mı?"

"Beklemede. Ben'le ayarladınız mı?"

"Ronnie aradı. Ben burada olacak. Bunun bir prosedür olduğunu düşünmesini istiyorum." Bizimle dövüşmek için babasının parası var ve ben de ilçenin bana ödediği parayla iyi bir viskiyi zar zor karşılayabiliyorum.

"İçeride duyamadığım neyiniz var?" diye soruyor, başparmağını omzunun üzerinden ofise doğru uzatarak.

Mindy'nin raporu istediğim sayfaya kadar açıldı. "Mindy evde Marlena ya da Bennie için herhangi bir ilaç bulamadı, Marlena'nın ecza dolabında bir inhaler ve bir şişe doğum öncesi vitamin dışında. Ben bize karısının üç aylık hamile olduğunu söyledi. Doktor sadece yedi haftalık olduğunu söylemişti. Onu üç hafta önce görmüş. Sana söyleyeceklerimi Helen'a ya da başkasına söyleyemezsin." Başını salladı. "Tamam. Doktor birkaç haftadır antidepresan kullandığını söyledi.

Yıllardır. Geçen yıl güçlü uyku ilaçları yazdı. Ben'in hayranlarından biri değildi. Bennie'nin astımından Ben'in davranışlarını sorumlu tuttu. Evde uyku hapi ya da antidepresan bulamadık." Ya da Ben'in kulübesinde, gerçi bunu söyleyemem.

"İnhaler durumunu ve ilaçlarını hangi eczanenin doldurduğunu kontrol etmemiz için bize Bennie'nin çocuk doktorunun adını verdi. Ronnie sana bunu verirse, onları arayıp en son ne zaman doldurulduğunu öğrenebilir misin?"

Tony düşünceli görünüyor. "Birini görevlendireceğim. Eğer evde ilaçlarına dair bir iz yoksa kendi isteğiyle ayrılmış olabilir."

"Doğru. Ama bu aynı zamanda birinin Marlana'nın ilaçlarını kaldıracak kadar akıllı olduğu anlamına da gelebilir. Eğer öyleyse, Bennie'nin inhalerini unutmuşlardır. Eğer astımlı bir çocuğu olan çoğu ebeveyn gibiyse yedek bir ilacı olurdu ve onu unutmazdı. Ve doktor bize Ben hakkında komşusu Jennie Hunter'ın anlattıklarıyla örtüşen bazı şeyler söyledi."

Şerif iç çekti. "Helen'in size Ben'in iç yüzünü anlattığını duydum. Sadece tipik bir kayınvalide olduğunu düşündüm. Eğer durum kötüyse, buraya gelmemi istediğine sevindim."

Yeterince kötü. "Babasını tanıyor musun, Cyrus?"

"Onunla tanıştım. İlçenin hayırseverlerinden biri."

Kahretsin. Tony ona iyi davranmam konusunda beni uyaracak ama beni durdurmayacak. Yapmayacağımı biliyor zaten.

"Sana kapsülü vereceğim. Hem Jennie Hunter hem de Helen, Ben'in Marlana ve Bennie'yi izole ettiğini söyledi. Bennie'nin anaokulunda Sean Hunter adında bir arkadaşı var. Parker'ların Sean'ın Temmuz'daki son doğum günü partisinde çekilmiş bir videosu var. Videoda doğrulamamız gereken bir şey gördük. Doktor bana gizlilik yemini ettirdi ama fikrini söyledi. Sean'ın doğum günü partisinden sonraki gün Marlana onu görmeye geldi. Karnı ağrıyordu ve bir süredir midesi bulanıyordu. Onu muayene etti ve hamile olduğunu o zaman öğrendi. Karnında büyük bir çürük ve boynunda morluk vardı. Ona baş dönmesi nöbetleri geçirdiğini ve düştüğünü söylemiş. Birinin onu ya da oğlunu taciz edip etmediğini sordu. Kadın hayır demiş ama

ona inanmadı. Bir danışmana görünmesini ya da polisi aramasını önerdi. O da arayacağını söyledi."

"Piç kurusu." Şerif nadiren sert bir dil kullanır. Ben olsam Ben'e başka bir şey derdim.

"Marlena Jennie ve Helen'e hamilelikten bahsetti ama yaralardan bahsetmedi. Jennie, Marlena'nın Ben'in hamile olduğunu öğrenmesinden endişe ettiğini ama ona söylemesi gerektiğine karar verdiğini söyledi. Jennie Parker'ların evinden gelen çok yüksek sesli ve öfkeli tartışmalar duyduğunu, Bennie'nin arka planda ağladığını ve 'Dur baba' gibi bir şeyler söylediğini söyledi. Ronnie Jennie'nin Facebook sayfasını kontrol etti ve doğum günü partisinin bir video paylaşımını buldu. Arka planda Marlena ve Ben'i görebiliyorsunuz ve Ben ona hançer gibi bakıyor. Marlena kalın boğazlı bir kazak giyiyor. Jennie ile konuştuğumuzda bize o günün sıcak olduğunu ve Ben'in Marlena'ya zarar vermesinden endişe ettiğini söyledi. Videoda çocukların üstsüz koşturduklarını gördük. Bağışmalar yaklaşık bir yıl önce başlamış ama en kötüsü bir hafta önce olmuş. Jennie Ben gittiğinden beri Marlena'yı görmemiş ama Marlena'yı bir avukatla görüştüğünü söyledi. Marlena'nın avukatı görüp görmediğini ya da yasaklama emri çıkartıp çıkartmadığını bilmiyordu. Dosyada yasaklama emri yok ama bu onun evrak işlerini yapmadığı anlamına gelmez. Eğer öyleyse, evinde hiçbir şey bulamadık."

Sorusu olup olmadığını anlamak için tekrar duraklıyorum. Sorusu yok. "İçinde Marley Yang'a verdiğimiz bir su şişesi vardı. Şimdi onu Ben'in sorgu odasında kullandığı şişeden ve Mindy'nin evde topladığı eşyalardan elde ettiğimiz eşleşmeyle karşılaştırıyor."

Şerif Gray, "Bu iyi." diyor.

"Marlena'nın doktoru uyumasına yardımcı olması için antidepresan ve Ambien kullandığını söyledi. Ronnie Marley'den su şişesinde kimyasal madde olup olmadığını kontrol etmesini isteyecek."

Ronnie bana baktı. "Ben mi? Doğru ya. Evet. Hemen şimdi yapacağım." Telefonuna sarılıyor.

"Suya ilaç katıldığını mı düşünüyorsun?" diye sorar.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum. "Şüpheli olarak Ben'i kastediyorum."

Biraz düşünüyor. "İyi bir şüpheli, hakkını vereyim."

"Ama?"

"Ama bu onu tutuklamak için yeterli değil. Henüz yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacınız olacak."

"Yani iki ceset gibi mi?"

"Ben öyle bir şey demedim, Megan. Bana tavrı yapma."

Kendimi çok kötü hissediyorum. Tony'nin bu işte benden daha fazla çıkarı var. Ama geçmişimin o kısmını bilmiyor. Kayıp annemi nasıl aradığımı ve onu nasıl bulduğumu ama bu süreçte ikimizin de neredeyse öldürüldüğünü. Ona biyolojik babamın kaçırdığı, işkence ettiği, tecavüz ettiği ve öldürdüğü üç kayıp kızdan bahsetmedim. Cesetlerini nasıl bir çöp gibi attığını. Ona bunu nasıl ödettiğimi.

Tony, "Belki yalan makinesine soktuğumuzda bir itiraf alabilirsin," diyor ama sesi benden daha emin çıkmıyor. Ben ayrıcalıklı bir hayat yaşadı ve öylece itiraf etmeyecektir.

Ronnie telefonu kapatıp geri geliyor. "Asla tahmin edemezsin." Sonra: "Özür dilerim. Marley, kereste fabrikasında bulduğunuz şişe ile Ben'in kullandığını bildiğimiz şişe üzerinde laboratuvar testleri yaptığını söyledi. Ben'in şişesinde çok az miktarda alkol ve tanımlayamadığı başka bir uyuşturucu izine rastlamış. Kereste fabrikasındaki şişe zolpidem tartrat içeriyordu. Bu Ambien," diyor Ronnie.

Şerife döndüm. "Bu doktorun Marlana için yazdığı uyku ilacı."

Ronnie, "Marley şişede kalıntı buldu ve hapın ezilerek suyla karıştırıldığından şüpheleniyor. Marley ilacın normal dozda etkisini göstermesinin on dakika ile bir saat arasında sürdüğünü söyledi. Şişede normal dozdan daha fazlası kalmıştı."

Marlena'nın evi arandığında herhangi bir boğuşma ya da hırsızlık izine rastlanmadı. Evlerinden alınmalarının nedeni Ambien olabilir. Sonra kereste fabrikasında tutuldular ama kaçırın kişi onları başka bir yere götürmeye karar verdi. Peki Marlana ve Bennie'ye Ambien katılmış suyu nasıl içirdiler?

"Parmak izi mi?" diye sordum.

Ronnie sinirli bir homurtuyla, "Şişenin üzerinde çok fazla parmak izi olduğunu ve hiçbir şeyle eşleştiremediğini söyledi. Marlana ve Bennie'nin ya da senin ve benim olabilirler. Ama şişelere dokunmadığımızı biliyorum."

Eğer parmak izleri kısmi bir eşleşme bile olsa Marley bunu bilebilirdi çünkü elinde Marlana ve Bennie'nin tabaklardan ve Mindy'nin topladığı meyve suyu kutularından aldığı parmak izleri vardı.

Tony bize Cyrus'a ulaşma konusunda hiç şansı olmadığını söylemişti ve bu gerçekten ele almamız gereken bir yoldu. "Tony, Cyrus'la bağlantı kurmayı deneyebilir misin? Arayanın şerif olduğunu görürlerse belki cevap verirler. Helen onun Marlana ve Bennie'ye çok düşkün olduğunu söyledi. Bir hiç uğruna tekerleklerimizi döndürüyor olabiliriz." *Umarım.* Ama buna gerçekten inanmıyorum. Şu ana kadar Cyrus'un onların kayıp olduğunu bildiğini düşünmek için bir nedenim yok. Bu da Ben'in neden babasına haber vermediğini merak etmeme neden oluyor. İşlevsizlikten bahsediyoruz.

"Deneyeceğim. Belki onu bulması için birini gönderirim." "Ne bulabileceğine bak ve bize haber ver."

"Anladım. Bunu yapacağım. Peki, sırada ne var?" Tony soruyor.

"Ben'in sekreteri. Facebook'ta oldukça ilginç paylaşımları var. Ben onun adını Ronnie'ye verdi ama onunla görüşmemizden memnun olmadı. Onun kız arkadaşı olmadığını iddia ediyor. Facebook farklı düşünüyor."

"İyi işti. Şimdi kaçıranı bulun. Bir dava açın ve bu piçi tutuklayın."

Ya da kaltak. Adam kaçırانlar sadece erkekler değildir.

YİRMİ DOKUZ

Ben'in telefonu hâlâ kulübesinde. Kontrol ettiğimiz zamanların hiçbirinde hareket etmedi. Ronnie Ben'i ararken ben Lucia Simmons'ın dairesine gidiyorum. Telesekretere düşüyor ve onunla konuşması gerektiğine dair bir mesaj bırakıyor. Nasıl olduğunu soruyor. Nasıl hissettiğini anladığını ve hâlâ karısını ve oğlunu bulmaya çalıştığını söyler. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyor. Kulağa çok ilgili, şefkatli ve saçma geliyordu. Ama bunu bilemezdi çünkü dinlemeyi küçük kafası yapıyor olacaktı. Bağlantıyı keser ve "Sence önce onu arayıp haber vermeli miyiz?" der.

"Sürpriz!" Dedim ve kollarımı iki yana açtım.

"Sence Ben onu arayıp uyarmış mıdır?"

"Umarım aramıştır. Ne diyecek ki? 'Hey, bebeğim, karım ve oğlum kayıp olduğu için polis benimle uğraşüyor, bu yüzden onlara bizim hakkımızda yalan söyle. Tabii ki, kadın da onunla birlikte olabilir. Adamın büyük paraları var. Belki bize onu alıp tutmamız için yeterli bilgiyi verir.' En azından babasının yüksek fiyatlı hukuk ekibi onu dışarı çıkarıp şerife dava açana ve Taurus'umu alana kadar.

Ronnie, "Eğer onunla konuşup onu uyarmadıysa, ziyaretimiz hakkında onu arayıp ne sorduğumuzu söyleyebilir" diye karşılık verdi.

Haklı. Ama Facebook sayfası onu yumuşak bir hedef gibi gösteriyor. Ronnie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için, "Bildiğimiz kadarıyla Marlana

ve Bennie onun dolabında bağılılar. Kapıyı kırıp içeri girmemiz gerekebilir."

Bayview Racquet Club'a vardığımızda beyin fırtınası yapıyor ve uygulanabilir bir plan buluyoruz. Pahalı arabalara ve etrafta şıklıklarıyla koşturan çok sayıda bronzlaşmış vücuda bakarak, çok sayıda bahçıvan ve golf arabasından, tenis kortlarından ve bir golf sahasından bahsetmiyorum bile, bence adı Bayview Raket Kulübü olmalı.

Ronnie benim düşüncemi dile getirdi. "Bir sekreter böyle bir yeri nasıl karşılayabilir?"

"Belki de bağımsız bir zengindir." İkimiz de buna inanmıyoruz. Dairesini bulduk. Kolay, çünkü yeni bir Mercedes'in durduğu park yerinde onun adı yazıyor.

Ronnie diyor ki, "Bu bir SL 550 Roadster. Perakende fiyatı yüz yirmi binin üzerinde."

Islık çaldım. Bu parayla bir sürü kutu şarap ve pizza alınabilir. Ronnie çevreye hayran hayran bakarken bir ziyaretçi yeri buluyorum ve "Burası kiralananacak türden bir yer değil" diyor.

"Burada asla yaşayamazdım," diyorum. "Yaşayabilirdim" demek istedim, "yaşamazdım" değil.

"Kız kardeşimin Tanrı'dan daha çok parası var. Bir sekreter bunu nasıl karşılayabilir?"

"Faturaları Ben Parker ödüyor." diyorum.

"Belki de bunu yeniden düşünmeliyiz?" Ronnie diyor ki.

"Biz buradayız. Biri şaka kaldıramıyorsa ne derler bilirsin."

"Bu bir şaka değil. Muhtemelen parası vardır. Hızlı aramada bir avukatı vardır."

Dolu olsa ne olur? Benim silahım da öyle ve paradan daha çok saygı görüyor. Kapıya gelip "Kim olduğumu biliyor musun?" dediğini hayal edebiliyorum. Ben de ceketimi geri çekip silahımı ortaya çıkarıyorum ve "*Bunun* ne olduğunu biliyor musun?" diyorum.

Sabah çiçekleriyle kaplı süslü bir demir pergola, rengârenk çiçekler, çalılar ve adını koyamadığım diğer bitkilerle dolu bir bahçeye açılıyor. Bunlardan bazıları bana yabancı ot gibi görünüyor. Pahalı otlar, eminim. Taurus'uma dönüp bakıyorum ve *Beverly Hillbillies'in geldiğini* düşünüyorum.

Ufak tefek, solmuş siyah eşofman giymiş, uzun kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış genç bir kadın, ferforje bir masada, ferforje bir sandalyede sırtı bize dönük oturmuş, ucuz plastik bir bardaktan bir şeyler içiyor. Belki de ferforje bardak bulamamıştır. Masanın üzerinde bir şişe viski var. Benim markam. Glens'lerden biri. Bizi duydu ve başını çevirdi. Yüzü solgun, gözleri şiş ve kırmızı. Çekici ama Marlana kadar değil. Ama bir çocuğu yok ve bir başkasına da hamile değil. Henüz değil.

"Lucia Simmons?" Diye sordum ve kimlik bilgilerimi uzattım. Altın rozet bu ortamda ucuz görünüyor ama plastik bir bardaktan içiyor.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum." Masaya oturmamızı işaret ediyor.

"Geleceğimizi biliyor muydun?" Ronnie soruyor.

"Ben benimle konuşmak isteyeceğinizi söyledi. Oldukça üzgün."

"Sen de oldukça üzgün görünüyorsun."

"Haberlerde görene kadar bir çocuğu olduğunu bilmiyordum. Nasıl yani?" Fincanını uzattı. "Bir tane ister misin?"

Şimdiye kadar kaç tane içtiğini merak ediyorum. Bu düşündüğümünden daha kolay olacak. "Küçük bir tane alacağım. Görev başındayız."

Sırıttıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama Ronnie elini omzuna koyup, "Ben bardakları getireyim," diyor.

Lucia başını daireye doğru eğiyor. "Bardaklar şarap rafının üzerindeki dolapta."

Yarısı boş şişeyi elime alıyorum. "Bu en sevdiğim Glens'lerden biri."

Yarım bir gülümsemeyle idare ediyor. "Glenlivet. Benim de tercih ettiğim ilaştır. İçinde daha pahalı şeyler de var ama ben içerken maliyetini hesaplamak zorunda kalmayacağım bir şeyi tercih ederim.

Ben küçük bir kasabada yaşıyorum.

kız."

"Ben de öyle. Ben Dedektif Carpenter. Ortağım Dedektif Marsh. Sizi evde bulabileceğimizden emin değildim. Önceden haber vermediğim için özür dilerim." Etrafa bakındım. Belki Ben çalıların arasında saklanıyordur.

"Merak etmeyin. O burada değil."

"Ben mi?"

"Evet. Benjamin Woodrow Parker. Bir iş adamının oğlu. Silahın oğlu. Orosu çocuğu."

Bu saçma şakaya güldüm. Ronnie iki plastik bardakla geri geldi. Kullanıp atabileceğin türden. Ronnie ikimize de birer bardak dolduruyor ve tekrar oturuyor. Kehribar rengi sıvıdan biraz yudumlar gibi yapıp abartılı bir ürperti veriyorum. "Benim için uzun zaman oldu. Bir polisin maaşıyla bunları zar zor karşılayabiliyorum. Erkek arkadaşım benim kurtarıcım," diye yalan söylüyorum.

"Ben dedektiflerin bir bok yapmadığını söylüyor. O zengin, biliyorsun. Gerçekten, gerçekten, gerçekten, gerçekten zengin."

Bunu bana zaten söyledin ve sarhoş olmak için hızlı trene biniyorsun.

"Yaşlı adamla konuştun mu? Cyrus. Kim çocuğuna Cyrus adını verir ki? Ya da Woodrow? Söyle bana."

Kiminle konuştuğum onu ilgilendirmez ama mantıklı konuşuyor. Benimle irtibata geçmemiş olmasına şaşırdım. Ya da şerifle. Eğer Bennie'ye Ben'in söylediği kadar yakınsa, Bennie ve Marlana'nın kayıp olduğunu kesinlikle biliyordur. Göt oğlu ona haber vermemiş olsa bile.

Bardağı neredeyse boş. Tekrar dolduruyorum. Böyle yardımseverimdir. "Ee, Lucia," diyorum ve beni durduruyor.

"Sakıncası yoksa adım 'Luci'. 'Lucia' kulağa yaşlı bir teyze gibi geliyor. Annemin hastalıklı bir espri anlayışı vardı."

"Çok özür dilerim," diyorum. "Hayır. "Ben'in ailesiyle tanıştınız mı?" "O tek çocuk. Annesi öldü. Babam tam bir pislik. Ve ben Ben'in sırrı."

"Peki, neden Cyrus'la konuşup konuşmadığımızı sordun?" Bana boş bir bakış attı. Belki de alkol yüzündendir, o yüzden daha kolay bir şey soruyorum. Açık bir şey. "Burada tek başına mı yaşıyorsun?"

"Evet. Çok eğlenceli değil mi? Burası bir aile için yeterince büyük." Yüzü gerildi ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Ailen var mı?" diye soruyor.

"Bir erkek kardeşim var."

"Peki ya senin?" diye soruyor Ronnie.

"Evet. Senin var mı?"

"Bir annem, bir kız kardeşim ve kimsenin bulamadığı bir babam var. O bir kamyon şoförüydü. Kamyon şoförü. Bir gün kamyonuna bindi ve çekip gitti. Annem ve kız kardeşim benim geldiğim New York'ta yaşıyor. Bir sürü

Yeğenlerim, amcalarım, halalarım, kuzenlerim, annem ve kız kardeşim orada yaşıyor. Ailem buradaki odam büyüklüğünde bir daireye doluyor. Noel, vaftizler, doğum günleri, Şükran Günü. Hiç görmediğiniz yemekler, içki ve şarkılar." Başını kaldırıyor ve anıların içinde kaybolmuş bir şekilde başını eğiyor. "Sağır edici. New York'taki gürültü... buradakine hiç benzemiyor. Seattle Manhattan'a en yakın yer."

"New York'u özlüyor musun?" Onu konuşturmak için söylüyorum.

"Tabii ki özlüyorum. Burada insanlar daha arkadaş canlısı ama yine de özlüyorum. Eve gideceğim."

"Ben için çalışarak iyi para kazanıyor olmalısın."

"Ne? Buranın sahibi olduğumu mu sanıyorsun? Sadece burada yaşıyorum. Port Hadlock'ta bir stüdyo dairem vardı, hayır, Port Townsend'de. O limanlardan birinde. Neden burada her şeye liman diyorlar? Oh, pekala. Önemli değil. Buranın sahibi Ben." Benim bardağımı ağzına kadar dolduruyor ve şişeyi kendi bardağına boşaltıyor. "Sakıncası var mı?" Boş şişeyi Ronnie'ye uzattı. "Barın arkasında. Bazı pahalı şeyler de var. Şarap. Brandy." *Brendi* deyince güldü. "Kim içer ki o saçmalığı. Değil mi?"

"Ben değil. Glen'le birlikteyim," diyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Çok komiksin. Gerçekten dedektif misin?" Yine geveliyor. "Hiç komik bir dedektif tanımadım. Pislikler. Hepsi."

Ronnie bana bir bakış attı, ben de başımı salladım. Boş şişeyi alıp içeri geri döndü. "Birkaç içki içtim, yoksa atıştırmalık bir şeyler bulurdum. Atıştırmalık ister misin?" Bir içki daha alıyor ve sesinin giderek yükseldiğini fark ediyorum.

"Sorun değil. Luci. Yani bu dairenin Ben'e ait olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Bu plastik saçmalığını kullanmak için gerekmiyor. Gerçek bardaklar içinde Manastır."

"Bunlar iyi."

Ronnie başka bir şişe viskiyle geri döndü. Bunun dibinde bir inç likör vardı.

"Buraya manastır mı dedin?" Ronnie sorar.

Luci şişeyi eline alıp gözlerini dikeyiyor, sonra da dairenin ve arazinin etrafında sallıyor. "Bütün bunlar. Bu harika bir şey. Her zaman yalnızım. Hiç kimsem yok. K o n u ş a c a k kimse yok. Arkadaşım yok. Ben benden hoşlanmıyor."

Arkadaşlar. Komşular onları sevmezmiş. Komşuların canı cehenneme. Arkadaşlar zaten burayı sevmiyor. Fazla süslü-püslü."

"Araba senin mi?" Ronnie soruyor.

"Araba bile değil. O arabayı seviyorum." Etrafına bakınır. "Anahtarlarım nerede?"

"Manastırdalar," diyorum ve sırtıyor.

"Prius'um vardı. Ama arabayı bana verdi. Prius'un onu utandırdığını söyledi. *Kusura bakma Bay Yüce ve Kudretli*. Her şey görünüşle ilgili."

Katılıyorum, ama her şey *onun görünüşüyle* ilgili. Ben, stüdyo dairede yaşayan ve Prius kullanan bir metres istemiyor. "Ondan ayrıldınız mı?" diye soruyorum. Bu yüzden mi üzgünsün?" Ve sarhoş.

"Piç evli." Göz kapakları sarkıyor, yüzü lastiğe dönüyor. "Çocuğum olacağı konusunda bana yalan söyledi. Ben buraya ait değilim. Hiç olmadım."

Buraya ait değilmişim gibi geldi. *Neffer yaptı*.

O kıkırdıyor ve ben gülümsüyorum. Luci'nin Ben'in kulübesinde seks oyuncaklarıyla oynadığını hayal etmekte zorlanıyorum. Herkesin kendine göre, sanırım, ama kırbaçlar ve zincirler... Sanmıyorum. İşkence ve tecavüze çok benziyor. Bu konuda her şeyi bilirim, insanlığınızı ve onurunuzu ne hale getirdiğini de. Marlana kocasının bu yönünü biliyor muydu? O da katıldı mı? Parker'ların evinde buna dair bir iz görmedim. Düşüncesi bile iğrenç. Bennie'nin küçük yüzünü görüyorum. Ben'e durması için bağırdığını duyuyorum. Viskiden bir yudum alıyorum. Boğazımı yakıyor ve Ben ile Luci'nin oyun odasındaki görüntülerini aklımdan çıkarıyor. Kırbaçlar ve zincirler. Kız öğrenci kıyafetleri. O odadaki hastalık. Bu soruları sormak istemiyorum ama şimdi muhtemelen en iyi zaman, hâlâ kızgın, incinmiş ve sarhoşken. Şişeyi ve bardağını alıp yere döküyorum. Böyle devam ederse onu acil servise götürmek zorunda kalacağız.

"Yeterince içtim. Ha?"

"Seni içeri almayacağım, o yüzden endişelenme. Sadece bizimle konuşmanı istiyoruz. Facebook paylaşımlarına baktık Luci."

Rüya gibi bir gülümseme gösteriyor ve gözlerini kapatıyor. "Plaj. Evet. Güzel zamanlar. Virginia Sahili. Benim plajım. Satın alacağını söylemişti. Benim için. Beni sevdiğini söyledi." Gülümsemesi kayboldu ve şimdi

Gözleri açık ve öfkesini, incinmişliğini, üzüntüsünü okuyabiliyorum. Gözyaşları köşelerinden sızıyor ve dudakları gerilerek titriyor.

"Ben hakkında bilgi sahibi olmamız gerekiyor. Ben'in oğlu dört yaşında ve astım hastası. Çocuğun ilacı yok. Karısı hamile."

Masaya bir yumruk vuruyor. "Piç kurusu. Onu öldüreceğim. Kafasını koparacağım! Taşaklarını koparacağım!" Gülüyor ve başını masaya koyuyor. Patlama geldiği gibi çabuk bitti. Sonra yüzünü kaldırdı ve dudaklarında tükürük vardı. "Piçin bir oğlu var."

"Adı Bennie." dedim.

Ağlıyor ve biz de onunla oturuyoruz. Ronnie içeri giriyor ve sert bir kahve yapıyor. Birazını Luci'ye döküyoruz ama tam onun tavşan deliğine düştüğünü düşündüğüm anda toparlanıp kendine geliyor. Ronnie ona birkaç kokteyl buz küpüyle soğutulmuş bir fincan kahve daha veriyor. Bunu bir dikişte içiyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Şimdi direk dansçısı tarafını görebiliyorum.

"Boşanacağını söyledi. Oğlundan hiç bahsetmedi." Bu da kulübede neden uyku tulumları dışında Marlena'ya ya da Bennie'ye ait hiçbir şey olmadığını açıklıyor. "Onu terk ettiğini söyledi."

Hâlâ Ben hakkında konuştuğumuzu varsayıyorum. Sarhoşken sıvı konuşmam ama ne demek istediğini anladım.

"Bir sürü para çaldığını söyledi."

"Ona inanmamak için bir nedenin yoktu." diyorum. Bu iyi bir yalan.

"Cehennem. Bana bir avukattan kağıtlar gösterdi. Onu geri istemiyordu. İstedikini alabileceğini söyledi. O sadece beni istiyor." Bana doğru eğildi ve sanki bana bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. "Çocuklardan bahsetti. Bizden. Çocuk sahibi olmaktan." Çirkin bir yüz ifadesi takındı ama ağlıyordu.

"Ne zamandır birlikteydiniz?"

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Beni yalnız bırak."

Luci bir fincan kahve daha içerken oturuyoruz. Konuşmuyor, sadece boşluğa bakıyor. Şüphesiz bunun için terk ettiği bir hayata bakıyor. Bu modern hapishaneye benim bile diyemiyor. Bedenini ve ruhunu sadece ıvır zıvır için satmıştır.

Luci derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Ben iyiyim. Sadece ailesi için üzgünüm. Tabii karısı kaçmadıysa."

Alkolle başa çıkabiliyor. İlk erkek arkadaşım Caleb, şu bayat espriyi yapardı. "İçkiyle nasıl başa çıkıyorsun?" Espri "Her seferinde bir içki." O zaman komik değildi. Şimdi de komik değil. Bu kızın bir sorunu var ve çözümü bir şişenin dibinde bulamayacak.

Ronnie soruyor, "Biraz daha konuşmak ister misin?"

Luci'nin gözleri birimizden diğerine bakarken o kadar da donuk değil. Ronnie cep telefonundan Bennie'nin bir fotoğrafını çıkarıyor. Luci'nin görebileceği şekilde tutuyor. "Bu Bennie. Muhtemelen korkudan ölüyordur. İlacına ihtiyacı var. Lütfen bize yardım edin."

Luci orada oturup Bennie'nin resmine uzun uzun bakıyor, sonra bir geçirme sesi çıkarıp ağzını kapatıyor. "Kusura bakmayın. Dışarıda olmak içeride olmaktan iyidir. Ne bilmek istiyorsunuz?" Sesi sarhoş gibi gelmiyor. Daha önce ayıkken içen insanlar duymuştum ama hiç görmemiştim.

"Ben'le ne zaman görüşmeye başladınız?" diye soruyorum.

"Sanırım işe alındığım gün diyebiliriz. İki yıl önce. Beni neden işe aldığını hiç anlamamıştım. Daha önce sadece yarı zamanlı stajyer avukatlık yapmıştım. Ben LinkedIn'de bir iş ilanı vermişti ve ben de bir başvuru gönderdim. Hemen cevap verdi ve bir fotoğraf istedi. Aynı gün Seattle'a taşınıp taşınmayacağımı sordu. Tabii ki isterim. Hem aldığım maaşın dört katıydı hem de şirketteki o inekler tarafından sürekli aşağılanmak zorunda kalmayacaktım."

Şimdi sadece Ben için çalışıyorsun. Ama daha fazla para için. Merdivenleri tırmanıyorsun. Hasta.

"Buraya geldiğimde Ben bana seyahat etmediğimiz zamanlarda evden çalışabileceğimi söyledi. Beni kendine bağlamıştı. Önce restoranlarda tanıştık, sonra güzel otellerde. Tamamen işti. Komik bir şey yapmaya çalışmadı. Gerçek bir centilmen olduğunu düşündüm. Büyüleyiciydi. İyi bir adam."

"Ama bu değişti." diyorum.

"Vay be, değişti. Yani, çekici ve zengin biri. Ve alyans takmıyordu. Bana kendimi prenses gibi hissettirdi. Mücevherler. Şirket jetiyle iş gezileri. Benim önerimle aynı odayı paylaşmaya başladık. Şansıma inanamıyordum. Başarılı ve bekâr, yakışıklı bir adam. Anlıyor musun?"

Luci artık o kadar konuşkan görünmüyor ve Ronnie'nin açtığı pencerenin yavaş yavaş kapandığını biliyorum. Ama sonra Ronnie soruyor: "Hâlâ bu seyahatlere ya da otellere ait herhangi bir kâğıt, e-posta ya da makbuz var mı? Ben olsaydım bazı hatıraları saklardım. Ama sanırım sen saklamamışsın."

"Şaka mı yapıyorsun? Bir keresinde Edinburgh, İskoçya'ya gitmiştik. Yeni yıl için. Caledonian'da kaldık ve gerçek bir Highland balosuna katıldık. Bana bir İskoç kıyafeti almıştı. Görmek ister misin?"

Ronnie, "Sonra. Hiç şüphelerin oldu mu? Bu konuda sizi rahatsız eden bir şey var mı?"

"Şey..." Ellerine bakıyor ve pahalı görünen birkaç yüzük görüyorum. Baktığımı görüyor ve ellerini uzatarak bize dört karatlık bir elmas yüzük gösteriyor. "Bu New York'taki Tiffany'den geldi." Ayılmaya başlıyor. Biraz daha viski doldurma isteğime direniyorum. "Ben ona ait olduğum sürece yüzüklerin de bana ait olduğunu söyledi. Şimdi söyleyince kulağa bayat geliyor. Ne kadar aptalmışım. Ama beni rahatsız eden bir şey olup olmadığını sormuştun. Belki de her şey. Sadece doğru gelmedi. Ben New York'un küçük bir yerinden gelen basit bir kızım. Hep beyaz atlı prens tarafından ayaklarımın yerden kesilmesini isterdim. Sonunda olduğumda, o bir kurbağaya dönüştü. Eski hayatımı özledim. Arkadaşlarımı. İstedğim yere, istediğim zaman gitmeyi, istediğim şeyi giymeyi. Onun hiç arkadaşı yoktu. Ya da beni kimseyle tanıştırmadı. Beni ülkenin dört bir yanına ve denizaşırı ülkelere iş seyahatlerine götürüp hiç iş yapmamış gibi görünmesinin garip olduğunu düşündüm. Ailesini sordum. Beni gerçekten sevseydi tanıştırmak isterdi diye düşündüm. Onun yerine bana bağırdı. Bir daha asla onları sorma dedi. Annesi ve babasının metresiyle tanışmaktan hoşlanmayacağını düşündüm. Eğer tek ben isem. Başkaları da var mı?"

"Bilmiyorum." dedim. *Muhtemelen.*

"Bazı cinsel sorunları var."

Vay be, varmış. "Neymiş onlar?" diye soruyorum.

"Esarete ve rol yapmaya meraklı. Anlarsın ya? Kulübesinde esaret eşyaları var. Bir oda dolusu şey. Ve bunları kaydetmeyi seviyor. O kayıtları yok etmek için geri almak istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Denerim," dedim. Herhangi bir kayıt ekipmanı görmedim.

"Yatak odasındaki seks eşyalarının bulunduğu dolabın rafında bir film kamerası vardı."

Aradığımda orada değildi -gayrimeşru bir şekilde- onu homurdanırken ve güvenli kelimelerle bağırırken izlemek istediğimden değil, ama belki videoda başka korkunç suçları itiraf etmiştir.

"Orada başka ne vardı?" diye sordum.

"Hemşire ve liseli kız gibi giyinmemden hoşlanıyordu. Kırbaçları vardı. Kırbaçlanmaktan hoşlanırdı. Bana hiç zarar vermedi, ben de ona zarar vermemeye çalıştım ama şimdi keşke verseydim diyorum. Korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın."

Evet, öyle. Ben de, "Hayır, düşünmüyorum. Sen aşıktın. Aşk insana komik şeyler yaptırır." *İlkokul kıyafeti giyerken zincirlenip kırbaçlanmak gibi. İğrenç.* "Ben'i en son ne zaman gördün?"

OTUZ

"Şimdi nereye, Megan?"

"Ben'in kulübesine."

Ronnie telefonunda motorlu taşıt kayıtlarını araştırıyor. "Araç kayıtlarında diğer kamyonu bulamadığıma inanamıyorum."

Bu ikimiz için de geçerli. "Sorun değil. Artık biliyoruz."

Luci akıllı başında konuştuğunda, Ben'in ziyaretini bir saatten az bir süreyle kaçırdığımızı söyledi. Luci'ye göre Chevy marka bir kamyonete gelmişti ama kulübesine yürüme mesafesindeki bir garajda iki kamyonete daha, bir Chevy ve bir Ford'a daha erişimi vardı. Ormanı aramamıştık.

Ben onun kalması için bir daire satın almış ama kulübede buluşmuşlar. Ondan önce otellerdeydiler. Ben'in kulübede yaşadığını sanıyordu. Bugünkü kısa ziyaret sırasında onunla konuştuğumuzda onu kendisine karşı kışkırtmaya çalışacağımız konusunda uyarmıştı. Onu sevdiğini ve onunla birlikte olmak istediğini söyledi. Boşanma davası açmadığını ama bunun Marlana'yı bulamadığı için olduğunu itiraf etti. Polis onunla iletişime geçene kadar karısının kayıp olduğunu bilmiyordu.

Bu da diğer birçok yalandan biriydi.

Luci'ye geldiğimizde bir avukat istemesini çünkü karısının kaybolmasıyla ilgili olarak ondan şüpheleneceğimizi söyledi. Ben doğrudan ortaya çıktı ve sevgilisi olarak onun da Marlana'dan kurtulmak için en az kendisi kadar sebebi olduğunu söyledi. Bennie'den bahsetmedi. Eğer bizimle konuşmazsa onu Washington Eyaletinden çıkaracağına ve istediği her yere götüreceğine söz verdi. Ayrıca birlikte yaşamaları için bir ev alacağını söyledi. Kız kandırılmamıştı ve aralarındaki ilişkinin bittiğini biliyordu.

Bir yalancı ve hilekarla asla yaşamayacaktı. Onunla kalabilecek biri olup olmadığını sordum. Umarım kendini öldürmeden önce içkiyi saklamak için. Kimse yoktu. Komşulardan hiçbiriyle konuşmamıştı ve bunun nedenini anlayabiliyordum.

Ronnie'ye, "Ayrılmadan önce Ben'in başının belada olup olmadığını sordu. Sanırım bize anlattığı her şeyi inkar edecek. Hâlâ ona aşık."

Ronnie başını salladı. "Parker Industries adına kayıtlı yüzlerce araç var. Telefonunun yerini tespit ettim ve hâlâ kulübede. Belki de birkaç telefonu vardır ve onları değiştiriyordur."

Çok geç kaldık. Tavşan gibi kaçtı. Şu anda özel jetine biniyor olabilir. Ama Marlana ve Bennie hâlâ dışarıda bir yerdeler ve nerede olduklarını bilen tek kişi Ben. İçgüdülerim bana onların kereste fabrikasında tutulduklarını ve görüşmeye zamanında gelmediğinde uyumadığını söylüyor. Onları uyku ilaçlarıyla baygın tutuyor ve hareket ettiriyordu. Sevdiğinizi iddia ettiğiniz dört yaşındaki bir çocuğa bunu yaptığınızı hayal bile edemiyorum. O bir psikopat. Çok zengin bir psikopat. Onları götürmesi için birini tutabilir. Şimdiye kadar herhangi bir yerde olabilirler. Ama Ben'in onların kontrolünü bırakmak isteyeceğini sanmıyorum. Onları yakınında isteyecektir. Onlar ona ait. O çok kararlı bir sapık. Ronnie konuşuyordu ve ben tekrar araya girdim. "Ne?"

"Dedim ki, eğer onu kulübesinde bulursak, sonra ne olacak?"

"Yalan makinesine sokarız ve karakola götürürüz." "Şerif Gray tutuklama için yeterli delilimiz olduğunu düşünmüyor."

"Onu tutuklamayacağız. Ama bizimle geliyor. Buna soruşturma gözaltısı deniyor. Bir suç işlediğinden şüpheleniyoruz. Luci'ye bizimle konuşmamasını söyleyerek soruşturmayı engelliyor. Biz araştırırken onu birkaç saat gözaltında tutabiliriz."

"Megan, nasıl hissettiğini biliyorum. Ben de onları bulmak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama babası nüfuzlu olmanın ötesinde. Bizi ezip geçebilir. Onu bizimle konuşmaya bile ikna edemiyoruz."

"Bunu biliyorum. Ama bizim işimiz Ben'in umurumuzda olmadığını düşünmesini sağlamak." Benim umurumda değil. Ronnie'nin de umurunda olduğunu sanmıyorum. Mantığın sesi oluyor. O lezzetli havuç, ben de sopa oluyorum.

"İtiraf etmesini mi bekliyorsun? Bizi onlara götürmesini mi?"

Açıkçası beklemiyorum ama denemek zorundayım. "Göreceğiz bakalım. Her halükarda, konuşmaya devam ederse, bize daha fazla soru verir. Yalan söylemek doğruyu söylemekten daha zordur." Bunu çok iyi biliyorum. Oraya gitmiştim.

OTUZ BİR

Ben'in kamyoneti kulübede. Dışarı çıktık ve kaputu hissettim. Soğuk. Kapısı cevap vermiyor. Ronnie cep telefonunu deniyor ve telesekreter çıkıyor. Kapıyı daha yüksek sesle ve uzun süre çaldım. Genelde işe yarar. Neden bilmiyorum ama işe yarıyor. Hiçbir şey yok. Kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Tek duyduğum körfezin üzerinde çığlık atan martılar. Ev boş gibi ama Ronnie arkada kalırken ben ön tarafa doğru yürüyorum. Panjurlar kapalı. Ön kapıyı deniyorum. Kilitli. Yüksek sesle ve uzun uzun çaldım ve sonra "Şerif Departmanı" diye bağırdım. Hiçbir şey yok. Kilidi tekrar açma fikriyle oynuyorum. Ronnie'ye her zaman ön kapıyı açık bulduğumu söyleyebilirdim. Ama söylemem. Ben gibi bir dangalak bile bu numarayı ikinci kez yutmazdı ve bu kez arkasında kanıt bıraktığından şüpheliyim.

Ronnie sessizce arkamdan geldi ve bana bir başlangıç verdi. "Google Earth beş yüz metre ileride bir tür yapı gösteriyor" dedi. Kulübenin doğusundaki sık ağaçlık alanı işaret ediyor.

Şimdi keşke bağırmasaydım diyorum. Eğer oradaysa ona sürpriz yapmak isterdim. Çalılıkların ve çam iğnelerinden oluşan kalın halıların arasından yürüyoruz. Neredeyse kumsalda yürüyormuşuz gibi.

"Luci yakınlarda birkaç kamyonu olduğunu söyledi."

Google'da yazıyorsa doğru olmalı. Devrilmiş ağaç dallarının üzerinden geçiyoruz ve ona şunu hatırlatıyorum: "Bazen bu resimler eski oluyor. Her şey değişir."

Bunu söyler söylemez tamamen gözden kaçırdığımız bir patıkaya rastladık. Bu yol bir açıklığa ve Shaker çatılı ahşap bir yapıya çıkıyor. Çiftlik ekipmanlarını ya da birkaç aracı barındıracak kadar büyük bir ahır andırıyor. Topraktaki derin lastik izleri endüstriyel garaj tipi kapıdan uzaklaşıyor. Kapı sağlam görünüyor ve sadece uzaktan kumanda ile kontrol ediliyor gibi. Binanın etrafında dolaşırken pencere bulamıyorum ama başka bir giriş/çıkış var: çift genişlikte asma ahır kapıları. Toprak bir patika, kulübenin çakıl girişine doğru kıvrılıyor. Kapılar ağır bir zincir ve benim küçük cıvata kesicilerimin başa çıkamayacağı biyometrik bir asma kilitle sabitlenmiş. Kapılar makaralar ve raylar üzerinde. Sağlam görünüyor ve yumuşak toprakta taze lastik izleri var. Herhangi bir kamera ya da başka bir güvenlik cihazı görmüyorum. Ben'in parmaklarından biri ya da uzaktan kumanda olmadan girilemez görünüyor. Onu bir daha gördüğümüzde bir tane alırız.

Ronnie, "Sence içeri bakmak için izin alabilir miyiz?" diye sordu.

"Neden arabaya dönüp bir tane aramıyorsun? Sanırım

Torpedo gözünde boş bir arama emri var. Yargıç adına imzalayacağım." Mutlu görünmüyordu, ben de dedim ki, "Dinle, Marlana ve Bennie içeride olabilir. Bize buradan hiç bahsetmedi. Ateşi ben alacağım. Arabaya geri dönüp bana bunu yapmamamı söylediğini söyleyebilirsin."

"Neden bana nasıl yapılacağını göstermiyorsun? Bir ara kendimi evin dışında kilitleyebilirim."

İyi kız. Ya da belki kötü kız. Ona kötü şeyler öğretiyorum. Kendimi kötü hissetmeliyim ya da utanmalıyım ama gerçek bir partnerim olması hoşuma gidiyor.

Ronnie, "Belki de önce birinin dikkatini çekmeyi denemeliyiz," diyor ve kulübede yaptığının aynısını bağırarak dönen kapıya yumrukla vuruyor. Bana baktı ve "Sanırım birinin seslendiğini duydum." dedi.

Bir canavar yarattım. "Bu kilidi açamam ama her şeyin bir zayıf noktası vardır." Çömelip parmaklarımı bir kapının kenarının altına koydum ve kaldırmaya başladım. Kapı ağırdı. "Sana öğretmemi istedin, o yüzden bunu kaldırmama yardım et." İkimiz de kaldırdık ve alt silindirlerin raydan çıkmasıyla ödüllendirildik. Çürümüş bir şeyin kokusu bizi ele geçiriyor. Bunu görmezden gelmeye çalışıyoruz ve kapının altından sürünerek geçebilecek kadar alt kısmı dışarı çekiyoruz. Eğer bir alarm ya da siren sesi duyarsam Ronnie'nin içeriden birinin seslenmesi fikrini kullanacağız.

Yukarı çıkıyoruz ve kapının yanında bir ışık düğmesi buluyorum. Sıra sıra dizilmiş güçlü LED ışıklar kasveti dağıtıyor ama koku için hiçbir şey yapmıyor. Ronnie iki eliyle ağzını ve burnunu kapatıyor. Pis koku gözlerimi yaşartıyor. Kolumu burnumun ve ağzımın üzerine koyup boğuk bir sesle "Marlena" diye bağıyorum. Gerçekten bir şey duymayı umarak ve aynı zamanda duyamazsam bunun ne anlama geleceğinden korkarak tekrar sesleniyorum.

"Yalnız arayacağım, Ronnie. İkimizin de burada kusmasının bir anlamı yok."

"Suç mahalli olma ihtimaline karşı," diyor.

"Doğru." Hayır, sadece kusmak için dışarı fırladığımda ona takılıp düşmek istemiyorum.

"Ben kalacağım." Gözlerindeki yaşları siliyor ve çürümeye alışmaya çalışıyor.

"Gömleğini kullan," diyorum ona. "Havada ne tür pisliklerin uçtuğunu bilemezsin."

Gömleğini ağzının ve burnunun üzerine çekiyor. İçerisi tipik bir ahır gibi. Samanlık, saman ve toprak zemin, duvarların etrafına monte edilmiş aletler. Bir Kubota bahçe traktörü, çamurla kaplı bir Gator ATV ve bir Ford F-450 çift çeker kamyon var, Ben'i kullanırken gördüğümüzle aynı model ama bu gece mavisi ve birkaç yıl daha eski. Diğer Chevy kamyonetin park edilebileceği bir yer var.

Ronnie kamyonun plakasını kontrol ederken ben de içeride hızlıca bir tur atıyorum. Tuzak kapısı, sürüklenme izi ya da kan izi yok. Çatı katında erişim için çelik basamaklı bir merdiven var. Kaslı bir Ben için iki cesedi yukarı taşımak zor olmasa gerek. Tırmanıyorum ve her basamakta çürüme kokusu artıyor. Gözlerim sulanmaya başlıyor, kısmen pis koku yüzünden, kısmen de bulabileceğim şey yüzünden kalbim hasta olduğu için.

"Ne buldun?"

"Düştüğümü görürsen, onları bulduğumu anlarsın."

En üst basamağı tutarak duraklıyorum ve görebileceğim kadar yükseğe çıkmadan önce pipeti kenardan itiyorum. Duyduğum tek ses dışarıda esen rüzgâr ve adrenalın pompalayan kalbimin sesi

damarlarımda dolaşıyor. Çatı katına çıkmadan önce nefesimi tutuyorum.

OTUZ İKİ

Şerif Gray gıcırdayan koltuğuna oturur, alt çekmecelerden birini iterek kapatır ve haki gömleğinin önündeki pudra şekerini fırçalar. Ofisine yalnız gelmiş, iki kız kardeş arasındaki sürekli konuşmalardan kulaklarını dinlendirmek istemiştir. Çantasındaki çikolata dolgulu kruvasanları düşünürken Helen kapıyı çalmadan kafasını içeri uzatınca sığıyor.

"Ne olduğunu sanıyorsun?"

"Helen, eminim bir şey bulsalardı ararlardı.

Ne yaptıklarını ve bizim ne kadar endişeli olduğumuzu biliyorlar."

"Ben *endişeliyim*. Ben buradayım, peki kocası hangi cehennemde? Neden burada değil?" Ben'i kastediyor ama bunu Adlandırılmaması Gereken Kişi gibi söylüyor. "İlk öğrenen o olmak isterdi herhalde."

Ellen içeri girer ve iki kadın da yerlerine oturur.

Artık kaçış yok. Çekmeceye son bir kez bakar ve iç geçirir. "Bunu tartışmayacaktım Helen, çünkü damadının yanlış bir şey yaptığını düşünmeni istemiyorum."

"Bana neyi anlatacaksın? Sabırlı davrandım. Öyle değil mi, Ellen? Ona sabırlı olduğumu söyle, Tanrı aşkına."

Ellen rahatsız görünüyor ve "Marlena ve Bennie'nin yirmi dört saattir kayıp olduğunu düşünürsek, iyi dayanıyor Tony," diyor.

"İşte," diyor Helen. "Şimdi bana söylemediğin şeyi söyle. Ve bunu ballandıra ballandıra anlatma. Eğer bana karşı dürüst olmazsan bunu anlarım ve sen de bunu biliyorsun. Bunu her zaman söyleyebilirim."

Tony arkasına yaslanır ve sallanır. Bu gergin bir alışkanlık. Sandalye bunun onu sakinleştirmek için olduğunu bilmiyor ve her hareketinde çığlık atıyor.

"Ben'in davranışlarının tipik olmadığına katılıyorum ama bunun pek çok nedeni olabilir. Zor bir dönemden geçiyorlar ve o da utanıyor olabilir."

Helen bu yorumu bir homurtuyla geçiştirdi. "Ona kızgın olabilir ama Bennie'yi seviyor. Bennie'yi bulmaya neden yardım etmesin ki? Bu suçluluktur, utanç değil."

"Suçluluk olabilir ama bu onun yanlış bir şey yaptığı anlamına gelmez. Cezai olarak yani."

"Yani kaybolmalarının suç teşkil eden bir yönü olduğunu kabul ediyorsunuz. Sana ne düşündüğümü söyleyeyim."

Ellen kocasına acıyan bir bakış atar ve ağzından şu sözcük çıkar
Özür dilerim.

"Sanırım kadın boşanmak istiyor ve adam boşanmasına izin vermiyor. Bir koca olarak başarısız olduğunu kabul edemeyecek kadar gururlu. Ya da belki nafaka ödemek istemiyordur. Bu yüzden başka cinayetler de işlendi ve bunu biliyorsunuz." Bu sözleri söylemek, olasılığın gün ışığına çıkmasına izin vermek, bir gözyaşı selini başlatır.

"Helen, dedektiflerin zamanı olana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz-"
Cesetleri bulun demekle yetiniyor.

Helen'in yüzü kızarır ve öfkesi artar. Ayağa kalkar ve ofisi terk eder. Tony ve Ellen derin bir nefes alırlar.

"Patlayacak," diyor Tony.

"Çoğu insan senin ne yaptığın, nelere katlandığın, eve nasıl bir kalp ağrısıyla döndüğün hakkında hiçbir fikre sahip değil. Onun için burada olduğun için seni seviyorum. Benim için de. Onları bulacaksın. Bulacağını biliyorum."

Tony'nin gözleri buğulanır ve gözlerini kırptırır. Onları bulacaktır ama belki canlı bulamayacaktır. "Teşekkür ederim. Bunun ikiniz için de kolay olmadığını biliyorum ve elimden geldiğince açık sözlü olacağıma söz veriyorum."

"Bazı şeyleri söyleyemezsin. Bize bile. Anlamasını sağlayacağım."

Ellen ayrılır ve kapıyı arkasından kapatır. Ellen'in yumuşak sesi, kız kardeşinin ısrarlı sesi tarafından bastırılır. Sonra ortalık sessizleşir. Ellen'in ona doğum gününde hediye ettiği ve arada bir nefes almasını hatırlatması için ofisinin duvarına asması için ısrar ettiği Kedi Felix saatinin tik taklarını duyabiliyor. O nefesi şimdi alıyor. İşe yaramıyor. Sorun ne diye bakmak için ayağa kalkıyor. Ortalık sessizken bir şeylerin ters gittiğini düşünmesi çılgın işinin bir kanıtıdır.

Tam Helen içeri girerken kapıyı açar. Bir an yüz yüze dururlar ve Helen şöyle der: "Özür dilerim. Yaptığın her şey için gerçekten minnettarım. Neredeyse aklımı kaçıracaktım. O benim tek çocuğum ve o da benim tek torunum."

"Ben de senin kadar endişeliyim Helen ve ben de üzgünüm. Biz bir aileyiz." Söylediklerinde ciddiydi. Asabi ve yargılayıcı tavrı nedeniyle ona her zaman Helen yerine "Hellion" derdi. Ama şimdi birbirlerine karşı hissettiklerinden daha büyük bir şeyi paylaşıyorlar. Dedektifleriyle birlikte dışarıda olmak, arama yapmak, insanlarla konuşmak, yapılması gerekeni yapmak için her şeyini verebilir. Megan'ın yöntemlerinin her zaman uygun olmadığını biliyor ama her zaman sonuç alıyor. Megan cehenneme giderse şeytan için üzülür.

"İsterseniz onları arayabilirim ama telefonun çalması için kötü bir zaman olabilir."

OTUZ ÜÇ

Ronnie benim şaşkınlık ve tiksinti dolu haykırışımı yanılslıkla başka bir şey sanıp yukarı tırmandı. Şimdi ikimiz de cehennemden gelen yanık kahve gibi kokuyoruz. Çatı katından aşağı indik ve Tony'yi arayıp ne bulduğumuzu söylediğimde bacaklarım rahatlamaktan titriyordu.

"Ölü kokarcalardan oluşan bir aile mi?" dedi.

Ben'in bu kokuya nasıl dayandığını merak ediyorum. "Evet. Ben'in başka bir kamyonet aldığını düşünüyoruz. Onunki hâlâ kulübede. Bizim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne olursa."

"Yargıç arkadaşını ara ve bize ahır, kulübe ve bulabilirsek diğer kamyon için arama emri çıkarttır. Ronnie sana ayrıntıları gönderecek."

Tony soruyor, "Sanırım ahırın dışından çürüme kokusunu aldığınızda, her kimse onun sağlığını kontrol etmek için ahıra girdiniz? Olay böyle oldu, değil mi Megan?"

"Evet, öyle" diyorum. Bu da bize yasalara göre arama izni olmadan girmemiz için acil durumlar sağlıyor. *İyi düşündün Tony.*

"Arama Kurtarma ekibinden bazılarını sana gönderiyorum. Ve bunu Mindy'ye ileticeğim. Arama iznini o getirecek. Bana ihtiyacın var mı?"

"Eğer ortaya çıkmak istiyorsan benim için sorun değil, ama orada çok iyi şeyler yapıyorsun." Ayrıca, Ben'in ya da ateşli bir avukatın Tony'nin kişisel bağlantıları sayesinde kanıt yerleştirdiğini iddia etmesini istemiyorum.

ya da Ben'in sivil haklarını ihlal etmek. Mahkemede mesele gerçekler değildir. En inandırıcı yalanları kimin söylediğiyle ilgilidir.

Ona Lucia Simmons ile konuşmamızı anlattım. "Ben, biz onunla konuşup yalan söylemesini ya da avukat tutmasını söylemeden önce gitmişti. Bize onun bencil, kontrolcü bir pislik ve yalancı olduğunu doğrulamak dışında pek bir şey söylemedi. Haberlerde kayıp oldukları bildirilene kadar ona bir oğlu olduğunu hiç söylememiş. Marlana'dan boşanacağını düşünmüş. Ona eğer bize yalan söylerse onu alıp götürüleceğine ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarına söz vermiş."

Tony soruyor, "Karısının ve oğlunun kayıp olmasını nasıl açıkladı? Neden yalan söylemesini istediğini merak etmiş olmalı."

"Boşanmak için Marlana'yı görmeye gideceğini ama polisin onu aradığını söyledi" diyorum. Tony sustu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Yalan üstüne yalan söylüyor. Her neyse, Luci'ye avukatından gelen boşanma belgelerini gösterdi. Onları imzalatmak için Marlana'yı bulmaya çalıştığını söyledi. Luci ana damarı bulduğunu düşündü. Ona pahalı mücevherler veriyormuş, bu yüzden onunla evleneceğini düşünmüş. Şimdi onun bir piç olduğunu biliyor ve geldiği yere, New York'a geri dönecek, ama biz bu işi çözene kadar bir süre şehirde kalmasını söyledim."

"Sence burada kalır mı?"

"Şu anda oldukça sarhoş ve bir süre daha bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Tony sordu. Bu adam için çalışmayı seviyorum.

"Şimdilik bu kadar. Eve gidip üstümüzü değiştirmeliyiz" -ve bu kıyafetleri yakmalıyız- "ve sonra Cyrus Parker'ı görmeye gideceğiz."

Şimdi nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Emin misin, Megan?"

"Evet. Ve Ben Parker için bir bülten yayınlayacağız. Kaçmış olabilir. Babasıyla konuşup oğlunu getirmek için yardımını almak istiyorum." Ve Ben'in ulaşım aracını yere indirdi.

"Bu kadar mı?"

"Evet: Ailenin sahibi olduğu kereste fabrikası için arama emri çıkartmamız gerekecek."

Tony, "Ben çaresiz gibi görünüyor. Yalan makinesi için gelmeyecek olması çok mu kötü?"

"Oh, gelecek. Gerekirse fermuarlı bir çantayla." Bunu yüksek sesle söylediğimin farkında değilim.

"Nazik ol, Megan."

"Her zaman. Bunu biliyorsun." Kıkırdadığını ve bağlantıyı kestiğini duyuyorum. Ronnie'ye, "Bu kokuyu ne saçımdan ne de burnumdan asla çıkaramayacağım. Yanımda değiştirecek kıyafetim yok, bu yüzden evime uğramam gerekecek."

Ronnie, "Belki sana uyacak birkaç kıyafet bulabilirim," diyor.

"Teşekkür ederim ama hayır. Seni eve bırakıp alacağım." Benden iki santim daha uzun, beli daha ince ve tüm kıyafetlerinin isimleri var. Ayrıca, başkasının evinde asla çıplak kalmamayı bir kural haline getirdim. Tabii benim fikrim değilse.

Otuz dakika sonra temizlenmiş ve Ronnie'nin evine dönmüştüm. Kızıl saçları parlıyor ve güzellik salonundan yeni çıkmış gibi şekillendirilmiş. Benimki hâlâ nemli ve bir kulağıma su kaçmış, çıkaramıyorum. Biri bana oraya biraz alkol koymamı ve suyu çekeceğini söyledi. İyi bir viski israfı.

"Ben'in rehberinde Cyrus Parker için farklı bir telefon numarası buldum. Bu onun kişisel güvenliği içinmiş ve ben bunu denememiştim," diyor Ronnie. "Önceden aradım ve onunla görüşmemizi ayarladım. Umarım sakıncası yoktur."

Ettim ama olan oldu. "Teşekkürler. Bizi ne zaman göreceksin?"

"Güvenlik şefi hemen şimdi dedi ve Marlana'nın ve Bennie iyiydi."

"Yani kayıp olduklarını biliyor. Bu, o kısmı daha kolay hale getiriyor." Üzerimde daha önce giydiğim kıyafetin aynısı vardı. Eskisini bir çöp torbasına koydum ve koli bandıyla kapattım. Şu an giydiğim kıyafetin de çöpe atılması gerekmiyor. Çantayı ön basamağa koydum. Belki biri çalar ve bir sürprizle karşılaşır.

Ronnie diyor ki, "Cyrus hakkında biraz araştırma yaptım. Cyrus'un acımasız ve öfkeli olduğu söyleniyor."

"Yani." Ben de sinirliyimdir. Biyolojik babama sor. O biyo-ölü.

"Sadece seni uyarıyorum, Megan."

Şimdi keşke duş almasaydım diyorum. Acaba bu onun hoşuna gider miydi? "Tony'ye iyi davranacağımı söyledim. İstersen konuşmayı senin yapmana izin veririm."

Yüzü kızardı. "Hayır. Sen kıdemli dedektifsin."

Çok doğru. "Kulaktan kulağa oynayalım." *Senden hoşlanabilir. Bir ile yüz yaş arasındakiki çoğu erkek öyle görünür.*

* * *

Cyrus Parker, kodaman, zalim işadamı, milyarder, kendi konumundaki biri için uygun bir yerde yaşıyor. Kendi adasında. Personelinden biri tarafından alınıp adaya götürülmeden önce birkaç dakika özel iskelesinde bekliyoruz. Adanın kıyısında, üzerinde "HIRVATİSTAN" yazan bir ağaç var mı diye bakıyorum. Kıyı, 1590'daki Roanoke Kolonisi gibi ıssız; kimse kıpırdamıyor, bir fare bile yok. Ben'e göre, yaşayan diğer tüm ruhlar satın alınmış ve taşınmış. Gizemli bir şekilde götürülmemişler.

Kısa tekne yolculuğunda feribotçumuzla -daha doğrusu feribotçumuzla- sohbet etmeye başladım. Adını sormak zorunda kaldım. Sissy. Soyadı yok. Eskiden Prince olarak bilinen sanatçı gibi. Ronnie ve benden daha uzun boylu, atletik yapılı, açık tenli, kısa bakırımsı kıvılcı saçları ve yırtıcı bir hayvanınki gibi yeşil gözleri var. "Erkek elleri" olduğunu fark ettim: kalın parmaklar, kalın tırnaklar, güçlü. Tokalaşmadığımıza sevindim. O bir hanım evladı değil.

Cyrus Parker'ın güvenlik şefi, ki bu koruma için güzel bir kelime, aynı zamanda ziyaretçilerini getirip götürüyor. Ronnie elbette onu araştırdı ve Sissy'nin çeşitli dövüş sanatlarında siyah kuşağı olduğunu ve MMA turnuvalarında yarıştığını öğrendi. Bir gözünün üstündeki ve yüzünün yan tarafındaki yara izleri bunu kanıtlıyor. Tabii yanağından çenesine doğru inen uzun beyaz yara izi de görünüşünü beğenmeyen bir bıçak izi gibi duruyor.

"Burada yaşamayı nasıl buluyorsun?" diye sordum.

"Harika. Adada yaşıyorum. Kendi dojo'm var. Cyrus çok cömert davrandı."

"Antrenman yapıyor mu?" Şaka olsun diye sordum ama gülümsemedi. Uh-oh. "Üzgünüm, Sissy. Az önce ölü bir kokarca ailesiyle dört raunt yaptım ve kokuyu temizlemeye çalışmaktan bir kulağıma su kaçtı." Bunun benim aptalca sözlerimle ne ilgisi var bilmiyorum ama sırtıyor.

"Dövüşmekten bir kulağım duymuyor. Ama sorun değil. Dur, düzeltelim."

Başımı tutup yana çeviriyor ve yavaşça döndürüyor. Genelde kimsenin bana dokunmasına izin vermem ama onun siyah kuşağı var, bu yüzden bir istisna yapıyorum. Su bitiyor ve tekrar duyabiliyorum.

"Bende Ménière sendromu var. İlaçlar yardımcı oluyor ama az önce yaptığım şey genellikle ilaçlardan daha çok yardımcı oluyor. Boksör müsün?"

Ben daha çok Glock kullanan bir kızım. "Hayır. Akademide biraz eğitim aldım."

"İşiniz tehlikeli olabilir. Sen de yapmalısın. İyi olursun."

"Hareketlerimle insanları korkutmak istemiyorum," diyorum ve o da kıkırdıyor. Çok çekiciyim. Umarım adadan ayrılmadan önce onunla dövüşmek zorunda kalmam.

Önümüzde, ağaçların üzerinden görünen bir kalenin taş kulelerine benzeyen bir şey görüyorum. İskeleye yanaşıyor ve bağlıyor. İniyoruz ve soruyor, "Aç mısın?"

"Sen de mi şefsin?"

"Umarım değildir. Suyu yakarım. Hayır, Cyrus yemeklerini sever. Üç yıldızlı restoranları kısıktırarak bir mutfak ekibi var, ama o da oldukça iyi bir aşçı. Eğer isterseniz yapabilirler."

"Yemek yersek Bay Parker da bize katılacak mı?" Ronnie soruyor. Güzel bir geçiş.

"Eğer istersen. Şu anda dışarıda ve kısa süre sonra dönecek. Seni rahat ettirmemi söyledi. Ona telsizle ulaşmış olduğunuzu haber vereceğim."

"Takip' mi?" *Kimi takip etmek? Neredeyim ben?*

Gülümsüyor. "Avlanıyorum. Adada geyikler var. Ayılar da. Cyrus kimsenin onları vurmasına izin vermiyor ama onları bulup izlemekten hoşlanıyor."

Neredeyse oğlunun deri maskeler ve bir ortak tarafından dövülmeyi gerektiren başka uğraşları olduğunu söyleyecektim. Bilmiyorum, çünkü zaten aptalca bir yorum yaptım.

OTUZ DÖRT

Sissy bize malikânenin alt katını gezdirdikten sonra ahşap bir masa ve sandalyelerin bulunduğu küçük bir mutfağa götürüyor. Masanın üzerinde kırmızı-beyaz kareli plastik bir masa örtüsü ve üç kişilik yer takımı var. Evin geldiğimiz kısmı abartılıydı. Bu oda rahat, faydacı ve sade ve ben bunu daha çok seviyorum. Ağır ayak sesleri duyuyorum ve kalenin lorduyla karşılaşyoruz.

Cyrus Parker 1.80 boylarında. Ellili yaşlarının sonunda sağlam bir adam ama saçları bembeyaz ve oğlununkinin aksine çok fazla. Kahverengi deri açık yelek, uzun kollu beyaz gömlek, bej kanvas pantolon ve kovboy çizmeleri giyiyor. Bana televizyondaki eski kovboy filmlerinden birindeki bir aktörü hatırlatıyor.

Cyrus hoş bir sürpriz oldu. Bizi karşılıyor, ellerimizi sıcak ve dostane bir şekilde tutuyor ve bırakmadan önce gözlerimizin içine bakıyor. Büyükbabanız, babanız ve en iyi arkadaşınız bir arada. Ama ben onun iyi tarafını görüyorum. Acımasız, egoist bir toprak baronu olarak tanınıyor.

Oturmamızı işaret ediyor ve dolaplara gidiyor. "Hepsi bu kadar, Sissy." Kadın odadan geri çekiliyor ve adam kutuları ve demir tavaları çıkarmaya başlıyor. "Sissy aç olacağınızı söyledi. Umarım öyledir. Çok güzel krep ve pastırma yaparım. Ya da isterseniz gerçek akçaağaç şurubuyla vagon tekerlekli waffle. Şurubumuzu adadaki akçaağaç ağaçlarından elde ediyoruz."

İkimiz de Cyrus'un yapıp önümüze koyduğu krep, pastırma ve yumurtayı tercih ediyoruz. Bize Marlana'nın adada nasıl

Bennie'nin ne kadar zeki ve yetenekli olduğunu. Her tatil ve doğum gününde geldiklerini ama daha sık gelmelerini dilediğini anlatıyor. Bunu söylerken yemeyi bırakıp "Neden burada yaşamalarına izin vermiyorsunuz Bay Parker?" diye soruyorum.

"Çalışanlarım bana Bay Parker der. Bana Cyrus deyin lütfen." Yüzü aydınlanıyor ve "Bennie bana 'Papaw Sy-wus' der." diyor.

Soruma cevap vermesini bekliyorum. Cevap vermiyor. Vermeyecek de. "Neden burada olduğumuzu biliyorsun, Cyrus." Bir milyardere ilk ismiyle hitap etmek garip. Eğer bizden bilgi almaya çalışıyorsa, iyi iş çıkarıyor. Bizi rahatlatıyor. Bize biraz kendinden bahsediyor. Doğrudan soru sormuyor, sadece aklımıza bir fikir sokuyor, bizi heyecanlandırıyor ve dönmemize izin veriyor. Beklediğim gibi biri değil.

Onun oyununu oynadım ve onu bekledim. Kalkıp eski tip bakır tabanlı bir kahve süzgeci getiriyor ve fincanlarımızı dolduruyor. Kahvemi yudumlayıp bekliyorum. Ronnie beni takip ediyor ama şimdiden Cyrus Parker'ın hayranı olduğunu görebiliyorum. Kahvesi sıcak ve sert. Güzel ama burada olma sebebimiz bu değil.

Bana sırtıyor. "Soruna cevap olarak Megan, eğer mümkün olsaydı onları burada benimle birlikte yaşattırdım. Marlena kendi kendine yetmek istiyor. İç dekorasyon diploması var. Oğlumun bunu sana söylediğini sanmıyorum. Söylemezdi. Eğer bana izin verseydi, onu çalıştırdım ya da kendi işini kurmasına yardım ederdim. Kız çok yetenekli."

"Bazı çalışmalarını gördük."

"Gördünüz mü?" Kahve fincanını yere koyup evirip çeviriyor. "Oğlum bunu duymak bile istemiyor. Onları çok fazla şımarttığımı ve bir koca ve baba olarak onun yerini zayıflattığımı düşünüyorum."

Her ebeveyn çocukları için en iyisini yaptığını düşünür. Annem hariç. O yalancı, sinsî, umursamaz bir kaltak. Hiç paramız olmaması umurumda değildi. En iyi kıyafetlere, hatta çoğu zaman bir televizyona sahip olmamız umurumda değildi. Her an taşınmamız ve yeni bir yerde, yeni isimlerle, yeni bir evle, yeni hayatlarla her şeye yeniden başlamak zorunda kalmamız umurumda değildi. Tek istediğim Hayden'a gösterdiği sevginin zerresini bana da göstermesiydi. Ben onun hizmetçisiydim, kızı değil. Cyrus yardımına

Bundan daha iyi. Peki Ben neden ondan bu kadar hoşlanmıyor? Cyrus da oğlundan hoşlanmadığını ya da hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışıyor.

"Ben'e Marlena ve Bennie'nin seninle burada olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum."

Cyrus başını kaldırdı. "Öyle olsalardı sana söylerdim. Eğer burada olmalarını isteseydim, Ben ne isterse istesin burada olurlardı. Ve onları saklamak zorunda kalmazdım."

Ona inanıyorum. "Nerede olabilecekleri ya da kiminle birlikte olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Keşke bilseydim. O çocuk onları bulmana yardım etmiyor, değil mi?" Cevap vermedim ve o da bir nefes verdi. "O benim oğlum. Benim kanımdan. Ama ne demek istediğimi anlıyorsan, o benim oğlum değil."

Cyrus ayağa kalkıyor ve adım adım sobaya gidip geliyor. "Evde daha çok olsaydım, belki..." Sözleri kesiliyor ve ustalıkla sakladığı duygularını görebiliyorum.

"Bana Ben hakkında onu tanımama yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir misin? Ona ulaşmama?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Ulaşılması zor biri. Denemediğimi mi sanıyorsun? Ama tabii ki onun ne hale geldiğini görecektir kadar yakınında değildim. Kendi kanımdan biri hakkında kötü konuşmak istemem ama o başarılı bir yalancıdır. Size duymak istediğinizi düşündüğü şeyi ya da amacına hizmet eden her şeyi söyleyecektir."

Ronnie kahve fincanını getirir ve oturmasını ister. O da oturur ve uzaklara bakar. "Ben'in aksine ben büyürken her türlü dezavantaja sahiptim. Babam şiddetli bir ayyaştı. Annemde şimdi bipolar bozukluk dediğimiz şey vardı. O zamanlar öfke nöbetleri geçirdiğini söylerlerdi. Son derece fakirdik. Ama ben yemekten daha fazlasına açtım. İş konusunda yetenekli görünüyordum. Başarılı oldum ama bu başarıyı gerçekleştirmek için Ben büyürken hiç yanında olmadım. İhtiyacı olabilecek ya da isteyebileceği her şeye sahip olmasını sağladım. En iyi okullara gitti, en iyi öğretmenleri vardı. İsteddiği her şey olabilecek kadar zeki. İsteddiği şey annesini ve beni cezalandırmak.

"Annesi kontrolcüydü. Tam bir bağlılık, itaat ve sevgi talep etti ama karşılığında hiçbir şey vermedi. Ben çoğu zaman yoktum. Sekizinci yaş gününden sonra onu hazırlık okuluna gönderdi. Onun

Notları başlangıçta düşüktü ve sonunda eve gönderildi. Onunla ilgilenmesi için dadılar tuttu ve özel dersler için en iyi öğretmenlere para ödedi. Ancak birkaç hafta sonra eğitimcileri ona ders vermeyi reddetti. Bir model gördüm ve Ben'in neden öğretilmesinin zor olduğunu belirlemek için bazılarını aradım. Ondan korkuyorlardı. Ya da daha doğrusu benden korkuyorlardı. Onlara zorbalık ederdi. İstediklerini yapmazlarsa onları mahvedeceğimi söylüyordu. Onunla bu konuda konuştum ve özür diledi. Kendine çeki düzen vereceğine söz verdi. Kısa bir süre için iyi biri olmaya çalıştı ama annesinden tutkuyla nefret ediyordu. Annesine ilgisizliği ve tam hakimiyeti için, bana da yokluğum için ödeşmenin yollarını bulmakta yaratıcıydı. Benim yokluğumu onu sevmediğim anlamına geliyordu. Ben onu seviyordum. Bu yüzden ona hiç sahip olmadığım her şeyi vererek sevgimi kanıtladığımı düşündüm.

"Şüphesiz size adanın sahibi olduğum ve bir zamanlar burada bir topluluğum olduğu söylendi. Ben henüz gençken onun sorununun sevgi eksikliği olduğunu düşünmüştüm. İşim beni uzak tuttu. Hiç arkadaşı yoktu. Ona bir köpek aldım. Bir Collie. Bir hafta içinde gitti. Ben onu sevdiğini ama annesinin onu verdiğini söyledi. Bunu inkar etti. Adayı arattım ama hiçbir iz yoktu.

"Ben'in okula gitmek istemediği belliydi. Ona okulu ben getirdim. Evler inşa ettirdim ve seçkin insanlara verdim. Tek odalı küçük bir okul inşa ettirdim. İş ahlakı olan, öğretebilecekleri becerileri olan ve özellikle Ben'in yaşında çocukları olan insanlar getirdim. Ben'in arkadaş edineceğini umuyordum. Ancak ailelerden bazıları vahşi hayvanların evcil hayvanlarını öldürdüğünden şikayet ediyordu. Arka merdivenlerinde parçalanmış martı ölüleri buluyorlardı. Bazı evcil hayvanlar kayboldu ve asla bulunamadı. Aileler Ben'i davet etmeyi bıraktı; çocuklar da gelmeyi. Ebeveynler bana neden ayrıldıklarını söylemeyi reddettiler ya da iş teklifleri gibi bahaneler uydurdular. Sonunda herkesi sessizlikleri için satın aldım ve gittiler. Kimse tartışmadı.

"Şimdi eski karım olan Veronica, lise çağına geldiğinde ondan çoktan vazgeçmiş ve onu askeri akademiye göndermişti. Bunun ona biraz omurga kazandıracağını düşünmüştü. Sorun şu ki *çok fazla* omurgası vardı. Ama o... psikiyatristler buna ne diyordu? Pasif-agresif. Akademi komutanının onunla uğraştığını düşünüyordu. Komutanın evcil hayvanı -sanırım bir köpek-

kayboldu ve asla bulunamadı. Ben'in bu olayla bir ilgisi olduğuna ikna olmuşlardı ama bunu asla kanıtlayamadılar. Ben artık her şeyin Ben'in parmağı olduğuna inanıyorum."

Sessizleşti ve bir parmağını neredeyse boş olan kahve bardağının kenarında gezdirdi.

Ronnie ayağa kalktı. "Herkese biraz daha kahve getireyim." Ronnie ona izin verir ve Ronnie eski kahve telvesini boşaltıp sepete çekilmiş kahve, cezveye de taze su doldurmakla meşgul olur. "Büyükannemin de böyle bir cezvesi vardı. Revere Ware," diyor. "O çay ve tost yaparken ben oturdum. Tostu dört kareye böler, tereyağı ve jöle eklerdi, biz de çay ve-

"Crumpets," diyor Cyrus ve ona şaşkın bir bakış atıyor. "Çay ve çörek. Annem de iyi bir gününde aynı şeyi yapardı. Çay sadece su, yoğunlaştırılmış süt ve şekerden ibaretti."

Ronnie ona gülümser. "Büyükannem de öyle derdi. O şekilde yapardı ama gerçek çay olduğunu söylerdi. Aradaki farkı küçükken bile bilirdim ama onu o kadar çok severdim ki istediği gibi davranmasına izin verirdim. Onun mutfağında otururken her zaman rahattım. Tüm dünya sadece biz ve ikindi çayımızdı."

"Büyükannen hala seninle mi?"

"Birkaç yıl önce vefat etti," diyor Ronnie ve sesinde büyük bir hüznün var. Gaz ocağını yakıyor ve sobanın yanında bekliyor.

Cyrus bardağının üstünü parmak ucuyla daire içine almaya devam ediyor. Bunu annemin alışkanlıklarından biri olarak hatırlıyorum. Kötü bir haber aldığımızda ya da yeniden toplanacağımız zaman, kahveyi krema ile aşırı tatlı yapar ve soğuduktan sonra Hayden ve bana birkaç yudum içirirdi. Kahve sıcakken uzun, ince parmağını fincanın ağzında gezdirir, akıllı başka bir yerde, belki de daha iyi bir zamanda kaybolurdu.

Şimdi büyükannemin çay ya da kahve ve kurabiye yapıp kızlarıyla birlikte oturup huzur içinde birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarıp çıkarmadıklarını merak ediyorum. Bundan şüpheliyim. Ginger teyzem annelerinin annemden nefret ettiğini söylerdi. Annemin çevresinin bir ürünü olup olmadığını merak ediyorum. Ama ben bir insanın kim olduğunu kontrol edebileceğinin canlı kanıtıyım.

"Ben'in bir seçimi vardı," diyorum ve hem Cyrus hem de Ronnie bana bakıyor. "İstediği herhangi biri olabilirdi. Eğer kontrolcü olabilecek kadar güçlüyse, olmamayı seçebilecek kadar da güçlüdür."

Cyrus, "Evet. Yatağını kendi yaptı. Ebeveynlerinden biri olmadan büyüdü. Sevgisiz. Bir amaç duygusu olmadan. Tüm bunların yerini para ve başkaları üzerinde güç aldı. Oysa hayattan zevk almayı, diğer insanların arasında yaşamayı ve gücünü hayatları dikte etmek için değil iyilik için kullanmayı öğrenebilirdi. En büyük pişmanlığım oğlumdan uzakta geçirdiğim zaman. Karımdan uzakta. Beni terk ettiği için onu suçlamadım. Ben'i de benden nefret ettiği için suçlamıyorum. Ama ediyor, biliyorsun. Benden nefret ediyor."

"Geçmiş geçmişte kaldı, Cyrus. İşler tersine dönebilir." Eğer Ben ağza alınmayacak şeyler yapmadıysa. Karısını ve oğlunu akademi komutanının köpeği gibi ortadan kaldırmadıysa. Diğer insanların sevgili evcil hayvanları gibi. Kendisinin sahip olamadığı şeylere başkalarının sahip olmasına dayanamıyor. Bu yüzden sevdikleri şeyleri ellerinden alıyor. Kalıcı olarak.

Cyrus aklımı okumuş olmalı. "Sorunlu biri. Ama ailesini öldürmez. Kendince onları seviyor. Ve benim de onlara taptığımı biliyor. Bunu bana da yapmaz."

Yoksa tam da bu nedenle mi yapardı? Ona ihtiyacı olanı hiç vermedin. O senin ihtiyacın olanı alıyor.

"Ben'in nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Buraya gelmeyi yıllar önce bıraktı. Marlana ve Bennie'nin gelmesine izin veriyor. İşte o kadar."

"Hamile olduğunu biliyor muydun?"

Cevap vermiyor ama yüzündeki ifade bilmediğini söylüyor.

"Onunla en son ne zaman konuştun? Ya da Ben'le?"

"Kavga ettiler ve anladığım kadarıyla taşındı. Bir hafta önce aradı. Pazar günü. Onu görüp görmediğimi sordu. Bana kavgadan ve Ben'in hışımıyla evi terk ettiğinden bahsetti. Beni ararsa onunla konuşacağıma söz verdim. Morali bozuk olduğunda asla telefona cevap vermez. Sissy, kullanmasına izin verdiğim kulübenin dışında kamyonetini gördüğünü söyledi. Bu Marlana'yla konuştuktan birkaç gün sonraydı. Ondan bir daha haber almadım, ben de aralarını düzelttiklerini düşündüm. Bana söylemeliydi. Onun ve Bennie'nin buraya gelmesi için ısrar ederdim. Onlarla ilgilenirdim. Düşündüğünü biliyorum.

Ben'le pek iyi değildim. Haklısın. Ama artık yaşlandım ve yapmak istediğim her şeyi yaptım. Artık evimdeyim." Bir an boşluğa baktı, sonra "Sana Marlana ve benden başka kimsenin bilmediği bir şey söyleyeceğim" dedi.

Başımı salladım ve bekledim. Masanın üstüne bakıyor. "Onun için hiçbir zaman iyi olmadı. Eğer Bennie olmasaydı, eminim onu uzun zaman önce terk ederdi. Çok sadık ve onu koruyor ama ona hiç iyi davranmadığını biliyorum. Sissy'ye onlara göz kulak olmasını söyledim. Sanırım Marlana'nın canına tak etti. Boşanırlarsa ondan nefret edip etmeyeceğimi sordu. Ondan asla nefret edemem. O benim kızım gibi. Ona en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmasını söyledim. Yardıma, kalacak bir yere, avukatlara, her neye ihtiyacı olursa bana güvenebileceğini söyledim."

Cyrus başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini bastırıyor. Yorgun, utanmış, kızgın ve yenilmiş. "O benim oğlum. Onu acı içinde görmek istemiyorum. Ama gelinimin ve torunumun kaybolmasının arkasında o varsa, onu evlatlıktan reddederim."

Ben'in hamileliğin ondan olmadığına inandığını söylemek açık bir yaraya tuz basmak gibi olurdu. Marlana'nın onu aldattığını. Ya da aldatan kişinin Ben olduğunu. Bir süre daha konuştuk ve eski karısının iletişim bilgilerini aldım. Pek yardımcı olacağından şüpheliyim. Marlana'nın onunla birlikte olduğundan ya da iletişim kurduğundan şüpheliyim. Helen'in iletişim bilgilerini bir kartvizitin arkasına yazıyorum ve Cyrus'a veriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç tanışmamışlar ya da konuşmamışlar bile. Bu ikisini bir araya getirmek, başlarına geleceklerle başa çıkmalarına yardımcı olabilir.

OTUZ BEŞ

Cyrus oğlunu arar ve sesli mesajını alır. Mesaj bırakmaz. Mutfak kapısının yanındaki bir düğmeye dokunur ve Sissy mutfağa gelir.

"Sissy, Ben'in telefonunu bulabilir misin?"

Cep telefonuna dokunuyor ve ekranı Ben'in görebileceği bir yere tutuyor, sonra da bana gösteriyor. Ekrandaki nokta Ben'in kulübesinden ayrılmıyor. Telefonun nerede olduğunu zaten biliyoruz ama Ronnie telefonunu hacklediği için şaşırılmış gibi davranıyoruz.

"Cyrus, Ben'in herhangi bir işletmesi ya da kulübesi, evi gibi bir şeyi var mı?"

Sissy odadan çıkıyor. "Sissy seninle ilgilenecek. Onların olabileceğini düşündüğünüz her yeri aramak için iznim var. Onun hiçbir şeyi yok. Şirket, dolayısıyla ben, onun kaldığı kulübenin sahibiyiz. Sissy oranın bir domuz ahır olduğunu söylüyor."

"*Demek içeri giren tek kişi ben değilim.*" diye düşündüm. Sissy metal bir kilit kutusu ve bir zarfla geri geldi. Bunu Cyrus'a verdi, o da Ronnie'ye. "Krallığın anahtarları. Ve buralarda gidebileceği tüm mülklerin bir listesi. Anahtarlar işaretli. Güvenlik görevlilerime tüm bu yerleri arattırdım ama sizinkilerin yapmasını isterseniz beklerim."

İnsan gücümüz yok. "Aradığın için teşekkürler, Cyrus. Eğer bir şey bulurlarsa..."

"Sissy onları durduracak ve hemen sizi arayacak."

Sissy bana bir kartvizit uzattı. "Benim kişisel cep telefonum. Bir şeye ihtiyacınız olursa."

"Bana başka sorunuz var mı, dedektifler?" "Şu anda yok," diyorum.

"Sissy sizi arabanıza geri götürecektir."

Ona teşekkür ediyoruz ve kıyıya döndüğümüzde arabama doğru ilerliyoruz. Ronnie'ye anahtarları verip bir telefon görüşmesi yapıyorum.

"Şerif, arama emrini unutabilirsin."

"Az önce bir yargıç buldum, Megan. Neler oluyor? Neredesiniz?"

"Cyrus Parker'ı görmeye gittik. Sana bir adası olduğunu söylemiş miydin?" "Parker Adası. Farkındaydım. Şu anda orada mısınız?"

"Port Ludlow. Ben'in kulübesine gidiyoruz. Dinle, Ben'in gerçekte hiç mülkü yok. Ya da işi. Babası ona kısa bir tasma takmış. Cyrus bize her yeri aramamız için izin verdi ve bize mülklerin bir listesini ve anahtarlarını verdi."

"Kaç yerden bahsediyoruz?"

"Bildiğim kadarıyla bir düzineden fazla, ama yardımımız var. Cyrus'un kendi güvenlik şirketi var. Güvenlik şefi adada yaşıyor ve tüm mülkleri aramamızda bize yardımcı oluyor. Terk edilmiş kereste fabrikalarını bile. İlk olarak kereste fabrikasına gideceğim ve bu sabah oraya zorla girildiğini öğrendiğimizde bir şey kaçırıp kaçırmadığımı kontrol edeceğim." Her şey kadar iyi bir yalan. "Mindy'yi kulübeye çağırabilir misin?"

"Geri gelme ihtimaline karşı kulübede oturacak birine ihtiyacınız var mı?"

"Bu harika olur. Eğer gelirse, onu sorgulamak için gözaltına almalarını söyle. Birazdan orada oluruz."

"Suç mahalli de mi?"

"Henüz değil."

"Birkaç arama yapacağım. Olay Yeri beklemede olacak. Sizinle bir memurun buluşmasını sağlayacağım."

"Tony. Bu o." Ona Cyrus'un bize anlattıklarının özetini verdim. Hayvanların Ben'in etrafında nasıl kaybolduğunu. Birinden gerçekten hoşlanmadığında bazılarının nasıl öldüğünü. Hiçbir şeyin nasıl kanıtlanamadığını. "Gitmem gerek Şerif. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"İkiniz de iyi iş çıkardınız."

Doğruca Ben'in kulübesine gidiyoruz, orada işaretle bir şerif arabası bekliyor. Arkasına yanaşıyorum ve Şerif Yardımcısı Davis olduğunu görünce minnettar oluyorum. Benden birkaç yaş genç, siyah saçlı, porno bıyıklı, tombul ve insanları memnun eden biri. Ki ben kesinlikle değilim. Henüz işinden bıkmamış ve geçmişte aramalarda bana yardım etmişti.

Davis soruyor, "Kamyonu arıyor muyuz, Dedektif Carpenter?"

"Mindy'yi bekleyelim, ama bende bir anahtar var." Anahtarı kutunun içinde buldum ve bir düğmeye bastım. Kapı açıldı. İçeride görülecek pek bir şey yok. Ama yerde bir şişe Glacier Mist Kaynak Suyu var. Kereste fabrikasında bulduğum suyla aynı marka. Mindy kulübeyle işini bitirene kadar bekleyecek. Mindy'nin beyaz çiçekçi minibüsü geldi.

"Megan. Ronnie. Memur Davis," diyor Mindy. "Şerif Gray aradığında yakınlardaydım. Beni bilgilendir."

Anlatıyorum ve yüz ifadesinin hoştan ciddiye dönüşmesini izliyorum.

"İçeride kimse var mı?" diye soruyor.

Yalan söylemek istemiyorum ama Şerif Yardımcısı Davis orada duruyor ve eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor. "Kayıp oldukları bildirildiği sabah buradaydım. Marlena ve oğlunun ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için." Mindy buna inanmıyor. "Kapı açıktı, ben de içeri girdim ve onlara seslendim. Sonra Ben eve geldi. O sırada memurlar Paco ve Sonny buradaydı ve ona evi kontrol etmemizi isteyip istemediğini sorduk. İstemedi."

Kaşlarını kaldırdı. Benim kadar şüpheli bulduğu için mi yoksa anlattıklarına inanmadığı için mi bilmiyorum.

"Çamur ve talaşlar buradan mı?" diyor. Benden şüpheleniyor ama zorlamıyor. "Arama izniniz var mı?"

"İzne ihtiyacımız yok. Buranın sahibi Cyrus Parker. Bana izin ve anahtarları o verdi." Kulübenin ve arabanın anahtarlarını ona uzattım. "Ve şurada büyük bir bina var, bir dükkan ya da garaj." Genel yönünü gösteriyorum. "Görmemeniz mümkün değil. Cyrus kapıyı zorlamak için iznimiz olduğunu söyledi." Bunu söylemedi ama eminim söylerdi. "Ve binanın içinde bir kamyon var." Bir kamyon buldum.

Ahırda gördüğümüz kamyonun anahtarını alıp ona da verdim. Kamyonun plakasını nereden bildiğimi sormuyor.

"Güzel. Ben giyineyim," diyor Mindy ve minibüsün yan kapısını kaydırarak açıyor ve ortaya çalışan bir olay yeri aracı çıkıyor.

Ronnie, "Bizim için ekstralarınız var mı?" diye soruyor.

Mindy beyaz Tyvek tulumları çıkarır ve içine girer. "Önce ben geçmek istiyorum. Megan, *sağlık kontrolü* yaparken bilmem gereken bir şey gördün mü?"

Ona söylemek istiyorum ama gördüğüm şeyler çok açık. Tabii yok edilmemişlerse. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

Gözleri kısılıyor ve boynuna küçük bir fotoğraf makinesi asıyor, eldivenlerini giyiyor ve kapıya doğru kağıt patikler taşıyor. Kapı aralığında görebildiklerinin fotoğrafını çekiyor ve içeri giriyor. On dakika sonra çıkıyor ve midesi bulanmış gibi görünmüyor, bu yüzden tüm oyuncakların gittiğini varsayıyorum. Büyük ihtimalle uyku tulumları da.

Yanıma geldi. "Dezenfektan kokuyor. Burası yerden yemek yenecek kadar temiz."

Elimde değil. "İçeride bir dakikadan az kaldım ve tam bir domuz ahırıydı." diyorum.

"Belki de temizlik servisi vardır?"

Saçmalık.

"Belki de eşyalarından kurtuluyordu?"

Bingo.

"Kamp malzemeleri gördün mü?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Telefon ya da bilgisayar buldun mu?"

"Hayır."

Ben'in kamyonetinin yanında durup telefonunu çeviriyorum. Kamyonun içinden gelen hafif bir çınlama duyabiliyorum.

OTUZ ALTI

Burası zifiri karanlık ama gözlerini kapatıp duvara yaslanıyor ve kaçırılmadan önce ne yaptığını hatırlamaya çalışıyor. Hâlâ sersemlemişti. Evde olduğunu ve Bennie'nin yanında uyuduğunu hatırlıyor. Ondan sonrasını hatırlamıyor. Daha eski anılara uzanıyor. Doktorunun ona dört haftalık hamile olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Nasıl tepki vereceğini bilmediği için Ben'e söylemekten korkmuştu. Ona söylemek için cesaretini toplamıştı ama o eve gelmeden önce bir ziyaretçisi vardı. Ben için çalışan bir kadın. Marlana'ya Ben hakkında bazı şeyler söylemesi gerektiğini söyledi. Korkunç şeyler söylemişti ve Marlana ona inanmak istemedi ama Ben nihayet o gece geç saatlerde eve geldiğinde aşağıda bekliyordu ve onunla yüzleşti. Nerede olduğunu sordu. Kadının ona anlattıklarını düşündükçe hâlâ öfkeleniyordu ve Ben nerede olduğu konusunda yalan söyleyince ona kadının ziyaretinden bahsetti.

Adam ona kadının deli olduğunu ve ona aşık olduğunu düşündüğünü söyledi. Onunla evleneceğini aklından geçiriyordu. Ben'e bu kadının kullandığı pahalı arabayı nereden aldığını sormuş. Kadını, arabayı ve söylediği şeyleri tarif etti. Boşanmak isteyip istemediğini sormuş. Adam öfkeden deliye döndü ve eşyaları kırmaya başladı. Onu itip kakmaya başladı.

Kadın artık korkmuyordu ve ona hamile olduğunu söyledi. Yeniden baba olacaktı. Bunun üzerine onu kendisini aldatmakla suçladı. Onun çocuğu olamayacağını söyledi. Bennie doğduğundan beri seks hayatları olmadığını söyledi. Bu konuda haklıydı çünkü

canı istemediği sürece seks hayatı yoktu. İstedğinde, fiziksel olarak ısrarcı oluyordu ve kadın onunla mücadele etmek yerine teslim oluyordu. Tecavüz gibi geliyordu ama ona evli olduklarını ve onun ihtiyaçlarını karşılamak zorunda olduğunu hatırlatıyordu. Böyle ifade etti. Ne kadar romantik. Onu en son zorladığı zaman, hamileliğinin ne kadar ilerlemiş olduğu ile tutarlıydı. Kadın ona o zamanı hatırlattı ve o da yüzüne sert bir tokat attı. Ben boşanmak istediğini söyledi. Ondan bıkmıştı. Kadın incinmiş ve kızgındı ve geri almak istediği bazı şeyler söylemişti. Ona boşanacağını söylemişti ama sahip olduğu her şeyi alıyordu. Ve oğlunu ya da doğmamış çocuğunu bir daha asla göremeyecekti.

Ona tokat atmak için elini geri çekti ama Bennie aralarına girerek bağırdı: "Dur baba! Anneme zarar veriyorsun." Ben sakinleşmeye çalıştım ama çok öfkeliydi. Şüphesiz yakalandığı için kızgındı. Bennie'yle konuşmaya çalışmıştı ama Bennie yüzünü Marlina'nın yanına gömmüş ve onunla konuşmamıştı. Ben'in o evde söylediği son sözler şunlar olmuştu: "Annen bir fahişe. Asla bir kuruş bile göremeyeceksin. Cehenneme kadar yolun var."

O zamanlar söylediklerinde ciddi olduğunu düşünmemişti. Ama adam ne geri dönmüş ne de onu aramıştı. Yüzü aldığı darbeden dolayı bütün gece acımıştı. Zavallı Bennie o kadar üzölmüştü ki babasının gidişinden kendini sorumlu tutuyordu. Ben'i aramak ve eve gelmesini istemek istemişti ama Ben buna izin vermemişti. Bennie, Ben'in kolunda o küçük servet avcısıyla geri dönmesine gerek kalmadan zaten yeterince şey yaşamıştı.

Bennie dolabında canavarlar görmeye başlamıştı. Çoğu gece onunla uyuyordu ve o zaman bile uykusunda dönüp duruyor ya da ağlıyordu. Anaokuluna gitmesine izin vermiş, her şeyi olabildiğince normal hale getirmeye çalışmıştı. Ama sonra Bennie'nin eve getirdiği çizimleri ve boyamaları gördü. Canavarlar, yanan evler ve diğer korkunç şeyler. Bunlar kediler, köpekler, çiçekler ve gülen yüzler çizen dört yaşındaki mutlu bir çocuğun boyamaları değildi. Onun için endişeleniyordu ve onu bir terapistle götürmeye karar vermişti. Eğer Bennie travma geçirmişse, kendini asla affetmeyecekti.

Buraya nasıl geldiğini ya da onları kimin kaçırdığını bilmiyordu ama artık bu işin arkasında Ben'in olduğundan emindi.

OTUZ YEDİ

Ben'in telefonu koltuğun altında ve onu boş bir su şişesiyle birlikte çantaya koyuyorum. Ronnie bir mesaj alıyor, ekrana bakıyor ve telefonunu cebine koyuyor. "Şerif bizi hemen istiyor."

"Haber var mı?"

"Mesajda yazmıyor. Sadece mümkün olduğunca çabuk gelmemizi istiyor."

Sürprizleri sevmem. Yaklaşık on beş dakika uzaktayız, ben de onu geri aradım.

"Megan, mümkün olduğunca çabuk buraya gelmelisin." "Yaklaştık. Neler oluyor Tony?"

"Ben ve avukatı geldi."

"Oh." *Kahretsin.* "Hemen geliyorum." Bağlantıyı kesiyorum ve gidiyoruz. "Ben'in yanında bir avukat var. Cyrus'u ara ve karakola gelip gelemeyeceğini sor."

Ronnie, Sissy'nin bize verdiği numarayı aradı. Sissy cevap veriyor ve telefonu Cyrus'a uzatıyor. "Ben Dedektif Marsh," der Ronnie.

"Onları buldunuz mu?"

"Hayır, efendim. Ama oğlunuz Port Hadlock'taki Şerif Ofisi'nde." "Bu iyi. Nerede olduklarını biliyor mu?"

"Karakolda değiliz, efendim. Bizimle konuşup k o n u ş m a y a c a ğ ı n ı bilmiyoruz. Yanında bir avukat var."

"Hemen geliyorum."

Ronnie bağlantıyı keser. "Sence Ben'i ikna edebilir mi?"

"Ben kendini alfa erkeği olarak görüyor. Buna karşı koyabilecek tek kişi babası. Umarım Helen biz oraya varmadan önce bir parça et almamıştır." Tony'yi tekrar aradım.

Tony diyor ki, "Umarım yaklaşmışsındır. Avukatı sabırsızlanıyor." Ben de öyle. "Helen Ben'le konuştu mu?" diye soruyorum.

"Ben ve avukatı ofisimdeler. Ben gelmeden önce Ellen Helen'ı bizim eve götürmüştü."

Bu iyi bir şey. En azından onu kızdıracak bir şey söylemedi. Henüz söylemedi. "Onu orada tutmakta bir sorun yaşayacağınızı düşünüyor musunuz?"

"Avukatı işbirliği yapmak istediklerini söyledi ama müvekkilini taciz etmemizden hoşnut olmadığını da açıkça belirtti."

Bir insan kendini tehdit altında hissettiğinde ya da saklayacak bir şeyi olduğuunda avukat tutar. Ben, Luci ile tekrar konuşmuş olmalı. Hiçbir ayrıcalık ya da para onu babasından kurtaramaz. Ya da ben.

OTUZ SEKİZ

Ben, Tony'nin ofisinden benim masama geçti ve benim sandalyeme oturdu. Yanında avukatı olduğunu tahmin ettiğim, gümüş çizgili, altın kol düğmeli ve sarı kravatlı koyu renk bir takım elbise giymiş bir adam duruyor. Bize bakmıyor. Bordo timsah derisi ayakkabılarının parlaklığını kontrol ediyor.

Avukatı yeniden değerlendiriyorum. Uzun boylu, otuzlu yaşlarının başında, saçları şakaklarında ağarmış, sağlam görünümlü, siyah Süpermen saçları alnına doğru kıvrılmış. Kare çeneli, manikürlü, traşlı. Eğer avukat olmasaydı, sevimli olduğunu düşünürdüm.

"Dedektif Carpenter," diyor kurnaz adam ve elini uzatıyor. Muhtemelen geçen yıl kazandığımdan daha pahalı olan altın bir saat takıyor. Artık kim saat takıyor ki? Gösteriş için olmalı. "Lincoln Mansoni. Bay Parker'ın avukatı."

Saate daha yakından bakabilmek için elini sıktım. Olmayı bekleyen bir soyguncu. Ronnie'yi tanıştırıyorum ve onu incelerken yüzünde pırıl pırıl beyaz bir gülümseme beliriyor. Ben'le bakışıyorlar ve aralarında bir şeyler geçiyor. Ben'in Mansoni'ye Ronnie'nin seksiliğinden bahsettiğine hiç şüphem yok. Hakaret etmedim. Ronnie iyi yem olur.

Avukatı görmezden geliyorum. "Ben, bütün gün telefonuna cevap vermedin."

"Hangi numarayı aradın?" "Senin numaranı." *Aptal.*

"Oh, sende benim kişisel telefon numaram var. İş telefonumu yanımda taşıyordum."

"Karınız size ulaşmaya çalışıyor olabilir. İş telefonunu araması gerektiğini biliyor mu?" Bu aptallığı beni çileden çıkardı. Nerede olduklarını bilmediğimizi biliyor. Bu beni endişelendiriyor. Kız arkadaşıyla konuştuğumuzu bile bile içeri girecek kadar kendinden emin. Bize söylediği her şeyi inkar edecektir. O sağlam bir kanıt değil. Sarhoştur. Doğru miktarda para için geri çekilebilir. Tüten bir silah değil.

"Aradığıma ve numaramı ofisinizden birine bıraktığıma eminim." Kendini beğenmiş görünüyor ve yapışkan notlarımdan birini ve bir kalem alıyor. "Al, senin için yazayım, böylece kaybetmezsin."

"Ben asla bir şey kaybetmem Bay Parker."

Mansoni ellerini kavuşturdu. "Peki müvekkilimden ne istiyorsunuz?"

"Bay Mansoni, neyi araştırdığımızın farkında mısınız?"

"Müvekkilim bana söyledi."

Bu çok zengin. Bir yalancı başka bir yalancıya yalan söylüyor. Bana polis akademisinde duyduğum bir fıkrayı hatırlattı: "Bir avukatın yalan söylediğini nasıl anlarsın? Dudakları hareket ediyordur." "Bir kayıp ihbarını araştırıyoruz. Marlena ve Bennie Parker. Müvekkilinizin karısı ve oğlu."

"Devam edin." dedi.

"Ben'le görüştük ve yalan makinesine girmeyi kabul etti. Bunu size söyledi mi?"

Mansoni'nin yüzü değişir. "Müvekkilime yalan makinesine girmemesini tavsiye ettim."

"Peki neden?"

"Çünkü burada kurban o. Sinirleri çok bozuk ve bu da testi etkileyecektir."

Evet. Ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum. "Yalan makinesi operatörümüz eyaletteki en iyilerden biridir." *Umarım öyledir.* "Bunu göz önünde bulunduracak ve hamile karısı ile astımlı oğlunun sağlığı için duyduğu endişe ve kaygıya karşı çok nazik ve saygılı davranacaktır."

Mansoni'nin soğukkanlılığı bir an için kayboluyor ve neredeyse insan gibi görünüyor, sonra avukat şeytani ruhunu yeniden ele geçiriyor. Ben rahatsız görünüyor. *Mansoni'ye sağlık durumlarından bahsetmemişti.*

"Müvekkilimle bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

"Elbette."

Girişteki güvenlik kamerasına bakar. "Konuşmamızı kaydetmeyeceksiniz." Bu bir soru değil.

Şerif Gray, "Elbette olmaz," diyor. "Görüşme odasını ya da ofisimi kullanabilirsiniz."

Ben, Mansoni'yi görüşme odasına kadar takip eder, Ronnie'ye hızlı bir bakış atar ve göz kırpar.

"Bunu gördün mü?" diye sorar.

"Gördüm. Helen'ın burada olmamasına sevindim."

Şerif Gray bizi ofisine doğru yönlendiriyor. "Kapıyı kapat, Megan." Masasının kenarına oturuyor ve elleri hafifçe titriyor. Kaç fincan kahve içtiğini merak ediyorum. Ya da Ben'in davranışlarını yakından ve kişisel olarak gördükten sonra cinayet işlememeye mi çalışıyor.

"Özellikle nazik olmanızı istiyorum. İkinizin de."

"Sorun değil. İstedğim zaman kibar olabilirim. Ronnie benim şahidim."

Çenesi gerildi ve neredeyse nefesinin altında, "Şu pisliği ortadan kaldırın," dedi.

Bununla başlayabilirdi. "Ama bunu yaparken nazik olacağız."

Şerifin kapısı hafifçe çalınır. Ronnie kapıyı açtığında çiçek desenli bir kazak giymiş, mantar topuklu iri bir kadınla karşılaşılıyor. Bize gülümsüyor. "Biri yalancı dedektif mi çağırdı?"

Tony tanıştırıyor. "Louisa Layton. Ronnie Marsh ve Megan Carpenter ile tanışın."

Louisa kırklı yaşlarında, sarı saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmış ve dudaklarında parlak kırmızı ruj var. Mantar topuklar patlamaya hazır görünüyor. Kazağının bel kısmı da öyle.

"Gelirken yalancıların yanından geçtin Louisa. Ben Parker ve avukatı görüşme odasındalar," diyorum ve Tony bana uyarıcı bir bakış atıyor. Hoşluk ölçerimi açıyorum.

Tony, "Ofisimi kullan. Ronnie bana burada eşlik edebilir."

Kapıyı kapattım ve Louisa "Beni bilgilendir" dedi.

Ona bilmesi gereken her şeyi anlattım. On beş dakika boyunca konuşmama rağmen hiç not almıyor.

"Tamam," diyor ve ayağa kalkıyor. Ayak bileklerinin aşırı derecede şişmiş olduğunu ve ayağa kalkmakta zorlandığını fark ediyorum. Sormuyorum ama acı verici görünüyor. "Bay Parker'ın avukatı yalan makinesini kabul etti mi?" diye soruyor.

Dış ofisten sesler duyuyoruz. "Bir dakika içinde öğreneceğiz."

Ofisten çıkıyoruz ve Ben'in o kadar da kendini beğenmiş görünmemesine seviniyorum. Aslında, kabız gibi görünüyor. Belki de çok boktan biri olduğu içindir. Konuşmayı Mansoni yapıyor. "Louisa," diyor ve yanağına havalı bir öpücük konduruyor.

Bu ne be?

"Lincoln. Seni gördüğüme sevindim. İş için her zaman iyisin." Kadın gözlerini ona diker ve adam sıkıca gülümser.

"Müvekkilim yalan makinesine girmeyi kabul etti. Mahkemede kabul edilemez olmadığını biliyor."

Ben tutuklu değil, o yüzden neden mahkemeye gideceğimizi düşündüğünü merak ediyorum.

Mansoni bana bir köpekbalığı gülümsemesiyle bakıyor. "Neden tuvalete gitmiyorsun, Ben. Bittiğinde gelip beni alacaklar ama istediğin zaman durup beni almalarını sağlayabilirsin. Anladın mı?"

Ben başını sallar ve tuvalete doğru ilerler ama Louisa arkasından seslenir. "Bay Parker, lütfen ilaç almayın. Testi etkileyecektir. Bugün hiçbir şey almadınız, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi." Ukalalık gitmiş.

"Bu gerçekten gerekli mi Louisa?" Mansoni sorar.

"Lincoln, gerekli olduğunu biliyorsun. Bunu şimdi bilmesini tercih ederim, böylece testi geçersiz kılmaz. Eyalete gereğinden fazla masraf çıkarmak istemiyorum."

Mansoni, "Ne kadar iyisin. Sigara içmek için dışarı çıkıyorum." Louisa, "Kendini dışarı attığından emin ol," der ve Mansoni'nin poposunu tokatlar.

Adam gider ve Louisa şöyle der: "Onu avukatım olarak isterdim. Çok seksi." "Siz ikiniz birbirinizi çok iyi tanıyorsunuz," der Ronnie.

Louisa güler. "Benden korkuyor. Şimdiye kadar bana doğru dürüst bir müvekkil getirmedi ve ben onu beş yıldır tanıyorum. Annesiyle aynı üniversiteye gitmiştik. Onu severdim. O, şimdi... bu başka bir hikaye. Ama sevimli biri."

Ronnie kıkırdıyor.

Louisa bana bakıyor. "Peki, bir itirafın mı peşindeyiz, yoksa kayıp kişilerin yerini mi bulacağız?"

"Operatör sensin. Her halükarda onları bulmak zorundayım." "Tamam. Eğer bir yere varmaya başlarsam, seni ararım."

"En azından birimiz. Ben, Ronnie'den hoşlanıyor."

"Beni gördükten sonra mı? Yok artık." Sırıttıyor. "Ekipmanlarımı alayım ve röportaj odasına yerleşeyim. Yoksa Tony o odayı kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve atıştırmalık odasına mı çevirdi?"

"Ben buradayım," diyor Tony.

"Öyleyse buradasın. Hemen döneceğim." Kadın gider ve Tony başını sallar. "Gerçekten gördüğüm en iyi kadın. Perry Mason'dan bile daha fazla itiraf aldı."

"Kim?" diye hem Ronnie hem de ben soruyoruz.

OTUZ DOKUZ

Yalan makinesini monitörden izlemek için Tony'nin ofisine doluşuyoruz. Louisa Ben'e rahat olmasını söylüyor ve tıbbi durumu, fiziksel durumu, psikolojik durumu ve bugün kahve ya da başka bir ilaç içip içmediğiyle ilgili tüm ön soruları soruyor. Ben hemen iki fincan kahve içtiğini söyler. Kadın bunu ve kahvenin içildiği saati not eder. Ben ona aldığı testosteron takviyesinden bahsetmiyor.

Kadın cihazı Ben'e bağlar ve nasıl çalıştığını gösterir. Bunun bir röportaj olmadığını açıklıyor ve sadece evet ya da hayır cevapları vermesini söylüyor. Sonra gerçek cevapları aldatıcı cevaplardan ayırmak için birkaç kolay soru sorar. "İsminiz Ben Parker mı?" gibi sorulara evet cevabını vermesi gerekiyor. Bunlardan birini daha önce görmüştüm ve EKG kasetine benziyordu.

Eşiniz Marlena Parker mı?

Evet. (Hiç tereddüt etmeden cevap verir.)

Karınızı seviyor musunuz?

(Evet.

*Oğlunuz Bennie'yi seviyor
musunuz? Evet.*

Karınızdan ayrı mısınız? Evet.

Baban Cyrus Parker mı? Evet.

Kız arkadaşınız var mı?

*Buna cevap vermeyi reddediyorum.
Karınızın ve oğlunuzun nerede olduğunu
biliyor musunuz? Hayır.*

Bu soruya tereddüt etmeden cevap veriyor, ama ifadesi değişti. Gergin görünüyor. Emin değil. Ön kapı çalınana kadar sorgulama yirmi dakika sürer. Ronnie yanında Cyrus ve Sissy ile geri döner.

"Tony. Nasılsın?"

Ronnie ve ben bakıştık. Şerif Gray en fakirinden en zenginine kadar herkesi tanıyor gibi görünüyor.

"Cyrus. Bu şartlar altında tekrar karşılaştığımız için üzgünüm."

"Marlena ve Bennie. Onları kendi çocuklarım gibi seviyorum. Yardım edebileceğim bir şey varsa, söyleyin. Kaynaklarım var."

Milyarlarca dolar pek çok kaynak satın alabilir. Tony'yi satın alabileceğini sanmıyorum. Alamayacağını biliyorum. Tony dürüst bir adamdır. Umarım Cyrus biliyordur ve müdahale etmeye çalışmaz.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ve bunu kabul edebiliriz. Şu anda yardımınıza ihtiyacı olan kişi Megan. Sizi bilgilendirmesine izin vereceğim."

"Ah, evet. Dedektif Carpenter ve Dedektif Marsh. Mansoni bana oğlumun yalan makinesi uzmanınızla birlikte olduğunu söyledi."

"Öyle," diyorum. "Avukatı bir süredir dışarıda ve..."

"Onunla uğraşmanıza gerek yok. Onu kendi yoluna gönderdim. Mansoni benim için çalışıyor ve ona Ben'in onun hizmetlerini istemediğini söyledim."

Bize söylemedi. Ama hey. Bir milyar dolar.

"Merak etmeyin. Hiçbir yasayı ya da anayasal hakkı ihlal etmedim. Mansoni onu benim işe aldığım yanılgısına kapılmıştı. Bu fikri kafasına Ben soktu ve parasını alamayacağını anlayınca başka bir yere gitmeye çok hevesli oldu."

Bu adamdan gerçekten hoşlanmaya başlıyorum. "O halde, sanırım ofiste oturup konuşabiliriz."

Şerif Gray, "Hayır. Benim ofisimi kullanın. Cyrus izleyebilir."

İyi fikir. Oğlunun inkar ettiği şeylerde bazı boşluklar bile bulabilir.
Tony'nin ofisine giriyoruz ve Tony Cyrus'a gıcırtilı koltuğu veriyor. Cyrus rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Aslında, kıpırdamadan oturuyor, gözlerini monitöre dikmiş.

Kız arkadaşın var mı?

Böyle saçma bir soruya cevap vermeyeceğimi söylemiştim.

Sadece evet ya da hayır cevapları. Anladın mı?

Evet. Ama aşağılayıcı bir soruya cevap vermeyeceğim. Lucia

Simmons sizin için mi çalışıyor?

Çalışıyor.

Özel sekreteriniz mi? Evet, öyle.

Marlena ile ayrıldınız mı? Evet.

Bir aydır mı ayrısınız? Hayır.

Bir haftadır mı ayrısınız? Evet.

Siz ve eşiniz kavga ettiniz mi?

Hangi evli çiftler kavga etmez ki? Lütfen soruya cevap verin.

Evet. Evet, kavga ettik. Ama onların kayboluşunu benim üzerime yıkmaya çalışıyorsanız, delirmişsiniz. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Onlara hiçbir şey yapmadım.

Bay Parker, cevaplarınızı evet ya da hayır olarak sınırlayın. Bu bir röportaj değil.

Tamam.

Kavga parayla mı ilgiliydi? Hayır.

Ehliyetiniz var mı? Evet.

Kavga sadakatsizlikle mi ilgiliydi?

Konuşabilir miyim?

Buyurun.

Eğer sadakatsizliğini soruyorsanız, cevabım evet. Eğer hala kız arkadaşını soruyorsanız, cevabım hayır. Şüphelendiğim sadakatsizlik yüzünden hiç kavga etmedik.

Eşiniz sadakatsizliğinizden şüphelendi mi?

Cevap vermeyeceğim.

Karınız hamile mi?

Hamile olduğunu söyledi. Benim değil. Karınız hamile mi? Evet ya da hayır.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Hamile olduğunu söyledi. Tek bildiğim buydu.

Marlena hiç sadakatsizliğinden şüphelendi mi? Burada işim bitti.

Louisa Ben'in makineyle bağlantısını keserken, Cyrus boşluğa bakıyor.

Bir süre sonra "Oğlunun cevapları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hiç değişmemiş. Belki ona ulaşabilirim."

Cyrus'un bile, özellikle Cyrus'un, Ben'in doğru söylemesini nasıl sağlayabileceğini anlamıyorum. Ama sanırım karakola gelmesini istediğimde aklımda olan buydu. Şimdi bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum. Ben buradan çıkıp gidebilir, eminim geçici avukatı da ona bunu söylemiştir. Babasının avukatı gönderdiğini öğrenince, çekip gidebilir. Bunu göze alamam. Ona ihtiyacım var. Büyük ihtimalle Marlena ve Bennie'nin nerede olduğunu bilen tek kişi o.

Louisa görüşme odasından çıkıyor. "Makineyi orada bıraktım. Birkaç şey hakkında yalan söylüyor. Karısını sevmiyor. Hamile olduğunu ve babasının kendisi olduğunu biliyor. Evlilik dışı ilişkisi olan o. Luci Simmons'dan bahsettiğimde neredeyse kendinden geçiyordu. Benimle gelmek ister misin, Megan? Ona nasıl yaptığını anlatabilirim. Bu arada, şu damızlık avukat nerede?"

Son sorusunu duymazdan gelerek, "Sence karısının ve oğlunun nerede olduğunu biliyor mudur?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Oğluyla ilgili soruların onu yumuşatacağını düşünmüştüm ama karısından o kadar nefret ediyor ki, ikisine karşı da bir şey hissetmiyor. Ve onlar hakkında geçmiş zamanda nasıl konuştuğunu duydun mu?"

O da fark etti. "Louisa, babası burada. İkisinin konuşmasına izin vermeyi düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Tony ve Ronnie'ye bakıp bana döndü. "Siz dedektifsiniz. Ben sadece kiralık bir dedektifim."

Tony elini onun omzuna koydu. "Hadi ama Louisa. Ben yeni bir şerif yardımcısı olduğumdan beri böyle şeyler yapıyorsun. İçgüdülerin ne diyor?"

Sen?"

KIRK

Yeni hapishanelerinin her santimini aradı. Bennie sonunda onu, nerede olduklarını öğrenmeye çalışmasına izin verecek kadar uzun süre serbest bıraktı. Karanlıkta nerede olduğunu bilsin diye Bennie'yle Marco Polo oyunu oynamaktan sesi kısılmıştı. Yakınlarda iki şişe su daha bulmuş. Bennie'nin inhaleleri cebindeydi, yani onları kim aldıysa ölmelerini istemiyor.

"Anne, susadım."

"Suyu saklıyoruz tatlım. Unutma, kötü su olabilir. Sadece mecbur kalırsak içiyoruz."

"Anne, içmem lazım."

Sürünerek onun sesine doğru geliyor. Bir tür küçük binadalar. Bir atölye olabilir. Üzerlerine ağır aletler monte edilmiş masaları hissetti. Belki de bir odun atölyesiydi; o yüzden böyle kokuyordu. Bir duvarda bir kapı buldu. Kapıya vurduğunda çıkan sestten çelik olduğunu anladı. Kapıya vurabileceği bir şey bulamadı, bu yüzden ellerini ve ayaklarını kullandı ve devam edemeyecek kadar çok acıdılar. Masalardan birinin yanında bir talaş yığını buldu. İşini yapması için Bennie'yi oraya götürüyor. Zar zor ayakta durabiliyor. Acıkmışlar ve Bennie baş ağrısından şikayet ediyor. Onun da var ama açlığı daha kötü. Suya ihtiyaçları var. Susuzluk baş ağrısına, kas güçsüzlüğüne ve halüsinasyonlara neden olabilir. Henüz halüsinasyon görmüyor ama kim bilir? Belki de bunların hepsi bir halüsinasyondur.

Bennie pijamasını yukarı çekip ona sarılıyor. "Anne, ne zaman eve gidiyoruz? Marco Polo'dan bıktım."

"Yakında." Onu tekrar uyutmak için şişelerin onları beklediği yere götürüyor. Belki de sonsuza dek. Oturuyor ve onu kucağına alıyor. "Sizin için artık Marco Polo yok bayım. Oyuncak trenleri düşünelim."

"Onları seviyorum. Büyükbabamı seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum tatlım. Muhtemelen şu anda bizi arıyordur."

"Büyükbabam benim için bir sürprizi olduğunu söyledi."

Bennie bunu ona hiç söylememişti. Cyrus da hiç söylememişti. "Ne tür bir sürpriz?"

"Eğer öğrenirsem sürpriz olmayacağını söyledi."

"Kesinlikle doğru. Kendi pantolonunu giyemeyecek kadar akıllısın, ufaklık."

"Züppe," diyor Bennie ve kıkırdıyor.

"Oh, bunun komik olduğunu düşünüyorsun." Onu daha yakına çekiyor. "Biraz dinlen, sonra biraz su içeriz."

"Çok susadım anne." "Ben de tatlım. Ben de."

KIRK BİR

Cyrus, "Merhaba evlat." der.

Ben ayağa kalkar ve neredeyse sandalyesine takılarak bir adım geri çekilir. Cyrus ona oturmasını işaret eder. Ben kapıya bakar ama omuzları düşer ve oturur.

"Bana söylemeliydin."

"Neden baba? *Bana yardım* edebilesin diye mi?" "Sen benim oğlumsun. Seni önemsiyorum." Ben başını çevirdi.

"Polis sana yardım etmeye çalışıyor. Aileni bulmak istemiyor musun?"

"Aileni kastetmiyor musun? Evet. Karımı ve oğlumu eve getirmek istiyorum." Kameraya bakıyor. "Onları eve getirmek için her şeyi yaparım."

"O zaman neden doğruyu söylemiyorsun, Ben?" Cevap yok.

"İnsanların duymak istediğini düşündüğün şeyleri söylüyorsun. Bunu annen yaptı."

"Artık onun hakkında konuşmana gerek yok baba. O özgür."

"Benden demek istiyorsun."

Cevap yok. Cyrus bekler. Ben der ki, "Tüm bunlardan kurtuldu. Dramdan. Zengin bir mahkûm gibi hissetmekten. Senin arkadaşın olmadıkları sürece hiç gerçek arkadaş olmadı. O-" Soluğu kesilir ama yanakları kızarmıştır.

"Bir sürü aynı arkadaşımız vardı. Aynı çevrelerdeydik, Ben. Nasıl olmasın ki? Evliydik."

"*Evliydik*. Anahtar kelime bu. Ve ben senin oğlundum. Seninle aynı arkadaşlara mı sahiptim? Nasıl olabilirdim ki? Sen hiç evde olmazdın. Evdeyken de beni okul, komşular ya da zayıflık olduğunu düşündüğün herhangi bir şey hakkında azarlamakla meşguldün. Tıpkı senin gibi olmamı istiyordun. Senin gibi olmak istemediğimi hiç düşündün mü? Senin dizinin dibinde oturmak istemeyen birini hayal bile edemezsin."

Cyrus tüm bunları sakince karşılar. Sesini yükseltmiyor, tartışmıyor ya da yaşam tercihlerini savunmuyor. En iyi yaptığı şeyi yapıyor. İş.

"Seni her zaman sevdim, Ben. Anneni hâlâ seviyorum. Senin için elinden geleni yaptı. Bizim için."

Ben babasına döndü. "Elinden geleni yapması zayıf olduğu anlamına geliyor. Bunu mu demek istiyorsun, baba? Zayıf olmayı ondan mı öğrendim? O senden çok daha fazla benimleydi. Ve sen beni hiç uyum sağlayamadığım okullara gönderdin. Ben Cyrus Parker'ın oğluydum. İnsanlar Cyrus Parker'ın oğluyla arkadaş olmak isterdi. Hiçbir şey fark etmeyeceğini anlayana kadar başımı öne eğdim. Ne yaparsam yapayım, Parker adını lekeleyecektim. Parker imparatorluğunun şerefini lekeleyecektim."

"İyi bir baba olmadığımı kabul ediyorum oğlum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla pişmanım. Eğer izin verirsen bunu telafi etmek isterim."

Bir şimşek çakmasının ardından beklenen gök gürültüsünü bekliyorum. Ben'in ağzı titriyor; zaman durmuş. Ve tam o anda ona acıyorum, babasına acıyorum, yaklaşık otuz yıl boyunca yaşanan kayıplardan ve düşmanlıklardan etkilenen tüm insanlara acıyorum. Ben'i genç bir adam olarak hayal ediyorum, ilgiye ve koşulsuz sevgiye aç, gerçekte olduğundan başka biri olma beklentileri altında gömülmüş. Cyrus'u görüyorum, azimli, bir iş dehası, karısı ve oğlu için en iyisini yaptığına inanıyor, işteki başarısının evde ona neye mal olduğunu görmüyor. Kendimi Ben ve Cyrus ile benzer bir konumda görüyorum. İlgiye aç, anne babası olmayan küçük bir kardeş yetiştirmenin geçmişteki sorumluluğuyla yüklenmiş, olduğum kişi olmama izin verilmeyen, sadece şu anda öyleymiş gibi davrandığım kişi. Hayatımda yaşadığım olayların, kaçırılan annemin, öldürülen üvey babamın, biyolojik babamın bir

Seri katil, çocuk kaçıran, tecavüzcü, sadist, beni öyle bir odaklanmaya itti ki, adalete teslim etmeye yemin ettiğim tek şey haline geldim: bir katil. Gençliğimi ve yirmili yaşlarımdan çoğunu bu hayvanların izini sürerek ve onları öldürerek geçirdim. Kendi adalet anlayışım beni gerçek babam kadar kötü yapıyor. Ben sadece eski taştan bir çip mi? Ben'in bir şeyden suçlu olduğunu biliyorum. Sadece ne olduğundan emin değilim.

KIRK İKİ

Odaya girip oturduğumda Ben başını kaldırmıyor. "Uzun bir gündü." diyorum. Kafasını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızı. Gözyaşları yüzünde tuzlu izler bırakmış. İçimde bir kıpırtı hissediyorum ama bunu görmezden geliyorum ve konuya giriyorum. "Ben, babandan gelmesini istediğim için özür dilerim. Önce sana danışmalıydım."

Bana boş bir ifadeyle bakıyor. Nefes alışını izliyorum ve gerginliğini, havayı yavaşça içine çekişini ve hızla bırakışını görebiliyorum.

"Seni görmek istedi," diyorum. "Endişeliydi." "Saçmalık.

Onları seviyor."

"Ronnie ve ben onunla tanıştık. Senden çok övgüyle bahsetti."

"Sevgiyle. Öyle mi? Sana bir şey söyleyeyim. Babam beni hiç sevmedi. Mümkün olduğunca uzakta olmak istedi. Sanırım bu yüzden böyle bir imparatorluğu vardı. Annemden ve benden kaçmak için her zaman bir bahanesi olurdu."

"Bana annen hakkında pek bir şey anlatmadın."

"Annem." Alaycı bir şekilde homurdanıyor ama gözyaşlarının küçümsemenin arkasına saklandığını görebiliyorum. "Neye benzediğini zar zor hatırlıyorum."

"Sanki ölmüş gibi konuşuyorsun. Hâlâ hayatta olduğunu sanıyordum."

"Yaşıyor. Gitti." Hiçbir ayrım yokmuş gibi omuz silkiyor. "Beni uzaklara gönderdi. Benden utanıyordu. Beni terk etti."

"Benim annem de gitti," diyorum. Bekliyorum. Merak kediye öldürdü. O da bekliyor. Ama ben kazandım. "Yaşıyor mu?"

"Fark edeceğin kadar değil." Bu ondan sıkı bir sırıtış aldı. "Çok taşındık. O hep yoktu ve ben kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım. Okula bile gidemedim. Kendi kendime evde eğitim aldım. Belli oluyor mu?" Bu bir gülümseme aldı.

"Fark edeceğin kadar değil," diyor.

Parmağımı silahmış gibi ona doğrultuyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Peki neden polis oldun?"

"Babam öldürüldü." Bu bir yalan değil. Onu ben öldürdüm. Ben, "Bu korkunç." diyor.

"Üvey babam da öldürüldü." "Öyle mi?"

"Evet."

"Ölmekten daha kötü şeyler de var." Başka tarafa bakıyor ve anne babasından mı yoksa karısı ve oğlundan mı bahsettiğini bilmiyorum. Omurgamda bir ürperti hissediyorum.

"Hayatımda çok fazla ölüm ve ölüm gördüm," diye cevap veriyorum. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Televizyondaki gibi değil. Hâlâ yüzlerini görebiliyorum. Nasıl öldüklerini. Kokuyu." Bu groteskliğe bir tepki vermesini bekliyorum. Hiçbir tepki yok. "Ardından gelen kâbuslar nasıl acı çektiklerini anlatıyor. Tek başlarına. Ölürken. Kimse bilmiyor." Şimdi bir tepki alıyorum.

Ben uzaklara bakıyor. "Bence birileri biliyor. Yani, nasıl bilmezler ki?"

Ronnie elinde kahveyle geldi ve Ben'e ikram etti. "Nasılsın Ben?"

"İyiyim Ronnie," diyor Ben. "Teşekkürler ama gerçekten gitmem gerek. Babam bana halletmem gereken acil bir iş olduğunu hatırlattı." Ayağa kalkıyor. "Gidebilir miyim?"

Kıçına tekmeyi basmak istiyorum ama yapmıyorum ve sadece gidişini izliyorum.

Louisa ve Tony görüşme odasına girdiler ve Tony, "Onu yakaladığınızı sanıyordum" dedi. Louisa başını sallıyor ve Ronnie bana büyüteç altındaki bir böcekmişim gibi bakıyor.

"İyi misin Megan?" diye soruyor.

"Cyrus gitti mi?"

Ronnie bana bir fincan kahve uzatıyor. "Sen Ben'le konuşurken gitti."

Kahveyi ondan alıyorum ve bir yudum alıyorum, keşke viski olsaydı. Bolca viski. Öfkemi ve hayal kırıklığımı bastırıp duymak istediklerini söylüyorum. "Ben iyiyim. Aradığım adam o. Tam düşündüğüm gibi. Katılmayan var mı?" Kimse bilmiyor.

KIRK ÜÇ

Hayden'la buluşmaya gitmeden önce, asi oğluyla görüşürken Cyrus'la olanları anlattım. Cyrus yeni bir şerif araçları filosu almayı ve ofisimizi yeniden döşemeyi teklif etmişti. Ronnie bana Tony'nin ilçe komiserlerinden onay alması gerektiğini söylediğini anlattı. Onlar da bir şey almadan hiçbir şeyi onaylamazlar. Yeni evler, arabalar, yüzme havuzları, Maui'ye bilgi toplama gezileri gibi.

İyi haber, yeni bir araba alabilirim. Kötü haber ise Ben'i ormana sürükleyip eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra kovulabilirim.

Port Townsend'deki The Tides yemek yemek ve bir şeyler içmek için en sevdiğim yerdir - tabii şu anki gibi tek istediğim bir ya da üç viski olan bir ruh halinde değilsem. The Tides'a rekor sürede varıyorum çünkü hız sınırına uymuyorum. Bu benim görevim. Hız yapanları yakalamak için, onlar gibi düşünmelisin.

The Tides'ın otoparkı araçlarla dolu ve ben hangisinin Hayden'ın olduğunu tahmin etmeye çalışarak onları tarıyorum. Merkez'i aramadan ve her birinin kaydını almadan bu imkansız bir görev, bu yüzden içeri giriyorum ve orada değil. Viski zamanı. Acaba o da benim ona yaptığım gibi beni ekti mi? Kazara.

Garsonun beni fark etmesini beklerken Cyrus'un şerife söylediklerini düşünüyorum. Cyrus yıpranmış masalarımızı, sandalyelerimizi, yazıcılarımızı, bilgisayarlarımızı ve video izleme ekipmanlarımızı tüm girişlere biyometrik kilitler takarak değiştirmek istedi. Ronnie, Cyrus'un

Güvenlik şefi Sissy, Bay Kahvemizin yerine bir espresso makinesi getiriyordu. Tony bana Sissy'nin harika olduğunu ve kendisi için çalışmasını dilediğini söyledi. *Neyim ben, doğranmış ciğer mi?* Tek ihtiyacım olan şey rekabet. Ama öte yandan, Sissy gibi biri tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Başka bir sert dedektif, bir haydut, bir kural tanımaz, bir kovboy. Kes şunu, Megan. Aslında Hayden'ı göreceğim için gerginim. Onu ektiğim için tekrar özür dileyeyim mi? Bu onun önemli olmadığını düşündüğüm şeklinde yorumlanabilir. O önemli. Ama hamile bir kadını ve küçük oğlunu bulmak da öyle. Hayden'dan daha önemli değil, ama... Bunu neden yapıyorum? Sadece yemeğini ısmarlayacağım ya da bir içki içeceğim, nazik olacağım ve elimde olmayan bir şey için kendimi mazur göstermemeye çalışacağım. *Kapa çenenin, Megan.*

Hayden kapıdan giriyor. Üzerinde yeni bir siyah kot pantolon, beyaz düğmeli bir gömlek, siyah spor ayakkabıları, küt kesilmiş düzgün sarı saçları var ve kalbim eriyor. O kadar yakışıklı bir adama dönüşmüş ki, kendisinden hiç beklemediğim bir özgüven yayıyor. Çocukken her zaman enerjik ve tutkuluydu, her şeye meraklıydı; çizmeyi, boyamayı ve bir şeyler yapmayı severdi. Bir keresinde dondurma çubukları ve Elmer yapıştırıcısından bir kulübe yapmış ve büyüdüğünde bize "sonsuz dek sürecektir evimizi" inşa edeceğini söylemişti. Bu anı gözlerimi yaşartmakla tehdit ediyor ama kendimi tutuyorum.

"Merhaba, Rylee. Yani Megan. Özür dilerim. Oturabilir miyim?" Yüzünde bir gülümseme var ve samimi görünüyor. Annem ona duygularını saklamayı hiç öğretmediği için olmalı. O eğitim bana ayrılmıştı. *Belki de orduda aldığı eğitim dendir. Ya da belki sadece büyümüştür.*

Garson kız sanki bir elektromıknatıs tarafından çekilmiş gibi beliriyor. Uzun, sımsıkı bacakları ve iri göğüsleri olan yirmili yaşlarında bir sarışın, göğüslerinden birinde SAM olduğunu belirten bir isim etiketi var. Dar kot pantolonundan sipariş defterini çıkarırken kardeşime neredeyse ağzının suyu akarak bakıyor.

"Kaburga spesiyalimiz var ya da isterseniz kahvaltı yapabilirsiniz. Ne isterseniz. Sadece sor."

Gözleri Hayden'ın her şeyi alabileceğini vurguluyor. Herhangi bir şey mi? Cidden mi? Artık utanılacak bir şey yok.

Ona bakmadan, "Benim için sadece buzlu çay. Pek içen biri değilimdir."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor. Onun arama-içme görevleri yüzünden evimde alkol bulunduramıyorum.

"Şekerli mi şekersiz mi?"

"Tatlı. Tıpkı senin gibi," diyor ve garsonun yüzü bir gülümsemeyle kayboluyor.

"Ben de buzlu çay alacağım," diyorum. Ve bir kustumuk torbası. "Şekersiz, içinde Jack Daniel's olsun. Ya da üçlü viski yap ve buzla çalkala."

Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor. Gözlerini küçük kardeşimden yeterince uzun süre ayıramıyor. Sonunda beni fark ediyor ve ben yine bir viski sipariş ediyorum. Muhtemelen bir tornavida ile bitireceğim. Omzunun üzerinden bakışlar atarak uzaklaşıyor. Onu hiç bebek mıklatısı olarak düşünmemiştim. Bana kızların bitli olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Tabii ki, ilk öpücüğünü aldığı anda orada değildim. Ya da daha fazlası. Ona garsonumuz gibi kızların bittene daha kötü olduğunu söylemeliyim.

"Demek bir kayıp vakası üzerinde çalışıyorsun," dedi. "Anne ve oğul."

Başımı salladım. "Şerifimin yeğeni ve oğlu."

"Belki yardım edebilirim, Megan." Adımı vurguluyor ve sırtıyor. Aynı eski Hayden. Dalga geçiyor. Bazen pislik gibi davranıyor. Buna bayılıyorum.

"Teklifin için minnettarım ama sanmıyorum."

"Ordu istihbaratında çalıştığımı biliyorsun."

İstihbarat alanında çalıştığını bilmiyordum. Ordu onun ne kadar zeki olduğunu fark etmiş olmalı. Lisede sınıf birincisiymiş. Bunu kanıtlamak için masamda resmi var.

Diyor ki, "İşimin bir kısmı insanları takip etmektir. Bölge ve bina aramaları. Araştırma. Bu tür şeyler."

Gözleri sertleşiyor, meydan okuyor ve bana insanları takip etmekten ve binaları aramaktan daha fazlasını yaptığını söylüyor. Kaç kişiyi öldürdüğünü merak ediyorum. Gözleri bana benden daha fazlasını gördüğünü söylüyor. Acaba bunu yanında taşıyor mu? Ya da benim gibi soğuk biri mi oldu? Öldürmek aileden geliyor. Biyolojik babamızın kanı Hayden'in damarlarında da dolaşıyor. Hayden eve ilk geldiğinde beni onu terk etmekle suçladı. Ona sebeplerimi, aslında bahanelerimi sunmak istedim ama ne yaptığımı anladım.

Çocukken ondan saklanması, öldürme sanatında daha iyi eğitmenler bulmasına neden oldu.

Hayden'ın tatlı çayı geliyor, bana viski yok ve garson kız ona hizmet etmek için neredeyse göğüslerini Hayden'ın suratına dayayarak eğiliyor. Adam aptalca bir şey söylüyor ve kadın on iki yaşındaymış gibi kıkırdıyor. Hayatımda hiç kıkırdamamıştım. Ama kardeşimde gördüğüm şey hoşuma gidiyor. Belki o da benim gibi uyum sağlayabilir.

Garson gidene kadar gözlerimden hançerler fırlıyor ve Hayden bana gülümsüyor.

"Küçük kardeşime karşı koruyucu olamaz mıyım?"

Sırıttırıyor. "Ben artık bebek değilim, kardeşim. Artık büyüdüm."

Bunu görebiliyorum. Garson kız da öyle. "Tamam," diyorum. "Belki sen yardımcı olabilirsin." Onu bilgilendiriyorum ve bitirdiğimde düşünceli görünüyor ve buzlu çayını yudumluyor. Garson ortaya çıkıyor ve çayı dolduruyor. Tekrar ortadan kaybolmadan önce bileğini tutuyorum. "Benim içkim?"

"Hemen geliyor. Kusura bakmayın."

Eğer iki saniye içinde burada olmazsa olacaksın.

"Olay yeri incelemesi sana ne gösterdi?" diye soruyor ve ben de ona elimizdeki sonuçları ve hala incelenmekte olanları anlatıyorum. Anladığını başıyla onaylıyor ve tüm bunları nasıl bu kadar çabuk özümseyebildiğini merak ediyorum. "İlişkili olduğu terk edilmiş bir kereste fabrikası ve güvenli bir odada bir su şişesi bulmuşsunuz."

Değimendeki kilitli odadan kimseye bahsetmemiştim. Belki de öyle sanmıştı. Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordur. Ona, "Ben'in bazı kıyafetlerinde talaş ve yağlı çamur vardı. Kamyonunu bıraktığı kulübenin yakınındaki bir binada tuttuğu iki kamyonu daha erişimi var."

"Telefonunu takip edebildiniz mi?" diye soruyor.

Ona söylemek istediğimden daha fazlasını biliyor gibi görünüyor. "Evet. Ortağım Ben'in 'Cihazımı Bul' uygulamasını açtı."

"Ortağın Ronnie. Değil mi?"

Başımı salladım. Ronnie'nin onunla tanışıp anında ve umutsuzca aşık olmasını istemiyorum. Suç Laboratuvarı şefi Marley Yang'la olan aşkını geliştirmek için çok çalıştım.

Hayden çenesini okşuyor. "Kız arkadaşını görmeye gittiğinde Luci'ydi, değil mi?" Başımı salladım. "Kamyonun nerede olduğunu kontrol ettin mi?"

Onu sürerken gördün mü? Ford'u mu?"

"O kamyon hâlâ kulübedeydi."

Hayden düşünceli görünüyor ve ciddileşiyor. "Ya da en azından telefonu oradaydı. Daha sonra onu kamyonetinde buldunuz. Değil mi?"

Her an bağırmasını bekliyorum, "Gel, Watson. Oyun başladı."

Hayden, "Luci denen kadını siz gelmeden en fazla otuz dakika önce terk etmiş. Hatta dairede dinliyor bile olabilir. Kadın ne kadar sarhoştur?"

"Çok çabuk sarhoş oldu." diyorum.

"Ve onu hemen ele mi verdi?" "Evet."

"Yalan söylüyor. Daha fazlasını biliyor. Belki nerede olduklarını. Ya da öyleydiler. Muhtemelen taşınmışlardır. Ben'in evli ve bir oğlu olduğunu biliyordu. Karısının hamile olduğunu biliyordu. Ona aşık. Ondan vazgeçmeyecektir. O bir altın madeni."

"Ama bu onun üzerinde şüphe uyandırır." dedim.

Garson kız geri geldi ve elinde bir defter ve kalemle durdu. "Siparişinizi alabilir miyim? Bu arada benim adım Samantha." Bunu söylerken açıkta kalan göğsünü işaret ediyor.

Hayden elini uzatır. "Hayden. Hayden Cassidy. Spesiyali ben alırım."

Birdenbire aç olmadığımı fark ettim. "Samantha. Bu viski nereden geliyor?" Boş bir bakışla karşılaştım. Samantha daha önce birçok kez bana garsonluk yaptı ama yine de her zaman ne sipariş ettiğimi hatırlayamıyor. "Glenlivet," diyorum.

Gülümsememeye çalışıyor. "Glenlivet'imiz bitti."

"Başka bir Glen de olur. Double olsun. Buzsuz olsun."

"Barmene ne olduğunu soracağım."

"Bak, Samantha. Larry, barmen, beni tanır. Ona pencerenin yanındaki silahlı kadının Glen istediğini söyle. O bilir." Kaba olmak istemem. Evet, öyleyim. O günlerden biriydi ve hıncımı bu şehvet düşkünü garson kızdan çıkarıyorum. "Özür dilerim," diyorum.

Koşarak uzaklaştı ve barmene fısıldadığını gördüm. Adam sırtıyor ve bana başını sallıyor. İçkimi getirmiş. Bir üçlü

Viski, buzsuz. Barmene el sallarım. Bahşış alacak. O kirli bir masa alacak.

Hayden onun gidişini izliyor. "Vay be, abla, hala çok sinirlisin."

"Kusura bakma. Biraz stresliydi." Kendime iyi davranacağıma söz vermişken sana kötü tarafımı gösteriyorum. "Normalde böyle değilimdir."

Gülüyor. Beni çok iyi tanıyor. "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Ben belli ki onu asla yakalayamayacağınızdan emin.

Ama yakalayacaksın,

Abla. Bu bir bilmece, ama o seni benim tanıdığım gibi tanımıyor. Kibri onun felaketi olacak. Babası hiç arkadaşı olmadığını söyledi ama senin sana yardım edecek arkadaşların ve ailen var. Ödeyebilirsin." Bana gülümsüyor. Keşke bir kameram olsaydı. Şaşırdım ve onunla gurur duydum ve çalışmamı onunla paylaşabilmek iyi hissettiriyor. Bunu daha sık yapmam gerekecek. Bu onun hayatındaki önceki yokluğu telafi etmeyecek ama bu bir başlangıç.

Pirzola ve viskim geliyor. Huysuz olmamaya çalışıyorum. Onu yalnız yakalayana kadar.

KIRK DÖRT

Ronnie'yi ofisten aldım ve Luci Simmons'ı görmeye gittik. Arabası gitmişti.

"Belki de içki dükkanındadır?" Ronnie öyle dedi.

Güneş doğduktan hemen sonra. "İçki dükkanlarının henüz açık olduğunu sanmıyorum."

Tam o sırada Mercedes SL 550 Roadster yanımıza yanaştı. Komşusunun özel yerine park ettik ve biz inerken saçları aşırı siyah boyalı ve yüzü botokslu yaşlı bir kadın dışarı çıkıp bana ters ters bakıyor. Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi ipek kimono tarzı bornozunu bir arada tutuyor. Tek söyleyebildiğim teşekkür etmek. Rozetimi kaldırıyorum ama gerçek zenginlik karşısında hiçbir anlamı yok. Umurumda değil.

"Luci, nasıl olduğunu görmek için geldik," diyorum alçak koltuğundan kayarken. Elinde kâğıttan bir market poşeti var ve içindeki eşyalar şingirdiyor. Ronnie haklıydı.

Gülümsüyor ve "Görüyorum ki Bayan Reagan'la tanışmışsınız." diyor. Kadına parmağını uzatıyor ve gülümsüyor.

"Ben onun kocasına oy vermedim," diyorum ve Luci boştaki eliyle bir kıkırdamayı bastırıyor.

"İçeri gelin. Dağınıklığımı bağışlayın.

Toplanıyorum." "Yardım ederiz."

"Zahmet etmenize gerek yok. Ben hallederim."

Artık taş gibi ayık. Onu takip ediyoruz ve o içki deposunu kaldırırken bize verandadaki masaya oturmamızı söylüyor.

Luci elinde üç kutu diyet kola ile dışarı çıktı. "Özür dilerim. Size daha sert bir şeyler ikram ederdim ama çalıştığınızı görüyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kardeşimin onun hakkında haklı olduğuna dair bir inanç sıçraması yapıyorum. Eğer değilse, açıklamam gereken çok şey olacak. Rozet çantamdan lamine edilmiş bir kart çıkarıp elimde tutuyorum.

"Luci, sana Miranda haklarını okuyacağım, bu yüzden iyi dinle." Kart bir kilit şirketinden. Posta kutumda buldum ve kapıları açmak için sakladım. Karttan okumaya başladım. "Lucia Simmons, sessiz kalma hakkına sahiptir. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Hakkınız var."

Sözünü kesiyor, yüzü giderek soluyor. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Size ne söyledi?"

"Avukat tutma hakkınız var" -ve *umarım* avukat *istemezsiniz*- "herhangi bir beyanda bulunmadan önce-"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sana her ne söylediye, yalan söylüyor. Ne dedi?"

Doğru sırada okumuyorum ama kimin umurunda? Ronnie ona doğru eğildi. "Sence ne dedi?"

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve titreyen alt dudağında toplanıyor. "O bir piç. Ama Marlena ve Bennie'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Tanrı şahidim olsun. Yemin ederim bilmiyorum. Bana hiç söylemedi."

Sahte Miranda kartına bakıp bir an tereddüt ettikten sonra onu kaldırıyorum ve rozet çantamı masanın üzerinde açık bırakıyorum. "Sana tam olarak ne söyledi?"

Omuzları çöküyor. Eğer bir kaplumbağa olsaydı, kafası kaybolurdu. Onu suçlamıyorum, onun için üzülüyorum da. Eğer onlar hakkında bir şey biliyorsa ve bize söylemediyse, bu onu suç ortağı yapar.

"Tamam. Size söyleyeceğim ama benim yaptığımı bilmeyeceğine söz vermelisiniz."

Başımı salladım ve kartı tekrar çıkarmaya başladım.

"Bu onun fikriydi. Onu vazgeçirmeye çalıştım."

İçimi bir heyecan kaplıyor ve yumruğumu havaya kaldırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Daha sonra.

"Devam et," diyor Ronnie rahatlatıcı bir sesle.

Luci bir kokteyl peçetesiyle gözlerini siliyor, sonra burnunu sümürüyor. Sesi işkence gören bir kaz gibi çıkıyor. "Yaklaşık iki ay önce bekâr olsaydı hayatının nasıl olacağından bahsetmeye başladı. Kulübede saklanmaktan bıkmıştı. Ona aşıkmiş gibi davranmaktan nefret ediyordu. Eve gitmek, beni görmek için bahaneler uydurmak, ailesinin adını lekelemesini engellemeye çalışmak. Onun ortadan kaybolduğunu hayal ediyordu. "Puf," dedi. Ama babasının bunu mahvedeceğinden korkuyordu. Babasından nefret ediyordu ama babası Marlena'ya ve özellikle de Bennie'ye çok yakındı. Ben çocuğu kıskanıyordu. Babasının ona hiç böyle davranmadığını söyledi. Zaman geçirmek. Bu onu görünmez hissettiriyordu. Sanki ortadan kaybolmuş gibi. Böyle hissetmediği bir zamanı hatırlayamıyordu. Ta ki benimle tanışana kadar. Aşkımızın onu kurtardığını söyledi. Onu daha iyi bir adam yaptığını söyledi."

O bir adam değil. O bir canavar. "Devam et."

"Birkaç hafta önce bunu gerçekten planlamaya başladı. Sadece konuşuyor sanmıştım. Bir süre kulübede yaşamak anlamına gelse bile ayrılmak için bir neden bulacağını söyledi. Geri gelecek ve ikisini de uyuşturacaktı. Bunu yapmanın bir yolunu düşünmüştü ama bana söylemedi ve dürüst olmak gerekirse ben de bilmek istemedim."

"Ne yapmayı planladığından bahsetti mi?"

"Kereste fabrikası hakkında bir şeyler söyledi. Korkmuştum. Onlara zarar verebileceğini düşündüm. Onları öldürmeyeceğine dair söz verdirdim. Başka planları olduğunu söyledi. İnsan kaçakçılığının ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Bilmek istemedim ve ona çenesini kapatmasını söyledim. Onun hastalıklı planının bir parçası olmak istemedim. Onu görüşmeyi kesmekle tehdit ettim ama o sadece güldü ve zaten bunun bir parçası olduğumu söyledi. Bir şey söylersem hapse girecektim. Gitmeme asla izin vermeyeceğini ve denersen benim de ortadan kaybolacağımı söyledi."

İşi bitti ama daha fazlası olduğunu biliyorum. Hayden nerede saklandıklarını bildiğine inanıyordu. Ben de biliyorum. Tek parmağımla rozetime dokunmaya ve doğrudan ona bakmaya başladım. "Şimdi bana nerede olduklarını söyle."

Gözyaşları artık serbestçe akıyor. Dudakları titriyor ve hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Burnunu silerken ve gözlerini ovuştururken şöyle diyor: "O sabah polis oradayken bana evden mesaj attı. Size mesajı gösterebilirim."

Cebini karıştırıyor ve bir iPhone çıkarıyor; kasası floresan turuncusu. Bazı simgelere dokunuyor ve bana uzatıyor. Üzerinde şöyle yazıyor: *Bitti. Seni seviyorum.*

Saat ve tarih doğru görünüyor. Diğer mesajlara göz atıyorum. Hepsi aynı numaradan, Ben'in özel telefonundan. Tüm mesajlar benzer, ama hiçbiri onu bir kaçırma olayına dahil etmiyor. Hayata yeniden başlamak için sabırsızlandığını söylüyor.

"Ronnie, bunları bana gönderebilir misin?"

Ronnie telefonu alıyor ve saniyeler içinde telefonumun birkaç kez çaldığını duyuyorum.

"Ben'in onları kereste fabrikasına götürdüğünü biliyordun ve kimseye söylemedin."

Başını sallıyor ve akan burnunu pahalı bir bluzun koluna siliyor.

"Eski bir kereste fabrikası olduğunu söyledi. Hiç görmedim. Gerçekten. Ama bunu planlarken onları körfeze yakın bir yere götüreceğini söylemişti. Nedense bu onun için önemli görünüyordu. Umarım onları boğacağını kastetmemiştir. İnsan kaçakçılığı konusunda ona inanmadım. Yani, kim bir çocuğa bunu yapar ki?"

Bir canavar yapar. "Ronnie, kereste fabrikasının resimleri sende mi?" Ronnie telefonunu açar ve ekranı Luci'nin görebileceği bir yere tutar. Luci başını sallar. Su şişesini bulduğumuz kereste fabrikası. Hiç görmediğini söylediğini sanıyordum. Hâlâ yalan söylüyor.

Her şeyi berbat ettiğini fark etti. "Sanırım bir kez gördüm. Ama kereste fabrikası olduğunu bilmiyordum. Dışarıda mısır ambarı gibi büyük bir kule var. Bir gece beni oraya götürdü. Her şeyi yıkıp kulübeler yapacağını söyledi."

"Bu, karısını ve oğlunu kaçırmayı planladığı sırada mı oldu?" Ronnie soruyor.

"Evet. Aman Tanrım! Muhtemelen oradalar. Ama elinizde resimler var ve onları bulamadınız. Buldun mu?"

"Sen söyle Luci. Seninle bu oyunu oynamayacağım." Sahte kartı tekrar çıkarıyorum ve o da çatlıyor.

"Yapma bunu. Sana her şeyi anlatacağım. Zaten biliyor olmalısın yoksa burada olmazdın."

Hafifçe başımı sallıyorum. "Sana Miranda haklarını okuyacağım Luci. Sana hiçbir şey için söz veremem ama yüzde yüz işbirliği yaparsan savcıya karşı işin daha kolay olur."

"Anlıyorum. Sadece hapse girmek istemiyorum. Bana bu konuda söz verebilir misin?"

Bizimle çalışmazsan gerçeği ağzından alacağıma söz verebilirim. "Yapamayacağımı biliyorsun. Ama senin için iyi şeyler söyleyeceğim. Ne dersin?" *Söylemem.*

Gözyaşları tamamen kurudu. Şimdiye kadar gördüğümüzden farklı bir insan oldu. Bu gerçek Luci. Soğuk, hesapçı, bencil, bir numaranın peşinde. Miranda haklarını bu kez doğru sırayla ezberden tekrarlıyorum ve Ronnie ifadesini kaydediyor.

Gözleri dolu dolu bize bakıyor. "Hapse girecek miyim?" "Hemen değil," diyorum. "Ama eğer yalan söylediğini öğrenirsek bir daha gelirsek senin için geleceğiz."

KIRK BEŞ

"Ben için tutuklama emrin hazır, Megan. İmzalamak için yargıca gitmen gerekiyor." Tony masasından kalkar. Sandalye sessizdir. Bu yeni. Masa da öyle. Cyrus oylanmıyor. Şerif bizi ofisine çağırdı ve yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum. Sonunda bu davada biraz ilerleme kaydediyoruz. "Neden kız arkadaşını bu olaydaki rolü için tutuklamıyorsunuz?"

"Ronnie ona Mercedes'inde bir takip cihazı olduğunu söyledi. Eğer biz izin vermeden önce evinden ayrılırsa, tutuklanacak."

"Peki var mı? Bir izleme cihazı."

Cevap için Ronnie'ye bakıyorum. "Yüz yirmi bin dolar için roket iticileri ve kanatları da olmalı. Ve evet, LoJack'ine erişebildim. Çalışmıyor."

"Ne yaptığını biliyorsun," dedi bana. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" Düşünüyor. "Son zamanlarda yani."

"Bazı zor davaları çözdün, Megan. Hakkını vermeliyim. Bu sefer, lütfen biraz daha, p'lerine ve q'larına dikkat et. Medyanın çok fazla ilgisi olacak. Ön sayfalarda yer almamasının tek nedeni... bunu kimin yapabileceğini biliyorsunuz."

Cyrus medyanın sahibi olmalı. Tabii ki öyle. "Ben l'lerimi çarpı, t'lerimi nokta yapacağım patron."

"Ben de," diyor Ronnie ve küçük bir selam veriyor.

"Siz ikiniz gidin buradan."

Ben'in komşularının evcil hayvanları gibi yapıp ortadan kayboluyoruz ama o zavallı hayvanların aksine ölmüyoruz. Marlana ve Bennie'nin de ölmemesi için dua ediyorum. Burada hasta bir köpek yavrusuyla uğraşıyoruz.

Telefonum çaldı. Ronnie'ye verdim. Hızıma dikkat etmeliyim. Ben tırmanışını izlerken ibre yetmiş geçiyor. Ronnie hoparlörü açıyor.

"Megan, Ronnie, buna inanamayacaksınız," diyor Şerif Gray. Ronnie'nin kötü alışkanlığını kapmış.

"Ne oldu Şerif?" diye sorar.

"Ben sorgu odasında oturuyor. Ona göz kulak oluyorum ama sen de hemen buraya gelmelisin."

"Onu kim buldu?" diye sordum.

"Kendi başına geldi. Görünüşe göre kız arkadaşı onu aramış."

Onu tutuklamalıydım ama olan olmuştu. Herkes umutsuzca girebildiği her yeri ararken, bu bana onu bulmaya çalışmak için biraz zaman kazandırdı.

Daha yeni beyaz bir Chevy Silverado kamyonetin yanına park ettik. Muhtemelen Ben'in ahırında kaybolan kamyon. Ronnie zaten plakayı araştırıyor. Ona ya da şirketine aitse el koyup arayacağız. Hiçbir yere gitmiyor.

Şerif Gray bizi kapıda karşıladı. "Az önce ön zili çaldı ve ikinizle de konuşması gerektiğini söyledi. Elinde bazı bilgiler varmış."

"Ona arama emrinden bahsettin mi?"

"Bunu sana bırakıyorum. Bu kamyon onun mu? Kayıp olduğunu söylediğin mi?"

Ronnie telefonunu kapatır. "Bu o olmalı. Parker Industries'e kayıtlı. Mindy'yi arayayım mı?"

Tony, "Ben ararım. Ben de videoyu çekeyim. Sen ziyaretçimizle ilgilen."

Benjamin Franklin'in eski bir sözü vardır: "Misafirler, balıklar gibi, üç gün sonra kokmaya başlar." Parker bundan çok daha uzun süre kokacak bir misafir. Görüşme odasına girdiğimde ve onu sandalyesinde ukalaca arkasına yaslanırken gördüğümde kalbim hızlanıyor.

"Ben," diyorum.

"Megan... Ronnie."

KIRK ALTI

Ben'in karşısındaki koltuklara oturuyoruz. Ronnie, arama emrinin kopyalarını içeren yasal boyuttaki manila klasörü masanın üzerine koyuyor. Dışında adı yazıyor.

"Bize ne söylemek istiyordun?" diye sordum.

"Önce sen," diyor ve başını dosyaya doğru sallıyor. "Misafirler her zaman önce gelir."

"Kamyonumun ön camında bir not buldum."

İşte yine başlıyoruz.

Gömleğinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor, açıyor ve bize doğru uzatıyor. Yemin ederim bir gülümsemenin saklandığını görebiliyorum. Bu bir not ve tabii ki daktiloyla yazılmış.

Onları yakaladık.

*Temas halinde
olacağız.*

"Ellememeliydin," diyorum.

"Ön camıma yapışmıştı. Biri kamyonuma çarptı ve bilgilerini bıraktı sandım. İnsanların hep iyi yanlarını görürüm, Megan."

Sanki ben insanların içindeki iyiliği görmüyorum.

Ronnie notu aldı ve ben de ona "Ne anlama geliyor?" diye sordum.

Ağzının kenarında bir tik oluştu. Onu kızdırmıştım.

"Sence ne anlama geliyor? Birinin karımı ve oğlumu kaçırdığı anlamına geliyor. Birden fazla kaçıran var demek."

"Bunun sahte olmadığına emin misin?"

"Oh, Tanrı aşkına. Şuna bir bakın. Başka kim böyle bir not bırakabilir ki?"

"Burnunu karıştırmak isteyecek biri var mı?" *Eski kız arkadaşın gibi mi?*

"Oh, hadi ama, Megan. Ciddi ol. Buna fidye için adam kaçırma muamelesi yapmalısın. Korumaya ve hizmet etmeye yemin ettin. İki hayat tehlikede. Henüz para istemediler ama çok büyük bir miktar olacağına eminim. Ne isterlerse ödeyeceğim. Sadece onları eve getirmek istiyorum."

"Haklısın Ben. Hayatlar tehlikede." *Gerçekten umurunda mı? Hiçbir şeyin yoksa nasıl ödeyeceksin?* Ve sonra aklıma geldi. Ben'in hiçbir şeyi yok. Para için babasını haraca bağlıyor. Ya kendi ailesini kaçırdı ya da bu durumdan faydalaniyor.

Düşüncelerimi okuyor. "Ailemi seviyorum. Parayı bir yerde bulurum."

"Notu nerede buldun?"

"Sana söyledim: Kamyonetimin sileceklerinin altında." "Dışarıdaki kamyonda mı?"

Sabırsızlanıyor. "Evet. Dışarıdaki kamyonet. Notu bulduktan sonra hemen buraya geldim."

"Bu senin kullandığını gördüğümünden farklı bir kamyonet. Sadece emin olmak istedim."

"Birkaç kamyonetim var. Bazen değiştirmeyi severim. Bu yasalara aykırı mı?"

Ben de kendimce bir soru sordum. "Not oraya bırakıldığında nereye park etmiştiniz?"

"Seattle'daki bankama gitmiştim."

"Neden Seattle'daydın?" Ronnie soruyor.

"Bankaya gitmem gerekiyordu. Bankam orada. Seattle'da. Dışarı çıktığımda, not sileceğimin altındaydı. Fark eder mi?"

"Her şey önemlidir, Bay Parker. Arada bir kamyon değiştiriyorsanız, o kişi ne kullandığınızı nasıl bilebilir?"

"Bilmiyorum. Siz dedektifsiniz. Bir yolunu bulun."

"Farklı kamyonlarınız olduğunu söylüyorsunuz. Bayan Simmons'ın kullandığı SL 550'ye ne dersiniz?"

Simmons'ın kullandığı? Onu da kullanıyor musunuz?"

Hiç atlamıyor. "Hayır. Benim tarzım değil. Bu sadece onun için bir avantajdı. Sigortasını da şirket ödüyor. Artık benim için çalışmıyor. Araba bir çeşit kıdem tazminatı."

"O notu bırakmış olabilir mi?" diye soruyorum.

Yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Ona sormalısın."

Sert, biraz da kızgın görünmeye çalışıyorum; cevap vermeden önce dudaklarımı bilerek düz bir çizgi halinde sıkıyorum. "Onunla konuştum ve anladığım kadarıyla sen de konuşmuşsun." Bunu bir süre bekletiyorum ve o hafifçe sallanmaya başlıyor, hiçbir yere bakmıyor.

"Onunla konuştum. Benimle konuşmak istediğini söyledi. Ve ondan hoşlanmadığını."

Haklıydı. "Seni aradı mı?"

"Ben aradım. Benden kaçıyordu."

"Dün evine gidip geleceğimiz konusunda onu uyardın mı?"

"Sanki saklayacak bir şeyim varmış gibi konuşuyorsun. Evet, onu görmeye gittim ve seninle konuşmak zorunda kalabileceğini söyledim. Bir ilişkimiz olduğunu düşündüğünüz konusunda onu uyarmak istedim. Eğer bir şey saklamak istediysem, o da buydu. Polisin evde Marlena ve Bennie'yi aradığı sabah ona mesaj attım ve kayıp olduklarını söyledim."

"Bir oğlunuz olduğunu biliyor muydu?"

"Elbette biliyordu. Zaman zaman ona hediyeler aldırırdım. Darth Vader eşyaları gibi. Onun için olduğunu biliyordu. Sana ne söyledi?"

"Ona karından boşanacağını söyledin mi?"

Duraklıyor. "Bir ilişkimiz vardı. İşler karıştı. Tamam, ben bir pisliğim. Onu oyalıyordum. Ama hiçbirinde ciddi değildim."

"Neden ona ailenin kayıp olduğunu söyledin?"

"Şey... o benim sekreterim. Başka bir şekilde öğrenmesini istemedim ve eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktım."

"Yani emin olmadığınız halde neden ona kayıp olduklarını söylediniz? Hemen emin olamadık. Daha kontrol bile etmemiştiniz."

ya da komşularla konuştum ya da annesini ya da babanı aradım."

"Size nedenini söyleyemem."

"Söyleyemez misin?"

"Yoksa söylemeyecek misin?"

"Söyleyemem. Söyleyemem çünkü bilmiyorum. Muhtemelen ona söylememeliydim. Sadece onlar gittiğinde bir araya geleceğimizi düşünmesine neden oldu. Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünüyor."

"Karınızın Luci'den haberi var mıydı?" "Luci'yi kiraladığımı biliyordu."

"Bay Parker..."

"Tamam. Gerçekten. Luci'nin akli dengesi bozulmaya başlamıştı. Haftalardır Marlena hakkında sinsi yorumlar yapıyordu. 'Senin karın olsaydım...' gibi şeyler söylüyordu. Marlena'yı görmeye gitmişti. Marlena bana söylediği için öğrendim. Luci'yi kovmayı planlıyordum ama o babama gidip ilişkiyi anlatmakla tehdit etti. Eğer babam karıma ve oğluma bu kadar aşık olmasaydı, onun yüzüne gülerdim."

Göt herif. "Ama Cyrus'un gazabına uğramayı göze alamazdın." "Babamla tanıştın."

"Bu tehditler ne zaman başladı? Marlena'yı görmeye ne zaman gitti?"

"Marlena ayrıldığıımız gece bana bundan bahsetti. Kızgındı. ve ona bunun benim hatam olmadığını anlatmaya çalıştım. Marlena uzun zamandır bana soğuk davranıyordu. Ben de bir erkeğim. İhtiyaçlarım var."

Benim de ihtiyaçlarım var. Suratını dağıtmam lazım. "O gün karınla konuştu mu?"

"Konuşmuş olmalı. Emin değilim. Ama sanırım öyle, evet." "Karınızın hamile olduğunu ne zaman öğrendiniz?"

"Bir şey hakkında tartışıyorduk. Önemli bir şey değildi. Her zaman bir şeylere kızardı. Bana saldırmaya başladı, ben de sinirlendim ve ona bağırdım. Beni bir ilişki yaşamakla suçladı ve ben... şey, inkar etmeye çalıştım, anlıyor musunuz? Sonra bana Luci'nin eve geldiğini söyledi. Luci'nin ne söylediğini anlattı. Ondan boşanmak isteyip istemediğini sordu. Kendimi kaybettim ve evet, boşanmak istiyorum dedim ve gitmek için eşyalarımı toplamaya başladım. O kadar öfkeliydim ki ne aldığımı bilmiyordum. Sadece eşyalar. Sürekli gözümün önündeydi. İşte o zaman bana hamile olduğunu söyledi. Benden olmadığını söyledi."

Şüpheli bakıyorum. Helen tamamen farklı bir Marlana'yı canlandırdı. Jennie Hunter da öyle.

"Bana inanmadığını biliyorum ve seni suçlamıyorum ama sana söylediklerim dürüst gerçekler. Yemin ederim."

Bu da bana göre yalan söylediğini kanıtlıyor. Şu ana kadar söylediklerinin ne kadarına inanacağımı merak ediyorum.

"Sanırım karımı ve oğlumu Luci kaçırdı. Bu mantıklı. Beni kendisi için istiyordu ve ailem buna engel oldu. Marlana'dan asla boşanmayacağımı biliyor olmalıydı. Bennie'yi her şeyden çok sevdiğimi biliyordu. Ondan daha çok."

Yine geçmiş zaman. Bir ürperti hissediyorum.

Avucunu başının yanına koyup şakağını ovuşturuyor ve iyi bir kuşku taklidi yapıyor. "Dur bir dakika. Luci'yi birkaç kez siyah bir adamla gördüğümü hatırlıyorum. Sana bir keresinde siyah bir adamı evden kovaladığımı söylemişim, hatırlıyor musun? Marlana onun daha önce pencereden baktığını söylemişti. Luci'nin ona yardım eden biri olabilir. Notta bu yüzden 'biz' yazıyordu. Luci bana New York'ta siyah bir adamla çıktığını söyledi. Onaylamayacağımı ya da kıskanacağımı düşündü. Evi gözetliyor olabilirdi - evin ne zaman korumasız olacağını görmek için programımı kontrol ediyordu. İlk başta sadece bir röntgenci olduğunu düşünmüştüm ama şimdi..."

Gözleri neredeyse teatral bir şekilde genişler. Bu adam Netflix için yazmalı.

"Luci'nin arkadaşlarından birini tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Luci kolay kolay arkadaş edinmez. Buraya taşındığında tanıdıkları onu terk etti. Benim için yeterince iyi olmadıklarını düşünüyor gibiydi. Kiminle arkadaş olduğu umurunda değildi. Ama Luci'yi bir iş gezisine götürdüğümde onu havaalanında ve sonra Seattle'da birlikte gördüğüm siyah bir adam vardı. Çok samimi görünüyorlardı. Takip ettiğim kişi o olabilir. O olduğuna eminim."

"Luci bize birkaç haftadır karınızı ve oğlunuzu kaçırmayı planladığınızı söyledi."

"İşin içinde olsaydı elbette bunu söylerdi. Değil mi? Kendi ailemi kaçırmadığımı biliyorum, bu yüzden o ve Siyah arkadaşı olmalı. Biraz kaypak görünüyor. Belki de para ve iyilik almak için üzerime geliyordu. Tanrı biliyor ya, ona yeterince verdim. Belki de

Beni Marlana'dan uzaklaştıramayınca bunu yapmaya karar verdi. "Dua edeyim de bir yerlerde güvende olsunlar ve biz onları bulalım."

Yine bizimle oynuyorsun. İşe yaramayacak. "Ronnie, bir şey yapmanı istiyorum." Ayağa kalkıp onu dış ofise götürüyorum ve Ben'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Notun birkaç kopyasını çıkar ve sonra FBI'ı ara." diyorum. Bunu yapmamak için başımı sallıyorum. Fısıldıyorum, "Luci'yi bulmaya çalış? Sende telefon numarası var." Cevap vermek için sırtıyor. Şeytani bir sırtış. Güzelce olgunlaşıyor.

Görüşme odasına döndüğümde Ben'e, "Luci ve arkadaşının onları götürmüş olabileceği bir yer var mı?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum."

"İki kişiyi saklamak zorunda olsaydın, onları nereye götürürdün?" "Sana söyledim-"

"Eğlendir beni, Ben."

Sessiz kalıyor ama gözleri benimkileri izliyor. "Şöyle düşünüyorum, Ben. Eğer bir adam kaçırın olsaydım, onları kolay bulunamayacakları bir yerde tutardım. Terk edilmiş bir depo ya da kereste fabrikası gibi." Gözlerini kırıştırdı. Sinirlerine dokundum. "Onları izlemesi için ortağıma bıraktım. Eğer bir ortağım varsa. Sonra da aileye mesaj göndermenin bir yolunu bulurdum. Kendi telefonumu kullanamam." Gözleri benimkilerden uzaklaşmaya başlıyor ama ifadesi değişmiyor. "Polisin çok yaklaştığını düşünürsem onları başka bir yere götürürdüm" diyorum.

Ronnie kafasını kapıdan içeri uzatıyor. "Bize söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Luci'nin içkiyle bir sorunu var. Onu gördüğümde ayıktı. İki ya da üç dakikalığına oradaydım. Keşke tüm bunların arkasında onun olduğunu düşünseydim."

"Onu bulacağız. Yakınımda kalmanı ve benimle iletişim halinde olmanı istiyorum."

"Yani polislerin o programlarda söylediği gibi şehirden ayrılma mı diyorsun?"

Evet, aynen öyle. Aynen öyle. "Öyle bir şey değil. Sadece her an müsait olmanı istiyorum. Belki bugün eve gidip orada takılabilirsin?" Umarım Mindy ve ekibin onun kulübesi ve kamyonlarla işi bitmiştir. Bitirmemişlerse, zor.

"Yapmam gereken birkaç iş var. Eve gitmem gerekecek - bizim eve - ve eve geldiklerinde ortalığı toparlamam gerekecek. Marlana dağınık bir evden nefret eder."

"Ben, Luci'nin nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı? Herhangi bir şey. Bir alışveriş merkezi? Bir bar? Bir restoran?" *Yetişkin oyuncak mağazası?*

"Hayır. Ama bulunmak istemiyorsa, onu bulacağınızdan şüpheliyim. New York'ta, şehrin kötü bir yerinde büyümüş. Sokakta oldukça akıllıdır."

KIRK YEDİ

"Telefonuna cevap vermiyor."

Dairesine doğru ilerlerken Ronnie Luci'yi defalarca aradı. Midemde kötü bir his var. Evden ayrılması için ısrar etmeliydim. Ona bir otel odası ayarlamalıydim. Ben onun yarım kalmış bir iş olduğunu biliyordum. Notla geldi ve zaten bildiklerimizi itiraf etti. Tüm bu olanlardan Luci'yi ve hayali Siyah adamı sorumlu tutmak çocuk oyuncağıydı. Ama sadece Luci artık bunu yalanlamak için etrafta değilse. Luci'nin bir ortağı olduğuna dair sözleri bana çok önemli geldi. Ya Ben'in bir ortağı varsa? Eğer öyleyse, kim olabilirdi? Luna Ridge'deki komşuları onu umursamıyordu ve sapık Luci dışında hiç arkadaşı yoktu. Cyrus da bize bunu söylemişti.

"Şirketin sahip olduğu tüm depoları aramalı mıyız?"

"Bunu kendi adamlarımızla yapmak bir hafta sürer ve zaten oldukça zayıf durumdayız. Neyse ki Sissy'nin ekibi bu konuda yardımcı oluyor. Ayrıca, Ben bize onlardan bahsettiyse, orada olmayacaklardır. Cyrus'un yardımını aldığımızı biliyor. Onları başka bir yere saklamıştır." Gömülmüş ya da bir yere atılmış olabileceklerini söylememe gerek yok. Ama Ben cesetleri öylece atmaz. Bunun için çok dikkatli. Kaybolmasını sağladığı hayvanlar o istemedikçe ortaya çıkmadı. Luci de aynı şekilde ortadan kaybolmuş olabilir. Ya da belki de kaçmıştır. Onu bulana kadar bilemeyiz. "Bakalım evde mi?"

Luci'nin dairesine gittik ama arabası orada değildi. "Ben arka tarafa gideceğim," dedim. "Ön pencerelere bak." Umuyorum ki

Bayan Reagan'la konuşmak ve kulak dolgunluğu almak için.

Dairenin aşağısında her şey aynı görünüyor. Çiçekler. Verandadaki masanın üzerinde ve yerde birkaç boş içki şişesi. Kapıyı çaldıktan sonra ittiğimde arka kapı açılıyor. Ronnie arkamdan gelerek beni korkutuyor.

"Özür dilerim. Ön tarafı kontrol ettim. Hepsi kilitliydi. Kapıyı çaldım ve pencerelere baktım. Yandaki kadın çıktı ve Luci'nin bir saat önce çıktığını söyledi. Yanında kimse yokmuş."

"Onu seninle konuşmaya nasıl ikna ettin?"

"Güllerine iltifat ettim. Çok güzeller. Annemi ve babamı tanıyor." Kıkırdıyor. "Onlara Bayan Reagan'ın selamını söylemem gerekiyor."

Bu benim için asla işe yaramaz. Çiçekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve annemin tanıdığı tek insan ölü. "Harika." "Belki Ben'le buluşuyordur?"

"Kaçıyor olabilir. *Sen olsan* ne yapardın?" "Ben mi? Ben'den korkardım. Kaçardım."

"Tamam. Normal bir insan ne yapardı?"

Bunu şaka olarak söyledim ama gücenmiş görünüyor.

"Ben normalim." Bu tartışılır.

"Normal bir insan bu saçmalığa inanabilir. Ama sen ve ben normal olmaktan çok uzağız. Tanıdığım en az normal insanlarız." İşte böyle, tekrar arkadaş olduk.

"FBI'ı arayacak mısın?"

"İlgileneceklerini sanmıyorum."

"Kayıpların kim olduğunu bildikleri için ilgilenebilirler. Herkes Cyrus Parker'ın kim olduğunu biliyor."

Ben bilmiyordum. Ama haklı olabilir. "Mecbur kalmadıkça FBI'ı bu işe bulaştırmak istemiyorum. Bu Lindbergh bebek kaçırma olayından daha büyük bir olay olacak. Basın, kameralar, görgü tanıkları, sapıklar her yerden çıkacaktır. Ayrıca, FBI çok yavaş. İzin almak için izin almaları ve sonra da bunu onaylatmaları gerekiyor. Psikologları, arabulucuları, Noel Baba ve tüm elflerini getirecekler. Bir sirke dönüşecek. Ayrıca, sanırım Ben FBI'ı aramamızı istiyor. Davadan çekilmiş oluruz."

Tony'yi aradım. "Şerif, Gentlemen's Club'a gidecek birini ayırabilir misin?"

"Verebilirim. Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Ben'in kulübesinde oradan bir kibrit kutusu bulduk. Müdavimi olup olmadığına bak. Belki oradan biri bize yardım edebilir."

Tony ilgileneceğini söyledi ve Ronnie, "Sence Ben şimdi ne yapacak?" diye sordu.

"İkinci bir not yazacak."

Ronnie, "Biraz araştırma yaptım. Washington en yüksek beşinci çocuk kaçırma oranına sahip. Kaçıranların yüzde doksanı aile üyelerinden oluşuyor, bunların da yüzde altmışını anneler ya da kadın aile üyeleri oluşturuyor. FBI rakamları bu kaçırma olaylarının yüzde doksan dokuzunun çocuğun sağ olarak geri dönmesiyle sonuçlandığını gösteriyor. Ama bu genellikle bir velayet kavgasıdır."

"Hayır. Ben başlangıçta öyle görünmesini sağlamaya çalıştı. Bu işe yaramayınca önce kaçırılma senaryosunu, sonra da röntgenci senaryosunu ortaya attı. Artık bir metresi olduğunu bildiğimize göre, fidye için adam kaçırma senaryosunu ortaya attı. Ne zaman doğru bir şey yapsak olay tırmanıyor."

"Megan, umarım onu korkunç bir şey yapmaya itmemişizdir. Bizi onlara götürmeyecek ya da gitmelerine izin vermeyecek. Ya onları öldürürse? Bunun sorumlusu olmak istemem."

"Ya Ben'in önerdiği fidye için kaçırma saçmalığına inanırsak? Eğer hayattalarsa, bu onlara biraz zaman kazandırabilir. Parayı bir araya getirmek biraz zaman alır. Cyrus için bile, ayak sürümesi konusunda onu yönlendirirsek zaman alacaktır." Avlanırken asla geri adım atan biri olmadım. Annemi aramak beni buraya getirdi. Yaptığım işte iyi olmamı sağladı. Duramam. Onları kendi başımıza bulmamız için bize zaman kazandırabilecek bir fikrim var. "Ben paranın peşindeyse, babasının terlemesini izlemek hoşuna gidecektir."

"Ama Ben'in onları serbest bırakacağını garanti yok, Megan."

"Yaşam kanıtı isteyeceğiz. Eğer çok geç olursa, elimizdeki tutuklama emrine göre onu tutuklarız."

Ronnie, "Uyku ilacı bana biraz umut veriyor. Muhtemelen onları bu şekilde aldı. Neden kapıyı çalma zahmetine girsin ki?"

Dışarıda mı? Neden onları evde öldürmüyor? Onları bayıltıyor. Neden?"

"Böylece kaçmaya çalışmazlar. Gürültü yapıp dikkat çekmesinler diye."

Ronnie heyecanlı görünüyor. "Ya da o olduğunu görmeden onları hareket ettirmek için. Belki de kimin elinde olduklarını bilmiyorlar. Belki de o kadar uyuşturulmuşlardır ki hiçbir şeyden haberleri yoktur. Eğer bilmiyorlarsa, onları hayatta tutmak için bir neden var demektir. Fidyeyi al ve gitmelerine izin ver. Belki de başından beri planı buydu."

"Bundan sonra ne yapmamızı önerirsiniz, Dedektif Marsh?"

"Luci'yi de bu işe bulaştırdı. Onu bulalım, Ben'i getirelim ve ikisini aynı odaya koyalım. Bırakalım kıvılcımlar uçuşsun."

"Bana Clint Eastwood gibi davranma." Şaka yaptığımı düşünmesi için sırtıyorum. Şaka yapmıyorum.

"Bu konuda benimle çalıştığın için teşekkürler Megan. Senden çok şey öğrendim. Eğer herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa..."

Onun bu içten açıklaması beni biraz utandırıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden "Ben de senden hoşlanıyorum Ronnie, ama seninle yatmayacağım" diye şaka yapıyorum.

Koluma bir yumruk indiriyor. "Ciddiyim, Megan. Bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun."

Ben biliyorum. Benim için çok, hatta daha fazla şey ifade ediyor. Bu iş bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hayat verdi. İnsanlara yardım ediyorum ve kötülerini cezalandırıyorum. Daha ne isteyebilirsin ki? Belki yeni bir araba.

KIRK SEKİZ

"Megan, sana katılıyorum," diyor Şerif Gray. "Luci ya da Ben'i tutuklamayarak doğru olanı yaptın. Ama bu bizim için çok büyük bir olay. Henüz FBI'a haber vermediniz. FBI'a haber *vermeliyiz*. Bu tür konularda uzmanlaşmış ajanları var. Eğer fidyecilerin Cyrus Parker'ın gelini ve torununu fidye için alıkoyduğu ve FBI'ı aramadığımız duyulursa, yeni bir iş arıyor olacağım."

"Peki ya biz?" Ben tartışıyorum. "Bizim de işimiz tehlikede. Bunu yapabiliriz Tony. Bunu federallere veremezsin. İşleri yavaşlatmak dışında bizim yapamayacağımız bir şey yapamazlar." *Zaten olduğundan daha fazla. Ve onları hazır hale getirmek zaman alacaktır. Ve onlar kitaba göre hareket ediyorlar. Yöntemlerimi onaylamayacaklardır.*

Ronnie ona yalvarırcasına bakıyor ama bir şey söylemiyor, ben de bir iyilik istiyorum. "Sana tarçınlı çörek aldım. Sana double pastırmalı çizburgerimi ve patates kızartmamı verdim. Ellen'a senin gizli zulandan hiç bahsetmedim. I-"

"Bu kadar yeter," diyor. Çok kızgın. Ben de öyle. Birkaç dakika öyle oturduk. Ronnie kapıya bakıp duruyor. Kaçmanın faydası olmaz. Ayakta durup savaşmanın da bir zamanı var. İşte o an geldi.

Ronnie beni şaşırtıyor ve "Eğer bize güvenmiyorsan, belki de yeni dedektifler bulmalısın" diyor. Ağzım açık kaldı ve sadece ona baktım. Tony de öyle. Ve sonra o anı mahvetti. "Özür dilerim Şerif. Haddimi aştım."

"Hayır, değildi Ronnie. Bu konuda bizi sen çağırdın Tony. Biz pes edenlerden değiliz. İyi dedektifleriz. Ve biz kadınız. Bizi görevden alıp mükemmel saçları ve tırnakları olan bir grup erkeğe verseydin feministler ne derdi?"

Tony bana bakıyor ve kafasının içindeki mücadeleyi görebiliyorum ama yanlış okuyorum. Gülmeye başladı. "Mükemmel saçları ve tırnakları olan adamlar." Çok geçmeden hepimiz gülmeye başladık. Komik olsun diye söylememiştim. Kızmıştım. Hâlâ da kızgınım. Ama ya gülecektim ya da çılgılık atacaktım.

"Ne diyorsun Şerif? Biz mi yoksa güzellik salonundaki adamlar mı?"

Gülmekten masasının üstüne uzandı. Ben kazandım.

Tony fikrini değiştirmeden önce Ronnie ve ben arabamla ayrıldık.

"Orada arkamı kolladığın için teşekkürler Megan."

"Bana borçlusun, Ronnie. Sakın unutma. Unutmayacağım."

Kıkırdıyor ve sonra duruyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Tony daha azı için insanları kovdu. Onun bu yönünü hiç görmedin. Fazla mesaiden şikâyet ettiği için bir dedektifi kapı dışarı etti."

"Atmadı."

"Hayır. Ama o mızımız bebeği atmak istedim." Mızızlara katlanamıyorum. Özellikle de tembel mızızlara.

Luci'yi tekrar aradı. "Cevap yok."

Ona, "Mindy'yi ara. Bizimle kahve içmeye gelmesini söyle."

Ronnie arıyor ve "Moe's'ta buluşalım diyor, sen ısmarlıyorsun." diyor.

Mindy ucuz bir randevu.

"Neden Mindy ile buluşuyoruz?"

"Ondan fikir almak istiyorum. İlçenin onu tam zamanlı işe almayacağına inanamıyorum."

"Önce Ben'in nerede olduğuna bak."

Ronnie Ben'in telefonunu açar ve "Telefonu Luna Ridge'deki evde." der.

"Ara onu."

Arar ve hoparlöre verir. Şaşırtıcı bir şekilde ilk çalışta cevap verir. "Ronnie. Sesini duymak çok güzel."

Ronnie'ye bakıyorum ve parmağımı boğazıma sokup öğürüyormuş gibi yapıyorum. "Ben de buradayım Ben," diyorum. *Benim sesimi duymak da mı güzel, seni pislik?* "Haber var mı?" Ronnie hoparlörü açıyor.

"Bunu sana sormam gerekiyordu, Megan. Luci'yi buldun mu?"

Olası cevapları düşünerek duraklıyorum. Sanırım ne cevap vereceğimin bir önemi yok. "Henüz bulamadık. Herkes onu arıyor. Özellikle gitmeyi sevdiği bir yer var mı?" *Kulübedeki oyun odan dışında mı?* "Herhangi bir hobisi. İlgi alanları?" *Kes şunu, Megan.*

"Sanırım onu o kadar iyi tanıımıyordum. Çoğunlukla nelerden hoşlandığım hakkında konuşurduk. Beni aramasını bekliyordum. Paraya ihtiyacı olacak."

"Ben, New York'taki adresi ya da telefon numarası sende var mı?" Bunu bilmesini beklemiyordum ve hayal kırıklığına uğramadım.

"Başvurusu bir yerlerde kayıtlı ama almak için birini aramam gerekecek."

"Bir şey duyarsan hemen bizi ara. Neredesin?" Telefonunu takip ettiğimizi bilmesini istemiyorum.

"Marlena ve Bennie için evi temizliyorum. Adamların o kadar barutla ortalığı dağıttı. Bennie'nin onunla ne yapacağını tahmin edebiliyorum."

Sesi kalın geliyor ve onun ne kadar duygusuz bir pislik olduğunu bilmesem gözyaşlarının eşiğinde olduğunu düşünürdüm. "Ben?"

Boğazını temizliyor. "Kulübeye geri dönmek istemedim. Artık orada benim için hiçbir şey yok. Sanırım burada da bir şey yok."

Ona olduğu yerde kalmasını söylüyorum ve Ronnie bağlantıyı kesiyor ama heyecanlı görünüyor. "Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum."

"Ne?"

"Ben'le ilk tanıştığımızda Apple Watch takıyordu. Luci de bir tane takıyordu."

"Ve?"

"Bunu daha önce hiç denemedim Megan, ama sanırım onun Apple Watch'unu bulabilirim. 'Cihazımı Bul'un takip edebildiği cihazlardan biri ama iCloud şifresine ve diğer bazı verilere ihtiyacım var."

"Bunu nereden bulacağız?"

"Sissy'nin dosyasında olabilir. Muhtemelen birisi şirketten ayrıldığında cihazları geri alabilmesi gerekiyordur." Sissy'nin numarasını bulur ve arar. Kısa bir konuşma olur ve Ronnie

iPad. Ekranda bir şeyler yapıyor, sonra bir haritayı yakınlaştırıyor.

"B u l d u m !"

Harika!

iPad'e bakıyor ve gülümsüyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Yaptığın şeylerin yarısına ben de inanamıyorum. "Mindy'yi ara ve iptal et. Ona Luci'yi bulduğumuzu söyle."

KIRK DOKUZ

Luna Ridge Loop Yürüyüş Parkuru, 5,5 mil ile Washington eyaletindeki en uzun parkurdur. Ronnie, Google Earth ile birlikte Apple Watch için GPS koordinatlarını çıkardı. Her birinde ziyaretçi park yeri bulunan üç patika başı vardır. Apple Watch, Luna Ridge Falls olarak işaretlenmiş patika başında. Park yeri bir araba dışında boş. Mercedes sanki ağaca çarpmış gibi dev bir çamın alçak dallarının altına burnunu sokmuş. Fren lambaları yanıyor ve motor çalışıyor. Kimsenin pahalı bir arabayı kasıtlı olarak yere sarkan dalların altına sürdüğünü düşünemiyorum. Plaka doğru. Aramak için Cyrus'tan izin aldık.

"Sence sarhoş mu?" Ronnie soruyor.

"Bunu öğrenmenin tek yolu var." İş kıyafetlerim daha iyi günler gördü, ama bu ikinci takım ve gerçekten rahatlar. Artık kokarca yok, lütfen. Bagaja gidip elimi yüzeye vuruyorum. Tepki yok. Arka camın içi bir çeşit yapışkan maddeyle kaplanmış ve araba yolcu camlarına kadar çam dallarına gömülmüş. İçeriye görebilmek için sürünerek bir pencereye ulaşmam gerekecek. Sürücü tarafına doğru kıvrılıyorum, her ayağımı metale vuruyorum ama eklemlerimin acımaya başlaması dışında bir şey olmuyor. Sürücü kapısına ulaşabileceğimi düşünüyorum ve pencereye ulaşmak için yer var gibi görünüyor ya da belki kapıyı kısmen açabilirim.

Sürücü kapısında derin çizikler ve göçükler var. Araba iyice sıkışmış. Sürücü istese bile dışarı çıkabileceğinden emin değilim. Yüzümü cama dayadım ve

içeride biri var. Kolu deniyorum ve kapı açılıyor. Hemen kapıyı açmamış olmayı diledim. Gallagher olarak bilinen ve balyozla karpuz parçalayan bir komedyen var. Bu da ona benziyor ama patlatılan nesne karpuz yerine Luci Simmons'ın kafası. Gözlerimi bir zamanlar çekici bir yüz olan kandan ayırabildiğimde, arabanın hala sürüldüğünü ve ağaç gövdesine yaslandığını görüyorum. Ayağı frende, ellerinden biri direksiyonun alt yarısını tutuyor, diğeri ise avucunun ortasında kanlı bir delikle kucağında yatıyor. Kafalık parçalanmış, beyin dokusu ve kafatası parçaları arka koltuğa ve arka cama dağılmış. Ön camda on sent büyüklüğünde bir deliğin etrafında dönme sanatı gibi çatlaklar var. Silah taşıdığım 45 kalibrelikten daha büyüktü. Bu kadar büyük bir ateş gücünü susturmak bir obüs kadar zor olurdu ve bu durumda da aynı sonucu doğurdu. Burada çok az trafik var. Görgü tanıkları varsa bile kaçmışlar.

Dalların altından çıkıyorum ve arabanın arkasında Ronnie'yle buluşuyorum. "Kız içeride miydi?" Ronnie sordu.

Onun bir parçası. "Kafasından vurulmuş."

"O olduğuna emin misin?" Ronnie'nin midesi bulanıyor. Buna karşı hissizleştım. "Kafasının büyük bir kısmıyla birlikte yüzü de gitmiş. evet deyin." Normalde pozitif kimlik tespiti parmak izi, DNA veya diş kayıtları ile yapılabilir. Diş kayıtları bu davada işe yaramayacak. "Mindy ve bir çekiciye ihtiyacımız var. Açık kasa."

"Çoktan aradım."

"Mindy'yi ara ve ona bir ceset bulduğumuzu söyle. Ben Tony'yi ve adli tabibi arayacağım."

Tony hemen cevap verdi. Sesi benim kadar bitkin geliyordu. "Onu aldın mı?"

"Hem evet hem hayır. Ronnie onu Luna Ridge Loop Yürüyüş Parkuru'na kadar takip edebildi. Kız ölmüş. Vurulmuş." Ne bulduğumu açıkladım ve yorgunluk sesini terk etti.

"Oraya geliyorum."

"Mindy ve Olay Yeri İnceleme geliyor. Mindy'nin bölgede kanıt aramak için yardıma ihtiyacı olabilir."

"Sen ve Ronnie ne yapıyorsunuz?"

"Ben'i ziyarete gidiyoruz."

"Olay yerinin güvenliğini sağlamak için fazladan memur göndereceğim. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Otuz dakika önce biliyorduk. Ronnie şimdi kontrol ediyor."

"Senin için destek çağırıyorum. Ona tek başına yaklaşma, Megan. Bu bir rica değil."

"Ona tek başıma yaklaşmayacağıma söz veriyorum." Yalan söylemiyorum. Ronnie benimle olacak. "Yerini bulur bulmaz destek çağıracağım."

"Emin ol," diyor ve telefonu kapatıyor. "Ronnie, Ben'in şu anda nerede olduğunu bul."

O bunu yaparken ben de ateşin nereden açıldığını hayal etmeye çalışıyorum. Katil, ön camdaki deliğin açısı ve kayıp kafa nedeniyle doğrudan arabanın önünde olmalı. Arka cam sağlam, yani kurşun hâlâ arabanın içinde olabilir. Luci'nin ayağı frende. Vites hâlâ Sürüş'te. Bir eli direksiyonda, diğerinin avuç içinde bir delik var.

Luci katili gördü ve park edecekti. Tam önünde duruyorlardı. Biriyle buluşacaktı. O noktada hiçbir sorun yoktu. Sonra silahı gördü. Artık çok geçti. Refleks olarak ayağını frene bastı ve yüzünü korumak için kolunu havaya kaldırdı. Silah tam ona doğrultulmuş olmalıydı. Silah ateş aldı, kurşun elini, başını ve koltuk başlığını delip geçti. Araba ağacın gövdesine doğru yuvarlandı.

Sürünerek arabanın kapısına geldiğimde, yer ölü çam iğneleri ve sivri kozalaklarla doluydu. Boş kovan aramıyordum ama büyük ihtimalle arabadan çok uzakta değildi. Tabii katil bulmadıysa.

"Megan, Ben'in telefonu bende. Hâlâ Marlana'nın evinde. Luci'ye yaptığımız gibi Ben'in Apple Watch'unun yerini bulmaya çalıştım ve burada bir yerde."

"Burada mı?"

"Tam bulduğumuz yerde."

İkimiz de etrafa bakmaya başlıyoruz, on beş santim derinliğindeki çam iğnelerini tekmeliyoruz. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sürücü kapısına doğru sürünmeye başlıyorum ki bir çınlama sesi ve ardından bir vızıltı duyuyorum.

"Bunu sen mi yapıyorsun, Ronnie?"

"Ben de duyuyorum. Yaklaşmış olmalısın."

Kolumu yerde gezdiriyorum, ilerlemeden önce temizleyebildiğim kadarını temizliyorum. Ses kesiliyor. "Tekrar yap, Ronnie." Birkaç saniye sonra ding ve vızıltıyı tekrar duyuyorum. Tam önümden geliyor ama göremiyorum. Onu bulamıyorum.

"Ekran aralıklı olarak yanıyor olmalı, Megan."

İğneleri ve dalları temizliyorum ve orada, sürücü tarafındaki lastiğin önünde, siyah bir saat, vızıldıyor ve bir şimşek böceği gibi yanıyor. Dikkatlice geri çekildim. Sürünerek başka hangi kanıtlara rastladığımı bilmiyorum.

"Bunun burada ne işi var?" diye soruyor.

"Bakalım Luci'nin saatine bunu yapabilecek misin?"

Ronnie birkaç simgeye basıyor ve arabanın içinden gelen bir vızıltı duyuyoruz.

Şimdi Ben'in bana saatinin çalındığını ve Luci'nin almış olması gerektiğini söylediğini duyabiliyorum. Her durum için bir yalan. Bu Ben Parker.

"Ben'in telefonunu tekrar bul."

"Yirmi bir Luna Ridge," diyor.

"Jerry Larsen'i arayıp ona haber versem iyi olur. Cesetle birlikte oraya tırmanamayacaktır."

"Sen etrafa bakınırken aradım," diyor.

Ona zam yapmalıyım. Jerry Larsen bizim yarı zamanlı adli tabibimiz ve mesleği eczacılık. Karısıyla birlikte Port Townsend şehir merkezinde bir eczane işletiyorlar. Altmışlı yaşlarının başında, beyaz saçlı, uzun, ipeksi beyaz sakallı, şişman değil ama gözleri ıslık ıslık ve bana Noel Baba'yı hatırlatıyor. Noel Baba'nın morga ceset götürdüğünü düşünün. Bir eczacı için bundan daha uyumsuz bir iş düşünemiyorum.

"Olay yerini korumak için adamlarımızdan birinin gelmesini beklemeliyiz," diyorum.

Ben neredeyse en başından beri benim şüphelimdi. Luci'yi onun yardımcı olsa da olmasa da bulacağımızı biliyordu. Bu yüzden otuz dakika önce onunla konuştuğumda onu bulup bulmadığımı sordu. O sırada Marlena'nın evindeydi, buradan en fazla iki mil uzaktaydı. Daha önceki senaryomu tekrar oynuyorum ama bu sefer katil Ben. Hepsini uyuyor. Marlena'nın 120.000 dolarlık arabayı almasına izin verecekti.

Kıdem tazminatı, peki başka ne talep ediyordu? Bizim lehimize olan bir şey var. Luci'yi bulduğumuzu bilmiyor. Ama acele etmeliyiz.

İşaretli bir şerif arabası park alanına giriyor, ardından Mindy'nin çiçek minibüsü geliyor. Şerif yardımcısı Davis şerifin arabasından iner. "Dedektif Carpenter. Dedektif Marsh. Şerif Gray bir yere gitmeden önce destek beklemenizi söyledi. Ne yapmamı istiyorsunuz? Sizinle gelmemi ister misiniz?"

"Birinin Mindy ile burada kalıp olay yerini koruması gerekiyor." "Ama şerif-"

"Ya tetikçi hâlâ buralardaysa?" Refleks olarak etrafına bakar. "Ama-"

"Ve destek için Ronnie var. İki kadın dedektifin kendi başlarının çaresine bakamayacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır, Dedektif Carpenter. Ben sadece-"

"Memur Davis, telsizinizi elinizin altında tutun, başka bir şeyle karşılaşırsak ararım. Mindy'yle konuşmam lazım, sonra da burayı kapatmaya başlamamı istiyorum."

Mindy bana gülümsüyor. "Bana kahve ısmarlamaktan kurtulmak için her şeyi yaparsın."

ELLİ

Luna Ridge Drive'da Ben'in kamyonunun bize doğru geldiğini görüyoruz. Frene basıyor ve geri geri gitmeye başlıyor, hızlanıyor ve kaldırımın üzerinden sıçrayarak kamyonu döndürüyor. Ben arabamı onun yolcu tarafına çarpıp kamyonu Bayan Green'in bahçesine doğru ittiğimde kamyonu hala kaldırımın bir tarafında bize doğru geliyordu. Hava yastıklarım açılmadı ve kaburgalarım darbe aldı. Tabii ya. Ama hava yastıklarının açılmaması iyi oldu, çünkü Ben'in kamyondan atladığını ve golf sahasına doğru topallayarak gittiğini görüyorum. Ronnie'nin "Dur Ben, yoksa ateş ederim!" diye bağırdığını duyduğumda hâlâ emniyet kemerimi çıkarmaya çalışıyordum. Ayakta durduğunu görüyorum, bacaklarını açmış, kolları dimdik, görev silahını Ben'e doğrultmuş.

Durdu ve ellerini havaya kaldırdı. Belinde bir tabanca vardı.

"Dizlerinin üzerine çök!"

Eğilmeye çalışır ama yapamaz. "Yaralıyım, Ronnie. Yapamıyorum."

"Ellerini başının arkasına koy, Ben." Yapar ve dönmeye başlar. "Dön dedim mi? Dosdoğru önüne bak ve kımıldama yoksa seni vururum. Canın yanar." Onu hurdaya dönmüş kamyonun yanına itti.

Sonunda emniyet kemerimi çıkardım ve dışarı çıktım. Bana baktı ve "İyi misin Megan?" dedi.

Direksiyonun alt kaburgalarımı sıkıştırdığı yerde göğsüm ağrıyor ama sanırım iyiyim. Taurus'a bakıyorum ve hiç iyi değil. Buhar

buruşmuş kaputun altından geliyor ve sol tekerlek imkansız bir açıyla dönüyor. "Ben iyiyim," diyorum. "Koru beni. Onu yakaladım."

Yaklaşırken silahımı çekmeye zahmet etmiyorum. Ronnie iyi nişancıdır. Ben'in boyu benden bir karış kadar uzun, bu yüzden kemerini kavrıyorum ve onu nazikçe okşamaya başlıyorum. "Neredeler Ben?" Tehditkr bir sesle söyledim. Cevap vermek için başını yana çeviriyor ve Ronnie ikimizi de şoke eden bir dizi küfür savuruyor. Bir canavar yarattım.

"Kafası uçurulmuş birini görmek onu huysuzlaştırıyor. Glock'una sa tetiēi takmış ve elleri titriyor. Ama eminim bize karının ve oēlunun nerede olduēunu söylersen sakinleşebilir."

Ronnie zor nefes almaya ve şöyle şeyler söylemeye başlar: "Cehenneme kadar yolu var. Yr Megan."

Ben'in sesi kırılmaya başlar. "Nerede olduklarını bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Beni vurmayın. Yapma..." Sesi kesiliyor ve Ronnie'ye dönüp boēazımda kesik bir hareket yapıyorum ve umarım bunu onu öldürmek anlamına almaz.

"O benim silahım deēil," diyor. "Evden ıktıēımda kamyonetimdeydi. Yemin ederim, o benim silahım deēil."

"Ellerini başının üstünde tut, Ben." Silahı belinden çıkardım ve kelepelemeden önce namlusunu arka cebime soktum. Onu kelepeledikten sonra üst aramasını tamamlıyorum. "Başka bir silahın ya da bana zarar verebilecek keskin bir şeyin var mı?"

"Hiçbir şeyim yok, Megan."

"Tanrı zerine yemin eder misin?" Bunu sormadan edemiyorum. Herkes her zaman Tanrı'ya yemin eder.

"Tanrı'ya yemin ederim." Ben hıçkırıklara boēuluyor ve gmleēini avularımin arasına aldıēımda hıkırıkların vücudunda titreřtiēini hissedebiliyorum.

"Ona dikkat et, Ronnie," diyorum. Bacaēı sakatmış gibi yapmıyor ama Ronnie'nin kendini kaybetmiş olmasından korkmasını istiyorum. Onu arabamın arkasına götürüyorum ve bagajın üzerine eēilebildiēi kadar eēilmesini saēlıyorum.

45'liēimi çekip řakaēına dayadım. Bıraktı. "Söyleyecek bir şeyin var mı? Neredeler?" Namluyu etine srtyorum

ve diğerk Ben'e dönüştüğünü fark eder. Kendini beğenmiş, kibirli, yürüyüş kralı Ben.

"Avukatım bununla bir gün geçirecek," diyor. "Her yerde kamera olduğunu söylemiştin. Kızınızı dava edeceğim."

Kıçıma dokunmasının tek yolu bu. "Hapishanede sana ne olacağını sanıyorsun? Senin gibi yakışıklı bir adam. Dans kartın hep dolu olacak."

Ronnie "Here Comes the Bride" şarkısını mırıldanmaya başlıyor ve ben de içindeki mücadelenin söndüğünü hissediyorum. İki şerif arabası geldi ve memurlar onu gözaltına aldı. Onu merkeze götürmelerini ve sorgu odasına koymalarını söyledim. Avukat istemedi. Bu kadar çok kelimeyle değil.

Memur bizi alması için başka bir araba ve iki çekici çağırdı. En azından bu sefer adli tabibe ihtiyacımız yok. Zamanı akıllıca kullanıp Ben'den aldığım silahı çantaya koyuyorum: bir Desert Eagle.

.50 kalibrelik yarı otomatik. Clint Eastwood bunu onaylardı. Mindy'yi arayıp silahtan bahsettim. Sonra Şerif Gray'i aradım. Cevap vermedi ve kafamı kaldırdığımda Tony'nin kamyonetinin caddeden geldiğini gördüm.

Camını indirdi ve dumanlar içindeki aracıma baktı. "Sana destek için beklemeni söylemiştim."

"Ben iyiyim Şerif," diyorum. "Hepimiz iyiyiz. Burada bir şey olduğu yok." Kızgın ve onu suçlamıyorum. "Bunu sonra konuşuruz.

Bana yol gösterin."

Ronnie ve ben Ben'e söylediğimiz bazı şeyleri atlayarak hesap vermeye başladık ki kaldırımından bir ses "Tony!" diye seslendi.

Döndüm ve Bayan Green'i gördüm. Şerif, "Matilda?" dedi.

"Sen olduğunu sanmıştım."

"Uzun zaman oldu," dedi ve yanakları kızardı. Onu hiç kızarıırken görmemişim.

Bayan Matilda Green parlak kırmızı ruj ve allık sürüyor ve o kadar kalın makyaj yapıyor ki, sanki bir kaseye döküp yüzünü içine sokmuş gibi görünüyor. Saçlarını düzeltmeye başlıyor ve Tony'ye sanki yenecek güzel bir şeymiş gibi gülümsüyor. Bilmek istiyor muyum bilmiyorum. Bir daha düşündüm de, kesinlikle bilmek istemiyorum. Dışarı çıkıyor ve onu sokakta evine doğru götürüyor, omzunun üzerinden gizlice bakıyor. Ya bize ya da dumanı tüten enkaza. Ona sarılıyor ve

yanağına bir öpücük konduruyor. Sevgilisi olmadan döndüğünde yüzü hâlâ kıpkırmızıdır. "Eski bir arkadaş," diyor ve boğazını temizliyor.

"Bizi ilgilendirmez," diyorum ve Ronnie başını sallıyor ama sanırım onunla daha sonra konuşmak eğlenceli olacak.

"Boş ver bunları," diyor. "Mindy patikada meşgul. Sen bana bu konuda yol gösteriyordun."

Ona Desert Eagle'ı gösteriyorum. "Ben bizden kaçtı ama Ronnie onu yakaladı." Onunla daha sonra konuşması hakkında konuşacağım. "Silah beline sıkışmıştı."

"Onunla mı kaçıyordu?" Tony sordu. Sanki *sana makasla koşmamayı söylemişim* gibi konuşuyor ama sadece işleri yoluna koymaya çalıştığını biliyorum.

"Patika sadece bir ya da iki mil ötede. Onunla son konuştuğumuzda evi temizlediğini çünkü Marlana'nın dağınıklıktan hoşlanmadığını söylemişti. Sanırım silahı almak için buradaydı, Luci'yi vurdu ve sonra saklamak için geri geldi. Fırsat bulamadan onu yakalamış olmalıyız. Ya da silahı başka bir yere atmaya karar verdi."

Ama bu pek mantıklı gelmiyordu. Neden ormanın derinliklerine atmamıştı ki? Ya da dönüş yolunda yolun kenarına. Neden saklasın ki?

"Ondan bir şey öğrenebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Deneyeceğiz, ama o kendini dokunulmaz sanıyor." Eski bir söz vardır: "Saçmalıklar yürür, para konuşur." Durum göz önüne alındığında, Cyrus'un ona yardım edeceğini düşünemiyorum. "Merkeze doğru gidiyor. Orada ona tutuklama emrini, cinayet ve kaçma suçlamalarını okuyacağım." Ve küçük Taurus'uma yapılan saldırıyı. Bu da bana şunu hatırlattı: "Bir arabaya ihtiyacım olacak, Şerif."

"Ne yapabileceğime bakarım. Şimdi nereye, Megan?" diye sordu.

Merkeze gidip Ben'i sorguya çekmek ve Ronnie'nin kapı kapı dolaşmasına izin vermek isterdim ama bunu asla yapmayacağını biliyorum. Onu suçlamıyorum. Eğer onun hızlı düşünme yeteneği olmasaydı, hala golf sahasında Bay Harika'yı kovalıyor olurduk. "Ronnie'nin arabasını bize getirecek birini bulabilirseniz, burada yapılması gerekenleri yaparız ve sonra gelip Ben'le görüşürüz. Sanırım kalacaktır."

"Bana uyar. Başka bir olay yeri ekibine ihtiyacınız olacak. Ama Megan?"

"Evet, efendim."

"Daha fazla mala zarar vermemeye çalış. Bizim ya da onların. Ve sabah masamda bir kaza raporu görmeyi bekliyorum."

ELLİ BİR

Şanslıyız. Ziyaret ettiğimiz ilk komşu sokakta yaşanan tüm olaya tanık olmuş.

"Bayan Lang, bize ne gözlemlediğinizi anlatabilir misiniz?" Ronnie soruyor ve ifadesini kaydetmek için telefonunu kaldırıyor.

"Dediğim gibi, onu yaklaşık iki saat önce Marlana'nın evine gelirken ve garajına girerken gördüm. Açıcısını tutmuş olmalı. O adamı hiç sevmedim. Yapmacık biriydi. Ama zavallı Marlana ve sevgili küçük çocuk. Çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldılar."

Sabırsızlığımı hissediyor. "Her neyse, garaj kapısını kapattı ve bir süre evin içinde kaldı. Gözümü dört açtım. Onları terk etti. Ve şimdi gittiler. Umarım iyilerdir. Belki artık eve dönebilirler."

"Belki," diyorum.

"Bir şey çalabileceğini düşündüm, o yüzden izledim. Sonra garaj kapısının açıldığını gördüm ve o gürültülü kamyonetiyle gitti. Gideli çok olmamıştı ki geri geldi ve garaj yolunda durdu. Bu sefer garaja girmedi. Geri geri çıktı ve sanırım o zaman seni gördü. Kaçmaya çalıştı ama sen onu iyi yakaladın. Umarım o senin kendi araban değildir, tatlım."

"Değildi."

"O zaman bu iyi, değil mi?"

Bunun ne kadar iyi bir şey olduğunu bilemezsin. "Evet, öyle Bayan Lang. Şimdi, onu gördüğünüz zamanlarda elinde silahla gördünüz mü?"

"Şey, ilk geldiğinde garajdaydı, o yüzden arabayla geçtiği zamanlar dışında onu görmedim. Hep kamyonetindeydi. Ama sonra seni sokakta ondan silahı alırken gördüm. Siz ikiniz çok cesursunuz."

Ronnie'nin telefonuna bakar ve kapatması gerektiğini söyler. Ronnie kapatır ve Bayan Lang şöyle der: "Bunu başka kimsenin duymasını istemedim. Ona ne söylediğini duydum ve bu tür bir dili onaylamıyorum." Bana baktı ve "Herkesle böyle konuşmuyor, değil mi?" diye sordu.

Ronnie'nin yüzü alev alev yanıyor. "Bayan Lang, bunu sadece onu ikna etmek için yaptım... Yani karısının ve oğlunun nerede olduğunu bize söylemesini istedik. Normalde böyle konuşmam."

"Konuşmaz. Bunu ona ben yaptırdım," diyorum.

Biraz da olsa yatışmış görünüyor. "Sanırım işinizi anlamıyorum. İkiniz de çok cesurdunuz." Gülümsüyor. "Ve karısıyla konuşma şeklinden sonra o adamın buna ihtiyacı vardı. Tanrı beni affetsin ama yarı yarıya durmayacağını umuyordum. Bu pek Hristiyanlığa uygun bir davranış değil ama öyle işte."

Ronnie'ye göz kırpyorum ve yanakları hâlâ kıpkırmızı. "Bayan Lang, gördüğünüz başka bir şey var mı?"

"Düne kadar kayıp olduklarını bilmiyordum. Demek istediğiniz bu mu?"

* * *

Bayan Lang ile işimiz bittiğinde Olay Yeri İnceleme kamyonu inceliyordu. "Bir şey var mı?" Memura sordum.

"Döşeme de bir kovan var: .50 kalibre. Döşeme tahtasında da bir Desert Eagle hatıra kılıfı var."

"Yatakta bir şey var mı?"

"Bir kürek, iki uyku tulumu, bir kutu şişe su, iki plastik branda ve ip," diyor olay yeri görevlisi.

Ronnie'nin arabası geldi ve memurla buluştu. Ona "Göster bana" dedim.

Beni Ben'in kamyonetinin arkasına götürdü. Kürek yeni görünüyor ama kauçuk paspasın üzerinde çamur parçaları ve yağlı talaşlar var. Uyku tulumları daha önce Ben'in kulübesinde gördüklerim. Su kutusundan birkaç şişe eksik ve kereste fabrikasında bulduğumla aynı marka. Mavi polietilen muşamba kirli. Muhtemelen diğer kamyonu bulduğumuz binanın zemininden alınmış. Ve ölü kokarca ailesi. Halat, kayıkçıların kullandığı türden gevşek bir bobin.

"Yolcu bölümünde şişe var mı?" diye sordum.

"Şoförün arkasında birkaç boş şişe var. Onları topluyoruz."

"Onları mümkün olduğunca çabuk Marley Yang'a gönderin. O ne yapacağını bilir."

"Göndereceğim. Laboratuvara götürene kadar silah hakkında bir şey söyleyemem ama çantayı açtım ve yakın zamanda ateşlenmiş gibi kokuyor."

Ona teşekkür ediyorum ve Ronnie ile arabaya biniyorum. "Marley'i ara ve gönderdiğimiz eşyaları ne kadar çabuk inceleyebileceğini sor."

"Slam dunk," diyor.

"Evet. Slam dunk."

"Sorun nedir, Megan. Bu senin için çok mu kolay oldu?"

"Belki de." Kamyondaki eşyalar beni dehşete düşürüyor. Ölmüş olabilirlerdi ve o da cesetleri gömmek için gerekli aletleri topluyordu. Luci'ye karşı silah kullanması beni rahatsız ediyor. Ailesine de kullanmış mıydı? Neden onları körfeze atmadı? Kulübesi yakın. Kereste fabrikası yakın. O bir pislik. Peki bu beni neden rahatsız ediyor? Çok basit görünüyor. Onu alaşağı etmeye hazırdım ve edeceğim de, ama hala Marlana ve Bennie elimizde değil.

"Adamımız o, Megan. Her şey mükemmel uyuyor."

Evet. Mükemmel bir şekilde. "O zaman onunla konuşalım. Ama önce seninle konuşmalıyım."

"Konuş bakalım, Megan."

"Sana büyük bir sorum var."

"Tamam."

"Gerçekten onu vuracağını ve canının yanacağını mı söyledin?"

Sırıttıyor. "Dün gece bir film izledim: Bruce Willis'in oynadığı *Last Man Standing*. Tehlikeli bir gangsterle hesaplaşıyordu. Birden ağızımdan kaçiverdi."

"Bir daha yapma."

"Tamam."

"Ve yaptığın gibi küfretme."

"Tamam."

Ronnie surat asarken bir an sessiz kaldık.

"Sadece şaka yapıyorum," diyorum. "Bayıldım. Ama bir daha yapmadan önce psikopata bağladığını haber ver."

"Etkili olduğunu düşünmüştüm."

"Daha çok psikotik gibiydi."

"İyi polis, kötü polis."

"İyi polis, psikopat polis."

İkimiz de gülüyoruz.

ELLİ İKİ

"Ben, sana bir şey getireyim mi?"

"Beni buradan çıkarabilirsin." Bana gülümsüyor. Cinayet ve adam kaçırmaya suçlamalarıyla karşı karşıya olmasına rağmen, çekici olduğunu düşünüyor. Görünüşü ve parası onu acınası, zavallı hayatında buraya kadar getirdi, şimdi neden taktik değiştirsin?

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Luci'yi bulup bulmadığımızı sormadı. Bulduğumuzu biliyor. Görüşme odasında yalnızız. Şerif Gray ve Ronnie monitörden bizi izliyor ve Mindy ile Marley'den haber bekliyorlar. Kanıtlar teknesini batıracak, bunu biliyor olmalı, o zaman neden hâlâ pislik gibi davranıyor?

"Kahve alacağım. Ve yiyecek bir şeyler."

"Dizin nasıl? Baktırmak istemediğine emin misin?" *Yoksa bükmemi mi tercih edersin?*

"Daha iyi hissediyorum. Kamyonuma çarptın. O kamyon ne kadar biliyor musun?"

"Senin değil, o yüzden neden endişeleniyorsun?"

Sırıttıyor. "Beni orada yakaladın. Ama güzel bir kamyondu. Araban hurdaya döndü."

Biliyorum, pislik. "Sana çarpmadan önceydi."

Yine sırtıyor. "Senin bu yönünü seviyorum, Megan. Başka bir hayatta çok iyi arkadaş olabilirdik."

Bu eyalette karma hapishaneler yok. "Haklı olabilirsin. Ama şimdi ve burada olanlarla ilgilenmeliyiz, Ben. Sen buradasın ve şimdi Marlana ve Bennie'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Erkek ol. Gitme."

Onları dışarıda aç ve korkmuş halde bulacağım. Eğer onları sevdiysen, onları bulmama yardım edersin. Bennie'nin kafasının ne kadar karışık olduğunu düşün. Sana tapıyor. Senin gibi olmak istiyor. Bunu o küçük adama nasıl yaparsın?"

Bir an sessiz kaldı. "Onlara hiçbir şey yapmadım, Megan. Bana inanmadığını biliyorum -sanırım bana inanman için sana pek sebep vermedim- ama doğruyu söylüyorum. Ben korkunç bir koca ve babayım. Bunu biliyorum. Ama Bennie'yi seviyorum. Beni aldattığını bilsem de karımı seviyorum."

Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve şöyle diyor: "Onaylamadığını biliyorum. Kulübedeki odalarımı gördün. Gördüğünü biliyorum. Kapıyı açık bulduğunu iddia ettiğin gece kulübemdeydin. Her şeyi gördün. Luci hakkında sana yalan söyledim çünkü utanıyordum. Ama birçok erkek bunu yapar. Aldatır. Babam mükemmel olduğunu düşünmeni isterdi ama inan bana değil. Bu yüzden annem onu terk etti. Beni de yanında götürmedi çünkü babamın bir avukat ordusu vardı. Bir keresinde onunla konuştum ve neden benden vazgeçtiğini sordum. Onunla daha iyi olacağımı söyledi. İhtiyacım olan şeyi bana veremezdi. En iyi okulları. Arabalar. Ama yanıliyordu. Bunların hiçbirini istemedim. Sadece onunla olmak istedim. Beni yatılı okullara gönderdi. O hep gitti. Büyüdüğümde kötü bir baba olmama bile şaşırdım. Marlana'yla hamile olduğu için evlendiğimi itiraf ediyorum. Bu onun fikriydi. Daha çok onun sözlü olmayan emriydi. Ona bir torun vermezsem beni tamamen kesmekle tehdit etti. Tahtın varisi. Sen olsan ne yapardın?"

Onun için doğru olanı yapardım. Onları desteklerdim. Normal bir hayat sürmelerine izin verirdim. Ama Parker'lar böyle yapmaz. İnsanları satın alırlar ve yaptıkları her şey para için doğrudur. Başkalarına neye mal olursa olsun kararlarından dolayı asla kötü hissetmezler. Bu yüzden Cyrus ofisimizi döşeme ihtiyacı hissetti. Ona hayranlık duymamızı istedi. Böyle bir oğlu olduğu için ona acıyorum. Ben'i dinlerken, babasından neden nefret ettiğini anlayabiliyorum. Belki annesinden de. Ama karısına ve oğluna bu şekilde davrandıktan sonra aynaya nasıl bakabilir? Onları arkadaşlarından, amaçlarından, kendisinden esirgendiğini iddia ettiği hayattan mahrum bırakarak.

"Seni yargılamak bana düşmez." *Bunu mahkemede söyleyeceksin.*
"Şu anda tek endişem Marlena ve Bennie'nin kaybolması ve Lucia Simmons'ın öldürülmesi."

"Cinayet mi? Luci öldü mü?"

İyi denemeydi. "Sana okuduğum Miranda haklarını hatırlıyor musun?" Cevap vermedi, ben de tekrar okudum. Tutuklama emrini de okudum ama ne konuştu ne de ifadesini değiştirdi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ben masumum Megan, ya da tercih edersen Dedektif Carpenter. Sana silahı kamyonetimde bulduğumu söyledim. Luci böyle mi öldürüldü?"

"Neden Luna Ridge Loop Yürüyüş Yolu parkındaydın?"

"Orada değildim. Orada olduğumu kim söyledi?"

"Silah."

"Söyledim ya, kamyonumda buldum."

"Luna Ridge'deki evdeydin. Parka sadece bir mil kadar var."

"Orada değildim. O parka hiç gitmedim."

"Bir komşunuz sizi evden çıkarken ve kamyonetinize binerken görmüş. Geri dönmenden önce yaklaşık otuz dakika gitmişsiniz."

"Luci'nin evinin önünden geçtim. Onunla konuşmak ve hakkımda neden o kadar kötü şey söylediğini öğrenmek istedim. Neden yalan söylediğini bilmek istedim. Temiz bir ayrılık yapıyordum ve o bunu iyi karşılamadı."

"Onunla konuştun mu?"

"Korktum. Ona kızgındım ama onu asla öldürmezdim." "Bana silahtan bahset."

"Etrafı toparlamak için eve döndüm ve garaj kapısı açılmadığı için garaj yolunda durdum. Bazen sıkışıyor. Silahı yerde buldum ve sonra senin sokaktan geldiğini gördüm ve panikledim."

"Kamyonunu mahvettikten sonra neden kaçmaya devam ettin?"

"Sana söyledim, panikledim. Biri bana tuzak kuruyordu. Beni silah yüzünden tutuklayacağınızdan korktum. Ve diğer her şeyle birlikte, kötü görünecekti."

"Yani pantolonuna sokup kaçtın mı?"

"BEN... BEN..." Yere bakıyor.

"Ne yaptın?"

"Onu atacaktım. Ondan kurtulacaktım."

"Silah kime ait?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç görmedim. Benim silahım yok. Etraflarında olmayı bile sevmiyorum. Babamın koruması her zaman taşıdığı silahı görmemi sağlar. Sen ya da Ronnie beni vuracaksınız sandım. Silahlar beni korkutur. Babam onlara takıntılıdır. Bu onun silahı olabilir."

"Ama onun silah koleksiyonuna erişimin var."

"Sanırım. Eğer Sissy cephaneliğe girmeme izin verirse, ki öyle bir şey olacağını sanmıyorum. Benden gerçekten hoşlanmıyor. Sanırım kendini bir sonraki Bayan Cyrus olarak görüyor." Homurdanıyor. "Hiç şansı yok. Sunacak hiçbir şeyi yok. Eğer onun hayatını kurtarmasaydı, onunla hiçbir şey yapmak istemezdi. Tabii ki, mallardan örnek alıyor olabilir."

"Silahın her yerinde parmak izlerin olacak, Ben."

"Tabii ki olacak. Silah benim elimdeydi. Ama Luci'yi ben öldürmedim. Asla yapamam."

Adli tıp, başka bir işle meşgul olmadıklarında ellerini ve giysilerini barut kalıntısı için test edecek. "Kamyonun tabanında boş bir kovan bulduk."

"Ne?"

"Silah ateşlenmişti. Durdunuz ve boş kovayı aldınız. Sonra bizden kaçarken yanlışlıkla kamyonda bıraktın. Kovanın silahla, merminin de kovanla eşleştiğine dair bahse var mısınız?"

"Bu bir yalan. Eşleşmeyecek. Koltuğun altında bulmadan önce silahı hiç görmedim. Kurşuna ya da her neyse ona hiç dokunmadım." Yüzünde rahatlamış bir ifade belirir. "Mermide parmak izlerimi bulamazsınız çünkü ona hiç dokunmadım. Bu da silahı benim ateşlemediğimi kanıtlar."

Devam ediyorum. "Kamyonun arkasında su şişeleri bulduk, Ben."

"Bunun olanlarla ne ilgisi var?"

"Luci'yi görmeye götürdüğün terk edilmiş kereste fabrikasında bir şişe su bulduk. Kamyonunda bulduklarımızla aynı marka su. Suyu oynanmış. Karınızı ve oğlunuzu bununla uyuşturmuşsunuz."

"Luci'yi asla kereste fabrikasına götürmedim. Size yalan söylüyor."

Ona hatırlatıyorum, "Luci öldü."

"Onu ben öldürmedim. Yemin ederim öldürmedim. Bunu neden yapayım ki? Onu ortadan kaldıracak kadar param var." Gözleri büyüdü. "Eğer düşündüğün buysa, onu ortadan kaldırayabileceğimi kastetmedim. O tamamen parayla ilgiliydi. New York'taki evine dönmesi için ona yeterince para ödeyebilirdim. Onu neden öldüreyim ki?"

"Luci'nin bize bahsettiği kereste fabrikasında olduğunu biliyoruz."

"Tamam. Onunla birlikte bir değirmende olduğumu kabul ediyorum. Birkaç tane var."

Cep telefonum çaldı ve bir mesaj geldi. Ronnie'den. Luci'nin kereste fabrikasında çektiğini söylediği fotoğraf. Ben'e gösteriyorum ve çenesi geriliyor. "Bunu tanıdın mı?" diye sordum.

"Bir gece Luci'yi götürdüğüm yer. Sanırım sayı yapmaya çalışıyordum. Bilirsin işte. Çılgındı ve garip yerlerde yapmayı severdi. Halkın içinde. Her yerde."

"Neden burası? Özel bir yanı mı var?" diye sordum. "Pek sayılmaz."

"O zaman neden bir deponun kapısında ve kilidinde parmak izlerin var?"

"O zaman çitin içine girmemiştik. Ve oraya sadece bir kez gittik. Rutin olarak birkaç terk edilmiş mülkü kontrol ederim. Bunu da kontrol ettim ve vandallar kilidi kesip içeriye içki şişeleri ve benzeri şeylerle doldurmuşlardı. Kapıya yeni bir kilit taktım. Onları dışarıda tutmuyor ama yapabileceğim en iyi şey bu."

"Vandalları gördün mü? Belki gençtirler, siyahtırlar ve senin röntgenci Tom gibi kapüşon giiyorlardır."

"Onları görmedim ama kapı ardına kadar açıktı ve kimsenin zarar görüp bizi dava etmesini istemedim. Buna karşı bir yasa var mı?"

Çok hızlı. "Marlena ilaç kullanıyor mu?"

"Evet. Bana uyku ilacı kullandığını söyledi." "Ne tür olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Uyku hapına ihtiyacım yok. Üniversitedeyken geceleri bir şeyler içtiğini hatırlıyorum. Derslerin onu strese soktuğunu ve uyumakta zorlandığını söylerdi. Önemli bir şey değildi."

"Kereste fabrikasının etrafına hiç baktın mı? Bütün odalarda hasar var mı diye kontrol ettin mi?"

"Hayır. Bir kilit ve zincir aldım ve kilitledim."

"Değirmenin içine hiç su şişesi soktunuz mu?"

"Size hayır dedim. Orada sadece beş dakika kaldım ve bu da uzun zaman önceydi."

"Yanınıza kimseyi aldınız mı?"

"Hayır. Sadece kapıları açık buldum, bir kilit aldım ve kilitledim."

"Luci bir gece onu oraya götürdüğünü ve oranın sahibi olmakla övündüğünü söyledi."

"Yalan söylüyor. Oraya hiç girmedim. Onu kulübeme getirdim ama hepsi bu."

"Uyku tulumları kamyonetinin kasasında," diyorum.

"Uyku tulumları... Evet, uyku tulumları. Onları kulübemde buldum ve bugün eve geri götürdüm. İçeri götürmeyi unutmuşum. Ne olmuş onlara?"

"Bana Marlana ve Bennie'nin kamp yapmayı sevmediğini söylemiştin. Uyku tulumları neden senin kulübendeydi?"

"*Marlena*'nın kamp yapmayı sevmediğini söylemiştim. Bennie hoşlanmaya başlamıştı ama ona tek başına bakmam çok zordu. Uyku tulumları en son kamp yaptığımızda benim kulübemdeydi. Gidip evi temizlemeye karar verdiğimde Bennie'nin bazen onun kinde uyumayı sevdiğini hatırladım, bu yüzden bugün onları geri götürüyordum."

"Yetişkin boy uyku tulumu senin mi?" diye

sordum. "*Marlena*'nın. Kulübede bırakmıştı."

"Senin uyku tulumun nerede, Ben?"

"Yerde uyuyorum. İhtiyacım yok."

"Kapıyı açık bulduğum gecedten sonra neden kulübeyi temizledin?"
Ne cevap vereceğini biliyordum ve hayal kırıklığına uğramadım.

"O şekilde gördüğün için utandım."

Bu yüzden mi bütün seks oyuncaklarını temizledin?

"Ben, bana bak." Bakıyor. "Sana inanmıyorum. Jüri de sana inanmayacak. Eğer karını ve oğlunu ölü bulursak, hayatının geri kalanını hapiste geçirirsin. Luci cinayetiyle mücadele edebilirsin ama üç cinayet? Hepsinden suçlu bulunacaksın. Sonsuza kadar hapiste kalacaksın. Marlana ve Bennie'nin nerede olduğunu bize söylemediğiniz sürece size hiçbir şekilde yardımcı olamam. Onlar iyi mi?"

Gözlerinde yaşlarla, "İyi olmaları için Tanrı'ya dua ediyorum." diyor. Uzun bir süre duraksıyorum, doğrudan ona bakıyorum. Başka tarafa bakıyor. "Ben, Luci'yi senin öldürdüğünü biliyorum. Kanıtım var."

"Ben yapmadım. Kanıtın yok." "Kollarını kaldır."

"Ne?"

"Kollarını kaldır." Kaldırdı. "Saatin nerede? Bizimle her geldiğinde taktığını gördüğümüz Apple Watch."

Kekeleyerek, "Temizlik yaparken falan çıkmış olmalı. Ben hiç kullanmam. Fark etmemiştim. Bana inanmak zorundasınız."

Yalan söylüyor. Luci'yi öldürdüğünde çıktığını yeni fark ediyor. Dudağının üstünde boncuk boncuk terler oluştuğunu görüyorum.

"Saatimi buldun mu? Bulmuş olmalısın, yoksa sormazdın. Neredeydi?"

ELLİ ÜÇ

Ben Tony ve Ronnie ile şerifin ofisinde buluşurken bir memur kelepçeli Ben Parker'a bakıcılık yapıyor. Telefonda Mindy'yi buldum.

"Selam, Mindy. Ben'in saatini buldun mu?"

"Evet. Kordonu kırılmıştı. Saatin kayışını tutan pim kayıptı."

"Nasıl koptuğunu söyleyebilir misin?"

"Pimi bulamadım. Aramaya devam edeceğim."

"Kamyonda barut kalıntısı olup olmadığını kontrol edin. Gerisini olay yeri halleder."

Mindy'ye teşekkür ettikten sonra bağlantıyı kestim. Ben'le konuşmanın bir yararı olmayacaktı. Telefonum dış ofiste çalışıyor ve şerif açıyor. *Hemen geliyoruz* dediğini duyabiliyorum.

Heyecanlıydı. "Arayan Cyrus'tu. Marlana ve Bennie onunla birlikteler. Onları bulmuş. Yaşıyorlar."

ELLİ DÖRT

Ronnie ve ben Parker Adası'na dönerken Şerif Gray geride kaldı. Sissy ile rıhtımda buluştuk ve yolculuk sırasında ona bunun nasıl olduğunu sormaya çalıştık ama o sadece Cyrus'un tüm sorularımıza cevap vereceğini söyledi.

Sissy'nin cipiyle yaklaştığımızda malikane aydınlanmıştı. Cyrus bizi girişte karşılıyor ve mutfağa götürüyor.

"Harika değil mi? Burada olduklarına inanamıyorum. Hem de bir çizik bile olmadan. Bunun için Sissy'ye teşekkür etmeliyiz."

"Onları görebilir miyiz?" diye sordum.

"Sanırım buna doktor karar verecek." "Burada da mı doktorunuz var?" diye soruyorum.

"Onu Sissy getirdi. Onsuz ne yapardım bilmiyorum." "Sissy onları bulalı ne kadar oldu?"

Eliyle küçümseyici bir hareket yapıyor. "Evdeler. Önemli olan tek şey bu."

"Ben'i tutukladık."

"Evet. Sissy bana cinayeti anlattı."

Sissy özür diliyor. Ben'in tutuklandığını nereden bildiğini merak ediyorum. Ya da cinayeti. Onu alalı o kadar uzun zaman olmadı ve cinayetin haberlere çıkması için zaman olduğunu sanmıyorum. Belki Tony aradığında Cyrus'a söylemiştir.

Cyrus kahve koyarken bize oturmamızı işaret ediyor. "Biraz ister misiniz, ya da daha sert bir şey?"

"Eğer bir şey istiyorsanız, buyurun," diyorum.

Kahvesini alıp oturmasını bekliyoruz. "Bize her şeyi anlat."

Tekrar ayağa kalkıyor ve bizim için iki fincan daha doldurup önümüze koyuyor. "Onları Sissy buldu. Kendi araştırmasını yapıyordu. Sizinkine karışmayacağına dair bana güvence verdi. Kayıp kişiler hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden bir kadın onu aramış."

"Lucia Simmons," dedi Ronnie.

"Bu doğru. Onu biliyordun. Elbette biliyordun. Bu kadın Marlana ve Bennie hakkında bilgisi olduğunu söyledi. Bir milyon dolar ve koruma istedi."

"Kimden korunmak istiyordu?"

"Ben'den. Oğlumdan. Bildikleri yüzünden onu öldürmekle tehdit ettiğini söyledi."

"Sissy kanıt istedi ve kadın çılgına döndü. Acele etmezse Ben'in onları öldüreceğini söyledi. Sissy onları koruyabilmek için nerede olduklarını bilmek istedi. Kadına para ve koruma sözü de verdi. Sissy onunla buluşmayı kabul etti ve bana söyledi. Parayı toplarken Sissy'nin ekibinden biri aradı ve Ben'in cinayetten tutuklandığını söyledi."

"Sissy Lucia Simmons'ı şahsen tanıyor muydu?" diye sordum.

"Simmons şirket için çalışıyordu. Ben için. Sissy, Ben'in kadına para verdiğini, pahalı şeyler aldığını öğrenince onu kontrol ettirdi."

"Peki Sissy Marlana ve Bennie'yi nasıl buldu? Simmons ona nerede olduklarını söyledi mi?"

Cyrus durakladı. "Adayı arattığını söyledi. Ben'in beni cezalandırmak istediğini biliyordu. Ben'in onları burada saklayabileceğini düşündü. Bunun nasıl olduğunu ona sormanız gerekecek ama oldu ve ona çok minnettarım. Marlana ve Bennie buradalar. Güvendeler. Ben gözaltında. İkiniz de yeteneklerinizden dolayı takdir edilmelisiniz. Yorulmak bilmeyen çabalarınız olmasaydı, ölebilirlerdi."

"İltifatın için teşekkürler Cyrus, ama cinayet ve kaçırılma olayına karışan herkesle konuşmamız gerekecek."

"Anlıyorum, Megan. Ronnie, anladığım kadarıyla Ben'i yakalayan sendin. Ve o altını öldürmek için kullandığı silahla silahlıydı.

Digger. Umarım Tony cesaretin için sana terfi verir. Aslında, onunla konuşacağım. Bir şeyler söyle. İkiniz de benim ödeyebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Bazı sorularıma cevap veriyor ama neden beni aramayı düşünmediğini sorduğumda cevap vermiyor. Luci aradıktan sonra ya da Marlena ve Bennie'yi bulduktan sonra. Bir doktor getirildi. Bu anakaraya bir yolculuk anlamına gelirdi ve bu da biraz zaman alırdı.

"Peki Marlena ve Bennie nerede bulundu?"

"Asla bakmayacağım tek yerde. Burada."

Yüzümdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Ronnie bizim adımıza konuştu. "Burada mı? Burada, malikanede mi?"

"Hayır. Adada. Binalardan birinde. Bir ahşap atölyesi sanırım. Oraya hiç gitmedim. Nerede olduğunu söyleyemem. Köşkü inşa ettirdiğimde, yirmi dört saat çalışabilmeleri için işçi ekiplerinin burada kalması gerekiyordu. Yaşam alanları için prefabrik konutlar, bir yemekhane, bir kereste deposu ve bir değirmen getirttim. İhtiyacım olan her şeyi buraya getirdim. Çok zenginim, biliyorsun."

Ronnie'ye gülümsüyor ve şöyle diyor: "Sözleşmelerin bazılarını babana bile yaptırdım. Baban çok yetenekli bir adam."

Ronnie şaşırır. Cyrus'un babasının müşterisi olduğunu bilmiyordu. Ronnie'nin kız kardeşini Marshes'ın hukuk imparatorluğuna kadar takip etmemesine hâlâ şaşıyorum.

"Onları Sissy mi buldu diyorsun?"

"O ve güvenlik güçleri. Terk edilmiş evleri ve binaları tarattı. O ve ekibinden biri onları kereste fabrikasının altındaki bir depoda kilitli buldu."

Sissy'ye bunu yapmayı düşündüren neydi acaba? O da Cyrus da Ben'in bir süredir adada olmadığını söylemişti.

Şimdi sormak zorundayım: "Onları ne zaman buldun?"

"Birkaç saat önce."

"Cyrus, beni hemen aramalıydın."

"Durumlarını görünce bir doktor çağırdım."

Hâlâ işleri kontrol ediyor. "Onları hastaneye götürebilirdik." "Bunu istemedim. Gözümün önünden ayrılmalarına izin vermeyeceğim.

Senin

insanlar onları bulamadı. Senin halkın onları koruyamadı. Sen

oğlumu tutuklayamadı bile. Ben de en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Seni aradım ve işte buradasın. Ve sonunda Ben'i tutukladığınız için teşekkür ederim. Hapse girecek ve ben ona yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağım. Yaptıklarından sonra olmaz."

"Onu cinayetle suçladık."

Bunu elinin tersiyle itti. "Bir fahişeden farkı yoktu. Bir servet avcısı. Ama peşinde olduğu benim altınımdı." Dişlerini sıkı ve elini masanın üstüne vurarak hem Ronnie'nin hem de benim sıçramamıza neden oldu. "Suçlu olduğunu bilmeliydim. Sanırım biliyordum ama tek çocuğumun bu kadar kötü niyetli olabileceğini düşünmek istemedim. Şirkette daha büyük bir rol istiyordu ama buna uygun değildi. Ona elimden geleni yaptım ama asla tatmin olmadı. Ona tapan bir karısı ve oğlu vardı. Bu bile yeterli değildi. Bir de metresi olması gerekiyordu. Anladığım kadarıyla kafadan hastaydı. Kırbaçlar, zincirler, tüm o fantezi saçmalıkları. Asla normal biri olmadı ama yine de benim oğlumdu. Aileniz var mı, Dedektif Carpenter?"

Yani oyun odasını da biliyordu. Sissy. Öyle olmalı. "Evet, var."

"Sizi hiç hayal kırıklığına uğrattılar mı?"

Vay *canına*. "Çok fazla değil."

"Şanslısın. Ben evlendiğinde büyüyeceğini sanmıştım."

Konuyu değiştiriyorum. "Adada güvenliğiniz var. Ben senin haberin olmadan nasıl girip çıktı?"

"Sissy kıyı şeridini elinden geldiğince izliyor ama bir ordusu yok. Ben adanın her karışını biliyor ve değirmen ile atölyeleri de biliyordur. Ortadan kaybolmalarıyla beni incitti ve muhtemelen burnumun dibinde saklandıklarını bilmek ona zevk verdi."

"Doktor hâlâ burada mı, Cyrus?"

"Onunla konuşmak isteyeceğinizi biliyor." Sobanın yanındaki zile bastı ve bir güvenlik görevlisi içeri girdi. "Onları doktoru görmeye götür."

"Peki efendim."

Onu kütüphaneye kadar takip ediyoruz. Marlana ve Bennie'yi gerçekten görmek istiyorum ama sanırım onların kurallarına uyacağız. Burası onun malikanesi.

"Burada bekleyin," diyor rehberimize ve o da başını sallıyor. "Burası bir ortaçağ kalesi gibi."

İçeri giriyoruz ve bir adam ayağa kalkıp elimi sıkıyor. "Ben Dedektif Carpenter. Ortağım Dedektif Marsh."

"Merhaba, Ronnie."

Ronnie, "Nasılsınız, Dr. Svendsen?" dedi.

Doktor ellili yaşlarının ortalarında, şakaklarında biraz kırlaşmış siyah saçları ve üç günlük sakalı var. Benim boyumda ama zayıf ve taba rengi chino pantolon, sarı Caterpillar botlar ve kolları dirseklerin üzerinde kıvrılmış kırmızı-yeşil ekose bir gömlek giyiyor. Erkek arkadaşımınla aynı yerden alışveriş yapıyor olmalı, Paul Bunyan erkek mağazasından.

Doktor Ronnie'ye sarılıyor ve gülümsemesi yüzünün çökeceğini düşündüğüm ana kadar artıyor. "Dün annenle konuştum. Kolluk kuvvetlerinde olman konusunda oldukça endişeliydi. Senin için endişeleniyor."

"Biliyorum. Ailemizin adını lekeleyeceğimi düşünüyor."

"Oh, bundan şüpheliyim. Seninle çok gurur duyuyor. Ailede gerçek cesarete sahip tek kişinin sen olduğunu söyledi."

Ronnie'nin başının şiştiğini görebiliyorum. Saçmalamaya devam ederse soğuk kompres yapması gerekecek, o yüzden bu mutlu toplantıyı bölüyorum. "Doktor, Marlena ve Bennie nasıl?"

"Oldukça iyiler. Bu yüzden buradasınız."

Biz deri koltuklara oturuyoruz, doktor da karşımızdaki koltuğa oturuyor. "İkisi de ciddi şekilde susuz kalmış ve bir süredir bir şey yememişler. Genç adam halsizdi ve muhtemelen halüsinasyon görüyordu. Onları Darth Vader'ın aldığını düşünüyordu. Annesi biraz daha bilinçliydi ve suyun ilaçlı olduğunu düşünüyordu. Ne hakkında konuştuğunu biliyor musunuz?"

"Ona güçlü bir uyku ilacı verildiğini düşünüyoruz," diyorum. "Bu semptomlarını açıklıyor. Yanlarında bir inhaler bulundu ve anladığım kadarıyla çocuğun astımı var. Fiziksel bir yaralanma yok. İkisine de sıvı veriyorum ve uyuyorlar. Eğer Mümkünse, acil sorularınız yoksa onları dinlendirmek istiyorum." "Sizi ne zaman çağırdılar, Dr. Svendsen?"

"İki saat önce. Bir kadın evime geldi ve adada bana ihtiyaç olduğunu söyledi. Bay Parker'ı tanıyordum ve kadın çok ikna ediciydi." Sissy olmalı.

"Bayan Parker da hamile. Onun anlattığına göre iki aylık." "Yani siz buraya geldiğinizde aklı başında mıydı?"

"Zar zor. Suyla ilgili bir açıklama yaptı ve sanırım kocasıyla konuşmak istedi. Ona Ben diyordu."

"Mümkün olan en kısa sürede kocasına söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." *Sabırsızlanıyorum.*

"Başka bir şey söyledi mi? Onları kimin aldığını biliyor muydu?"

"Biliyorsa bile bana söylemedi. Onları bulan kadınla konuştun mu?"

"Sissy mi?"

"Evet. Onlara ana tavuk gibi bakıyordu. Akrabanız mı?"

"Bay Parker'ın güvenlik şefi."

"Oh. Anlıyorum. Peki, sizin için cevaplayabileceğim başka bir şey var mı?"

"Ortağıma iletişim bilgilerinizi verebilir misiniz? Sizinle daha sonra konuşmamız gerekebilir."

"Elbette, ama eminim onda vardır." Bir kartvizit çıkardı ve arkasına bir şeyler yazdı. "İşte kişisel cep telefonum ve ofis numaram. Telesekreterimi ararsanız bana nasıl ulaşacaklarını bilirler. Bir süre burada olacağım. Onları bir hastaneye naklettimek isteyebilirim."

"Teşekkürler, Doktor."

Ronnie ona sarılıyor ve güvenlik görevlisi bizi mutfağa geri götürüyor. Cyrus başını ellerinin arasına almış oturuyor. Kafasını kaldırıyor ve iş dünyasına ait cilasının döküldüğünü görüyorum. Gözlerimin önünde yaşlanıyor.

Ronnie elini omzuna koyuyor. "İyi misin?" "Hayır. İyi değilim."

"Bunu kabullenmek çok zor." "Evet, öyle."

Duygusuz olmaktan nefret ediyorum ama "Aslında Marlana ve Bennie'yi kendimiz görmeliyiz, Cyrus" diyorum.

"Elbette. Sissy'ye seni onlara götürmesini söylerim. Bennie ondan ayrılmak istemez."

Bazen bu işi yapmak kalbimi acıtıyor ama onların bulunması kayıp vakasının hayati bir parçası ve bunu kendi gözlerimle doğrulamam gerekiyor. O zaman Sissy ile konuşmalıyız. Sanki Sissy dinliyormuş gibi kapıda belirdi.

"Onları yukarı çıkaracağım." Cyrus'a bakışı yürek burkucuydu. Ben, Sissy'nin Cyrus'a aşık olduğunu ima etti. Muhtemelen. Yüzündeki ifade saf şefkat ve empati. Sevgiler.

ELLİ BEŞ

Sissy bizi taş merdivenlerden yukarıya ve dışarıdan görüldüğünden çok daha fazla bir kale görüntüsü yansıtan uzun bir koridora götürüyor. Eksik olan tek şey elektrikli duvar aplikleri yerine yanan meşaleler.

"Taş burada, adada mı kazıldı?" Ronnie Sissy'ye sorar. "Mobilya ve aletler dışında her şey buradan geldi."

Sissy gururla söylüyor.

"Kereste fabrikası hâlâ faal mi?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz. Cyrus evini ve Parkertown'daki evleri bitirdikten sonra her şeyi kapattı. İşçiler çalıştıkları sürece paradan memnundular ve ayrılmaktan da bir o kadar memnundular. Geçen yıla kadar araba vapuru vardı ama şimdi tekneyle gidiyoruz. Kıyıya bir mil uzaklıkta. Kolay bir yüzme."

"Siz yüzdünüz mü?" Ronnie soruyor.

"Ne düşünüyorsun?" Bu biraz alaycı oldu.

"Basit bir soru soruyor, Sissy."

Sissy bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırır. "Gevezelik etmekten daha önemli işlerim var. Sakıncası yoksa, şu işi bitirelim." Koridorda bir dönemece geliyoruz ve bir kapının yanındaki sandalyede oturan silahlı bir güvenlik görevlisi görüyoruz. Sissy ona başıyla selam veriyor ve o da ayağa kalkıp kapının kilidini açıyor. "Onları uyandırmayın. "Onları uyandırmayın."

dinlenmelerine izin vermemizi söyledi."

"Anladım. Cyrus seni bağışlayabilirse seninle konuşmamız gerek." "Cyrus'un bana şimdi daha çok ihtiyacı var. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu iyi bir şey. Başka seçeneğin yok. "Teşekkürler, Sissy. Yardımın için minnettarım."

Hem Ronnie hem de ben yatak odasına giriyoruz ve yüzlerin gördüğüm fotoğraflarla eşleştikten eminim. Banyonun kapısı kısmen açıktı ve ışık yanıyordu. Bennie'nin muhtemelen artık karanlık bir yerde kilitli olmadığını görmeye ihtiyacı vardı. Bunu anlayabiliyorum. Biyolojik babam annemi ve beni karanlık bir yeraltı odasına zincirledi ve orada bize istediği zaman işkence etmeyi, tecavüz etmeyi ve öldürmeyi planladı. Hâlâ karanlıkta uyumakta biraz zorlanıyorum. Çok uzun bir süre banyonun ışığını açık ve kapısını sonuna kadar açık tuttum. Bunu her zaman uyandığımda banyoya giden yolu bulmak istediğimi düşünerek mazur görürdüm. Sonra bir gece lambası kullanmaya başladım. Şimdi sadece bir viski ya da yarım kutu şarap içiyorum.

Marlena ve Bennie büyük boy bir yatakta yatıyorlar ve Bennie onun yanına ilişmiş. İkisinin de üzerinde temiz pijamalar var. Belirgin bir yara görmüyorum. İşkence görmediklerini anlayınca sakinleşene kadar kalbimin küt küt attığını fark etmemiştim.

Onlara fısıldadım, "Artık güvendesiniz." Ama tecrübelerime dayanarak güvende olmanın sadece bir zihin durumu olduğunu biliyorum. Hiç kimse asla güvende değildir. Hiçbir zaman.

* * *

Koridora döndüğümde, kapıyı çekip kapatıyorum ve gardiyana teşekkür ediyorum. "Mutfığa dönebilir miyiz, Sissy?"

"Kütüphane daha iyi olabilir." Bizi oraya götürüyor. Oturmuyor, biz de ayakta duruyoruz.

"Sissy, nerede bulunduklarını görmemiz gerek."

Kaşlarını kaldırıyor ama cevap vermiyor. "Hemen şimdi nasıl olur?" Diyorum ki.

"Bana bir dakika ver." Cep telefonuna sarıldı. "Tamam. Hadi gidelim." Onu cipine kadar takip ediyoruz ve ön kapının yanında iki güvenlik görevlisinin daha durduğunu fark ediyorum. Her birinde iki koruma bulunan iki adet 4x4 ATV var. Hepsi siyah paramiliter kıyafetler giyiyor ve vücutlarına asılı güdük silahlar taşıyorlar.

"Makineli tüfek mi?"

"MP5'ler. Ruhsatlı ve yasal."

Jeep'ine biniyoruz ve araç için ancak yeterince geniş olan dar bir asfalt yoldan geçip bizi kısa sürede içine alan sık bir ormana giriyor. O da benim gibi sürüyor: hızlı ve öfkeli. Sağ tarafına büyük kalibreli bir yarı otomatik yerleştirilmiş bir omuz kılıfı takıyor. Solak. Onunla ilk tanıştığımızda taşıdığı silahla aynı olmadığını fark ettim. Ama kariyerine bakılırsa, muhtemelen bir cephaneliği var. Ve malikanedeki cephaneliğe ve atış poligonuna erişimi var.

"Sissy, Ben'in burada herhangi bir silaha erişimi var mı?"

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Var. Adadaki her şeye erişimi var."

"Ben bana malikanenin alt katında bir atış poligonu olduğunu söyledi."

"Cyrus o a Avcı. O denendi için öğretmek Ben, ama o ilgilenmiyordu."

"İyi miydi?" "Ben mi?"

"Evet."

"Güzel."

"Ben'in hiç silahı var mı?" "Eminim vardır."

"Ne tür silahları olduğunu biliyor musun?"

"Cyrus ona avlanmayı öğretmeye çalışırken yeni bir Desert Eagle verdi. Kaldırabileceğinden daha fazla bir silahtı."

"Bunu gördün mü?"

"Tabii ki gördüm. Silahlarla ben ilgilenirim. Ben Cyrus'un zırhçısıyım." "Yani Cyrus'un oğluna ne verdiğini biliyorsun."

"Size söyledim. Bir Desert Eagle, .50 kalibre. Ben ilk atışında düşürdü." Sesi iğrenmiş gibi geliyor. Ben'in zayıf biri olduğunu düşünüyor.

"Silahın hâlâ Ben'de olup olmadığını biliyor musun?"

"Bildiğim kadarıyla." Yavaşlıyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Dinle, soruların olduğunu biliyorum ama uzun yıllar Cyrus için çalıştım. Normalde aile hakkında konuşmam ama bunlar istisnai durumlar olduğu için bir istisna yaptım. Ben aptal değilim. Bana öyle geliyor ki, benim ya da Cyrus'un

bu işin içinde. Sizi temin ederim ki değiliz. Neden olalım ki? Eğer Cyrus onları isteseydi burada yaşıyor olurlardı. O bir canavar değil. Bu onların seçimi olurdu. Benim burada iyi bir işim var. O yüzden sadece sorularınızı sorun ve gizlice yaklaşmaya çalışmayın."

"Tamam. Cyrus'la ilişkiniz nedir?"

Yolun ortasında durdu ve dönüp bana baktı. "Eğer onunla yatıp yatmadığımı soruyorsan, cehenneme kadar yolun var. O benim işverenim ve çok iyi bir adam. Onu seviyor muyum? Bunu söyleyebilirsin. Aslında, evet, onu seviyorum. Ama ima ettiğiniz gibi iğrenç bir şekilde değil. Onun için kurşun bile yerim. Bana kızı gibi davranıyor. Onun için Ben'den daha fazla ailedenim. Ve eğer ikinizden biri ona zarar verecek bir şey yaparsa, bana hesap verirsiniz. Başka sorunuz var mı?"

Tehdit edilmekten hoşlanmam ama neden Cyrus'tan şüphelendiğimizi düşündüğünü merak ediyorum. Biz şüphelenmedik. Ya o?

"Peki ya Cyrus. İyi bir nişancı mı?"

"Neden?"

"Sissy, böyle davranmaya devam edersen bu hiç hoş olmayacak. Sen sert bir kurabiyesin. Eğer biz Cyrus'un peşine düşersek, sen de bizim peşimize düşersin. Anladık. Bizim de senin gibi yapmamız gereken bir iş var ve bu saçmalık hiç yardımcı olmuyor."

Yumruk yumruğa bir kavga bekliyorum ama o "Üzgünüm. Cyrus için üzgünüm." "Neden?"

"Çünkü eski karısının ve Ben'in saçmalıklarına o kadar çok katlandı ki. Karısı onunla sadece para için evlendi. Ben'i hiç istemedi. Ama Cyrus onu sevdi. Ben asla iyi bir evlat olmadı. İnatçı, kibirli, tembel ve ahlak kuralları yok. Cyrus'a hak ettiği saygıyı göstermiyor."

Bize gerçekten ne hissettiğini söyle. "Ne kadar zamandır Cyrus için çalışıyorsun?"

"Yıllardır. Ben ve Marlana evlenmeden önce."

"Marlena ve Bennie ile vakit geçirdin mi?"

Şimdi yumuşuyor. Elleri direksiyonu ölümüne kavırıyor ve yola geri dönüyor. "Cyrus onlara bayılıyor."

"Sen onları seviyor

musun?" "Neden

sevmeyeyim ki?"

"Anladığım kadarıyla Cyrus'u ziyarete geldiklerinde onları sen alıyorsun."

"Evet."

"Bize bundan bahsedebilir misiniz?" Birden fazla kelimeyle.

"Ne söylememi istiyorsunuz? Cyrus onları almamı istedi. Ben de aldım. Sonra onları eve götürdüm. Bazen bir günlüğüne, bazen bir haftalığına ziyarete geliyorlardı. Marlana çalışmadığı için bunu yapabiliyordu."

Kendini zorlama. Bu direncin nereden geldiğini merak ediyorum.

Ronnie soruyor, "Ben bize Bennie'nin burada bir tren seti olduğunu söyledi. Eminim onu oynarken izlemek eğlenceliydi."

Sissy dikiz aynasına bakıyor. "Cyrus ona küçük bir servet harcadı. Ve bu sadece bir tren seti değil. Bir İsviçre köyünün birebir kopyası, tren ve raylar da *Kutup Ekspresi* filmindeki trenin kopyaları. Hangi çocuk buna deli olmaz ki?"

Ronnie, "Demek Bennie ile biraz zaman geçirdin. Ben'in dediği gibi ele avuca sığmaz biri miydi?"

"Ben." Devam etmeden önce pencereden dışarı bakıyor. "Ben baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor. Nasıl evlat olunacağını bilmiyor. Cyrus Parker gibi büyük bir adamın bu DNA'ya nasıl katkıda bulunmuş olabileceğini hep merak etmişimdir. Hapishane onun için en iyi yer. Hak ettiğinden daha iyi."

"Sen ve Ben kılıçlarınızı çekmişsiniz," diyorum.

"Pek sayılmaz. Bir tartışmaya ya da anlamlı bir kelime alışverişine girecek kapasitede değil. O bir pislik. Tamam mı? Duymak istediğiniz bu mu?"

"Hey, sana katılıyoruz. Onu bizden çok daha iyi tanıyorsun. Bu yüzden seninle konuşmak istedim."

"Kusura bakmayın. Benim işim Cyrus'u korumak. İşimi ciddiye alıyorum." "Anladım. Sanırım adayı oldukça iyi biliyorsun."

"Burası benim evim. Başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum. Bir koruyucu aileden diğerine geçtim. Başım çok belaya girdi. Sonunda orduya katıldım. Bana ailenin sevdiğin, koruduğun kişi olduğunu öğretti. Birliğime dışarıdaki herkesten daha yakındım. Ta ki Cyrus'la tanışana kadar."

"Onunla nasıl tanıştın?" diye sordum.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece merak ettim." *Soruya cevap ver.*

"Onun hayatını kurtardım."

ELLİ ALTI

Parkertown dört kısa sokak ile bir kavşaktan oluşmaktadır. Evler malikane ile aynı taştan inşa edilmiş ve birbirinin aynısı. Çimenler ve yeşillikler hala bakımlı ve ev sakinlerinin etrafta dolaştığını, bahçelerde oynadığını, evcil hayvanların tasmalarla gezdirildiğini ya da en azından bir bahçıvan ordusu görmeyi bekliyordum. Bir zamanlar bazı evlerin arka taraflarında bahçeler vardı. Bahçelerin dış hatları hala görünüyor, ancak artık orada hiçbir şey yetişmiyor. İnsanlar gibi bahçeler de yok oldu. Evcil hayvanlar da artık yok, sahipleriyle birlikte gittiler ya da Ben tarafından öldürüldüler. Ağaçların üzerinde yükselen yeşil boyalı bir su kulesinin yan tarafında büyük harflerle PARKER ISLAND yazıyor.

Parkertown'dan geçerken içimde hüznü bir his var, bir zamanlar orada yaşam olduğunu ve şimdi hayalet bir kasaba olduğunu biliyorum. Bakımlı bir hayalet kasaba. Dört şeritli bir otoyol kadar geniş çakıllı bir yola geliyoruz ve sola dönüyoruz.

"Bize onun hayatını nasıl kurtardığını anlatacak mısın?" *Yoksa seni dövmem mi gerekecek?*

"Vazgeçmiyorsun. Tamam. Özel Kuvvetler'deydim. Bir el yapımı patlayıcı önümüzde bir aracı yok etti ama yine de dünyamı sarstı. İşitme kaybı. Tıbbi olarak taburcu edildim, eve geldim, sivil hayattan nefret ettim ve Academia için çalışmaya başladım." Yüzümdeki aptal ifadeyi gördü. "Eskiden adı Blackwater olan bir özel güvenlik şirketi. Irak'taki Nisour Meydanı katliamından sonra yeni bir ismin itibarlarını değiştireceğini düşündüler."

Şimdi hatırlıyorum. Blackwater, yabancı ülkelerde kişisel koruma sağlamak üzere eski askerleri, eski polisleri ya da güvenlik servislerinden başkalarını kiralayan bir özel güvenlik şirketi idi. Yıllar önce Blackwater çalışanlarından oluşan bir ekip Irak'ta sivillerin üzerine ateş açmış ve on yedi kişiyi öldürmüştü. Bunu biliyordum çünkü eski erkek arkadaşım Caleb bana ne kadar zeki olduğunu göstermeyi severdi. "Onları tanıyorum."

"Daha çok Afganistan'da, Somali'de, iş adamlarının kaçırıldığı ya da rakipleri tarafından vurulduğu yerlerde çalıştım. Bağdat'ta Cyrus'u korumak için tutulmuştuk. Adamlarımızdan biri Suudiler tarafından dönüştürülmüştü ve onu öldürmeye çalıştı. Önce o öldü. Hikayenin sonu."

"Yani Cyrus sizi şirketten uzakta tuttu." "İşte buradayım."

"Alan ne kadar uzakta?"

"Kereste fabrikası hemen ileride. Bir süredir çalışmıyor. Yerine geçtiğim yaşlı adam arabasını buraya saklar ve içerdi. Cyrus personelin içki içmesine izin vermiyor."

Port Ludlow'daki değirmenin küçültülmüş bir versiyonuna geliyoruz. Durdu. "Şurada." Ağır metal bir kapıya inen bir dizi beton basamağı işaret ediyor. Çengelin kırık olduğunu ve kapalı bir asma kilitle asılı durduğunu görebiliyorum.

"Bilinçleri yerinde değildi. Onları malikâneye götürdüm ve doktor geldi."

Cyrus bunu kontrol etmek mi istiyordu? Yoksa gecikme Sissy'nin işi miydi? Neyse ki Marlana ve Bennie çok kötü durumda değillerdi, yoksa hem Cyrus hem de Sissy için bir suçlama hayal etmeye çalışırdım. Kanundan muaf değiller. Ne diyorum ben?

"Doktor Bennie'nin inhaleleri olduğunu söyledi." diyorum.

"Onları bulduğumuzda Marlana'nın elindeydi. Ve iki şişe su vardı."

"Başka bir şey buldunuz mu?"

Bulamadı. Kapı açıkken bile oda oldukça karanlıktı.

Ölümüne korkmuş olmalılar.

"Bilinçleri yerinde miydi? İçlerinden biri bir şey söyledi mi?"

"Ben.' Hepsi bu. O 'Ben' dedi. Bennie baygındı."

Kapının yanındaki kumlardan biraz aldım. Yağlı gibi, Ben'in kamyonetinin arkasında gördüğümüz gibi. Pantolonunun paçalarında bulduğum gibi.

Tam Ronnie telefonu kapatırken cipe geri döndük. "Mindy'yi aradım."

"Sissy, bizimkiler gelene kadar kapının önüne birini koyabilir misin? Olay yeri ekibim gelene kadar kimsenin buraya yaklaşmasını istemiyorum."

Telefonuna sarılır ve ayarlar. "Sana göstermem gereken bir şey daha var," diyor ve gömleğinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. "Cyrus'a söylemedim. Yeterince şey yaşadı. Ben'i tutukladığınıza göre artık bir şey fark etmeyecek."

Ben'in cebindeki kâğıtla aynı kâğıda benziyor. Seattle'da kamyonunda olduğunu iddia ettiği. Ronnie eldivenlerini giydi ve ikimizin de görebileceği şekilde tuttu. Şöyle yazıyor:

10 milyonluk işaretlenmemiş

faturalar polis yoksa ölürler

ELLİ YEDİ

Doktor, Marlana ve Bennie ile oturmak için üst kata çıktı. Bir fincan kahve daha içemeyeceğim için herkesin kütüphanede toplanmasını istedim. Sissy, ellerini minderin arkasına koyarak Cyrus'un arkasında bir pozisyon alıyor. Ronnie bu kez aşk koltuğunda. Ben de Cyrus'un yanına oturdum.

Kütüphane kapısının dışında iki silahlı muhafız var. İki tane de ön kapıda. Sanırım biri Marlana ve Bennie'yi koruyor. Ve Tanrı bilir kaç kişi daha dışarıda Hunları püskürtmek için bekliyordur. "Ben gözaltında, Sissy. Bence geri çekilebilirsin."

Cyrus, "Sanırım her şey kontrol altında, Sissy. Evdeki tüm bu silahlardan hoşlanmıyorum. Onları anakaraya geri götürün. Cömertçe ödüllendirilecekler. Bundan sonrasını polise bırakın."

Sissy'nin sesi kuşkulu geliyor. "Benim de gitmemi ister misiniz? Birinin tekneyi geri getirmesi gerek."

"Hayır, sen değil, Sissy." Geri uzanıp elini okşar. "Sana her zaman ihtiyacım olacak. Ama bu artık bir polis meselesi ve profesyonellere bırakılması en iyisi. Senin adamlarından biri yapsın. Onlar burada kalıp şerifi buraya getirebilirler."

Sissy izin istiyor ve emir verdiğini duyuyorum; sonra geri dönüp yerine geçiyor. Ronnie, Sissy'nin bize verdiği notu çıkarıp Cyrus'a uzatıyor. Okuyor ve başını kaldırıp bakıyor. "Bu nereden geldi?"

"Sissy buldu."

"Bunu birlikte tartışmamız gerektiğini düşündüm." diyorum.

"Sissy mi?" Cyrus sandalyesinde döndü.

"Seni üzmemek istemedim. Bu yüzden onlara verdim. "Seni üzmemek istemedim. *profesyoneller*." Son kelime alaycı bir üslupla söyleniyor.

"Bunu bana göstermeliydin. Ama sanırım olan oldu."

Belki de. "Notu nereden buldun, Sissy?"

"Teknedeydi."

"Ne zaman buldun?"

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

Cyrus, "Dur bir dakika. Bunun nereye gittiğini düşünmek hoşuma gitmiyor. Kendini açıklamak zorunda değilsin, Sissy."

"Önemli değil, Cyrus. Marlana ve Bennie için doktoru getirdiğimde buldum."

"Anakarada mı?"

"Teknedeydi. Oraya ne zaman konduğunu bilmiyorum."

Cyrus bana döndü. "Onu tekneye kimin koyduğunu bilmediğini söyledi. Ben tutuklandım. Not artık tartışmalı."

"Ben bize bunun gibi bir not verdi. Daktiloyla yazılmış. Kısa. Bunların ne zaman bulunduğuna dair bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışmak istiyorum." Luci öldürüldüğünde kimin hangi saatte nerede olduğuna bakacağız. İçimde kötü bir his var.

Sissy'nin telefonu çaldı; cevap verdi ve özür diledi. "Olay yeri ekibiniz diğer tarafta bekliyor. Herkesi karşıya geçirip onları alacağım. Tabii bana ihtiyacın yoksa, Cyrus."

"Seninle geleceğiz," diyorum. Genç kız kurtarıldığına ve ejderha öldürüldüğüne göre bu ikisinden daha fazlasını alabileceğimi sanmıyorum. "Olay yeri ekibimle birlikte çalışmanız gerekecek."

"Elbette."

"Sorulara cevap verebilecek duruma geldiğinde Marlana'yla konuşmam gerekecek." Cyrus sadece başını sallıyor.

"Cyrus, başka sorun var mı?" Yok. Benim hissettiğim gibi bakıyor. Beat.

ELLİ SEKİZ

Mindy ve Şerif Yardımcısı Davis yanlarında birkaç sert çantayla bekliyorlar. Suç mahalli memurlar için oldukça gergin. Bir düzine silahlı güvenlik görevlisi bekleyen bir otobüse binmek üzere tekneden ayrılıyor.

"Merhaba Mindy. Bu Sissy. Seni adaya götürecektir. Sana olay yerini gösterecektir."

"Merhaba, Sissy." Mindy elini uzatıyor ama Sissy çantalardan bazılarını kapıp tekneye götürüyor. Sissy'nin ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Sadece boy olarak değil, toplam kütle olarak da. Ama sanırım cüssesi onunki gibi bir işte işine yarıyor.

Mindy kaşlarını kaldırıyor.

"O iyi," diyorum. "Eski Özel Kuvvetler mensubu. Pek konuşkan değil ama sanırım çıldıracak gibi de değil. Seninle birlikte bekleyecek."

"Onlar nasıl?" Mindy soruyor.

"Doktor iyileşeceklerini söyledi. Şu anda uyuyorlar." "Peki milyarder nasıl biri?"

"İyi bir adam. İhtiyacınız olan her konuda yardımcı olur. Seni bizden uzak tutmasına izin verme."

"Şerif için çalışmıyorum. Sözleşmeli bir çalışanımdır. Belki Bay Parker bana tam zamanlı bir iş teklif eder. Kendimi sahilde uzanırken, Julio tarafından üzümle beslenirken hayal edebiliyorum. Ve çiçek gibi kokmayan gerçek bir adli tıp minibüsü alabilirim."

"Hayal kurmaya devam et, Mindy. Adaya hiçbir aracın girmesine izin verilmiyor. Sissy'nin Jeep'i dışında sadece birkaç dört tekerlekli araç var."

"Adada kaç kişi var?"

"Cyrus Parker, Sissy ve şu anda bir doktor." Eğer zenginlik insana böyle bir hayat kazandırıyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Araban için üzgünüm Megan. şerif intihar ettiğini söyledi. Yeni bir tane alacaksın. Ya da en azından başka bir tane."

"Başka bir hurda tam da ihtiyacım olan şey. Umarım kapı kilitleri çalışır." Mindy kıkırdar ve işaretli bir şerif cipi yanaşır. şerif yardımcısı Copsey. Otuzlu yaşlarının ortalarında ama hâlâ formda. ilek sarısı saçları ve üniformasının zor zapt ettiği kocaman pazuları var. Sissy'ye çok yakışırdı. Hafif peltek konuşması büyüleyici.

"Megan... Mindy," diyor ve cipin arka kapağını açıyor. "şerif yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi. Ne yapıyorum ben?"

Mindy devrıldı ve onu Sissy ile tanıştırdı. Ronnie ve ben Ronnie'nin arabasına bindik. Mindy'ye el sallıyorum ve karakola geri dönmeye başlıyoruz.

"Dur, Ronnie," dedim. "Geri ekil. Onlara bir şey söylemek istiyorum."

Diğer araçlara geri dönüyoruz ve Sissy arabanın yanına geliyor. Sabırsızca, "Neredeyse gitmeye hazırız." dedi.

"Sissy, en önemli şeyi unuttum. Marlana'nın annesi Bennie ve onun için çok endişeleniyor. Birazdan gelip onu alırsan çok memnun olurum. Onu iskeleye getireceğiz."

"Elbette. Cyrus bu konuda ısrar ederdi. Onun için evde bir oda hazırlatacağım."

"Teşekkür ederim, Sissy. şerif Gray'i arayıp haber vereceğim."

Biz uzaklaşamadan bir kamyon yaklaşıyor. Bu Tony'ydi. Helen yolcu tarafından indi ve bana doğru koştu.

"Megan, sana nasıl teşekkür edebilirim?" Beni kucakladı.

"Sissy'ye teşekkür edebilirsin. Onları o buldu. Sissy, Helen'la tanış."

Helen Sissy'yi kucaklıyor ve Sissy bir heykel gibi duruyor. Anlaşılan o da dokunulmaktan hoşlanmıyor. şerif kamyonetinde kalıyor.

Sissy, "Onlara iyi bakıyoruz. Onları izlemek için bir doktor var ama iyi olduklarını söylüyor. Uyandıklarında seni görecekleri için heyecanlanacaklar."

Helen, "Bu bir mucize, Sissy. Bir mucize. Kızımı ve torunumu kurtardın. Gidebilir miyiz? Uyandıklarında orada olmak istiyorum."

Sissy, Helen'in tekneye binmesine yardım eder ve Copsey ona başıyla onay verir. Gitmeye hazırdır. Davis denize açılır ve kış tarafa atlar. Sissy bana bir bakış attı. İfadesini okuyamıyorum ama Noel listesinde olduğumu sanmıyorum.

ELLİ DOKUZ

Bir memur görüşme odasının dışında durmuş, canı sıkılmış gibi görünmektedir. Tony ona gitmesini söyler ve o da vakit kaybetmeden gider.

Tony, "Moe yemek gönderdi. Sanırım senden hoşlanıyor, Ronnie."

"Yaşasın, Ronnie." Açlıktan ölüyorum. Masamın üzerinde soğuk sandviçler, küçük cips ve kraker poşetlerinden oluşan bir ziyafet var. Ronnie'ye fısıldıyorum, "Görünüşe bakılırsa Moe senden *pek* hoşlanmıyor."

"Bence çok düşünceli biri."

Tabii ki düşünüyorsun. Sen ağzı yarı dolu bir kızsın. "Ben de öyle. Sadece şaka yapıyorum." Şaka yapmıyorum. Ama payıma düşeni yiyor, taze kahve, kola ve Moe'nun vanilyalı shake'lerinden birini içiyorum. Sonra Ben'le yüzleşmek için kendimi toparlıyorum. Şerif Gray tüm artıkları ofisine götürmüş, tıkınıyor ve röportajı izliyor.

Odaya girdiğimizde Ben başını kaldırıyor ama bu kez kibirli gülümsemesi yok, onun yerini yenilgi almış. Her zamanki yerlerimize oturuyoruz ve Ronnie kucağındaki not defterini açıyor.

"Ben, sana haklarını hatırlatmam gerekiyor."

"Hatırlatmak zorunda değilsin. Onları biliyorum. Bildiğim her şeyi sana anlatmaya hazırım. Benim için her şey bitti. Babam hapse girmemi sağlayacak ve o her zaman istediğini alır."

"Haklarını anladığını not edin." Ronnie bir şeyler karalıyor. "Sana ne söylendi?"

"Bana bir şey söylenmedi ama şerifin aceleyle ayrıldığını duydum."

"Marlena ve Bennie bulundu, Ben."

Ben'in yüzü aydınlanır. "Yüce Tanrım, teşekkür ederim. Onlar iyi mi? Nerede? Kim? Adamı yakaladınız mı? Yaralandılar mı? Lütfen bana hayatta olduklarını söyle. Onları bulacağınızı biliyordum."

Bu patlamayı beklemiyordum. "Hayattalar. Kayboluşları hakkında ne biliyorsan anlat."

"Onları nerede buldun? En azından birini tutukladıysanız söyleyin. Luci ve erkek arkadaşı mıydı? Marlena ve Bennie'yi o duruma soktuğum için çok utanıyorum. Eğer bir aptal olmasaydım, bunların hiçbiri olmazdı. Onları görebilir miyim?"

Ben'in yüz ifadesi o kadar gerçek ki, dürüst mü yoksa yine rol mü yapıyor anlamak zor. Onunla ilgili tecrübelerim yalancı olduğu yönünde. "Ben, önce sorularıma cevap ver."

O kadar zor yutkunuyor ki boğazında bir tıkırtı duyabiliyorum. "Tamam. Ailemle birlikte olabilmek için elimden gelen yardımı yapacağım. Onları bulduğunuz için teşekkür ederim. İkinize de. Unutmayacağım."

"Kaybolmaları hakkında ne biliyorsun? En başından beri." Ben, Bennie'yi aramaya çalışıp cevap alamamakla başlar. Marlena'nın hamileliğinin onun tarafından yapılmadığını düşündüğü hikâyesinde ısrar eder. Büyük bir tartışma yaşadıklarını itiraf eder.

Ronnie, Marlena'nın Sean Hunter'ın doğum günü partisinde balıkçı yaka giydiği videoyu oynatır.

"Ne saklıyordu Ben? Gerçeği," diyorum.

"Anlamalısın, Marlena çok güzel bir kadın. Üniversitedeyken bile erkekler arasında popülerdi. Herkes onun gerçekten seksi olduğunu düşünüyordu. Pek çok kadınla birlikte oldum ama bir araya geldiğimizde gerçekten çok iyi anlaştık. Bana Bennie'ye hamile olduğunu söylediğinde ona aşık mıydım bilmiyorum ama onunla evlendim. Babam beni mirastan mahrum etmekle tehdit edip ilişkiyi kesmeseydi bile evlenirdim. Sonra Bennie geldi ve onu sevdiğimi anladım. O zamana kadar aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Hiç yaşamamıştım. Marlena'yla tanışmadan önce, sanırım babamı taklit ediyordum. Birbiri ardına kaçamaklar yapıyordu ve hiçbiri onun için bir şey ifade etmiyordu. Gezegenin her yerinde kardeşlerim olabilir. Annem umursamıyor gibiydi. Bunun normal olduğunu düşündüm ve bir Parker olduğum için... şey, Roma'dayken..."

Artık kendi dünyasında yaşıyor.

"Hamileyken bile Marlana her erkeğin başını döndürüyordu. Bundan hoşlanmadım. Bunun bana saygısızlık olduğunu düşündüm. Bu yüzden babamdan şirketinin inşa ettiği alt bölümdeki evlerden birini bana vermesini istedim ve Luna Ridge'deki eve taşındık. Marlana üniversiteyi bıraktı ve Bennie'ye bakmak için evde kaldı. Onlara karşı biraz aşırı korumacıydım. Onu birlikte olmadığımız insanlardan uzak tutmaya çalıştım. Sonra komşulardan biri, bana gösterdiğiniz partideki komşu, Marlana'nın aklına fikirler sokmaya başladı. Marlana Bennie'nin anaokulunda ve o kadının evinde çok zaman geçirmeye başladı. Jennifer Hunter. Kocasını sürekli Marlana'ya bakıyordu. Marlana bunun sevimli olduğunu düşünüyordu ama ben evliliğimi tehdit ettiğini düşünüyordum."

"Peki bu konuda ne yaptınız?"

"Tartıştık. Ona Avcılardan uzak durmasını söyledim. Beni kıskanç olmakla suçladı." Şimdi sessiz ama soruma cevap vermedi.

"Balıkçı yakasının altında ne saklıyordu?"

Başka tarafa bakıyor ve cevap vereceğini sanmıyorum. Tekrar sormaya başlıyorum, o da "Çürükler. Telefonlarımız kapanıyordu. Kim olduğunu bilmediğini söyledi ama ona inanmadım. Jennifer birlikte olmak için aramış olabilir ama telefonu açtığımda hep kapanıyordu."

"Sabit hattın var mı Ben?"

"Hayır. Nereye varmak istediğini biliyorum. Marlana'nın telefonuna cevap veriyordum. Sürekli kimin aradığını bilmek istedim."

"O morluklar nasıl oldu, Ben?"

"Dinlemesi için onu tutmuş olabilirim." "Ondan sonra ona zarar verdin mi?"

"Yanından ayrılırken onu itmiş olabilirim. Sana bir tartışma yaşadığımızı söylemiştim. Bu sefer büyük bir tartışmaydı, ben de onu ittim. Ona vurmadım ya da boğmadım. Onu seviyorum ama üniversiteyi bırakmak zorunda kaldığı için kızgın. Evli olmaya içerlemiş gibi görünüyor. Sonra bana hamile olduğunu söyledi ve aklım hemen o Hunter denen adama gitti. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Başkasının bebeği olup olmadığını sordum. İnkâr etti. Ona artık yettiğini söyledim. Bana bağırdı ve benden bıktığını söyledi. Ona davranış şeklimden bıkmıştı. I

Bennie'nin babası değildim. Ben bir hayalettim. Bir hapishane gardiyanı. Bebeğin başka birinden olduğunu söyledi. Kimin olduğunu söylemedi."

"Ben, Luci'yle olan sorunlarını anlayabiliyorum. Belki onu öldürmek için bir nedenin vardı. Sana şantaj yapıyordu. Karını ve oğlunu kaçırdın. Onları kaçırarak ne elde etmeyi umuyordun? Marlana seni terk mi ediyordu?"

"Marlena ve ben her evli çift gibi evlilik sorunları yaşıyorduk ama o beni terk etmiyordu. İşleri yoluna koyacaktık."

Ona uzaylı bir böcekmiş gibi bakıyorum. Öyleydi. Ronnie kalemini not defterine vuruyor.

"Bana öyle bakmayın dedektifler. Luci'yi ben öldürmedim. Ailemi kaçırmadım. Yalan söyledim çünkü korkuyordum. Şu anda bulunduğum yerde olmaktan korkuyordum. Bu ilişkinin beni bitireceğini bilmeliydim. Babam öğrenirse beni evlatlıktan reddederdi ve Marlana'yla işleri yoluna koymanın hiçbir yolu kalmazdı. Gerçek bir işim yok. Nasıl bulacağımı bile bilmiyorum. Mahvolurduk. Bu yüzden sana yalan söyledim. Herkese. Kendime bile."

"Bana silahtan bahset ve bu sefer yalan söyleme. Eğer söylersen, burada işimiz biter. Hapse girersin."

Kıpırdama payı olup olmadığını anlamaya çalışarak bana baktı. Ciddi olduğuma karar verdi. Ciddiyim.

"O benim silahım." Sessizleşti, şüphesiz bu gerçeğin onu ne kadar batırdığını tartıyordu. "Onu bana yıllar önce babam vermişti. Ben evlenmeden önce. O bir silah delisidir. Sana evin altındaki atış poligonu hakkındaki gerçeği söyledim. Evin hemen güneyindeki ormanda bir poligon daha var. Yağmur ya da kar yağsa bile beni ormandaki poligona götürürdü. Bir keresinde şimşekli bir fırtınada gitmiştik ve bir yıldırım bir ağaca çarpıp onu kökünden sökmüştü. Ben eve dönmek istedim ama o bunun beni güçlendireceğini söyledi. Annemin beni şımarttığını ve çok yumuşak biri haline getirdiğini söyledi. Beni eşcinsel olmakla suçladı ve eğer eşcinsel olduğumu öğrenirse beni öldüreceğini söyledi. Parker adını hiçbir şey lekeleyemez.

"Silahla aram oldukça iyiydi ama benim için çok fazlaydı. Kendisi bile zar zor kontrol edebiliyordu. Marlana'yla evlendiğimizde onu geride bıraktım. O hamileydi ve ben de evde silah istemedim.

O günden sonra kamyonetimin koltuğunun altında bulana kadar o silahı görmedim. Luci'nin bana komplo kurmaya çalıştığını biliyordum. Bir şekilde onu oraya koyduğunu düşündüm."

"Yalan söylüyorsun, Ben. Bu konuşma bitmiştir." Ayağa kalktım ve Ronnie not defterini kapattı.

"Tamam. Tamam. Tamam. Ama sana söylersem, onu öldürdüğümü düşüneceksin." Tekrar oturuyorum.

ALTI

Ben birkaç derin nefes alır ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırır. Eğer bir insan gerçekten kan ter içinde kalabilseydi, yüzü kıpkırmızı olurdu.

"Bugün beni aradığında sana söylediğim gibi evdeydim. Gerçekten her şeyi yerli yerine koyuyordum. Marlana ve Bennie eve geldiklerinde evi onlar için uygun hale getirmeye çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, orayı özledim. Orada Marlana ve Bennie ile birlikte olmak kendimi ait hissettiğim ilk andı. Bir evim olduğunu."

Arkama yaslanıyorum ve tavana bakıyorum. "Orada gerçekten ne yapıyordun Ben?"

"Luci'nin beni suçlayacak bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için etrafa bakıyordum. Bütün anahtarlarımın kopyasını kolayca almış olabilir. Evin, kamyonların. Beni aradı. Beni artık istemediğini söyledi. Bir milyon dolar daha verirsem onları kimin aldığını söyleyecek ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Parayı getirmezssem *onları* bir daha asla göremeyeceğimi söyledi. Çaresizdim. Ona parayı bulabileceğimi ama bana zaman vermesi gerektiğini söyledim. Yemin ederim bu doğru."

Sandalyesini geriye itti ve yere baktı. "Hepsi, Ben." Kapıya bakıyorum.

"Onunla buluşmamı isteyen bir mesaj aldım. Bana ne istediğimi söyleyeceğini söyledi. Onunla buluşmaya gittim ve..." Sözünü kesiyor ve dudaklarını yalıyor.

"Ve?"

"O zaten ölmüştü."

Kıpırdanıyor ve tekrar başlıyor. "Oraya vardığımda arabası bir ağacın altındaydı. Kaza geçirdiğini düşündüm. Sürünerek sürücü kapısına gittim ve kapı kısmen açıldı. Tanrım, yüzü! Sonra yerde silahı gördüm. Benim olduğunu biliyordum. Kendini öldürdüğünü ve beni suçlamaya çalıştığını düşündüm. Panikledim. Silahtan kurtulmalıyım. Benim olduğunu biliyordum. Silahı evde saklayabileceğimi düşündüm. Evi zaten aramıştınız. Ama oraya gittiğimde onu körfeze atmanın ya da ormana gömmenin daha iyi olacağını düşündüm. Korkmuştum. Gerisini biliyorsun."

"Onunla nerede buluştunuz?"

"Luna Ridge Loop Yürüyüş Parkuru'ndaki parkta."

"Luci 'bir milyon daha' derken ne demek istedi?"

Benden Ronnie'ye baktı. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse. O zaman bunu düşünmemiştim. Belki de Cyrus ona gitmesi için para vermiştir." Gözleri büyüdü. "Sence Cyrus onu birine mi öldürttü?"

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve yüzü bir keder maskesine dönüşüyor. "Oh, Tanrım. Belki de onları çoktan öldürmüştür diye düşündüm. Benim küçük Bennie'mi. Karımı."

Sessiz kaldım. Bunu kabul ediyorum. Sadece bir bulmacayı çözerek açılabilen bir Çin bulmaca kutusu gibi olan düşünceleri yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Parçalar orada ama o kadar çok kombinasyon var ki baş döndürücü.

"Luci benim silahımla vuruldu, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve o da başını sallıyor. "Böyle bir şey olamaz. Yemin ederim, ben kimseye zarar vermedim. Marlana'yı terk etmeyi düşünsem bile kendi ailemi kaçırmazdım. Beni dinleyin. Neden babama beni mirastan mahrum etmesi için koz vermek isteyeyim ki? Eğer onları öldürecek olsaydım, bunu yapardım. Luci aldı onları. Sana söylemiştim. Telefonunu kontrol et. Senin beni aradığın saatte o da beni aradı ve mesaj attı. Mesaj benim telefonumda olacak." Dalgınca cebine uzandı. "Gitti. Ben..."

"Telefon kamyonetinde değil miydi? Neredeydi?"

"Bilmiyorum. Yola çıkarken yanıma aldığımı eminim." "Peki ya saatin?"

"O zaten sendeydi. Onu nerede bulduğunu bana hiç söylemedin."

"Ronnie, koridorda konuşabilir miyiz?" Kalkıp odadan çıktık.
Şerif Gray bizi karşıladı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Megan: Her şeyin onu işaret ettiğini biliyorum ama sanırım bu sefer doğruyu söylüyor."

"Mindy'yi arayacağım."

Ronnie, "Biraz daha kahve yapayım." diyor.

"Kahveyi ben yaparım, Ronnie. Sen onu konuşturmaya devam et," diyor Tony.

Masamın yanına gidip Tony'nin atladığı sandviçi buluyorum. Telefon etmek için dışarı çıkarıyorum. Mindy açıyor ve tabii ki ağzım doluyor.

"Megan. Sen misin?"

Yutkunuyorum ve "Özür dilerim. Birkaç sorum var."

"Tamam."

"Luci'nin telefonunu buldun mu?"

"Evet. Davis ormanda bulmuş. Şarjı azdı, ben de şarj ediyorum."

"Yani yanında değil mi?"

"Sissy'nin cipinde şarj oluyor."

"Sissy nerede?"

"Buralarda bir yerde. Onu bulmamı ister misin?" "Önce git telefona bak."

"Bekle. Evin ön kapısının yanındayım. Yani malikanenin."

O kontrol ederken ben de Ronnie'den birinin Luna Ridge'deki eve gidip Ben'in telefonunu aramasını istiyorum. Ronnie iPad'ine giriyor. "Hâlâ evde. Ya da o bölgede." Eve birinin gönderilmesi için Merkez'i arar.

Mindy tekrar hatta gelir. "Telefon cipten çıkmış Megan. Şarja taktığımı biliyorum. Cip burada ama telefon yok."

"Aramalara bakma şansın olmadı mı?"

"Baktım ama şarjı o kadar azdı ki şarja takmam gerekti. Hatırladıklarımı söyleyebilirim."

"Ben'le konuşuyorum. Luci'nin telefonundan arandığını söyledi." Ona yaklaşık saatleri veriyorum. Ona Ben'in telefon numarasını veriyorum.

"Luci o sıralarda Ben'in telefonunu aradı. Bir dakika geçmeden de tanımadığım bir numarayı aradı."

"Mesajlarını kontrol ettin mi?"

"Üzgünüm, Megan."

"Luci'nin aradığı numarayı hatırlıyor musun?" Not almış ve bana söyledi. Tanıdım. "Mindy, Davis ve Copsey'i eve çağıracağım."

"Neden, Megan? Neler oluyor?"

"Sadece onlarla bir araya gel. Şimdi Copsey'i arayacağım. Birlikte ve evde kalın." "Megan, beni korkutuyorsun."

Bu ikimizi de korkutuyor. "Her şey yoluna girecek. Sadece orada bekle." Telefonu kapatıp Copsey'in cep telefonunu arıyorum.

"Her ne için aradıysan, suç bende değil," diyor. Ona nasıl espri anlayışı olması gerektiğini öğretiyordum. Hâlâ komik değil.

"Bu önemli. Eğer Sissy'nin yanındaysanız, evet deyin."

"Hayır. Kereste atölyesindeyim. Burada ben ve Davis'ten başka kimse yok. Neler oluyor, Megan?"

"Sadece cevap ver. Sissy'yi ya da güvenlik görevlilerinden birini gördün mü?"

"Sissy bize Gator'u ödünç verdi. Mindy az önce malikaneye dönmek için bir tanesiyle ayrıldı. Bu yaklaşık yirmi dakika önceydi. Ona sordunuz mu?"

"Senden yapmanı istediğim şey şu."

Ona talimatlar veriyorum. Hoşuna gitmiyor ama dediğimi yapıyor.

"Bana Godzilla'nın adada serbest olduğunu ve elimde sadece bir Bic çakmağı olduğunu mu söylüyorsun?" diyor. En azından şaka yapıyor ve bu biraz komik. "Eğer öldürülürsem, sana çok kızarım."

"Hazır olduğunda beni ara." Telefonu kapattım.

Şerif Gray dışarı çıktı ve arkamda duruyor. "Bir sorunumuz olabilir." Ona şüphelendiğim şeyi söyledim.

ALTMİŞ BİR

Şerif Gray bizi karşıya geçiren güvenlik görevlisini tanıdı. Küçük bir kasabadan emekli bir polis memuru ve bizi Cyrus Parker'ın adasına geri götürmekten mutluluk duyuyor. İskelede Larry Pointer'la karşılaştık. Port Ludlow Marina'dan tekneyle gelmiş. Güvenlikle uğraşmadığı zamanlarda hobi olarak balıkçılık yapıyor ve Sissy'yi neden aramadığımızı merak ediyor.

"Sizi oraya getirdiğim için bana eşek arısı kadar kızacak. Demir yumrukla yönetir."

Şerif Gray, "Memur Pointer, sizi vekil tayin ediyorum, bu konuda endişelenmenize gerek yok. Ben Cyrus'un arkadaşayım ve sizinle ilgileneceğim."

Hepimiz tekneye tırmanıyoruz ve Pointer denize açılıyor, tekneyi geri çekiyor ve adadaki iskeleyle doğru ilerliyor. "Bana bu büyük sırrın ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin? Yoksa beni öldürmek zorunda mısın?"

Kıkırdar ama o kadar da komik değildir. Sissy onu gerçekten öldürebilir. Hatta hepimizi.

"Kalmayacaksınız Bay Pointer," diyorum. "Sadece bizi oraya götür ve git. Size bir borcumuz olacak."

"Bana bir açıklama borçlusunuz. Eskiden polistim. Bir şeylerin yolunda gitmediğini bilirim. Bana ihtiyacınız olursa, gemide bir silahım var. Yardımcı olabilirim."

Pointer'a baktım. Boyu 1.80 cm, kilosu 250. Yaşı elliyi biraz geçmişti ve emekli olacaktı.

kalp krizi geçirseydi iş yerine onunla ilgileniyor olurdum. Ama teklif etmesine çok sevindim. "Bir kere polis olan, her zaman polistir." diyorum.

"Çok haklısın. Yani geliyor muyum?"

"Hayır, efendim. Körfezde kalıp bizden bir işaret bekleyin. Geri çekilmemiz gerekirse gelip bizi alacağına güveniyoruz." Üstüne basa basa söylüyorum ama o yutuyor.

"Bana güvenebilirsiniz. Beni aradığın için teşekkürler Tony. Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın. Bu güvenlik işi öyle sanıldığı gibi değil. Oturmak. Kitap, dergi okuyorum. Keşke evde olsaydım da televizyon izleseydim."

"Her zaman ikinci kez emekli olabilirsin, Larry," diyor şerif.

"Maaşı kaçırılmayacak kadar iyi. Ama kovulursam, sanırım insanları oltalarıyla suya atmaya götürmeye devam edeceğim. Artık kimse rahatlamayı ve balık tutmayı bilmiyor. Sissy'nin dün gelip arama yapmamızı istememesi çok kötü oldu. Onları daha erken bulabilirdik."

Elimi koluna koydum. "Ne dedin sen?" "Onları daha erken bulabilirdik dedim."

"Ondan önce."

"Evet. Sissy dün bana tekneyi idare edip edemeyeceğimi sordu. Bir şeyler yapmak için birkaçımıza ihtiyacı olduğunu söyledi. Genelde işim nedeniyle bana ihtiyacı olduğunda haber verir. Ben de ne zaman isterse tabii ki dedim. Bana haber vereceğini söyledi."

"Bu dün müydü?"

"Evet. Bay Parker'ın ailesinin kaybolmasıyla ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Ama bu sabaha kadar aramadı."

"Saat kaçta?"

"Sanırım saat sekiz civarı. Hepimiz saat dokuz civarında oraya gittik ve yapacak bir şeyler için oturup bekledik. Yine de para iyi."

Şerif Yardımcısı Copsey'in telefonunu aradım.

"Limandayım," diyor Copsey. "Davis malikaneye gitti. Sen neredesin?"

Açıklıyorum. "Bizi karşıya geçirecek bir tekne bulduk. Birazdan orada oluruz..."- Pointer'a bakıyorum ve o da elini kaldırıyor. Sanırım

beş dakika demek ve *konuşmayı kesmek değil*- "beş dakika. Sissy'yi gördün mü?"

"Kimseyi görmedim. Davis henüz aramadı."

Davis'ten Mindy'yle içeri girer girmez Copsey'i aramasını istedim.

"Ne kadar sürer?"

"Otuz dakika. Onu almaya gitmeye hazırlanıyordum. Telefonuna cevap vermiyor, Mindy de öyle."

"Orada bekle." Bağlantıyı

kesiyorum. "Sorun mu var?" diye

soruyor şerif.

"Davis'le temas yok. Copsey iskelede." İskele tam karşımızda ve Copsey'in bize el salladığını görüyorum.

"Ne yapmak istiyorsun?" "Bir

planım var," diyorum.

ALTMİŞ İKİ

Şerif Gray planımı iptal etti. "Ben bebek bakıcısı değilim. Affedersin, Larry. Sana bakıcılık yapacağımı kastetmedim. Sadece ortalık karışırsa suda olmak istemiyorum, kusura bakma. Ayrıca, onlar benim yeğenlerim ve torunlarım. Ve karımın kız kardeşi."

Helen'e adıyla hitap etmiyor, hatta "baldızım" bile demiyor ama onu da listeye eklemesine sevindim. Onun hakkında hissettiklerine bakılırsa, bu bir karakter göstergesi. Hâlâ o hikâyeyi dinlemek istiyorum.

İniyoruz ve Ronnie yan tarafa geçip bizi bağlıyor, silahını çekiyor ve çömelerek Şerif Yardımcısı Copsey'e koşuyor. Kendini Bruce Willis sanıyor. Umarım kendini öldürtmez. Marley'e başka birini ayarlamam gerekecek. Ama itiraf etmeliyim, onu özleyeceğim. Bana karşı büyüyor.

Sissy'nin telefonunu tekrar deniyorum. Cevap yok. Luci'nin telefon numarasını arıyorum ve otomatik olarak sesli mesaja düşüyor. Eğer Mindy'de olsaydı, numaramı tanır ve cevap verirdi. Mindy'yi arıyorum ve telefonu açana kadar birkaç kez çalıyor. "Alo?"

İçimi bir rahatlama kapladı. Tüm bu dram boşunaydı.

"Nasılsın, Ronnie?" dedi. Sanırım o bıçağın sonuçlarını bilmek istiyorsun."

Biraz midem bulandı. Mindy bana Ronnie dedi. Ben olduğumu biliyor. Ve var olmayan bir kanıttan bahsediyor. Ronnie'nin yanına gidiyorum ve hoparlör simgesine dokunarak herkesin sessiz olmasını işaret ediyorum. Ronnie'nin söylemesini istediğim şeyi fısıldıyorum.

Ronnie soruyor, "Şerif Yardımcısı Copsey seninle mi Mindy?"

"O burada. Mutfaktayız. Cyrus herkes için sıcak tatlı çay yaptı. O çok iyi bir adam. Geri gelecek misin?"

Copsey yanımda duruyor. Kaşını kaldırıyor.

"Ben de bu yüzden aradım. Sissy'ye tekneyi benim için getirmesini söyler misin? Ben rıhtımda tekneyi bekliyorum. Megan ofiste bağlı. Luci'nin telefonunu buldun mu?"

"Onunla konuştuğunda telefonu bulduğumu söyle ama bozulmuş olmalı. Şarj almadı. Kusura bakma. Geri gelmene gerek yok. Doktor Marlina ve Bennie'nin çok daha iyi olduklarını ve Sissy'nin onları birkaç saat içinde geri getirebileceğini söyledi. Burada bir sürü yardımcım var. Ofise geri dönebilirsin."

Başı belada.

Ronnie, "Tamam. Muhtemelen haklısın. Herkesi korkuttuğum için özür dilerim. Cyrus'la konuşabilir miyim?"

"Meşgul. Marlina'yı kontrol etmeye gitti."

Az önce Cyrus'un herkese çay yaptığını söyledi. Arka plandaki normal konuşma seslerinin hiçbirini duyamıyorum. Ronnie diyor ki, "Tamam. Orada iyi olduğuna eminsen. Cyrus'a Ben'i nezarete götüreceğimizi söyle."

Uzun bir duraklama oldu. Etrafa bakıyorum ama iskelede bir kamera göremiyorum.

Mindy, "Sadece çay içiyoruz ve sonra olay yeri üzerinde çalışmaya geri döneceğiz. Biraz zaman alabilir ama onu görürsem konuşmak istediğinizi söylerim."

Hat kesildi. Sissy'nin bunu anladığından eminim. Telefonu geri alıp Mindy'nin telefonunu tekrar arıyorum. Sissy cevap verdi.

"Merhaba, Sissy. Mindy ile konuşabilir miyim?" "Mindy şu anda telefona gelemez."

"Yardımcılarımdan biriyle konuşayım."

"Ve hepinizin adamdan defolup gitmenizi istiyorum."

"Adan mı? Sen neden bahsediyorsun, Sissy?"

"Seni göremediğimi mi sanıyorsun? Herkese Pointer'ın teknesine binip gitmelerini söyle. Sen değil. Sen kal."

"Böyle olmak zorunda değil, Sissy."

"Tabii ki böyle olmak zorunda. Tanıştığımız andan beri bu şekilde biteceğini biliyordum. Eve yalnız gel. Silahın sende kalsın. Eğer kazanırsan,

Hepsi canlı çıkacak. Eğer ben kazanırsam, buradaki herkesi öldüreceğim. Ne diyorsun, Megan? Oynamak ister misin?"

Tony kulağını benimkine dayamış ve konuşmayı dinliyor. Şimdi başını sallıyor ve telefonu kapatmamı işaret ediyor. Kapatmıyorum. Onun isteğini kabul ediyorum. Böyle bitmek zorunda olduğu için üzgünüm. Değişmek için çok çabalıyorum. Ben artık Rylee değilim. Daha iyi bir insanım. Ama bir yanımın onu da diğer canavarlar gibi yok etmek istediğini de inkar edemem.

Sissy, "Mindy o lanet telefonu bulduğunda her şeyin bittiğini anlamıştım." diyor.

"Parker'ları kaçırmamalıydın. Luci'yi öldürdün ve Ben'e mesajı onun telefonundan gönderdin. Luci'yi bulmamızı kolaylaştırdın. Bize onun saatinin şifresini veren sendin. Anlayamadığım şey, tüm bunları neden ayarladığın."

Cevap vermedi. Tony'ye fısıldıyorum, "Bak bakalım görünmeden eve gidebilecek misin? Ben Gator'u kullanacağım ve onu konuşturacağım."

"Aydınlat beni, Sissy. Bu parayla mı ilgili?" Copsey herkesi yolun yanındaki ormana götürüyor.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Megan. Gerçekten hiçbir fikrin yok. Bundan kurtulabilirdim ama neyse. Olan oldu. En azından işleri kendi yöntemimle bitirmenin zevkine varacağım. Şimdi herkese gitmelerini söyle yoksa pişman olacaksın. Buradaki herkes şimdilik hayatta."

Ronnie arkadan geliyor ve hepsi gözden kayboluyor. Gator'a gidiyorum. "Belli ki onları hayatta tutmak istemişsin. Cyrus yeni bir güvenlik şefi işe almayı düşünüyor muydu? Gelini ve torununu kurtarmanın onu daha minnettar yapacağını mı düşündün? Irak'ta ortağını öldürdüğün zamanki gibi. Bunu Cyrus'u etkilemek için yaptın. Bunu biliyorum. Adalet Bakanlığı seni soruşturuyor. Geçmişini araştırdım ve birkaç yalanını ortaya çıkardım, bu yüzden onları aradım ve tahmin et ne oldu?" Şimdi Ronnie gibi konuştum. Umarım bu onu da benim kadar kızdırıyordur.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Bunun kötü kızın sonunda her şeyi anlattığı bir kitap olduğunu mu sanıyorsun? Saçmalıklarla dolusun."

"Eğer bunu yaşarsan, yalan söyleyip söylemediğimi anlarsın. Umarım bunu yapmak zorunda kalmayız. Seni incitmek istemiyorum." Gerçek bu değil. "Herkesin gitmesine izin ver. Doğru olanı yap."

"Bunu düşünmeme izin ver. Uh. Hayır. Eve gel. Konuşuruz. Ya da başka bir şey."

"Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülüyor. "Deli değilim. Canlandığımı hissediyorum."

"Bu adadan asla ayrılamayacaksın. Bunu sen de biliyorsun, değil mi? Son bir şans." Ve bunda ciddiym. "Yapma bunu, Sissy."

"Anlamıyor musun? Öğrenmek

zorundayım." "Neyi öğrenmelisin?"

"Hangimizin en iyi olduğunu. Ne diyorsun?"

"Senin için geliyorum diyorum. Ortağımın dediği gibi, acıtacak." Bağlantıyı kesiyorum. Şu anda Ronnie gibi konuştuğuma inanamıyorum. Telefonum çalıyor.

"Korkup kaçmaman için bir şey duymanı istiyorum." Gürültülü bir çatırtı ve bir homurtu duyuyorum. "Ona bir şey söyle."

"Biz iyiyiz, Megan. Onun dediğini yapma." Bir homurtu daha duydum ve hat kesildi. Şerif Yardımcısı Davis'in sesine benziyordu. Sesi yaralı geliyordu. Tony ve diğerlerine iyi bir avans verdim. Malikaneye benden biraz sonra varacaklar. Oraya önce varıp Sissy'nin dikkatini dağıtmak istiyorum. Onu ön taraftan uzaklaştırıp onlara içeri girme şansı vereceğim.

Malikaneye vardığımda Şerif Gray'i göremedim, yani hala ormandalar. Umarım yakındadırlar. Sissy şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha tehlikeli. Ön giriş dışında hiç ışık yok. Diğer girişlerden birine gitmemi bekleyecek, o yüzden hepsinin kilitli olduğundan emin. Giderdim. Ama eminim dışarıda kameralar vardır. Onu herhangi bir monitörden uzaklaştırmak için yan taraftan gizlice geçtiğimi görmesine izin vermeliyim. Malikânenin önünden geçip Gator'u arka tarafa park ediyorum ve Ronnie'nin bunu nasıl yaptığını düşünerek silahımı çekip malikâneye doğru ilerlerken kamburumu çıkarıyorum.

İki giriş var. Biri arka kapıya çıkan bir dizi taş basamağın tepesinde. Diğerisi ise bir alt kata inen merdivenin dibinde. Ben o taraftan gideceğim. Girişi çevreleyen dört ayak yüksekliğindeki beton bariyerler, beni vurması için mükemmel bir yer oluşturuyor. Kendimi onun ateş hattına sokmamak için girişe duvar boyunca yandan yaklaşıyorum. Sırtımı duvara yaslıyorum ve betonun üzerinden görebilecek kadar ayakta duruyorum. Helen en üst basamakta oturuyor, yüzü

Kapıda, ağzı tıkalı, kolları arkadan bağlı. Başını çevirip beni görüyor ve gözleri açılıyor. Kulağımın dibinde bir arı vızıltısı duymak ve beton parçalarının bana çarptığını hissetmek için tam zamanında yere düşüyorum. Yüzümün yan tarafına dokunuyorum ve elim kan içinde kalıyor.

Betona olabildiğince sıkıca yapışıyorum. Eğer yukarıdan ateş ederse, ölürüm. Silah sesini duymadım. Sadece merminin betona çarpma sesinden ve yüzümle boynumdaki parçaların acısından ateş edildiğinin farkındaydım. Yakınlarda ve susturucu kullanıyor. Helen'i yem olarak kullanarak karanlıkta geri döndü. Bir insan kalkanı. Kaçamam. Ama bana ateş etmek için kapı aralığını kullanıyorsa, onu vurmak için dar bir ateş alanım olabilir. Sadece kapı aralığında olduğundan emin olmalıyım.

Yüksek sesle ve tiksinişmiş olduğumu umduğum bir sesle, "Seninle tanıştığımda korkak olduğumu biliyordum." diyorum. Birkaç öksürük daha geliyor ve kurşunlardan bazıları başımın hemen üstündeki betona çarpıp saçlarıma beton parçaları yağıdırıyor. Kafamı kaldırıp Helen'in kafasını gördüm. Birkaç kurşun daha vızıldayarak yanımdan geçti. Helen çığlık atıyor ve geriye doğru düşüyor. Sahanlığa bakabilmek için öne doğru eğildim. Helen yan yatmış, yüzü bana dönük, hareketsiz yatıyordu. Buraya gelmesine izin verdiğim için kendimi sorumlu hissediyorum.

Artık karanlık. Biraz avantajım olabilir. Bir elimi yerde tutarak bariyerin yanından birkaç kez ateş ediyorum. Glock'un namlu patlaması o dar açıklıkta çok gürültülü olmalı ve bu patlamanın Sissy'nin gece görüşünü geçici olarak mahvedeceğine güveniyorum. Etrafına uzanıp birkaç kez ateş ediyorum, onu vurduğumu duymayı umuyorum ama atışlar gürültülü. Bir ses duymak için bekliyorum ve tam o sırada Helen ayağa kalkıp öne doğru bir adım atıyor.

"Olacaklar konusunda seni uyarmıştım," diyor Sissy ve bir el daha ateş ediyor. Helen yere yığılıyor. Artık öldüğünden ya da ölmek üzere olduğundan eminim. Sissy usta bir nişancı.

Öfkem ihtiyatıma baskın çıkıyor ve doğrudan açık alana yuvarlanıp silahım boşalana kadar ateş ediyorum. Öldürülmeyi bekleyerek orada yatıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Belki de onu vurdum. Bir mermi kafa derimin üstünde bir yarık açtığında görüş alanından çıkmaya başlıyorum. Durmuyorum ama bariyerimin arkasına sürünüyorum.

"Seni öldürebilirdim," diyor. Ve ben ona inanıyorum. Silahsız ve rakipsizim. Benimle oynuyor.

Yaşama arzusu mantıktan daha güçlüdür. Korkuyla öfkeyle savaşmak için kendimi eğittim. Yeniden doldurup bir mermi daha hazırlarken o öfkeyi inşa ediyorum. Bunu yaparken gözlerimi bir tehdit için açık tutmayı unutuyorum. Kafamı kaldırdım ve bir silahın namlusu yüzümdeydi.

"Sorunuzu sormanıza izin vereceğim," diyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tek istediğim Tony'ye eve girip diğer rehineleri kurtarması için biraz zaman tanımaktı. Helen öldü. Bununla yaşamak zorundayım. Ya da bununla öleceğim.

"Cyrus'a aşık mısın?" "O benim için çok değerli."

"Parker'ları onları kurtarmak ve onun gözünde yeniden kahraman olabilmek için aldın. Onları ne zaman 'bulmayı' planlıyordun?"

"Ben tutuklandıktan sonra. Sana ona karşı mükemmel bir dava verdim. Tek yapman gereken Ben'den memnun olmaktı, Marlena ve Bennie de Cyrus ve benimle yaşamakta özgür olacaktı. Ama sen bunu mahvettin."

"Ben masum."

"Suçlu olduğu kesin. Büyük bir adamın kalbini kırdığı için suçlu. Cyrus'un hayatının bir parçası olma şansımı mahvetti. Cyrus'u sevip sevmediğimi sormuştun. Seviyorum. Ama bir sevgili olarak değil."

Oyalanacak bir şey bulamıyorum ve o ne yaptığımı biliyor. Copsey, Ronnie ve Şerif Gray'in gitmediğinin farkında olabilir. Eğer öyleyse, endişeli görünmüyor. Polis tarafından intihar edecek. Beni öldürdükten sonra.

"Bana nedenini söylemedin," diye sordum.

"Kabul etmeliyim ki bana karşı oldukça iyiydin. Savaşta bulunmadığın için çoğundan çok daha cesursun. Buna hayranım. Neden sert biri olarak ün yaptığını anlayabiliyorum. Birine söylemeliyim, bu sen de olabilirsin."

Çılgınca bir tahminde bulundum. "Onun kızı olduğunu asla bilmeyecek." Çenesinin sıkıldığını ve silah tutan elinin titrediğini görüyorum. "Bunu bilemez miydin? Nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Sadece bana söyledin."

"Oh, çok iyisin. Uzun süre kalamayacak olman çok kötü."

"Beni öldürdüğünde Cyrus ne düşünecek? Bütün bunları nasıl açıklayacaksın? Şerif bir orduyla geri gelecek. Hapse gireceksin ve belki Cyrus senin masum olduğuna inanmak isteyecek ama sonunda her şey mantıklı gelecek. O aptal bir adam değil. Senin aileden olduğunu bilmiyor. Geri dönemeyeceğin bir şey yapmadan önce ona anlatmalısın."

Sesi yumuşuyor ama silahı bırakmıyor. "Annem kanserden uzun ve yavaş bir ölümle öldü. Hiç evlenmedi, bu yüzden sadece ben ve o kaldık. Ölürlen bana gerçek babamın kim olduğunu söyledi. Ben hep onun bir araba kazasında öldüğünü sanıyordum. Hiç fotoğrafı yoktu çünkü bu bir yalandı."

"Sonuçta ortak bir noktamız var. Benim annem de aynı şeyi yaptı. Küçük kardeşimi ondan hiç yardım almadan büyüttüm. Bizi bir yerden başka bir yere taşıdı, her zaman yeni bir isim, yeni bir okul, ama benim işim aynıydı. Evi ben idare ettim. Babam hakkında yalan söyledi. Savaşta öldüğünü sanıyordum." Ona sevgili babamın bir seri katil olduğunu ya da onu bulduğumda öldürdüğümü söyleyecek kadar ileri gitmiyorum ama sanırım birbirimize bağlanıyoruz. Psikopat kız kardeşler gibi.

Sissy düşünceli, sonra şöyle diyor: "Bana onun gerçekte kim olduğunu söylediğinde, onu bulmam gerektiğini biliyordum. Parası yüzünden değil. Para umurumda değil. Birine ait olmak istedim. Bir ailem olsun istedim. Annem bana bunun sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu ve ona benden hiç bahsetmediğini söyledi. Onu bulmam gerektiğini biliyordum ve bana sarılıp onun da beni aradığını söyleyeceğini düşünerek kendimi kandırdım. Çok aptalcaydı. Ama babamı bulduğumda, ona kim olduğumla ilgili gerçeği söyleyemedim. O harika bir adam. Zeki, cömert, nazik, ama kimse onu takdir etmedi. Karısı terk etti ve oğlu... ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu biliyorsunuz. Cyrus onlardan farklıydı. Ona olabildiğince yaklaştım, bana izin verdiği kadar. Beni kızı gibi sevdiğini söyledi." Nefes alıyor ve dudakları titriyor. "O beni seviyor. Tek istediğim buydu." Nefesini yavaşça bırakıyor ve silahın eli sabitleniyor. "Artık çok geç."

"Ona söylemek en doğru şey olur, Sissy." Şerif ya da Ronnie gelene kadar onu konuşturmalıyım. Ama sanırım Sissy yine de beni vuracak. Keşke Tony'yi aramayı akıl edip hattan ayrılısaydım.

Açık. En azından itirafını duyabilirdi. "Kötü şeyler yaptım. Ondan saklamam gerektiğini düşündüğüm şeyler. Onu kötü dünyadan ve kötü insanlardan koruyordum. Yalanlarım bir kanser gibi büyüdü ve yalan söylemeye devam ettim çünkü bu onun onaylamamasıyla yüzleşmekten ve belki de sevgisini kaybetmekten daha kolaydı. Küçük kardeşim bana kızarak büyüdü çünkü ebeveyn figürü ben olmak zorundaydım. O bizi terk eden annemizi seviyor."

İlgisini kaybediyorum. "Afganistan'daydı." diye ağzımdan kaçırıyorum. Tek kaşını kaldırıyor. "O yokken birbirimizden uzaklaştık ve eve döndüğünde giden kardeşimiz gibi değildi. Kendimi suçluyorum. Keşke daha yakın olsaydım. Keşke ona onca yıl gerçeği söyleseydim. Annemizin bizi terk eden bir sürtük olduğunu söyleseydim. Onu sevdiğimi söyleseydim. Ve şimdi aradaki boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Hâlâ bana biraz kızgın ama ilerleme kaydediyoruz. Şimdi, seninle konuştuktan sonra, ona her şeyi anlatmaya karar verdim. O benim tek ailem. Beni anlayacaktır. Hoşuna gitmeyebilir ama anlayacaktır."

O sessiz ve sessizlik iyi değildir. Konuşmaya devam ediyorum çünkü bu beni hayatta tutuyor. "Babana gerçeği söylemeyi kendine borçlu değil misin? O da bilmek isterdi. Sana kızı gibi olduğunu söyledi. Onu koruyor ve hayatının sorunsuz devam etmesini sağlıyormuşsun. Her zaman onun için oradasın. Annen seni yüzüstü bıraktı, tıpkı benim annem gibi. Ama Cyrus yapmaz. O aileden biri, Sissy."

"Onu koruyorum. Onu kızının bir katil olduğu çirkin gerçeğinden koruyacağım. Zaten oğlunu kaybetti. Daha fazlasını kaldıracabileceğini sanmıyorum."

Kaçınılmaz olanı erteleyecek ve kendimi gelecek olana hazırlayacak şeyler tükendi. Sissy'nin arkasındaki karanlıktan bir ses geldi.

"Yanılıyorsun, Sissy," diyor Cyrus ve ona doğru yaklaşıyor. "Yanılıyorsun. Sanırım senin bir korumadan fazlası olduğunu hep biliyordum. Bir keresinde hayatımı kurtarmıştın. Ve Ben'in hatalarını fazlasıyla telafi ettin. Sadakatini, saygını ve sevgini her zaman hissettim. Bana bir baba gibi davranıyorsun ve ben de sana kızım demekten gurur duyacağım."

Bunu söylerken sesinin çatladığını duyuyorum ve Sissy'nin gözleri nemleniyor ama ona doğru dönmüyor.

"Silahı bana ver, Sissy. Yapmamız gereken çok şey var. Senin gibi bir kızım olmasını hayal etmişim. Tüm bunları bırakabileceğim biri. Seni tutuklamalarına izin vermeyeceğim. Birlikte gidebiliriz. Baştan başlarız. Nereye gitmek istersen. Bunu yapma. Bana kanıtlaman gereken hiçbir şey yok."

Derin bir nefes alıyor ve elinin tersiyle gözlerini siliyor. Acaba ona duymak istediği şeyi mi söylüyor diye düşünüyorum ama sesi o kadar içten ki, bunu kastettiğini düşünüyorum. Onu ortadan kaldıracak parası ve kaynakları var, ama bu beni nerede bırakıyor? Ben onun bağlamaya karar verebileceği yarım kalmış bir işim.

"Başka seçeneğim yok Bay Parker. Artık çok geç."

Oh, kahretsin!

Cyrus onun omzuna nazik bir el koydu. "Ben senin babanı. Bizim için asla çok geç değildir. Artık sahip olduğum tek şey sensin. Beni her zaman koruduğun gibi şimdi de seni korumama izin ver. Lütfen. Eğer beni sevdiysen, lütfen bunu yapma."

Ölmek üzereydim ama onun tutkulu yakarışı ve Sissy'nin gözlerindeki yaşlar beni yakalıyor ve kendimi zorlukla yutkunurken buluyorum. Annem gerçek babam hakkında yalan söylemiş. Bu yüzden Sissy'nin yaşadıklarının bir kısmını anlıyorum, ama yine de yaptıklarından nefret ediyorum ve fırsat verilirse memnuniyetle suratına bir kurşun sıkardım.

Parmağı tetikte sıkılaşıyor ve ben kendi ölümümü görmemek için gözlerimi kıstırıyorum.

"Buraya gel, Sissy. Buraya gel. Seninle ilgileneceğim. Artık her şey yoluna girecek."

Bir gözümü açtım ve silah gitmişti. Sissy Cyrus'un kollarına sarılmıştı ve vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Cyrus silahı bana doğru uzatıyor ve ben de titreyen ellerimle alıyorum.

ALTMİŞ ÜÇ

Tony kıpırdamayan Helen'in nabzını kontrol etmek için diz çöküyor. Helen onun elini tokatlayarak uzaklaştırınca irkildim. "Kaltak beni vurdu."

Tony ve ben ona baktık. Herhangi bir yara göremiyorum. "Neren yaralı?"

Helen kendini oturur pozisyona çekti ve etrafı yokladı. "Sanırım ıskaladı. Bayılmış olmalıyım."

Yere o kadar hızlı ve sert düşmüştü ki daha sonra biraz acı çekeceğini biliyordum. Sissy'nin o mesafeden ıskalamış olmasına çok şaşırdım. Tony Helen'in ayağa kalkmasına yardım edip ona sarılınca daha da şaşırdım.

Ronnie yanıma gelip bana sarıldı ve bu sefer karşı koymadım. Ama sonra Copsey ve Davis bunu bir grup kucaklaşması haline getirdi. Berbat ama ne yapabilirim. Ben de onlara sarıldım. Yaşıyorum.

"İyi misin, Megan?" Tony soruyor.

Cevap veremeyecek kadar titriyorum.

"Elimizden geldiğince çabuk geldik," diyor Ronnie. "Mutfağa girmek biraz zaman aldı."

"Marlena ve Bennie?" Sesimi bulduğumda soruyorum.

"Onlar iyi. Herkes iyi," diyor Ronnie.

Lucia Simmons hariç herkes. Cehennemde yatsın.

"Sissy'nin sana silah doğrulttuğunu gördük," diyor Tony. "Onu vurma şansımız yoktu. Cyrus bizimle birlikteydi ve onu durdurabileceğini söyledi."

Ronnie, "Seni öldürtmeden tek şansımız buydu," diyor.

Sesi biraz kalın geliyor, sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi. Umarım ağlamaz. Bu beni harekete geçirir ve güçlü olduğumu sürekli hatırlamam gerekir. Sissy bile öyle söyledi. Ama şimdi kendimi o kadar da sert hissetmiyorum.

EPILOG

İKİ GÜN SONRA.

Şerifin Ofisi Helen, Ellen, Marlana ve küçük Bennie'yle bir araya gelmek için pek de rahat bir yer değil ama güvenli ve Bennie'nin Lego canavarlar yapıp onları parçalayarak kendini eğlendirdiği bir çocuk görüşme odası var. Çocuğun gördüklerinden ve yaşadıklarından sonra terapiye ihtiyacı olacak ama en azından yardım almak için hayatta.

Ronnie, Tony'nin yanında Helen ve Ellen'la konuşurken Marlana koluma dokunuyor ve sessizce, "Özel olarak konuşabilir miyiz Dedektif Carpenter?" diye soruyor.

"Elbette, Bayan Parker."

Evlilik isminden bahsedince alnı tiksintiyle kırıştı. "Lütfen, eğer bu ismi bir daha duymazsam kutsanmış olacağım. Bana Marlana deyin."

"Tamam."

Eski sigara kokusunun havaya sinmiş olduğu arka kapıdan çıkıyoruz. "Hadi ön tarafa gidelim," diyorum ve beni binanın etrafından dolaştırarak ön otoparkın hemen karşısındaki ağaçların altındaki küçük çimenli tepeciğe kadar takip ediyor.

"Senin için ne yapabilirim, Marlana?"

Gülümsüyor ve yüzünün parladığını görebiliyorum. İki gün öyle bir fark yarattı ki inanılır gibi değil. Sağlıklı görünüyor ve onları Cyrus'un evinden alıp hastaneye götürdüğümüz gece gördüğüm o perili bakış yok. Cyrus onların taşınmasına karşı çıkmaya başlamıştı.

Orada daha güvende olacaktım ama yüzümdeki ifadeyi görünce sustu ve yapılması gerekeni yapmama izin verdi.

"ncelikle bizi o deli kadından kurtardığınız için size tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Bize zaten birkaç kez teşekkür etmişti ama sanırım bunu yapması gerekiyordu. Belki de kendine zgr olduğunu, oğluyla birlikte hayatta olduğunu ve artık Ben'den korkmak zorunda olmadığını kanıtlamak için. "Marlena, teşekkür etmen gereken kişi Tony."

"Annem vuruldu ve sen onu kurtarmak için hayatını riske attın."

Yaptım. Bilinçli olarak değil. Bir polis bunu yapar. "ok kötü yaralanmadığına sevindim."

"Annem vuruldu, Dedektif Carpenter. O kadın onu öldürmeye çalıştı." Gözleri açılıyor ve soğukkanlılığının azaldığını görebiliyorum.

"Adı Megan. Ve sadece birazcık vuruldu." Sırıtıyorum ve sol elimin iki parmağını birbirinden bir santim uzakta tutuyorum. Bu doğru. Sissy'nin Helen'a sıktığı kurşun kolunun i kısmını ve sağ taraftaki kaburgalarını sıyırmıştı. O mesafeden öldüğünü düşünmüştüm ve Sissy'nin askeri geçmişi göz önüne alındığında ıskalaması bir mucizeydi. Ama Helen'in anlattıklarına bakılırsa, ölümle burun burunaydı.

Marlena kıkırdadı. "Gerçekten cesursunuz. Hepiniz. Tony Amca da yle. Annem bana onun hakkında hep doğru olup olmadığını merak ettiğim hikyeler anlatırdı. Annem ve Tony o kadar da iyi anlaşamazlar. Aradaki uçurumu uzun zaman önce kapatmalıydım ama annemle aramı iyi tutmak istedim."

"Bu beni ilgilendirmez Marlena, ama sorun nedir? Söylemek zorunda değilsin. Sadece merak ediyorum. Dedektiflik işleri."

Yine sırtıyor. "Neden dedektif olduğunu anlayabiliyorum. Yalan söylerken ya da burnunu sokarken bile przszsn."

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Suçüstü yakalanmıştım.

"Bu bir iltifat," diyor Marlena, rahatsızlığımı görerek. "Annem Ellen'ın ona senden defalarca bahsettiğini söyledi. Ve ortağın Ronnie'den. Anlaşılan Tony senin suyun üzerinde yürüdüğünü düşünüyor. Bunu söylediğimi ona söyleme."

"Sırrımız," diyorum ama gerekirse bunu kendi avantajıma kullanacağım.

"Pekâlâ, mesele özetle şu: Ellen Tony ile nişanlandığında annem evliydi."

Bunu biliyordum. Tony Ellen'la yaklaşık on yıl önce tanışmıştı. Devam etmesi için başımı salladım.

"Babam hâlâ hayattaydı ve kolluk kuvvetlerinde çalışıyordu.

DEA." Şimdi bunu bilmiyordum ve söyledim.

"Annem Tony'nin kız kardeşi için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu. Onu evlilikten vazgeçirmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca babamdan Tony'nin geçmişini araştırmasını istedi. Tabii ki bir şey bulamadı ama Ellen ve Tony bunu öğrendiklerinde bir patlama oldu. Kız kardeşler birkaç yıl boyunca konuşmadılar ve Tony de annemle babamdan uzak durarak iyi bir iş çıkardı."

"Ama bu beklenen bir şey. Yani, annen ve babanın Tony ve Ellen'in evlenmemeleri için bir neden olup olmadığını öğrenmek istemeleri. Babanın Tony'nin geçmişini araştırdığını nereden öğrendiler?"

"Sorun da bu. Babam sisteme bakıyordu ve kolluk kuvvetlerinden arkadaşlarıyla konuşuyordu, sessizce düşündü. O kadar da sessiz değilmiş. İlçe komisyon üyelerinden biri soruşturmadan haberdar oldu, babam DEA'da çalıştığı için bunun uyuşturucuyla ilgili olduğunu düşündü ve Tony halının üzerine çağrıldı. Rastgele bir uyuşturucu testine girmek zorunda kaldı ve bu da kulaktan kulağa yayıldı. Zavallı Tony. Kızgın olduğu için onu hiç suçlamıyorum. Ama Ben çirkinleştğinde yardım isteyebileceğim birinin olmasını diledim. Annem sadece onun yanına taşınmamı ve Ben'den boşanmamı söylüyordu. Babam ölmüştü ve Tony amcam mesafeliydi. Şimdi biliyorum ki yine de ona gitmeliydim."

Demek Tony ve Helen arasındaki engel buydu. Ne bekliyordum bilmiyorum ama ben de aynı şekilde tepki verebilirdim. Ya da daha kötüsü.

"Bennie nasıl?" diye sordum.

Marlena zayıfça gülümsüyor. "O iyi olacak. Benim evimde kalıyoruz. Cyrus sadece bana devretti. Ben için yasaklama emrine ihtiyacım yok. Sanırım onu korkuttun. Cyrus, ben kabul etmezsem bize yaklaşırsa onu mirastan mahrum etmekle tehdit etti. Buraya kadar her şey yolunda."

"Uzaklaştırma emrini al," diyorum. "Onun sözü pek bir şey ifade etmeyecek. Evinize gelirse tutuklanabilir. Ayrıca şu emri de al

Senden ve Bennie'den uzak durması gerektiğini oku. Eğer seni takip etmeye başlarsa beni ara, onu tutuklamaktan mutluluk duyarım."

Beni şaşırttı ve bana sarıldı. Küçük bir sarılma da değil. "İstediğin zaman gelip bizi ziyaret edebilirsin. Sen ve Ronnie. Teyzem ve eniştemi de daha sık görmeyi umuyorum."

Bu başka bir soruyu gündeme getiriyor. Cyrus'u ziyaret edip etmeme meselesi. Sissy'yi tutuklayıp götürürken, bizi takip eden, endişeli, şaşkın ve biraz da kendinden geçmiş görünen Cyrus'a seslenmişti. Cyrus'tan kendisini affetmesini istedi. Cyrus'un cevabı hem dokunaklı hem de tam olarak beklediğim gibiydi. "Seni affediyorum, Sissy. Şimdi senin için bir avukat ayarlayana kadar tek kelime etme. Her şey yoluna girecek."

Belki bir milyarderin dünyasında her şey yoluna girer. Belki Sissy bir onur kampına gider, psikolojik danışmanlık alır, iyileşir ve başka birini öldürmek için dışarı çıkar. "Cyrus'un Sissy ve Ben için uğraştığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Gülümsemesi kayboldu. "Ben senin ona yüklediğin suçların hiçbirisiyle suçlanmadı, değil mi?"

"Korkarım Washington eyaletinde pislik olmak suç değil."

Gülümsemesi geri geldi. "Sissy gerçekten Cyrus'un kızı mı?"

Cyrus öyle düşünüyor. "Bilmiyorum," diyorum. "Ama iyi bir hikâye anlatıyor. Luci Simmons'ı öldürdüğünden ve seni ve Bennie'yi adada esir tuttuğundan eminiz. Hâlâ Ben'in seni kaçırdığını düşünüyorum. Bence Luci bunu öğrendi ve Sissy ile bir anlaşma yapmaya çalıştı ama onun yerine öldürüldü. Seni Ben'in tuttuğu yerden adaya götüren kişinin Sissy olduğuna eminim."

Marlena iç geçirir. "Keşke Ben'in bu işle bir ilgisi olduğunu kanıtlayabilseydin. Ama belki de bunun doğru olmasını istemiyorum. Oğlumuza ne diyeceğim? O zaten babasının bir canavar olduğunu düşünüyor."

"Yasaklama emri çıkart. İstersen seninle birlikte hakime giderim. Ya da Tony gidebilir. Sempatik bir yargıç tanıyor." Cyrus'un satın alamayacağı biri. "Sana bir konuda söz verebilirsem, bu konuda söz verebilirim. Ben kötü biri. O acımasız. Değişmeyecek. Bir arkadaşım ile konuşmanı istiyorum. Adı Dr. Karen Albright. Kendisi bir terapist. Emekli oldu ama eminim sizinle konuşacaktır. Geri dönüştürülme ve

Tüm bu istismara uğramış kadın sendromu. Hayatınıza ve oğlunuza değer veriyorsanız, yardım alın. Sissy için de mahkeme kararı çıkart. Eminim mahkemeye çıktığında yargıç senden uzak durmasını emredecektir, ama üzölmektense tedbirli olmak daha iyidir."

Bana tekrar sıkıca sarılıyor ve bu sefer omzumun ısılandığını hissediyorum. Bazen keşke koca çenemi kapalı tutsaydım diyorum. Ama ona söylediklerim gerçek. Ben kötü biri. Korkunç bir şeytan.

"Hadi diğerlerine katılalım. Annem hepinizi yemeğe götürecekt."

"Siz gidin. Hemen geliyorum," diyorum. Marlana içeri girdikten sonra Sissy'nin suçlamaları yenme olasılığı üzerine düşünüyorum. Cyrus en iyi şirketi tutacaktır. Savcımız iyi ama sayıca az ve bütçesi kısıtlı olacak. Avukatları davayı yıllarca sürüncemede bırakabilir. Sansasyonel haberlerin çıkmasını bekleyin. Halkın öfkesi dinene kadar bekleyin. Sonra onu bir akıl hastanesine kapatın. Çıkarsa onu tekrar göreceğimden hiç şüphem yok. Teknik olarak deli ama hangimizin en iyi olduğunu görmek istediğini söylerken ciddiydi. Ben öyleyim tabii ki. Ama onun geldiğini göremeyebilirim.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Acaba Academi onun Cyrus'a yaklaşmak için adamlarından birini öldürdüğünü öğrenecek mi? Academi sana kızgın olmasını isteyeceğin bir şirket değil. Onlara olanları haber veren bir mektup gönderen aptala acırım. Küçümsenmiş bir paralı asker grubu kadar öfkeli bir şey yoktur. Mektubun takip edilemez ve anonim olduğundan emin olmalıyım. En azından bunu yapabilirim.

* * *

Birkaç saat sonra, aileler konuşup yollarını ayırdıktan sonra, Ronnie ve ben Moe'nun yerine kahve içmeye gidiyoruz. Oraya vardığımızda Moe bizim için bir masa ayırdı. İkimiz de her zamankinden aldık. Bugün ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Kahvelerimizi yudumluyoruz ve kapı çalınana kadar sessizliğin tadını çıkarıyoruz. Cyrus'un masamıza geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Ben dışarıda duruyor, sırtı bize dönük.

Cyrus, "Konuşmamızın sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Oturun," diyor Ronnie ama oturmuyor.

"Ee, ne var ne yok?" diye soruyorum.

Boğazını temizliyor ve yanakları renkleniyor. Umarım Ben'in cezai bir soruşturmayı engellemek ve ölümcül bir silahla, yani kamyonuyla saldırmakla suçlanmasını engellemeye çalıştığım için beni patlatmak üzere değildir. Şerif bana, ona çarptığım için hiçbir şey çıkmayacağını ve Ben'in bize dava açmadığı için şanslı olduğumuzu hatırlattı.

"İkinize nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Ben..." Sesi titrer ve devam etmekte zorlanır.

Ronnie ayağa kalkıyor, ona sarılıyor ve yanağından öpüyor. "Sorun yok, Cyrus. Ben'e iyi bir baba olarak bize teşekkür edebilirsin. İyi bir insan olmayı öğrenmesine yardım et. Seni sevmek istiyor. İncinmiş ve korkmuş durumda. Geçmişini değiştiremezsin ama geleceği değiştirebilirsin. Önemli olan ailedir. Ben, Marlena ve Bennie. Ve Sissy. Ve şimdi de Helen."

Hayretler içindeyim ve Ronnie'yle gurur duyuyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama o tam olarak doğru şeyi söyledi. Ve ciddiydi. Ben'i yabancı b i r ülkeye sürgün etmesi gerektiğini eklemek istiyorum ama Cyrus'a düşman olmak istemiyorum. Büyük ihtimalle Marlena onun varlığını kabul edecektir. Bennie onu seviyor. Ve ailesini korumaya çalışan bir adamı suçlamak istemiyorum. Ben kendim için öldürdüm.

Cyrus Ronnie'yi kol mesafesinde tutar ve gözyaşları yüzünden aşağı akar. "İkinize de çok şey borçluyum. Çok şey."

Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şey yaptım: Ayağa kalkıp ikisine de sarıldım ve kendi gözlerimde yaşlar oluştuğunu hissettim. Boğazım düğümleniyor. Eğer gerçek bir kız olmak böyle bir şeyse, bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. Acıtıyor. Ama aynı zamanda iyi hissettiriyor.

Moe'nun kapısının tekrar çaldığını duyuyorum. "Selam, Megan. Beni özledin mi?" Dan orada duruyor ve şimdi ağlıyorum. Ailem büyüyor ve ben de büyüyorum. Tam daha mutlu olamayacağımı düşünürken kapının zili çalıyor ve Hayden içeri giriyor. Gözleri sanki piyango vurmuş gibi parlıyor.

"Merhaba kardeşim."

Dan bir kulaktan diğerine sırtıyor. "Yeni asistanımla tanışın." diyor.

Stillwater Adası'na bağlandıysanız ve daha fazlası için sabırsızlanıyorsanız
Dedektif Megan Carpenter kitapları, Gregg'in en son yayınlarından
haberdar olmak için **[buradan kaydolun](#)**.

GREGG'DEN DAHA FAZLA DUYUN

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan [kaydolun!](#)

GREGG OLSEN'IN KİTAPLARI

KURGU DIŞI

Açlık Tepeleri

Amerikalı Anne

Eğer Söylerseniz

DEDEKTİF MEGAN CARPENTER DIZI

Snow Creek

Water's Edge

Silent Ridge

Stillwater Adası

PORT GAMBLE GÜNLÜKLERİ

Derisinin Altında

O Olmak İçin

Ölüyor

Yanımda Yatarken

Yaptığı Son Şey

Yağmurun Sesi (Nicole Foster Gerilim Kitabı 1)

Sessizliğin Ağırlığı (Nicole Foster Gerilim Kitabı 2)

Sesli olarak mevcuttur

DEDEKTİF MEGAN CARPENTER DIZI

Snow Creek ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur) *Water's Edge* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD'ABD](#)'de mevcuttur) *Silent Ridge* ([Birleşik Krallık](#) ve de mevcuttur) *Stillwater Adası* ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

GREGG'DEN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

Dedektif Megan Carpenter serisinin dördüncü kitabı *Stillwater Island*'ı okumayı tercih ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Eğer kitabı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolabilirsiniz. Söz veriyorum: E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Stillwater Adası'nı yazmayı çok sevdim ve bir ailenin içindeki karanlık sırları ve bunların geniş kapsamlı sonuçlarını keşfetmek istedim. Megan her zaman yazması çok eğlenceli bir karakter - bu kitapta da her zamanki gibi alıngan, zeki ve savunmasız ve yine davayı çözmek için kendi kişisel travmasının derinliklerine dalmak zorunda kalıyor.

Umarım *Stillwater Adası'nı* sevmişsinizdir ve eğer sevdiyseniz bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratır.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum; Facebook sayfamdan, Twitter'dan, Goodreads'ten veya web sitemden iletişime geçebilirsiniz.

Teşekkürler, Gregg

AÇLIK HEIGHTS

Şimdi satın alın!

Doktor Linda Hazzard'ın sanatoryumundan geriye kalan tek şey temel ve devasa bir mezar işareti gibi yerden yükselen taş fırındı. Yaşlı köknar ve çam ağaçlarından oluşan mükemmel bir sıra yol boyunca nöbetçi gibi dizilmişti. Ağaçların her biri, doktorun kurbanlarının her birini gömdüğü yeri işaret ediyordu.

1911 yılında iki zengin İngiliz varis, Claire ve Dora Williamson, Olalla ormanlarındaki tamamlanmamış bir sanatoryuma geldiler, Doktor Linda Burfield Hazzard'ın devrim niteliğindeki "oruç tedavisi"nden geçmek üzere Washington'a giderler. Bunun iki kız kardeş için bir tatil olması gerekiyordu, ancak bir ay içinde yerel halkın 'Açlık Tepeleri' adı verilen bu yerde, kadınlar acımasız, kaçamak prosedürlerden geçirildi ve eski hallerinin bir deri bir kemik kalmış gölgeleri haline geldiler.

Hazzard kız kardeşleri böylesine korkunç tedavilere girmeye nasıl ikna etti? Ve Claire'in ölüm döşeğindeyken, kendisi de ölmek üzere olan Dora neden hâlâ Hazzard'ın yöntemlerine böylesine aşırı bir inanç duyuyordu?

Bu tüyler ürpertici gerçek aldatma ve cinayet hikâyesinde Gregg Olsen bizi Hazzard'ın rahatsız edici dünyasına götürüyor.

dünyanın en ünlü sanatoryumunu kurma hayalini gerçekleştirmek için hiçbir şey yapmadı - ama sonunda hüküm giymiş bir seri katil oldu.

Beşler ve Beyaz Şehirdeki Şeytan hayranlarını kendine bağlayacak, Amerikan tarihinin en sıradışı ve rahatsız edici suç vakalarının sürükleyici ve büyüleyici bir anlatımı.

[Buradan alın!](#)

AMERİKALI ANNE

Şimdi satın alın!

***Eğer Anlatırsan*'ın New York Times çoksatan 1 numaralı yazarından, akla hayale gelmeyecek ve affedilmeyecek bir şey yapan bir anne ve eş olan Stella Nickell'in kesinlikle unutulmayacak ve tüyler ürpertici gerçek suç hikâyesi.**

5 Haziran 1986 günü saat 17.02'de, Washington Eyaleti'nin küçük bir kasabası olan Auburn'deki yerel şerifin ofisine acil bir çağrı geldi. Sıkıntılı bir ev kadını olan Stella Nickell, kocası Bruce'un nöbet geçirdiğini söyledi. Memurlar Nickell'lerin mobil evine koştuklarında Stella'yı kapıda donmuş halde buldular... Bruce yerde yatıyordu hayatı için savaşıyordu.

Stella 175.000 doların üzerinde bir hayat sigortası ödemesinin lehtarı olurken, adli tıp Bruce'un ağırlı kesici tükettiğini keşfetti Siyanürlü.

Bir hafta sonra, on beş yaşındaki Hayley bir başka okul günü için hazırlanıyordu. Annesi Sue, banyoya girmeden önce 'Seni seviyorum' diye seslendi ve birkaç dakika sonra yere yığıldı. Sue asla Bilinci yerine geldi ve otopside siyanürlü baş ağrısı haplarıyla zehirlendiği anlaşıldı. Tıpkı Bruce gibi.

Bir kız çocuğu annesinin ani ve yıkıcı kaybının yasını tutarken, Cindy adında genç bir kadın da kendi annesi Stella'yı düşünüyordu. Yıllarca süren ihmal ve istismarı düşündü.

Stella'nın kendisiyle paylaştığı sırlarla dolu karmaşık bir ağ ve Cindy annesini FBI'a ihbar etmeyi düşündü...

Sürükleyici ve yürek parçalayıcı Gregg Olsen, sorunlu bir ailenin şok edici gerçek hikâyesini ortaya çıkarıyor. Kökleri güvensizlik ve aldatmaya dayanan karmaşık bir anne-kız ilişkisini ve

Oregon'lu kıvrıcık saçlı tatlı küçük kızın Amerikan Rüyası'nı yaşama hırsının onu en büyük ihaneti yapmaya götüren yolculuğu.

Sansasyonel bir gerçek hayat gizemi *olan* Amerikalı Anne, *Merdiven ve Bir Katilin Yaratılışı* kitaplarından etkilenenleri kendine bağlayacak.

Bu kitap ilk olarak *Bitter Almonds* adıyla yayımlanmıştır.

[Buradan alın!](#)

KAR DERESİ

Şimdi satın alın!

Ayak izleri dökülmüş yapraklar gibi etrafa saçılmıştı. Vadiye doğru baktı ve bir kez daha ciğerleri korkuyla doldu. Kararmış ve hareketsiz bir ceset çalılıkların arasında yatmaktadır.

Ruth Turner, Jefferson'daki Şerif'in ofisine girdiğinde Port Townsend'de kız kardeşi **Ida Watson**'ın bir aydır kayıp olduğunu iddia eden **Dedektif Megan Carpenter**'ın içgüdüleri ona bir ihbarda bulunmaktan daha fazlasını yapması gerektiğini söyler.

Ida'nın Snow Creek'in yukarısındaki tepelerde bulunan gözlerden uzak çiftlik evine giden Megan, Ida'nın genç çocuklarını yalnız ve korkmuş bir halde bulur. Televizyon olmadığını fark etmeden edemez. Video oyunları yok. Dış dünyadan hiçbir şey yoktur. Watson ailesiyle ilgili bir şeyler akla yatkın değildir.

Sonra Watson'ların evinin yakınlarında terk edilmiş bir kamyonette bir kadın cesedi bulunur.

bağlantılıdır.

Katili yakalama şansı varsa, Megan'ın önce izole Snow Creek topluluğunun sırlarını çözmesi gerekmektedir.

Ama Megan'ın kendi karanlık sırları da vardır. Dolabının arkasında, on üç yıl önceki terapi seanslarının her bir kaydını içeren bir kutu kaset gizlidir. Sonunda yüzleşebilecek midir?

Yıllarını engellemeye çalıştığı geçmişi? Ve kendi acı dolu hikâyesini yeniden yaşamak, başka bir masum hayat daha kaybolmadan bu karmaşık davayı çözmesine yardımcı olacak mı?

***New York Times, Wall Street Journal, USA Today* ve Amazon Listelerinde bir numara olan yazardan, Dedektif Megan Carpenter'ı tanıtan, kesinlikle kalp durdurucu ve tamamen çözülemez bir suç serisi geliyor.**

[Buradan alın!](#)

SU KENARI

DEDEKTİF MEGAN CARPENTER KİTAP 2

Şimdi satın alın!

Genç kadının bedeni kollarını iki yana açmış yatıyor. Dudakları hafifçe ayrılmış. Yüzü yara almamış ve saçları bir yelpaze gibi başının etrafına yayılmış. Kızıl saçlı. Tıpkı diğerleri gibi.

Leann Truitt'in cesedi Mystery Körfezi'ndeki تنها bir koyda bulunduğunda, **Dedektif Megan Carpenter** olay yerine ilk gelenlerden biridir.

Olay yeri. Kurbanın bileklerinde, ayak bileklerinde ve boynunda bağlandığını gösteren izler var. Ama hepsi bu kadar değil. Leann'in cesedinin yanında şaşırtıcı bir ipucu yatmaktadır: bir kayaya kazınmış alışılmadık bir sembol.

Çaylak Şerif Yardımcısı Ronnie Marsh'ın kanatları altında soruşturma devam ederken Megan rahatsız edici mesajlar almaya başlar. Birileri onun travmatik geçmişini bilmektedir.
Onun ne yaptığını biliyorlar.

Odaklanmaya kararlı olan Megan, çok geçmeden tüyler ürpertici bir bağlantı kurar Leann'in vahşice öldürülmesiyle, vücutlarında aynı izler bulunan kızıl saçlı iki kadının çözülmemiş cinayet vakaları arasında bir ilişki vardır, suç mahallerinde bulunan aynı sembol oymaları ve en şok edici olanı da hepsinin hamile olmasıydı.

Katil avını takip ediyor, kaçırıyor ve çok kesin ve metodik bir şekilde işkence ediyor. Ve henüz işi bitmedi.

Başka bir kadının cesedi çarpıcı bir şekilde bulunduğu anda Diğer kurbanlarla benzerlik gösteren Megan, sapkın ruhlu katili tekrar saldırmadan önce yakalayabilmek için ipuçlarını hızla çözmelidir.

Megan katile yaklaşıyor olabilir ama biri onun her hareketini izliyor.

Megan, geleceğini yok etmekle tehdit eden geçmişinin sırlarını saklayabilir mi? Ve kendini ve Ronnie'yi daha önce koruyabilir mi? ikisi de kendilerini korkunç bir tehlikenin içinde mi bulacaklar?

***New York Times* ve Amazon Chart'ın en çok satan bir numaralı yazarından bağımlılık yaratan, sürükleyici ve kesinlikle vazgeçilemeyecek bir polisiye.**

[Buradan alın!](#)

SESSİZ SIRT

DEDEKTİF MEGAN CARPENTER KİTAP 3

Şimdi satın alın!

Geçmişin geri gelip seni avlayabileceğini söylerler. Dedektif Megan Carpenter için geçmişi onu öldürmek için geri gelebilir.

Dedektif Megan Carpenter korkunç suç mahallerine yabancı değildir, ancak cesedi vahşice öldürülmüş bir kadının evine vardığında, Megan bildiklerini keşfedince şok olur

Kurban. Monique Delmont yıllar önce Megan tehlikedeyken ona yardım etmişti. Ve katil rahatsız edici bir kartvizit bırakmıştır... iki On altı yaşındaki liseli bir kızın - Megan'ın - lamine edilmiş fotoğrafları.

Birisi onunla olabilecek en kötü şekilde alay etmektedir ve Megan bundan kimin sorumlu olduğunu bildiğine inanmaktadır. Tek yapması gereken onu bulmaktır.

Megan, yeni ortağı Şerif Yardımcısı Ronnie Marsh'ın yardımıyla, onları katile götürecek ipuçlarını çözmeye başlar; bu ipuçlarının arasında yaklaşık yirmi yıl önce işlenen üç kadın cinayetiyle ilgili bağlantılar da vardır - bunlardan biri Monique'in kızıdır.

Ancak Megan, kendisine en yakın olanları korumak için geçmişindeki karanlık gerçeği saklamaya devam etmelidir; bu, Monique ile olan bağlantısı hakkında ekibine yalan söylemek anlamına gelse bile.

Erkek arkadaşının Snow Creek'teki evinde genç Megan'ın iki fotoğrafı bulunduğunda, katilin etrafta dolaştığını anlar ve tekrar saldırmaya hazır.

O kendisini bulmadan önce ona ulaşabilecek mi? Ve korkunç geçmişini saklı tutmaya çalışmanın nihai bedelini ödeyecek mi?

New York Times, Wall Street Journal, USA Today ve Amazon Chart'ın en çok satan bir numaralı yazarından bağımlılık yaratan, soluk soluğa okunacak bir polisiye.

[Buraya getirin!](#)

DERISININ ALTINDA

Şimdi satın alın!

Kız eski ayaklı küvetin kenarına yığılmıştı, gözleri kırık cam parçalarından ibaretti, yüz ifadesinde hiçbir şey yoktu. Uzun, ıslak saçları yere damlıyordu. O ölmüştü.

Sorunlu genç **Katelyn Berkley**'nin cesedi küvetinde bulunduğu, Port Gamble, Washington'ın birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğu derinden sarsılır. Tüm işaretler bir intiharı göstermektedir ama onu Daha da trajik olan ise Katelyn'in on yıl önce birkaç genç kızın hayatına mal olan ve o zamandan beri kasabada iz bırakan korkunç bir otobüs kazasından sağ kurtulmuş olmasıdır.

Hayley ve Taylor Ryan, Katelyn ile birlikte büyümüş ve son 10 yıllarını kazayı atlatmaya çalışarak geçirmiş tek yumurta ikizleridir. O meşum geceden beri ikizlerin paylaştığı bir sır vardır: Ölülerini duyabilmektedirler. Ve çok geçmeden Katelyn'in ölülerle iletişim kurduğu anlaşılır. onlarla birlikte. Kasaba bunun trajik bir kaza olduğuna inanırken, Katelyn'in ölümünün ardında çok daha karanlık bir şey yatmaktadır.

Ve her zaman, eski sırların ortaya çıkmasını istemeyen biri Port Gamble'ı izliyor...

New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarından, iki kızın arkadaşlarının ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarma arayışını anlatan sürükleyici bir gerilim romanı geliyor. doğaüstü yardım. Melinda Leigh, Robert Dugoni ve James Patterson hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

ONUN OLMAK İÇİN ÖLÜYORUM

PORT GAMBLE GÜNLÜKLERİ KİTAP 2

Şimdi satın al!

Hafızasında çakan şimşek tam geçerken, bir çift el Olivia'nın omuzlarını kavradı ve vücudunu geriye, ahşap zemine doğru itti. ***Burada ölmeyeceğim, değil mi?*** ***Ben mi?*** diye düşündü, ancak cevap çok açık görünüyordu. ***Ben mi?***

Port Gamble, Washington: İngiliz değişim öğrencisi **Olivia Grant**'in cesedi yerel bir ailenin saray gibi evinde bulunduğu Kasaba, bunun yanıış giden bir Cadılar Bayramı şakası olduğunu varsayar. Ama Brianna ve kız arkadaşı Erkek arkadaş **Drew** ertesi gün alışveriş yaparken görüldüğünde insanlar konuşmaya başlar: Olivia'nın ölümünden nasıl bu kadar etkilenmemiş olabilirler?

İkizler **Hayley** ve **Taylor Ryan** kendilerini bildi bileli mezarın ötesinden işaretler almaktadır. Yerel polis gizemi çözmeye çalışırken, kızlar o gece daha karanlık bir şeyin devrede olduğunu düşündüren mesajlar almaya başlar. Katilin bir hedefi vardı.

Ve henüz işleri bitmemiştir.

Baş şüpheliler ortadan kaybolduğunda, ikizler zamanın tükeniyor. Ancak katile ulaşmak için önce bir katille yüzleşmeleri gerekecektir.

Uzun zamandır saklanan bir sırrı saklayan ve en büyük ihaneti
gerçekleştiren yakın bir aile üyesi.

**New York Times'ın 1 numaralı çoksatan yazarından, iki kızın
kaçmakta olan bir katili bulma arayışını konu alan, doğaüstü bir
dokunuşla desteklenen, unutulmaz bir gerilim romanı. Şunun
için mükemmel
Melinda Leigh, Robert Dugoni ve James Patterson hayranları.**

[Buradan alın!](#)

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %9'unun evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %13'e çıktığını biliyor muydunuz*? Biz istiyoruz ki

Sizden geleceğin okurlarını yetiştirmede oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi isteyerek bunu değiştirmeye çalışıyoruz.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak bu sürece dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam ettiğinden emin olmak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından bildirildiği üzere

Bookouture tarafından 2021 yılında

yayınlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı© Gregg Olsen, 2021

Gregg Olsen bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-80019-835-7

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

